

ДЖИЛИАН ХОФМАН

НЕВРЪСТНИ КРАСАВИЦИ

Превод от английски: Валерия Панайотова, 2013

chitanka.info

*На Рич — моята непоклатима скала.
И на не толкова малките агънца Манда-Панда и
Монстър, които не спират да ме вдъхновяват и изумяват.*

Благодарности

Писането на книга, дори ако тя е роман, включва помощта и приноса на много хора. Искам да благодаря на следните личности, до които съм се допитвала (по много поводи, понякога по най-различни часове на нощта) заради тяхното експертно мнение и познания: специален агент-инспектор Лий Кондън от Правозащитната агенция на Флорида; специалните агенти Лари Мастерсън, Крис Вастайн, Боб Биондилио и Дон Кондън от Правозащитната агенция на Флорида; Мари Перикълс, адвокат, Федерален инспекторат към Министерство на правосъдието; Джули Хоган, завеждащ Главна прокуратура, окръг Броуард; специален агент Джеф Лудърс от ФБР; следовател Джо Вила, Шерифско управление на Броуард; и накрая, но определено не на последно място, Райнхард Мот, заместник главен съдебен лекар към Съдебномедицинска служба, окръг Палм Бийч, който винаги имаше шеговити отговори и за най-страшните ми въпроси. Що се отнася до Лари и Крис, благодаря ви, че продължавате да ми вдигате телефоните си дори в събота вечер. Радвам се, че се завърнахте!

Като бивш прокурор, който е отговарял за немалоко дела, свързани със сексуални престъпления и отвлечения, и като майка на две дъщери с мобилни телефони — едната преди пубертета, а другата в пубертета — както и благодарение на компютъра в дома ни, имах нужното вдъхновение да разкажа за сериозните опасности, които се крият в интернет. Съвсем естествено е да благодаря и на тях.

Всички откъси от текстове на песни са използвани с разрешение.

ПРОЛОГ

Дребният пълен мъж с бял костюм, тъмнолилава риза и бели лачени обувки без връзки сновеше по сцената с микрофон в ръка, като се навеждаше да докосне по някоя от десетките протегнати потни ръце от аудиторията на църквата „Дърво на единението за вечен християнски живот“. Със свободната си ръка проповедникът заглаждаше падналия над челото му посребрен кичур гъста, оформена с гел коса. Майсторската работа на телевизионната камера позволяваше да се преброят и най-дребните бръчици по месестото лице на проповедника, както и струйките пот, стичащи се по бузите му като по криволичеща детска пързалка.

— И когато Моисей отишъл да посрещне израилтяните след победата им над мадиамците — прогърмя гласът на проповедника, докато сновеше по сцената, — той бил придружен от всички князе и свещеника Елеазар. И какво да види? Какво вижда той, което според Библията го е докарало до нечуван гняв? Той вижда жени!^[1]

Публиката, предимно от жени, зашумя възбудено.

Полуизлегнат в креслото срещу телевизионния екран в специалната си стая, мъжът кимаше ведно с църковната аудитория от екрана, наблюдавайки развитието на драмата, сякаш не бе гледал видеокасетата безброй пъти.

— Израилтяните пощадили жените! — викна проповедникът. — Тогава Моисей им казал: „Защо оставихте живи всички жени? *Защо?* Та нали те докараха оная поразия върху народа Господен? Защо ги пощадихте?“.

Измежду присъстващите в църквата се провикна женски глас:

— Защото са били мъже!

Проповедникът се засмя.

— Именно! Защото са били мъже. И понеже са били мъже, са имали слабост към женските прелести! Към мириса на жената, вкуса на жената, докосването на жената.

Мъжът кимна въодушевено в знак на съгласие. Изтри потна длан в износената облегалка на креслото.

— Проявили са *слабост* — продължи проповедникът. — Заради тази си слабост са пощадили презрените жени, навлекли разруха на своя народ. Но Моисей не е бил просто гневен, дами и господа. Той не се задоволил само с произнасянето на думите: „Постъпили сте много глупаво!“. Не! Знаел е какво ще последва, щом жените бъдат пощадени. Техният примамлив мирис, топлина, меки форми щели да вземат първите си трофеи. Злото има много лица, хора. Много лица.

Проповедникът посочи с пръст една млада жена сред присъстващото множество и я повика при себе си. Момичето нямаше повече от седемнайсет-осемнайсет години.

— Ела при мен, дете. Качи се тук горе.

Окуражавана от родителите си и от ентузиазираната тълпа, тя се изкачи неуверено на сцената.

— Вижте колко е красива — посочи проповедникът, завъртайки я с протегнатата ръка като дресьор в цирка, който показва дресираното животно; той подуши момичето с пресилено усърдие и се усмихна. — Добре ухае. И добре изглежда. Няма покварен вид. Кой мъж не би се изкушил?

Той отново се обърна към слушателите:

— Както се случва с мнозина от нас в ежедневието, Моисей е бил изправен пред трудно решение. Ужасно решение. Решение, на което мнозина биха възразили. И все пак... все пак Мойсей е знаел, че то е неизбежно. Труден, но неизбежен избор.

Тълпата притихна в очакване.

— Какво им казва той? — обърна се проповедникът към своето паство с поглед, втренчен в обектива на камерата, говорейки на стотиците заблудени души от цялата страна, които очакваха жадно всяка негова дума. — Какво? Казва им: „И тъй, избийте всички деца от мъжки пол, избийте и всички жени, които са познали мъж на мъжко легло; а всички деца от женски пол, които не са познали мъжко легло, оставете живи за себе си“. Какво означава това, дами и господа? Само младите девственици могат да останат живи, казва той. Само *девствениците* могат да живеят сред вашия народ. Само *девствениците*, които са с чисти помисли и дела, могат да бъдат спасени. Защо? Защото те са чисти. Не са били покварени.

Той отново се обърна към момичето на сцената и извика високо:

— Кажете ни, млада госпожице, девствена ли сте? Чисти ли са помислите и постъпките ви? Бог ви наблюдава! Помнете това! Ние ви наблюдаваме! Чисти ли са помислите и постъпките ви?

Момичето кимна и по лицето му потекоха сълзи. Усмихна се на проповедника и после на родителите си.

— Да — отвърна то. — Чиста съм.

Тълпата пощуря.

Мъжът отново изтри длан в креслото. Проповедникът определено имаше хипнотизаторски талант. Владееше публиката напълно. В случай че младата девственица не се бе оказала дотам чиста, той като нищо би могъл да внуши на тълпата да я пребие с камъни, стига да пожелае.

Беше вдъхновяващо.

Мъжът натисна „превъртане“ с дистанционното и докато лентата се въртеше бясно във видеокасетата, разтвори кафявата платнена чанта в скута си. Прокара пръсти по връхчетата на четките за рисуване и избра плоска четка и тъп нож за нанасяне на боята. Взе палитрата от страничната маса и бавно смеси внимателно подбраните бои, вдишвайки дълбоко опияняващия мирис на маслена боя, сякаш беше наркотик. Пусна отново видеокасетата от началото. Когато проповедникът се изкачи на сцената, аудиторията го приветства въодушевено като победоносен генерал. Сякаш беше самият Месия.

Мъжът изслуша проповедта за последен път, докато завършваше последните детайли на най-новата си картина. Суровата енергия, струяща от думите на проповедника, го успокояваше и вдъхновяваше, както хирургът би се вдъхновил от звуците на класическа музика в операционната зала.

Както се случва с мнозина от нас в ежедневието, Моисей е бил изправен пред трудно решение. Ужасно решение. Решение, на което мнозина биха възразили. И все пак... все пак Моисей е знаел, че то е неизбежно. Труден, но неизбежен избор. Какво им казва той? Какво?

След като привърши работата си, мъжът остави творбата и накісна четката в смес от терпентин и розов сапун. До телевизора беше поставен компютърен монитор. Той стана от креслото и се премести на въртящия се стол до бюрото. Ръцете му леко трепереха, когато разтри наболата до пет часа следобед брада с още влажни от

боята пръсти. Хубавото момиче на екрана пред него седеше на розовото легло в розовата си стая, заобиколено от филмови звезди, пирати и вампири, и бърбеше по телефона, като едновременно се опитваше да лакира ноктите на краката си.

Казва им: „И тъй, избийте всички деца от мъжки пол, избийте и всички жени, които са познали мъж на мъжко легло“.

Мъжът облиза устни и преглътна тежко. За миг се почувства засрамен, питайки се откъде се вземат тези негови мисли. Но беше твърде късно за пробуждане на съвестта. Нито помислите, нито постъпките му бяха чисти. Душата му беше прокълната.

А всички деца от женски пол, които не са познали мъжко легло, оставете живи за себе си.

Той натрака нещо на компютъра и натисна „изпрати“, след което наблюдаваше как хубавото момиче скокна от леглото и с усмивка прекоси стаята, за да иде до компютъра си.

Въпросът беше простичък, но определено завладя вниманието ѝ. Както ставаше винаги.

„Онлайн ли си?“

[1] Вж. Числ. 31:7-18. — Б.р. ↑

1

Лейни Емерсън загриза счупения изкуствен нокът на палеца на ръката си, вторачена в компютъра. Със свободната ръка върху мишката насочваше стрелката по екрана. Дланите ѝ сякаш се топяха, а сърцето ѝ туптеше толкова силно и учестено, че имаше чувството, че ще изхвъркне от гърдите ѝ. Пеперудите, които усещаше в стомаха си, запърхаха бясно при приближаването на командата „изпрати“. Само трябваше да натисне клавиша. Да го натисне и изпрати тъпия имейл от две изречения, който ѝ беше отнел буквално — тя погледна часовника в долния десен ъгъл на екрана и направи гримаса — *часове*, докато го напише с точните думи. И въпреки това се колебаеше, като търкаляше напред-назад мишката с изпотени пръсти.

„Никога не изпращай текст или снимки, които не би искала да прочетеш или видиш на първата страница на «Ню Йорк Таймс». Илейн.“

Заплашителните думи звучаха силно и ясно в главата ѝ и Лейни можеше да се закълне, че подушва цигарения дъх на майка си, докато ѝ четеше лекцията. Лейни се отблъсна от бюрото, отърси от ума си страховитото родителско предупреждение: „Недей да научаваш нещата по трудния начин като мен!“. Озърна се във вече притъмнялата спалня. Издължени сенки скриваха лицата от дузината филмови плакати по стените. Навън бяха останали само бледи оранжеви ивици от късното следобедно слънце, което потъваше в Евърглейдс^[1].

Шест часа и дванайсет минути? Толкова късно? Чак сега усети тишината и осъзна, че буйните викове от хокейния мач на ролкови кънки, който се играеше на улицата през целия следобед, бяха секнали — играчите и агитката се бяха разотишли по домовете да вечерят и да пишат домашни. Две неща, за които Лейни още не се беше сетила. Ами Брадли? Съвсем беше изключила за малкия си брат. И то от доста време, като се замисли. Взе да хапе устната си от вътрешната страна. Не че толкова ѝ пукаше, но майка ѝ щеше да се прибере вкъщи всеки момент...

Входната врата се отвори и Лейни се помоли това да не е тя. Затръшна се с трясък. Трийсет секунди по-късно в дневната се чу пукотевица с огнестрелни оръжия от тъпата видеоигра „Големият авто обир“, докато Бродли вече събаряше ченге след ченге с пуснат докрай звук само за да я дразни. Гневът скоро отстъпи място на облекчението и тя съжали, че бе изхабила на вятъра една добра молитва за гадното благополучие на брат си. Поне Бродли си беше въщи и не го беше изтървала. Тя усили звука на компактдиска с „Гуд Шарлът“, за да заглуши шума от крясъците и стрелбата, и отново насочи вниманието си към компютъра. Трябваше да използва момента, защото друг път едва ли щеше да събере кураж.

Снимката на екрана светеше в притъмнялата стая и чакаше нетърпеливо да бъде изпратена във виртуалното пространство. На нея едва успяваше да разпознае себе си в красивото момиче с гладка тъмна коса и очи с опушен грим, което ѝ се усмихваше предизвикателно. Хубаво момиче, продължи да си втълпява глупаво Лейни, което изобщо не прилича на мен. Прилепналите джинси и тениската, която оставяше пъпа оголен, разкриваха слабото ѝ, изненадващо кръшно тяло. Плътните, блестящи червени устни бяха в тон с лъскавите, дълги червени нокти, лъснали самоуверено на хълбока ѝ като на претендентка за „Новия Топмодел на Америка“ — по идея на приятелката ѝ Моли. Обикновено Лейни не се харесваше на нито една снимка, но пък и никога не бе изглеждала по начина, по който изглеждаше на тази снимка. Обикновено дългата ѝ до кръста кестенява коса беше хваната небрежно на ниска конска опашка или я носеше защитана с шнола. Досадните кафяви очи бяха скрити зад очила с телени рамки. Обикновено не си слагаше грим, не носеше бижута, нито високи токове, още по-малко пък дълги червени нокти. Не защото не искаше, а защото не ѝ разрешаваха.

Но освен дето изглеждаше малко по-голяма, отколкото беше, и малко, добре де, малко *секси*, разсъждаваше Лейни, снимката не беше чак толкова лоша, че да не иска да я види във вестника. Някои снимки в майспейс бяха далеч по-гадни от тази. Не е като да е гола или да се е снимала в някакво порно. Освен голия корем и фалшивата обича на пъпа най-много, което се виждаше, беше загатнатото очертание на сутиен с подплънки, свит от по-голямата ѝ сестра Лиза, под бялата

тениска, която също бе свила от Лиза. Може джинсите да бяха малко прекалено плитки и тениската малко възтесничка, но...

Лейни пропъди от мислите си шумно промъкващите се съмнения. Тъй и тъй вече беше направила снимката. Правилата бяха нарушени. Истината е, че изглеждаше доста палаво, ако трябваше да си го признае. Ако имаше нещо, за което да се притеснява, то бе какво щеше да си помисли Зак, като я видеше.

Зак. ЕлКапитан. При самата мисъл за него ръцете ѝ започваха да се потят. Тя погледна снимката му, показана встрани на компютърния екран. Руса коса, ясносини очи, най-шантавата сладурска усмивка и само много сладка, едва загатната сянка на грубоватост в лицето. А мускулите... леле! Можеше да ги види дори под тениската „Холистър“. Никой от връстниците ѝ в седми клас не можеше дори да мечтае за такива мускули и косми по недораслото си телце. Откакто се беше запознала със Зак преди няколко седмици в чатрума на яху за новия филм „Зомбиленд“, Лейни се опитваше да си изгради мислена представа как изглежда той. Този невероятно забавен тип, който харесваше същите филми (дори и кофти филмите), слушаше същата музика, мразеше същите теми, не понасяше същия тип слагачи точно като нея, се оказа, че има и същите проблеми със своите родители. Щеше да е прекалено да иска от него да е повече от хитрия с лошо акне и тежък случай с косата или пък с вуйчо, който е използвал връзките си, за да го вкара в университетския футболен отбор. Само че когато миналия петък Зак най-сетне ѝ изпрати своя снимка, първото, което си помисли, беше: „Мили боже, този пич става за модел на «Абъркромби и Фич»!“. Толкова фантастично добре изглеждаше. А още по-изумителното беше, че този абсолютно готин, жесток капитан на футболен отбор с външност на фотомодел харесваше нея. Именно тогава си даде сметка, че да му върне жеста като му изпрати някоя своя тъпа снимка, просто беше изключено, още повече че бе с три години по-малка от шестнайсетте, на колкото се беше представила пред него. Дребна лъжа, която определено имаше значение за спортист от гимназията, когото колежите вече драпаха да привлекат. Тя знаеше, че той никога нямаше да се навие на подобно нещо и приятелството им — или каквото и да се случваше между тях — щеше да е приключило още преди тя да натисне клавиша за отговор на имейла му „Мила малка Джейн“. Ако изобщо си направеше труда да ѝ пише пак.

Тя отхапа последното парче залепен нокът и го изплю в кошчето за боклук. Поставянето на целия комплект изкуствени нокти за „фотосесията“ отне цели часове на Лейни и най-добрата ѝ приятелка Моли миналата събота и само броени секунди, за да бъдат отлепени в часа по физическо тази сутрин. Ноктите ѝ бяха любими. Дълги, заострени и толкова... червени. Харесваше ги повече от обувките, грима и дрешките на Лиза. Точно те я караха да се чувства толкова... бляскава. И голяма. Допаднаше ѝ да барабани с тях по стъкло и да ги влачи по масите. Нужен ѝ беше цял уикенд само да измисли как да вдига парче хартия! А сега, точно като балната рокля и кристалната пантофка на Пепеляшка, те се бяха превърнали само в спомен. Пепеляшка поне имаше стъклена пантофка, която да ѝ напомня за времето като принцеса. А Лейни трябваше да се задоволи с парче сдъвкан нокът от акрил.

И, разбира се, снимката.

Тя се взря в образа си на екрана. Стига толкова. Ако продължи с размишленията, никога няма да го направи. Затвори очи, изрече молитва и кликна с мишката. Малкото пликче на монитора се затвори.

„Съобщението ви е на път.“

Мобилният телефон в задния ѝ джоб забръмча и Гуен Стефани запя с дрезгав глас „Сладко спасение“. Беше Моли. Лейни изпусна дълга, стаена въздишка.

— Здравсти, Ем!

— Изпрати ли я? — попита възбуден глас.

Лейни въздъхна и падна по гръб на леглото.

— Най-сетне, да!

— И?

— Още не съм получила отговор. Току-що я пратих, преди има-няма две секунди.

Моли Броснан беше най-добрата приятелка на Лейни още от детската градина и всички — учители, тренъори, приятели и родители — казваха, че ако поне малко си приличаха, сигурно щяха да са близначки. Толкова близки бяха. Или поне до неотдавна. Не беше случайност, че Моли звънна точно в момента, когато Лейни кликна

„изпрати“. Това се случваше постоянно — Моли да си мисли каквото мисли тя и обратното. Ето защо тази година ѝ се стори толкова непоносима. Независимо какво казваше майка ѝ, различните училища си означаваха различен живот. Тя събра мъха от рунтавата възглавница с цвят на зелено извънземно.

— Толкова ми е нервно, Ем.

— Защо се забави толкова с изпращането?

— Защото съм шубе.

— Да ми звънеш веднага щом той се обади, Лейни.

— Добре, да. Какво мислиш, че ще си помисли той?

— Вече ти казах. Изглеждаш яко. Сериозно. Той ще падне.

— Не ти ли изглеждам дебела?

— Моля!?

— А тъпо?

— Де и аз да изглеждах така тъпо.

Лейни се изправи и седна, поглеждайки към компютъра в другия край на стаята.

— Ако не ми отговори в най-скоро време, Ем, направо ще изперкам! Вече откачам от чакане.

Внезапно топката на вратата на спалнята започна бясно да се върти.

— Лейни!

— Изчезни, Брад! Сериозно говоря! — изкреця Лейни. — Махай се от стаята ми!

— Забранено е да затваряш вратата! И да я заключваш! Заповед на мама!

— Хайде иди да ѝ кажеш, смотаняк бърбтив! Добре ще ти се отрази, *само че я няма!* Нямам търпение да ѝ кажа, че си играл на видеоиграта, което ти е забранено, преди да си си написал домашните! — извика тя и се тръшна ядосано по гръб на леглото.

— Това пикълото ли е? — попита Моли. — Какво търси в твоята стая?

— Не е в стаята. Говори ми от външната страна. Чувам го как диша в цепката. Жалко, че нямам спрей срещу насекоми. — Лейни стисна очи. — Едвам го трая, Ем, кълна ти се!

Моли също имаше по-малък брат, но нейният беше готин. През повечето време.

— Какво е направил този път?

— Пак ми е ровил из книгите. Нарисувал е мустаци на всички герои от комикса ми „Бети и Вероника“ и ги е съсипал. До един. Такова е говедо!

— Каза ли на майка си?

— Да бе, и всичко веднага ще се оправи! Моля ти се. Сигурно сама му е дала комиксите и маркера, защото „на горкото му е скучно“.

— Тя седна и се пресегна за шишенцето с лак за нокти, оставено върху кашона, който служеше за нощно шкафче.

Разтръска го и се зае да лакира ноктите на краката си.

— Трябва да ѝ кажеш — настоя Моли. — Не може така да ти рови в нещата.

— Няма я вкъщи. Още не се е прибрала от работа.

— Ами Тод?

Тод беше вторият ѝ баща и там случаят беше съвсем друг. Ако майка ѝ просто глезеше Бродли, то Тод не криеше предпочитанията си, което си беше логично, след като Бродли беше тяхното дете, а тя не.

— И той не се е прибрал още, слава богу. Аз съм детегледачката.

— Лейни погледна намръщено към вратата. — Не че той изобщо ще ме чуе.

— Детегледачка? Браво бе! Значи ти отговаряш. Мама каза на Шон, че физическото наказание не е незаконно във Флорида, което ще рече, че може да използва четката си за ресане по задника му, а ти можеш да нашариш Бродли с каиш. — Двете момичета избухнаха в смях.

— Ако принцът получи дори едничка синина по млечнобелите си задни части, няма да ми позволят да излизам чак до гимназията. Чудо голямо, просто ще го *игнорирам*, докато ми диша във вратата като *пълен откачалник*!

В този момент компютърът изсвири звуците за моментно съобщение.

Лейни хвърли поглед към него и сърцето ѝ изведнъж започна да бие силно. Отлично знаеше кой е.

„ЕлКапитан казва: онлайн ли си?“

— О, боже, Ем! — прошепна тя в телефона. — Току-що ми изпрати моментно съобщение. Какво да правя?

Моли се разсмя.

— Кажу му здрасти!

— Да, но това значи, че е получил имейла ми.

— Не значи. Може да ти праща съобщение от неговия BlackBerry.

— Той няма BlackBerry — отсече Лейни и след секунда продължи, — поне според мен.

— Както и да е. Нали схващаш? Не знаеш дали е видял снимката. Лейни се изправи и закрачи из стаята.

— Искан да знае дали съм тук.

— Просто му кажи „здравей, образ“. Направи го. Направи го сега.

— Добре, добре...

Натискането на букви на компютъра никога не бе отнемало толкова много енергия преди. Върховете на треперещите ѝ пръсти сякаш бяха налети с олово.

„ЛейнБрейн^[2] казва: здрасти“

Последва дълбока въздишка. Запази спокойствие!

— Окей, Ем. Направих го.

Компютърът пак изломоти напевните звуци.

„ЕлКапитан казва: току-що се прибрах, тренировката свърши късно. Тренерът още бесен за мача миналата седмица.“

— Какво? Какво ти каза? — изстена Моли. — Кажу ми!

— Нищо. Каза, че току-що се прибрал от футболна тренировка. Май си права. Може да не я е получил? — Тя се поколеба за миг. — А може и да я е получил и да е отвратен! Ем!

„ЕлКапитан казва: получих ти имейла“

Лейни спря да диша.
— Какво каза? Лейни!

„ЕлКапитан казва: хубава снимка :-)"

Лейни изпусна целия въздух от дробовете си, сякаш бяха убодени с карфичка.

— Каза „хубава снимка“, Ем! Мислиш ли, че това е добре? —
Още като задаваше въпроса, не успя да сдържи усмивката си.

— Ти си кретенка. Казах ти, че изглеждаш трепач. Само майка ти да не види снимката. Със сигурност ще изпуши. Като стана дума за изпушили майки, моята е долу в нервна криза. Трябва да сядам да ям. Поздрави от мен изчадието Бродли. — Разсмая се и додаде: — *Недей!*

— Ще ти звънна по-късно. — Лейни изключи телефона и се взря в думите на екрана.

През целия си живот не се беше чувствала толкова добре. Идеше ѝ да крещи от радост. Появи се ново изречение с напевен съпровод:

„ЕлКапитан казва: по-хубава отколкото си те представях, а имам развинуто въображение...“

ЕлКапитан казва: искам да видя още повече“

Лейни усети, че се изчервява, озъртайки се в стаята. Естествено, там нямаше никой друг, освен нея и все пак почувства странно смущение. Как да отговори на това? Какво би казала Лиза? Искрен ли беше наистина, както ѝ се искаше? Вратата на гаража се отвори с режещ звук.

— Брод? Илейн? Ехо! Къде сте? Защо е включена тази видеоигра?

Нервният глас на майка ѝ проехтя из къщата едновременно с тракането на токетата по теракотените плочи. Тя чу как Бродли

изхвърча през дневната и си влезе в стаята. Бъзльо. Лейни произнесе наум следващата реплика на майка си:

— Илейн!

— В стаята си съм!

— Махни се от този компютър! Сядала ли си да вечеряш?

Поредното завръщане от бала към реалността.

„ЛейнБрейн казва: ТИ.Р911“

В моментните съобщения това съкращение означава „трябва да изчезвам — пожар, родител“.

„ЕлКапитан казва: кой?

ЛейнБрейн казва: мама

ЕлКапитан казва: Въх! Тъкмо отивахме към любимата ми тема...“

Странното неловко усещане се върна и тя го отпрати. Как можеше да е толкова бебе! Крайно време беше да порасне.

"ЕлКапитан казва: мислех, че в понеделниците работи до късно.

ЕлКапитан казва: или май бяха петъците?

ЛейнБрейн казва: петъците и всеки втори понеделник. Съжалявам за тренера :-("

— Илейн! Чу ли ме? Остави идиотския компютър, веднага!

„ЛейнБрейн казва: :-) ДГПК. Нещо е нервна.“

ДГПК означаваше „да говорим по-късно“. Лейни отвори учебника по социални науки, та да изглежда, че е учила, и разхвърля наоколо няколко тетрадки за подсилване на ефекта, просто в случай че майка ѝ се запъти насам. Време беше за сваряване на кренвиршите и изслушване на двайсетминутно скапано конско за това, колко е безотговорно от нейна страна да остави подрастващия психопат да стреля по ченгета и краде коли в продължение на два часа на видеоиграта, подарена *от собствения му баща* за Коледа. Когато разпитът започнеше, ѝ се приискваше да отговори: „Така се упражнява за живота. Да си го кажем направо, мамо, възможностите на Брад за кариера са доста ограничени“. Но с тази забележка само би си спечелила плесница.

Точно когато отваряше вратата, компютърът отново пропя. Тя изтича до бюрото и разгледа думите на екрана.

„ЕлКапитан казва: ЗТИ^[3]. Розовото е твоят цвят :-)“

[1] Субтропичен национален парк в щата Флорида. — Б.пр. ↑

[2] Brain (англ.). — Мозък, ум. — Б.пр. ↑

[3] За твоя информация. — Б.пр. ↑

2

— Не знам дали главите на всички ви са били пълни с Хелуин, но оценките ви на теста са твърде незадоволителни — каза госпожа Макензи с изтощен от възрастта и постоянното разочарование глас, докато вървеше между чиновете и раздаваше контролните.

Спря се до чина на Лейни. Лош знак.

— Госпожице Емерсън, очаквах повече от вас — клъцна я тя, без да си прави труда да снижи глас.

После пусна контролното ѝ, сякаш бе изцапано с кучешко ако и се гнусеше от него. Върху чина се приземи с лицето нагоре голямо, изписано с червен химикал „3+“.

Поредната тройка. По дяволите... Лейни почувства, че страните ѝ пламват. Не помнеше никоя от шестиците ѝ да е била толкова грамадна. Нито толкова червена. Бързо тикна теста в чантата за учебници, като избягваше погледите на двадесет и трите глупашки захилени, несимпатични физиономии около себе си.

— Следващата седмица ще изпращаме писма до родителите — предупреди госпожа Макензи, поклащайки глава с бухнала бледожълтеникава коса, когато звънецът би и тълпата от ученически тела се втурна покрай нея в коридора. — Някои от вас никак няма да се зарадват на пощальона!

Можеше да се обзаложи със сигурност, че е една от тези нещастници, реши Лейни, при което стомахът ѝ се сви, докато си проправяше път през гъмжилото към столовата. Майка ѝ щеше да пикае газ, когато отвори плика — алгебрата нямаше да е единственият предмет с мъдреща се тройка. Така ѝ се пада, каза си с горчивина Лейни, и без това не исках да сменям училищата. Всичките ѝ приятелки си останаха в прогимназията „Рамбълуд“, а тук, в тъпото „Соуграс“, тя се чувстваше напълно изоставена, без никого. Никой. Нула. Дупка. Нямаше нито с кого да учи, нито с кого да се връща къщи, нито с кого да обядва, самосъжаляваше се тя, докато се провираще между масите, пълни с отворковци, тъпи сноби и всякакви

шемети, към свободно място в дъното на закусвалнята. Така и не разбра защо трябваше да се местят в ново жилище. Старата къща си беше хубава, да не говорим, че беше само на километър и половина от „новата“, която беше далеч по-малка и даже нямаше басейн. Но както винаги, никой не поиска мнението ѝ, преди да преобърнат живота ѝ с главата надолу. Единственото бъдеще, за което бе чувала да се тревожат майка ѝ и Тод, беше на Бродли. Нейното и на Лиза дори не се обсъждаха. Не че на Лиза ѝ пукаше. Тя и без това не се прибираше къщи, а и като се има предвид, че не ѝ се наложи да сменя гимназия и всичките ѝ приятели караха коли, проблемът да не ги вижда изобщо не стоеше пред нея. Плюс това Лиза беше почти на седемнайсет и само след няколко години щеше да заживее самостоятелно. Докато Лейни си беше здраво вързана.

— Ехо — произнесе меко някакъв глас зад гърба ѝ, докато разопаковаше смачкания си сандвич с фъстъчено масло и сладко от чантата.

Не стига, че беше пъхнат в кафяв хартиен плик, ами и видът му беше направо скапан. Приличаше на дамска превръзка. До масата стърчеше с поднос в ръката някакво момиче, което познаваше бегло.

— Ти си при госпожа Макензи по алгебра, нали? — попита момичето.

Страхотно. Цялото тъпо училище знаеше, че се е издънила по алгебра.

— Същата. Надявах се, че не съм толкова известна — отвърна Лейни с кратък, нервен смях, който прозвуча като кашлица.

— И аз съм с кофти оценка — отвърна непринудено момичето, като огледа масата. — Сама ли си?

Лейни сви рамене. Толкова ли си личеше? Почувства се като пълна нещастница.

— Да — отвърна тя и се размърда на стола. — Само аз съм.

— Може ли да седна? Току-що се преместих в тази смяна за ядене и не познавам никого.

Лейни премести купчината учебници, които бе поставила пред себе си, за да изглежда заета с работа.

— Разбира се.

— Аз съм Кари — представи се момичето и пъхна сламка в кутията със сок. — Ти нова ли си?

— Да. Учех в „Рамбълуд“, но се преместихме и тук е новият ми район, предполагам.

— Казваш се Илейн, нали?

— Приятелките ми викат Лейни.

— И аз съм нова. Баща ми беше прехвърлен тук от Кълъмбъс, Охайо, през август.

— Охо... Охайо. Харесва ли ти Флорида?

Кари повдигна рамене.

— Никога преди не съм имала басейн, тъй че е яко. Всичките ми предишни приятелки ми завиждат. Казват, че ще ми идват на гости, когато там на север застудее. Искат да плуват на открито през януари. Няма да е зле.

Лейни почувства болка. Прииска ѝ се да каже на момичето, че не е толкова лесно, колкото звучи. Собствените ѝ приятелки живееха на по-малко от миля разстояние, но на практика вече не се виждаха.

— Най-добрата ми приятелка учи в „Рамбълуд“ — произнесе тихо тя, като отхапа от сандвича. — Всъщност всичките ми приятелки учат там.

— „Рамбълуд“? Хубаво училище ли е?

Миналата година Лейни навярно щеше да каже „Скапано“, защото всички училища са скапани. Но след като отпи глътка от отвратителното топло мляко, отговори:

— Страхотно училище. Най-доброто.

Те побъбриха за гадните учители, прекалено многото домашни и пътуването с автобуса. Не беше като с Моли, но поне имаше с кого да поговори.

— Харесвам чантата ти — каза Кари, като прибра обяда си и кимна към чантата за учебници на Лейни. — Гледала съм „Здрач“^[1] сигурно петдесет пъти. Тейлър Лотнър^[2] е жесток.

Лейни се усмихна.

— Аз пък харесвам Робърт Патинсън^[3]. Личи ли си?

Замятащият се капак на черно-бялата чанта за през рамо, в която носеше учебниците си, беше с отпечатан върху коприна лик на Едуард Калън — вампира тийнейджър, изигран от Робърт Патинсън, от най-любимия за всички времена филм на Лейни „Ами ако не съм героят?“. Майка ѝ отказваше да ѝ купи модната чанта или кутия за закуска с думите, че „тези знаменитости и без туй са тъпкани с пари“, тъй че

Лейни спести всичко получено за рождения ден и си я купи сама. Успя да вземе последната от „Таргет“ в деня, преди да започне училище. Отначало се притесняваше, че може би е прекалено детска за прогимназията, но Мелиса вече имаше такава, Моли пък искаше да има същата, а Лиза не ѝ се присмя, когато я видя, което определено беше добър знак.

— Искам да видя „Нова луна“ веднага щом го пуснат, още на премиерата. Ще бъде яко. Хей, можем да отидем заедно! — предложи Кари.

— Готово — отвърна с усмивка Лейни. — Ще бъде забавно. Деветнайсети ноември, там сме.

— Мислиш ли, че майка ти ще те пусне на вечерната прожекция? Лейни сви рамене.

— Не съм сигурна...

— И майка ми е същата — побели очи Кари. — Понякога се държи с мен като с бебе. Това е просто филм, ей богу!

— Получих „Здрач“ на дивиди за рождения ми ден. Гледала съм го стотина пъти. Адски се кефя на оня момент, когато Бела пита Едуард на колко е години и той отговаря: „На седемнайсет“. При което тя казва: „От колко години си на седемнайсет?“.

Кари кимна:

— А той ѝ отвръща: „От няколко“. Само как я погледна, когато я качи на дървото. — Тя прехапа устни и въздъхна. — С онези очи...

В този момент тя видя тетрадката по биология на Лейни.

— Хей, кой е този? — попита безцеремонно Кари.

Върху корицата на тетрадката се мъдреше снимката на Зак, свалена от компютъра. Лейни затъкна зад ухото си кичур коса.

— А, това е гаджето ми — изгърси тя, при което кръвта се качи в лицето ѝ.

Преглътна, преди да се е задавила. Времето спря. Лейни чуваше кънтящите в ушите ѝ удари на сърцето си.

— О — успя да продума Кари, като се усмихна бавно и смутено. — Сладък е!

За щастие звънецът би, преди Кари да изстреля следващия въпрос. Лейни тикна тетрадката в чантата си, метна я през рамо, махна за довиждане и хукна в паника към изхода на столовата.

Гадже? Майчице... откъде ѝ хрумна пък *това*? Думата просто се изплъзна от устата ѝ. Нямаше намерение да я казва. И през ум не ѝ бе минавало да я произнася на глас. Дори и насаме в стаята си, когато нямаше кой да я види, не си бе въобразявала, че е вярно, както ѝ се случваше да си мечтае за някои кинозвезди. Беше смутена — все едно я бяха хванали да върши нещо нередно — но колкото и странно да е, това я правеше щастлива. Сякаш бе узнала най-голямата тайна на света.

Имаше си гадже.

Ето, пак. В края на краищата като се замисли човек, Зак беше нещо от сорта, нали? Тя потисна усмивката си, докато си проправяше път през тълпата. Неочаквано се почувства по-малко самотна, отколкото сутринта. И не чак такава неудачница. *Защото си имаше гадже.*

Колкото повече мислеше за това, толкова по-нормално ѝ звучеше думата. Лейни никога не беше имала приятел. За разлика от Моли и Мелиса никой не ѝ беше предлагал. Но Зак ѝ беше повече гадже, отколкото Питър Едуардс някога е бил на Моли. Всичко, което правеха, докато „ходеха“ миналата година, беше да разговарят в коридора през междучасията и няколко пъти по мобилните си телефони, и то за колко време? За някакви си минути! Вярно е, Моли го беше целувала, но само защото Питър си беше наврял езика в устата ѝ, докато приятелите му минаваха по коридора — просто да видят, че я е свалил. Моли едва не му го отхапа, толкова беше изненадана и отвратена. Тя каза, че все едно ѝ бил скочил Стъбс, булдога на чичо ѝ. Лейни се смя, но усети жегване на ревност при тези думи. Не че си падаше по особняка Питър Едуардс или пък искаше той да я целува с език, или нещо подобно, а защото *на Моли и се беше случило*. А Лейни си остана от външната страна на оградата, както обикновено, надничайки вътре. В очакване циците ѝ да проличат. В очакване на цикъла. В очакване да има гадже. В очакване да навакса онова, което явно всички вече правеха. Но днес, както и през изминалия уикенд, и през последните няколко седмици, нещата се бяха променили. За разлика от Моли и Питър, Лейни и Зак разговаряха всяка вечер. И макар че не го беше виждала лично, нито бе чувала гласа му, бяха си изпратили снимки. Плюс това Лейни знаеше, че той я харесва *по този начин*. Като гадже. Ако преди не беше напълно сигурна, то вчера го разбра от неговите моментни съобщения.

Той искаше да види още повече от нея. Харесваше снимката ѝ. Била по-хубава, отколкото си представял. Което означава, че се бе опитвал да си я представи. Че е мислил за нея. Моли никога не би могла да каже същото за Питър.

Тя влезе съвсем последна в клас, минавайки покрай учителката по литература, госпожица Фин, която стоеше на вратата, потупваше нетърпеливо с ортопедичните си обувки и поглеждаше часовника си, въпреки че звънецът още не беше ударил. Госпожица Фин не търпеше закъснели. След биенето на втория звънец вратата на класната стая се затваряше и повече не се отваряше за нищо по-малко от пожар, терористична атака или спешен медицински случай — което не включваше отиване по малка нужда — докато звънецът не биеше в края на часа. На черната дъска беше надраскано „Предаване на темата по литература“.

Сякаш неочаквано ѝ бяха спугали новия балон. Лейни напълно бе забравила домашното върху „Брулени хълмове“. Отново я завладя познатото усещане, че е пълна неудачница. Не беше нужно да е гений по алгебра, за да пресметне успеха си за срока по литература — още една тройка за честитката от пощальона. Майка ѝ щеше да откачи.

Тя седна на чина и се смъкна надолу, за да избегне стоманените като насочени ракети очи на госпожица Фин. Сега сигурно следваше стрелба с въпроси. О, радост! Тя поглади с пръст усмихнатото лице на Зак върху тетрадката си. Всичко ще бъде наред, каза си тя. По дяволите тъпото училище и гадните учители, които се кефеха да дават контролни и допълнителни домашни. Това е просто тъп клас, тъп урок върху тъпа стара книга, нали? Без никакво значение на фона на великия замисъл на живота. Важен бе само начинът, по който Зак я гледаше от снимката право в очите с прекрасната си усмивка, и тя знаеше, че *той* не дава пет пари за нейната тройка. Зак ѝ бе споменал, че се е провалил по испански. Всичко щеше да е наред, защото вече си имаше приятел. Някой, на когото му пукаше за нея. Тя се усмихваше на себе си, когато госпожа Фин затвори шумно вратата и петдесетте минути ад започнаха.

Всичко в живота ѝ щеше да стане по-хубаво. Чаровният принц най-сетне се бе появил.

И тя нямаше търпение да се върне при компютъра си, за да разговаря с него.

[1] Twilight — здрач (англ.). — Име на серия от романи и филми за вампири с романтична тематика. — Б.пр. ↑

[2] Тейлър Лотнър — млад американски актьор, който участва в тези филми. — Б.пр. ↑

[3] Робърт Патинсън — британски актьор, който участва в тези филми. — Б.пр. ↑

3

Времето във Флорида може да бъде колкото си иска шантаво, помисли си Лейни, наблюдавайки неясното черно скупчване на запад, което бавно се придвижваше към Евърглейдс и Корал Спрингс. Само преди двадесетина минути по небето не се виждаше пукнатото облаче. Тя ускори крачки през лехата, обрасла с кафеникава трева, която извеждаше при къщите близнаци. Там живееше госпожа Рос, която гледаше Брадли след училище. Топлият следобеден бриз, преминал в хладни повеи, караше палмите да шумят и да се превиват. Недалеч вече тътнеше буря, която се приближаваше. Зачуди се какво ли бе времето в Кълъмбъс, Охайо. Дали там се случваше да вали само от едната страна на улицата и да се лее дъжд, докато грее слънце? Запита се какво ли е да играе в снега...

Забеляза проходилката за инвалиди и възрастни пред входната врата с мрежа против комари на предната циментова площадка. Над звънеца беше залепена хартийка с надраскан върху нея номер 1106, изписан с треперещата ръка на старата жена. Дано Брадли да си е събрал нещата и да е готов за тръгване, помисли си Лейни, като натисна звънеца и погледна мобилния си телефон. Ако нямаше тренировка, Зак се прибираше вкъщи към пет часа.

— Здравейте, госпожо Рос — поздрави тя приветливо, щом вратата се отвори.

Един котак се шумугна между краката на старата жена и се втурна сред храстите.

— Синбад, веднага се върни тук! — сгълча го тя с мекия си, треперлив южняшки говор.

Часовете в началното училище на Брадли свършваха час и половина преди часовете на Лейни и госпожа Рос служеше като междинна спирка, преди Лейни да го поеме. По-рано майка ѝ пускаше Брадли да се връща сам вкъщи, но един от новите им съседи заплаши, че ще се обади в Службата за закрила на детето и семейството, тъй че сега беше наела госпожа Рос да го наглежда. Според Лейни Брадли

щеше да се оправя много по-добре сам, отколкото за него да се грижи госпожа Рос, която явно приближаваше пределна възраст и нито виждаше, нито чуваше, нито помнеше добре. А и домът ѝ миришеше на урина и варени яйца.

— Здравей, Илейн — поздрави тя. — Влизай направо вътре.

— Искате ли да ви го хвана, госпожо? — попита Лейни.

— Кого?

— Синбад.

Последва пауза.

— Котаракът — уточни Лейни.

Госпожа Рос се озърна, след което ѝ просветна.

— О, не, не. Остави го там. Сам ще се върне, предполагам. Тука е храната.

Брадли надникна иззад вратата, която водеше към дневната. Беше пребледнял.

— Предупреждават за силна буря. Казаха, че са възможни и торнада.

Ха-ха. Брат ѝ можеше да изгледа „Тексаско клане с автоматична резачка“ и „Резачка IV“ от край до край, но откакто ураганът Уилма отнесе прозореца на стаята му преди две години, му стигаха пет минути с метеорологичната прогноза, за да се гипсира от страх. Предупреждението за времето сигурно беше прекъснало анимационния филм.

— Май е по-добре да изчакаме да отмине — каза той с разширени от страх очи.

Госпожа Рос хапеше устната си и гледаше ту него, ту нея. Явно торнадата не я притесняваха особено. Искаше си телевизора. *Опра* я зовеше.

— Не изперквай. Даже още не вали — успокой го Лейни.

— Не зная... Казват, че торнадата вдигали шум като влак.

— Трябва да тръгваме, Брад. Хайде. — Тя погледна към госпожа Рос. — Не може да останем тук.

Госпожа Рос вдигна рамене.

— Не знам... — промърмори той отново.

— Виж, ще се надбягваме до къщи, преди да е заваляло. Аз ще те надбягам.

Брадли погледна над рамото ѝ. Чу се пореден тътен на бурята и устната му затрепери.

Лейни въздъхна. Гледката на иначе напълно гадния ѝ брат, който е истеризирал от уплаха, трябваше да я накара да се усмихне, но всъщност предизвика у нея точно обратната реакция. Дожаля ѝ за хлапето. Той изглеждаше ужасен.

— Може да ме държиш за ръката, Брад — прошепна му тя, като клекна и го погледна в очите. — Няма нищо страшно. Обещавам. Но трябва да тръгваме, и то веднага.

Тъкмо завиваха на бегом при ъгъла на Четирийсет и трета улица и Сто и четиринайсет Терас, хванати за ръце, когато Господ отвъртя крана. И гръмотевиците. Оглушителен гръм, който изтрещя сякаш досами главите им, включи три автомобилни аларми. Когато след три пресечки най-сетне успяха да си влязат вкъщи, бяха мокри до кости, което накара вече напълно ошашавения Брадли да се изхили кратко.

Тя остана да чака пред вратата му, докато той се преоблече в сухи дрехи, след което го заведе в дневната, пусна щорите и пъкна диска с „Резиденция на злото“ в неговия плейстейшън. Видеоиграта означаваше край на заплахата от буря, а писъците на жертвите на зомбитата се погрижиха за гръмотевиците. Тя го наблюдаваше от кухнята, докато дъждовният облак премина и небето се проясни. В момента Брадли беше по-загрижен да не бъде открит от канибал в гардероба, отколкото от торнадото, заплашващо да отнесе семейното им жилище. След двайсет минути, когато бурята отшумя, той пак си беше същият, а тя престана да се тревожи. Не остана много време.

Докато той подскачаше на дивана по пижама на Спайдърмен и трепеше зомбита наляво и надясно, тя тихо се измъкна от дневната и пое по коридора към стаята си.

После заключи след себе си и пусна компютъра.

4

Още преди да е загрял, компютърът изломоти напевно мелодията за моментно съобщение. Тя кликна върху светещия оранжев клавиш, докато сменяше мокрите си дрехи.

„ЕлКапитан казва: онлайн ли си?“

Сякаш знаеше, че тя е там. Все едно, че усещаше присъствието ѝ. Беше толкова яко!

„ЛейнБрейн казва: здрасти, тъкмо се канех да ти пиша.

ЕлКапитан казва: кво става?

ЛейнБрейн казва: опитах се да надбягам дъжда и загубих.

ЛейнБрейн казва: обичам бурите, но навън е гадно.

ЕлКапитан казва: значи ли, че си мокра до кости?

ЛейнБрейн казва: почти.

ЕлКапитан казва: иииих. Харесвам.

ЛейнБрейн казва: суша си косата.

ЕлКапитан казва: кво стана по математика?

ЛейнБрейн казва: не питай.

ЕлКапитан казва: няма да си първата издънила се по алгебра.

ЛейнБрейн казва: не се издъних. Тройка.

ЕлКапитан казва: (::[:::)“

Лейни се усмихна.

„ЛейнБрейн казва: мерси за съчувствието.

ЕлКапитан казва: знам кво е. МРАЗЕХ тригото. Имам четворка.

ЛейнБрейн казва: ще ме скалпират. наказана завинаги.

ЕлКапитан казва: много зле. Харесвам косата ти :-)

ЕлКапитан казва: и хубавата ти глава“

Тя се изчерви, поглаждайки разсеяно кичур влажна коса, измъкнал се от хавлиения ѝ тюрбан. С него се разговаряше толкова лесно.

„ЕлКапитан казва: трябва да те видя“

Лейни се опули срещу екрана. Това изобщо не го беше очаквала.

„ЕлКапитан казва: петък вечер става ли? Гледа ли ти се Зомбиленд?

ЕлКапитан казва: може някъде да хапнем“

Мили боже! Той я канеше да се видят. Чакай — *това среща ли беше?* Тя се озърна в стаята, сякаш очакваше някой да потвърди онова, което току-що видя и изтълкува съвсем правилно. Къде, по дяволите, беше Моли, когато най-много ѝ трябваше? Разбира се, че ѝ определяше среща... Филмите означаваха среща. Храненето също. Филми плюс храна определено означаваха среща. *Истинска* среща. Току-що я бяха поканили на среща! Изведнъж пълната радост, която я накара да заподскача из стаята, квичейки като прасенце, спря така внезапно, както се бе появила, отстъпвайки място на ледена, реалистична паника. Какви ги върши тя? Няма начин майка ѝ да я пусне. Никакъв шибан начин. Особено ако разбере, че Зак е седемнайсетгодишен. Тя загриза нокътя си. Мамка му! Не искаше да му отказва. Ами ако не я покани пак?

„ЕлКапитан казва: ехо?
ЛейнБрейн казва: хммм... определено ми се гледа.
ЕлКапитан казва: майка ти ще се навие ли?
ЛейнБрейн казва: не знам. Особено след днес.
ЕлКапитан казва: тогава не й казвай“

Лейни зяпна компютъра, сякаш беше жив и я наблюдаваше през мигацията курсор. Стомахът ѝ се сви едновременно от притеснение и вълнение.

„ЕлКапитан казва: като не знаеш нещо, не те боли“

Тя се озърна в празната стая. Почувства странен гъдел в гърлото си — сякаш нещо бе заседнало там и не искаше да се махне. Това *можеше* да свърши работа. *Можеше* да каже на майка си, че отива на кино с новото момиче Кари. Не че тя ще вземе да го проверява. Лиза беше проблемното дете, не Лейни. Щеше да има едно: „Добре ли прекара?“. И никакви други въпроси. Така беше винаги.

„ЛейнБрейн казва: само че не мога да закъснявам много.

ЕлКапитан казва: ще се прибереш до 10. имам тренировка в 8.

ЕлКапитан казва: това е сутринта!!!“

Лейни задъвка устната си. В главата ѝ се боричкаха противоречиви мисли. Как да постъпи!

„ЕлКапитан казва: още ли си там?

ЛейнБрейн казва: хммм... мисля.

ЕлКапитан казва: ще те взема от гимназия КС^[1].
Играли сме с тях преди. Остани след часовете и ме чакай в

5,30 отзад на паркинга до бейзболното игрище. Ще бъда в черно беемве.

ЛейнБрейн казва: 5,30?

ЕлКапитан казва: не мога да взема колата докато татко не се прибере. Имам доста път до КС“

Правилно. Зак живееше в Джупитър, което според картата в интернет беше на около час разстояние. *Той щеше да кара цял час само за да я види...* Лейни си пое дълбоко дъх. Сърцето ѝ биеше бясно. Никога преди не бе правила нищо непозволено. Като изключим снимката, никога не бе престъпвала правилата. Но майка ѝ щеше да каже „не“ просто по навик и защото си имаше своите тъпи измислени правила за това на колко години какво е позволено. На дванайсет — грим, на тринайсет — групови срещи, на петнайсет — срещи с кола. Рефлекторна реакция заради сбъркания пубертет на Лиза. Ако не отиде в петък, кога изобщо ще се види със Зак? Никога, ето кога.

„ЛейнБрейн казва: ок. звучи забавно.

ЕлКапитан казва: яко. не се издавай. Не искам майка и втори баща да се шашкат. Ще намерим кино до вас, където го дават.

ЛейнБрейн казва: ок.

ЕлКапитан казва: нямам търпение да те видя най-после.

ЛейнБрейн казва: аз също“

Тя се облегна на стола. Умът ѝ препускаше. Не само трябваше да измисли как да стигне до гимназия „Корал Спрингс“ в другия край на града — където никога не бе стъпвала — ами и в какъв вид да се появи пред него, че да отговаря на представата му. При което се вледени от връхлетялата я мисъл, която накара косъмчетата на тила ѝ да настръхнат.

Ами ако не се получи? Ако той я усети и отгатне, че е само на тринайсет? Как щеше да реагира? Компютърът пропя.

„ЕлКапитан казва: нямай грижа, с мен си в
безопасност“

Тя се усмихна. Сякаш четеше мислите ѝ. Отново.

„ЕлКапитан казва: не съм психа :-“

[1] Корал Спрингс. — Б.пр. ↑

Когато в петък следобед би последният звънец, прогимназията „Соуграс“ експлодира като форма с кекс в загрята фурна. Десетки тела се изсипаха едновременно от всички врати — надпреварваха се да стигнат до училищния автобус, маршрутките, да отключат велосипедите си или да се срещнат с приятели на път към къщи. За домашните, контролните и проектите имаше време — цели три дни. В продължение на половин час в училищния двор цареше оглушителна суматоха.

После всичко утихна.

Стъпила нестабилно на пръсти върху сушилнята за ръце в момичешката тоалетна, Лейни наблюдаваше през затвореното прозорче как последният жълт автобус напуска кръговото кръстовище и възбудените писъци на десетки гласове бавно затихват. Изоставеният училищен двор беше осеян със смачкани хартии и празни торбички от закуски, които се търкаляха през паркинга и футболното игрище. В петък в „Соуграс“ нямаше следучилищни занимания, клубни събирания или заседания. Дори учителите напускаха след последния звънец. В момента коридорите бяха безлюдни, както и паркингът.

Лейни изпусна дъха, който сдържаше през целия ден, даже през цялата седмица, и слезе от сушилнята, а после грабна чантата си от неработещата тоалетна кабина, където се бе крила след биенето на звънеца. Автобусът ѝ отдавна бе заминал, сега беше с крачка по-близо до осъществяване на намерението си. Погледна мобилния си телефон — часът беше 4,10. Имаше време, но не чак толкова много, понеже трябваше да се гримира, преоблече и да хване автобуса в 5,10 от Сампъл Роуд, който щеше да я откара до гимназията „Корал Спрингс“. После трябваше да намери паркинга до бейзболното игрище. Да нямаш много време е добре, каза си тя, когато стомахът започна отново да я присвива. Не искаше да ѝ остане време да мисли какво прави и защо не трябва да го прави, тъй като знаеше, че ще я хване шубе. Това беше една от причините да не сподели с абсолютно никого за

днешната среща със Зак. Дори и с Моли. Не искаше никой да я разубеждава. Другата причина беше по-скоро като предпазна мярка. Ако, не дай си боже, Зак не се появи — да речем, че примерно ѝ върже тенекия — тогава никой нямаше да знае за това и тя нямаше да се чувства като пълна идиотка до края на живота си всеки път, когато се срещаше с приятелките си. *Помните ли първата среща на Лейни? Нее!*

Тя отпъди гласовете от главата си. Беше стигнала дотук и нямаше връщане назад. Само почакайте да ви разкажа за срещата си с гаджето ми футболист. Как ме е водил на кино. И на вечеря! И колата му е не каква да е, а беемве! Върхът! Трябва да измисля как да го накарам да се снимаме в колата на мобилния ми телефон, за да я показвам на всички, мислеше си тя, докато се преобличаше в марковите джинси и тениска „Абъркромби“ на Лиза. Ще вървя с маратонки до спирката на автобуса, а после ще се преобуя в ботушките „Бон Шик, Бон Жанр“ на Лиза, когато приближа гимназията. Тя изтръска в съседната мивка съдържанието на плика за сандвич, пълен с гримове, които бе отмъкнала от шкафа на Лиза. Ако сестра ѝ разбере, че е тарашила не само гардероба, но и чекмеджетата ѝ, щеше да откачи, тъй че всичко трябваше да си иде на мястото до полунощ, когато Лиза се прибираше от работа в боулинг залата. От камарата компактни гримове и червила избра кафяво-зелената палитра сенки за очи. Поколеба се за момент, прокарайки пръст по перлените сенки. Освен на Хелюин и чат-пат червило, Лейни никога не бе слагала грим. Надяваше се да си спомни какъв грим бе използвала върху лицето ѝ Моли миналия уикенд и в какъв ред го бе нанесла. Не искаше да прилича на клоун.

Половин час по-късно тя излезе от тоалетната и налетя на портиера, като едва не събори голямата жълта кофа с парцал, която той буташе. Двамата се зяпнаха изненадано. След това портиерът се заозърта като луд, сякаш беше разпознал Лейни от плакат за издирвани от ФБР престъпници, крещейки нещо на испански, което тя разбра и без да знае езика.

Време беше да тръгва. Тя закрочи възможно най-бързо към централния вход, но без да тича, молейки се правилото „никой да не остава в училище в петъците след учебните часове“ да важи и за неквалифицирания училищен персонал.

Добре че обу маратонките. Докато стигна до „Сампъл“, беше останала без дъх, а трябваше да тича, за да не изпусне автобуса. Седна на предна седалка, като се стараеше да избягва нахалния поглед на чорлав старец, който смучеше портокал срещу нея и я разглеждаше с любопитство. Тя избърса длани в джинсите си и тихо помоли шофьора да я предупреди, когато наближи спирката ѝ, след което се загледа през прозореца към нижещите се магазини, банки и ресторанти. Познати места, в които се бе хранила или пазарувала десетки пъти, помисли си тя, мъчейки се да прикрие усмивката, която не слизаше от лицето ѝ, а сякаш ги виждаше за първи път.

6

От мястото, където бе паркирал, пред двуетажната офис сграда на застрахователната компания „Олстейт“ той наблюдаваше как слабата фигурка с дълга кестенява коса слезе от автобуса и се огледа наоколо като турист, зърващ за пръв път нюйоркския Емпайър Стейт Билдинг — с благоговение, почуда и вълнение.

Нямаше съмнение. Тя беше.

Беше сладка — в тесните сини джинси и фънки тениска, метнала непохватно през рамо чантата за учебници. Имаше хубава фигура — нито прекалено закръглена, нито прекалено слаба. Той не харесваше момичетата от типа на Кейт Мос, прилични на недохранени деца, но не си падаше и по пищните фигури с форма на пясъчен часовник. Твърде много момичета полагаха неимоверни усилия да изглеждат различни от това, което са. Първо със сутиените с подплънки и ластичното бельо, оформящо фигурата, после с имплантите, липосукцията, корекциите на носа, ботокса. Това, което виждаш, не е непременно това, което получаваш. Хубаво бе да видиш същество, все още незасегнато от серийната външност на барбитата от модните списания или от MTV. Някоя, чието красиво тяло все още беше... недокоснато. Той гледаше нетърпеливо как тя се спря пред главния вход на училището и се поколеба, озъртайки се. За момент се уплаши, че може да реши да влезе вътре. Макар и да не смяташе, че някой може да го наблюдава, не му се щеше да открие, че греша. Това щеше да развали всичко. Усети как сърцето му заби малко по-учестено. Но след няколко секунди тя се обърна и се затича в тръс през празния паркинг към бейзболното игрище на гърба на училището, където щеше да го чака.

Него.

Устата му изведнъж пресъхна, сякаш беше пълна с памук, и той потри ръце една в друга, за да спре треперенето им. Това беше лош навик — *странност*, както се изразяваше майка му. Ръцете му се разтреперваха винаги, когато беше превъзбуден. Тази странност

превръщаше запознанството с нови хора, особено с хубави момичета, в изпитание.

Той погледна снимката в скута си за пореден, последен път. После я пъхна в жабката и запали мотора. Слънцето тъкмо бе потънало зад хоризонта и официално настъпи вечерта. Той погледна часовника на таблото: 5,29. Точно навреме.

„Толкова приятно — помисли си той, докато излизаше от паркинга. — Много, много приятно.“

Беше си харесал точно момиче.

Автобусът се отлепи от тротоара, оставяйки Лейни сред облак мръсни дизелови газове. Гимназията „Корал Спрингс“ се извисяваше на отсрещната страна на улицата под чадъра на гигантско фикусово дърво. Тя погледна часовника на мобилния телефон: 5,23.

Нямаше време за чудене и маене. Нямаше връщане назад. Футболното игрище беше като че ли вляво и тя реши, че бейзболното сигурно е зад училището. Пресече улицата тичешком и мина направо през празния паркинг. Тук, изглежда, също нямаше жива душа през петъчните следобеди. По очукания асфалт се редяха сенките на дърветата. След няколко минути слънцето щеше да залезе. Лейни обичаше есента, Хелоуин и Деня на благодарността, но мразеше късите дни. До идването на декември по тези места какво оставаше? Само един час дневна светлина след училище. Тя повървя край металната ограда до гърба на училището и съзря бейзболното игрище. И в този паркинг нямаше коли. Не се виждаха и играчи по полето. Беше обезлюдено като „Соуграс“, което беше добре. Да гледа как други тийнейджъри я изучават като чуждо тяло, щеше да я извади напълно от равновесие.

Тя седна на тротоара и се преобу в ботушките на Лиза, тиквайки маратонките в чантата за учебници. Мамка му! Дойде времето за паника. Защо тръгна с тъпата чанта „Здрач“? Имаше намерение да я смени със старата сребриста раница на Лиза. Закри с длан красивото лице на Робърт Патинсън. Това можеше да съсипе всичко. Трябваше някак да го държи покрит и извън полезрението — ако Зак го видеше, щеше да се почувства толкова смутена. Тогава със сигурност щеше да разбере, че тя не е на шестнайсет. Може да му каже, че чантата ѝ за учебници се е скъсала тази сутрин и е взела назаем чантата на по-малката си сестра от миналата година. Поредна серия от лъжи, включваща сестра, каквато нямаше. Бодна я чувство за вина. Толкова лъжи беше наприказвала през последните няколко дни, че вече им се губеше краят...

Изправи се и се разходи из паркинга, като се насилваше да мисли за нещо друго и да свикне с високите токове на Лиза. Ако чантата „Здрач“ не беше сигурен издайник, че е лъжкиня, стъпката с целуването в киносалона със сигурност щеше да я издаде. Тя пъхна в устата си парче дъвка и положи още един слой блясък за устни с плодов вкус, като разтръска ръце, за да спре потенето им. Нали ѝ беше хрумнала напълно реалната мисъл, че Зак може да се опита да я целуне тази вечер.

Първата ѝ целувка...

Това беше. Тя отвори със замах мобилния телефон и трескаво набра Моли. Крачейки напред-назад из паркинга, навиваше дръжката на чантата си, докато я усука.

Отговори ѝ гласовата поща.

— Здравсти, Ем, аз съм — започна възбудено Лейни. — Сигурно си на урок по пиано, но ми се ще да беше вдигнала! Имам нещо толкова... Никога няма да се сетиш къде съм! Никога!

Колата беше спряла зад нея толкова безшумно, че дори пръснатият по асфалта чакъл не изхрущя. Първото, което чу, бе гласът му.

— Лейни?

Тя буквално подскочи в ботушките на сестра си. Не ѝ остана време да довърши. Нито да мисли. Това беше моментът, тук и сега.

— Трябва да тръгвам — прошепна тя в телефона. — Виж, недей да отговаряш на обаждането. Не искам телефонът ми да звъни. Ще ти се обадя след около два часа.

Сетне облиза устни, за да станат по-бляскави, пое си дълбоко дъх и се завъртя, за да се запознае с абсолютно страхотния тип, когото буквално сънуваше през последните седмици.

Пепеляшка се канеше да срещне своя принц. Време беше балът да започне.

8

— Здравсти — поздрави тя през полуотворения прозорец на колата, опитвайки се небрежно да развие усуканата дръжка на чантата си.

Беше почти тъмно, а прозорците бяха с тъмни стъкла като на лимузина. Трудно виждаше вътре в сумрака.

— Не чух кога си спрял.

— Как е? — отвърна той меко.

Лицето му бе неясно, отчасти заради бейзболната шапка и тъмните очила, но тя успя да зърне блясъка на мегаватовата му усмивка и коленете ѝ отмаляха. Светлорусата му коса бе разпиляна под шапката, едва докосвайки раменете. Облечен в тясна черна тениска с дълъг ръкав и тъмни джинси, остатъкът от тялото му се сливаше като хамелеон с напълно черния интериор. Той махна с ръка към вратата.

— Скачай вътре.

И тя го направи.

Плъзна се на седалката за пътници, гладка като крилата на пеперуда, но леденостудена. Вътре миришеше на нова кожа и стар дим. И на „Пако Рабан“, любимия одеколон на Тод. Тя веднага пропъди мисълта от главата си. Вторият ѝ баща беше последното нещо, за което ѝ се мислеше в този момент.

— Приятна кола — произнесе тя с усмивка, като затвори вратата.

Наведе се, за да нагласи небрежно чантата в краката си така, че Робърт Патинсън да бъде с лицето надолу. Идеше ѝ да се застреля, задето беше забравила да смени чантата.

— Благодаря — отвърна той.

Прозорецът се затвори с плъзгане нагоре и той включи радиото. Лейни разпозна песента от филма „От тринайсет ставам на трийсет“. Това беше „Трилър“ на Майкъл Джаксън.

Що за особняшка песен, помисли тя. Кой, по дяволите, слуша Майкъл Джаксън, ако не е на възрастта на родителите ѝ? По-скоро би очаквала „Линкин Парк“ или „Дъ Фрей“, любимите банди на Зак.

Може би го беше пуснал заради духа на Хелюин — като въведение към филма. Господи, каза си тя, моля ти се, моля ти се, дано не е някой отваян особняк.

— Дават „Зомбиленд“ в няколко кина — съобщи Лейни. — Най-ранната прожекция е в шест и десет в „Магнолия“, малко по-нагоре отгук. А може да идем и в мола от седем и петнайсет.

Имаше още няколко близки кина, ако човек е с кола, но за тези двете беше сигурна, че няма да върнат някой сополанко на филм с „ограничен достъп“, стига да си е платил билета.

— Става.

„... Започваш да викаш, но ужасът сковава вика, преди да си го произнесъл...“ — пискеше Майкъл Джаксън по радиото.

— Искаш да отидем от 7,15 ли? Тогава, ммм, завий наляво като излезеш от паркинга. Знам как се стига дотам, но първо трябва да излезем на булевард „Атлантик“ — изсмя се нервно тя и заоглежда таблото на колата. — Надявам се, че имаш навигационно устройство на това нещо. Приятелките ми казват, че съм топографски неориентирана. Случвало ми се е да не мога да си намеря личното шкафче в училище.

На волана беше монтирана изпъкнала буква „L“ в метален обков. Лейни я позна от колата на бащата на Моли. Той караше лексус.

„... Ще те полазят тръпки, тръпки, тръпки тази нощ! И няма кой да те спаси от лапата на звяра...“

Искаше да го попита защо не е с беемвето, но това ѝ прозвуча тъпо. Беше си тъпо. И лексус беше хубава кола. Може би даже още по-хубава. Взе да си играе с пръстена на ръката си. Надяваше се разговорът да не върви толкова зле през цялата вечер. Моли беше по разговорите, не тя.

— Гладен ли си? — попита Лейни, когато излязоха от паркинга и взеха десен завой към Рок Айлънд. — Можем да идем до фуд корта в мола, ако искаш.

Това беше идеалният вариант, реши тя. Имаше голям шанс там да попадне на познати от „Рамбълуд“. Може би дори на Мелиса или Ерика.

— Звучи добре — произнесе меко той.

Призрачният глас на Винсът Прайс^[1], крал на филмите на ужаса отпреди сигурно хиляда години, прозвуча по радиото, сякаш

долитащ от древността: „Мрак обгръща цялата земя. Идва полунощ сега...“.

— Наистина ми хареса снимката ти — обади се Зак, без да погледне към нея.

Тя забеляза как по врата му се стече капка пот и потъна в тениската.

Ръката му почиваше върху облегалката за ръце, небрежно отпусната от китката надолу. Груби пръсти барабаняха по скоростния лост. Плътта над кокалчетата им бе обрасла с жилави черни косми. Очите на Лейни бавно се преместиха към ръката му. От края на ръкава се подаваха груби черни косми, като източени крака на паяк.

Изведнъж ѝ стана много студено. По тялото ѝ преминаха ледени тръпки и цялата настръхна. Сякаш нещо изсмука въздуха от колата.

Зак беше рус.

„... И колкото и да се бориш да останеш жив, тялото започва да изтръпва...“

Той зави към празен парцел с няколко трафопоста. През улицата имаше парк. Майката на Моли беше водила там нея и Моли по-рано. В парка имаше природен резерват. Молът се намираще в другата посока.

„... Защото никой простосмъртен не устоява на злата тръпка...“

Тя се пресегна към дръжката на вратата, но не можа да я помръдне. Кралят на ужасите избухна в лудешки смях. Песента свърши.

Платното покри лицето ѝ със светкавична бързина, въпреки че колата продължаваше да се движи. Грозният мирис изгаряше очите ѝ и я душеше. Не можеше да диша. След това той ѝ нанесе силен удар с юмрук по главата. Тя почувства как лицето ѝ се блъсна в стъклото. Усети, че от челото ѝ бликна топла кръв, която се стече покрай окото и по бузата ѝ. Усети как ръцете ѝ увисват към пода, краката ѝ помръднаха и спряха да се движат, докато всичко потъваше в мрак.

Кралят на ужасите продължи да се смее.

[1] Винсънт Прайс (1911 — 1993) — американски актьор, играл в серии от филми на ужасите, известен с характерния си глас. — Б.пр.

↑

9

Стенният часовник в коридора заби, отброявайки часовете. Деби Ламана можеше да го чуе дори през шума на телевизора. Даже и през две стаи. Биеше на всеки четвърт час, а на всеки кръгъл час изпяваше броя на часовете. Отнемаше му цели пет шибани минути, докато отбележи полунощ. Тя издуха кръгче цигарен дим. Натруфеният часовник и банковата сметка с три хиляди седемстотин и четиринайсет долара и двайсет и два цента в нея бяха всичко, което майка ѝ остави преди девет години, когато почина от рак на белите дробове със закачена за носа кислородна тръба и пакет цигари „Нюпортс“ в ръката. Разбира се, парите бяха свършили отдавна, но проклетото кръгло лице на часовника я следваше навсякъде — от съпруг на съпруг, от апартамент на апартамент, от къща под наем в друга къща под наем. Вдигаше наздравица за всеки погубен час от живота ѝ с висок, настойчив звън. Кога ли ще повика Армията на спасението да дойде и да го отнесе веднъж завинаги оттук?

Деби броеше ударите, докато станаха единайсет. За да бъде сигурна, погледна часовника на ръката си. Ще убие Илейн. Само да ѝ падне. Какво си въобразява, та не се прибира до единайсет през нощта? Тя смачка цигарата в пепелника. Ето така започна всичко с Лиза. Неспазване на ученическия час, прибиране въщи напушена с трева. Воняща на бира. Ако това момиче си въобразяваше дори за секунда, че ще ѝ се размине даже за половината неща, които вършеше сестра ѝ, скоро щеше да узнае какво я чака, за да не се повтаря повече. Какъв беше любимият израз на собствената ѝ майка? *Излъжеш ли ме веднъж, срам за теб, Дебра. Излъжеш ли ме два пъти, срам за мен.* А Деби не беше вчерашна. Вече не. На Илейн Луиз щеше да ѝ се отели волът още щом прекрачи прага. Това беше сигурно. Тя отпи голяма глътка от светлата бира „Мич Ултра“ и се опита да се съсредоточи в новините.

— Върна ли се вече? — извика Брадли от стаята си в дъното на коридора.

Гласът му издаваше задоволството на хлапе, чиято сестра беше загазила здраво.

— Брад, затваряй проклетата врата и до пет минути да си заспал, инак утре няма да видиш никакъв „Таг Лазер“^[1] с Лайл. Предупреждавам те!

Вратата се затръшна и Деби отново се опита да се съсредоточи в новините. Слушането на чужди трагедии, изглежда, помагаше поне отчасти. Местен пожар. Банков обир. Деветима убити при самоубийствен атентат в Ирак. Мислите ѝ отново се върнаха към настоящето. Този път обектът беше Тод, който също не се беше прибрал. Той беше истинската причина да е толкова бясна. Къде, по дяволите, се мотаеше?

По бира с приятели след работа, скъпа. Просто разпускане след дълго и тежко бачкане да изкарам пари, за да нахраня децата ти.

Как ли не, помисли си с горчивина Деби. Сигурно беше пиян и чукаше оная, новата колежка в някой мизерен мотел в Лодърхил, а може и върху хавлия на плажа или на задната седалка на колата. Рецепционистката Мишел, за която той се кълнеше наляво и надясно, че не работи в офиса му, въпреки че точно тя вдигна телефона вчера, когато Деби се обади, за да направи проверка.

Деби разтри пулсиращите си слепоочия и запали нова цигара. Огледа се из семейната дневна, пълна с боклуци, направени и непочистени от децата, сред които купички със спечени остатъци зърнена закуска от сутринта, видеоигри, дрехи и камари смачкани листове от тетрадки, извадени от чантите и захвърлени където сварят. Когато Лиза все пак решише да се прибере вкъщи, обичаше да хвърля всичко, което не ѝ се обличаше, или мъкнеше, където ѝ попадне. А и другият принц в дома — Брадли. Благодарение на мъжкарската максима на баща му, че домакинската работа е женска, той не си помръдваше пръста даже и лайната си да почисти. След поредната деветчасова смяна ето какво заварваше Деби, когато се прибираше вкъщи — разхвърляна къща, мърсуващ мъж и деца, които изцеждаха до капка цялата ѝ жизнена енергия. И, разбира се, нито капка уважение. А сега, след като вече бе преминала през най-лошото с голямата си дъщеря, или поне се надяваше, Илейн ѝ сервираше ново изпитание на търпението. Тя тръсна глава и шляпна вестника от

дивана. Не такъв трябваше да излезе животът ти, сякаш чуваше майка си да припява от коридора.

Роузи, женският златен ретривър на децата, влезе в стаята с голямо плюшено мече между зъбите и сгуши глава в скута на Деби. Роузи крадеше всеки захвърлен чорап или плюшено животно в къщата. Този път това беше опърпаното старо мече Клод, което бе завлякла от леглото на Илейн. Лейни никога не заспиваше без него. Голямо момиче, а все още ѝ трябваше мече, за да заспива. Деби пропъди лошите мисли, които насилствено си проправяха път в главата ѝ. Тя набра цифрите по безжичния телефон, но все още се чудеше да се обади ли на полицията. Припомни си от перипетиите с Лиза в какво се превръща животът ти, стигне ли се веднъж до полицаи. Намесят ли се, измъкване няма. Никога. Вместо това отново набра мобилния на Тод.

— Къде се мотаеш, по дяволите? — изрева тя в телефона, когато чу гласа на съпруга си да казва да остави съобщение след сигнала и че ще се прибере при първа възможност.

Веднага щом сляза от моята невидима рецепционистка с големи цици, която не се казва Мишел, със сигурност ще отговоря на обаяването ти. Бишшш.

Сигурно е останала да спи у новата си приятелка, реши Деби. Как ѝ беше името? Онази, с която Лейни отиде на кино? Карли? Карън? Май така беше. Даже може и да ѝ е казала, че ще преспи у тях. Тази сутрин беше такава лудница, докато всички се изнесат от къщата, включително и тя, за да иде на работа, и може би просто е забравила, че Илейн я е предупредила. Това е всичко. Тогава защо не отговаря на мобилния си? Отговорът на този въпрос беше лесен. Защото никога не си прави труда да го зареди, ето защо. Това не беше изненада.

Деби издърпа Клод от устата на Роузи и изтри слюнката ѝ в ръкава на пенъоара си. Довърши остатъка от бирата на един дъх и отвори нова бутилка от преносимия хладилник до дивана. После усили звука на телевизора, като люлееше разсеяно в ръцете си раздърпаното мече тъкмо когато Конан О'Браян започна обичайния монолог, а часовникът в коридора отброи още половин час от живота ѝ.

[1] „Таг Лазер“ — видеоигра с насочване на лазерен лъч към определени цели. — Б.пр. ↑

10

„Ето така започват кошмарите. Или може би свършват.“

Род Стърлинг,
„Зоната на здрача“

Боботене на електрическа косачка досами прозореца на спалнята му разбуди специален агент-инспектор Боби Дийс от Правозащитната агенция на Флорида (ПАФ) от необикновения сън, в който най-сетне бе потънал. В продължение на няколко секунди замаяният му мозък се мъчеше да свърже този звук със странната игра на голф, в която участваше с починалия си баща. Може да е пазачът на игрището, който коси отдалечен терен при осемнайсата дупка? Или е нисколетящ реактивен самолет? Грохотът постепенно заглъхна и възбудената тъпла затаи дъх, когато баща му се наведе за замах със стика за голф...

В този момент съседът отново включи косачката.

Нямаше смисъл. Боби повдигна единия си клепач. Слънчевите лъчи, процеждащи се през спуснатите щори, бяха придобили бледорозова окраска. Той погледна към часовника на нощното шкафче: девет и половина сутринта. Едва тогава си спомни, че е неделя.

Обърна се със сумтене и новата книга на Джон Гришам, с която се беше приспал, тупна на пода. Мястото на жена му в леглото беше топло, но празно. Той чу вратата на банята да се затваря с меко щракване. Душът потече след няколко секунди. Болничната смяна на Лу Ан започваше едва в десет часа, но особено през уикендите тя обичаше да става малко по-рано, за да си изпие кафето и да прочете вестника в служебното барче, преди да застъпи смяната в Спешно отделение, претърпено със съботни пияници и пострадали в пътни катастрофи.

Боби придърпа една възглавница върху главата си и остана да лежи със затворени очи още няколко минути, отказвайки да приеме

факта, че е буден. Последния път, когато погледна часовника, той показваше пет и четирийсет и девет сутринта. Грохотът на косачката затихна постепенно като края на песен по радиото, тълпата на зеленото игрище отново се смълча и той взе да се унася...

И тогава иззвъня мобилният му телефон.

Мамка му. Грабна телефона от нощното шкафче и го пъкна под възглавницата до ухото си.

— Дийс — изръмжа той.

— Звучиш гадно, старче — отвърна познат глас с хихикане. — Какво става при теб, брато? Някой да е пикал в закуската ти?

— Какво става ли? Защо ти не ми кажеш какво става, по дяволите, в девет часа сутринта, и то в неделя, Зо?

Лорензо (Зо) Диас беше наскоро издигнат на поста заместник отговорен специален агент в ПАФ, началник на Регионалния оперативен център в Маями — иначе казано, шефът на Боби.

— Не ми е приятно да ти го съобщя, но тази нощ часовниците се превъртат с един час назад. Нагласи го. Сега е осем часът.

— Къде ми е pistolетът!

— Да не искаш да кажеш, че още не си станал?

— Мамка му, вече със сигурност съм станал. — Боби седна в леглото и разтърка глава. — Започват да ми текат извънредни часове, шефе. Официално съм с един час назад.

— Не допусна ли, че се обаждам да проверя навит ли си да ударим по няколко стика в „Блу Монстър“?

Боби се прозя.

— Ето че пак опря до мен. Твоите топки не могат да уцелят дупка даже и с помощта на карта, фенерче и личен навигатор. Кога игра голф за последен път?

Боби и Зо бяха добри приятели много преди Зо да започне самотното изкачване по командната йерархия на ПАФ. Запознаха се в академията за агенти на ПАФ преди близо десетилетие — Зо беше напуснал рано Полицейското управление в Маями Бийч, за да стане специален агент; Боби пък бе решил, че се е наситил на Ню Йорк и шибаната политика на НЙДП^[1], и се отправи на юг, където е по-топло и скоростите се сменят по-бавно, с което се прекара доста предвид факта, че ураганите в Южна Флорида бяха станали почти толкова обичайни, колкото обикновена буря с гръмотевици, а неговите случаи

в отдел „Престъпления срещу деца“ бяха двойно повече от случаите му като следовател по вЪорЪжени обири в Куинс. Дватама със Зо обаче бяха запазили близки отношения въпреки годините и титлите, и напук на административните простотии през последните месеци. Зо беше сред малцината колеги на Боби, които успяваха не само да станат добри шефове, но и да останат добри приятели. Повечето хора, както бе установил, се превръщаха в пълни задници още преди да е изсъхнало мастилото на заповедите им за повишение и бяха готови да жертват колеги, само и само да покажат на някое чучело със значка на какво са способни. Е, Зо беше заместник отговорен едва от шест месеца...

Зо въздъхна.

— Един на нула за тебе. По-скоро бих си измил зЪбите, отколкото да гоня по-малки от моите топки по широката зелена морава. Давай, наречи ме антиамериканец. Ще се видим след трийсет минути.

— Какво има?

— Имаме дете, изчезнало след училище в петЪк — отвЪрна Зо с вече сериозен тон. — Илейн Луиз Емерсън, на тринайсет години, от Корал Спрингс. Изглежда, е избягала от къщи, но трябва да сложим запетаите и точките на точните им места. Поискали са помощ от Полицейското управление в Спрингс. Знаеш процедурата.

Така беше, за съжаление. Боби наистина знаеше процедурата. Изчезнало хлапе. Родителите се обаждат на местните. Местните се обаждат на ПАФ. ПАФ се обажда на него. Първите дваЙсет и четири часа са критични, което означава, че вече са изостанали от графика. Той разтЪрка очи. Твърде много пъти бе получавал подобни обаждания. Никой не знаеше по-добре от него, че с изчезналите деца нищо не е рутинно и нещата рядко излизат такива, каквито „изглеждат“.

— Някой обаждал ли се е в ЦентЪра? — попита той, имайки предвид Информационния центЪр за изчезнали деца.

— Ти си на ход. Мамчето се обадило късно снощи. Чакала е почти два дни детето й да се прибере от преспиване някъде си. Казва, че е решила, че дЪщеря й е останала да преспи в дома на своя приятелка — въздъхна Зо с раздражение. — Не ме питай защо е чакала почти до полунощ да се обади на приятелките й, за да разбере у

коя точно е останала да спи. За съжаление, брато, не се иска разрешително да си родител.

Настъпи кратко, напрегнато мълчание.

— Знаеш за какво говоря — обади се Зо, когато Боби не отвърна.

— Къде да дойда?

— Да се срещнем в къщата. Ще поговориш с родителите да добиеш представа. Ако не си доволен от това, което чуеш, потърси помощ. Адресът е 11495 северозапад, 41-ва улица. За твое сведение, това е сектор 45.

„Сектор 45“ означаваше кодирано „на майната си“. Корал Спрингс беше пръснато предградие, появило се на място, което до неотдавна се водеше „никъде“. Достигаше до Евърглейдс на двайсетина мили западно от Форт Лодърдейл и на четирийсет мили северозападно от Маями, всички черни пътища на Корал Спрингс бяха асфалтирани и превърнати в четирилентови шосета, а бобовите ферми бяха заменени от квартали с оградени фамилни къщи, офис паркове и, разбира се, „Старбъкс“ на всеки ъгъл. Определено от списание „Мъни“ за едно от върховните места за живеене в САЩ, Корал Спрингс си имаше своите проблемни пукнатини и нелицеприятни квартали, които градската управа с радост би прикрепила към други населени места. „Сектор 45“ беше един от тях.

— Добре — потвърди Боби, като взе списанието „Пийпъл“ на Лу Ан от нощното шкафче и надраска адреса върху челото на Джон Траволта. — След половин час ще бъда там. Ти какво? Нямах ли нещо по-добро за вършене в неделя, освен да се мъкнеш с мен? Дотам ли си го закъсал?

— Трент поиска да отида, понеже шефът на Спрингс му се обади специално. Както ти казах, уж била избягала от къщи, но искат ние да сложим точките и запетайките вместо тях. Сещаш се, стига им толкова лоша публичност.

Трент беше Трентън Фокс, новият регионален директор на ПАФ за Маями — иначе казано, Големият Шеф.

— Добре — потвърди Боби с прозявка. — Пак както едно време, шефе. Аз ще нося кафетата.

— Нека да са три. За твоя информация, Весо също ще бъде с нас.

Боби се престори, че не е чул последната новина, и натисна бутона за край на разговора, преди да е казал нещо на приятеля Зо,

което няма да се хареса особено на шефа Зо. Франк Весо беше последният от поредицата новоизлюпени агенти, прехвърлен в Маями от друга част на щата някъде на майната си, за да направи съдбоносен удар в кариерата. Не че имаше нещо лично против Весо — по дяволите, даже не го познаваше — но най-сигурният и бърз начин да остарееш, е да учиш на основните неща новобранци, които се целят в твоята длъжност на специален агент-инспектор. Не беше тайна, че новият регионален директор искаше „промяна“ в отдел „Престъпления срещу деца“ — иначе казано, специален агент-инспектор Боби Дийс да напусне, а на негово място да дойде „още неназован заместник“. Но истината бе, че независимо колко апетитно изглеждаше повишението и колко престижна длъжността, никой всъщност не *желаеше* работата на Боби и той, Зо и директорът го знаеха много добре. Към днешна дата всички мераклии да си опитат късмета на юг с нова длъжностна характеристика си плюеха на петите и се връщаха в съответния регионален оперативен център на ПАФ, откъдето бяха дошли. Защото макар работата в отдел „Престъпления срещу деца“ да осигуряваше чести появи по телевизията, за разлика от борбата с корумпирани счетоводители, тя винаги даваше лоши поводи. Пребити деца, експлоатирани деца, сексуално малтретирани деца, изчезнали деца, мъртви деца. За повечето ченгета наградата от приключило разследване беше да знаят, че е раздадено правосъдие — лошият е заловен и затворен здраво зад решетките. Чисто затваряне на папката. Открадната кола — върната кола. Обвиняемият отстранен от улиците — жертвата щастлива. Но при хищниците, които ловуват деца, често разследването започва с една жертва, а приключва с цяла дузина. И дори изродът да бъде изпратен в затвора за няколко десетилетия и папката да се затвори, а делото да премине в кашон на рафта, никога нямаш усещането, че случаят е приключен. Нямаш сигурността, че всички жертви са намерени. И понеже децата обикновено са некачествени свидетели, а родителите не желаят дечицата им да преживеят допълнителна травма, ченгето рядко се наслаждава на истинския вкус на наградата — шляпване по ръцете и дългосрочна пробация са единственото правосъдие в менюто на съда. Работата по престъпления срещу деца е като свалянето на превръзка за почистване на предполагаемо замърсена драскотина, при което под коричката на раната се разкрива тежка инфекция, каквато никога не сте очаквали.

Пластовете неовладяно загниване са ужасяващи. Едва тогава започваш да разбираш колко дълбоко е проникнало злото всъщност. Чак тогава си даваш сметка, че за най-малките и най-невинни жертви кошмарът, който остава за цял живот, едва е започнал. И в края на деня или на чиракуването малцина полицаи успяват да се справят с тази реалност, независимо какъв е фишът за заплатата и колко бляскава е светлината на прожектора, съпътстваща кариерите им.

Боби стана от леглото, отвори щорите и погледна през прозореца. Навън съседът Чет с космати гърди и зачервено лице вече прибираше косачката в гаража. На друга алея забеляза мъж в лилав екип, зает с джогинг, и решителна млада майка, която разтягаше изпънатия си крак върху ръба на тротоара. Наскоро проходилите близнаци от съседния двор сигурно вече тъпчеха в устата си пълни шепи „Чириос“^[2], вперили широко отворени очи в анимационния герой Спондж Боб. Ако си покажеше главата вън от прозореца, щеше да надуши в тази слънчева неделна утрин мирис на пържен бекон и на завиращо кафе. В самия му дом душът беше спрял и тишината беше почти оглушителна.

Добро утро, жители на предградията. Боби наблюдаваше с горчива нотка на презрение как животът на всички си течеше нормално, сякаш нищо лошо не се случваше в този свят. Скачащи цени на бензина, сриващи се цени на борсата и война на шест хиляди мили разстояние, в която воюваха деца, които те дори не познаваха — това бяха само част от умерено тревожните заглавия в сутрешния вестник. Накрая идва ред на спортната страница за снощните резултати и на рубриката „пътувания“ за евентуални примамливи идеи за прекарване на следващата лятна почивка.

Сгушени в своите малки уютни пашкули, където истински лошите неща се случваха само на другите. Или още по-добре — само на лошите, които си ги заслужаваха. Бяха в пълно неведение, незасегнати от смразяващия факт, че детето на някой си от тях е изчезнало.

[1] Нюйоркска дирекция на полицията. — Б.пр. ↑

[2] Марка зърнена закуска с овесени ядки, готова за ядене. — Б.пр. ↑

11

— Мислех, че ще се опиташ да поспиш — рече Лу Ан към огледалото с отворена уста и спирала за мигли в ръката, когато той влезе в банята.

— „Опитвам“ е вълшебната думичка. Кой, по дяволите, може да спи в тази врява? — Боби взе тубата с паста за зъби „Крест“ от лавицата, наблюдавайки как Лу Ан довършваше гримирането си.

Късата роба прилепваше към извивките на влажното ѝ тяло, което блестеше от лосиона с аромат на фрезия. На фона на ослепителнобялата тъкан, стегнатите ѝ крака изглеждаха дори още по-загорели от обикновено. Робата беше леко разтворена отпред и хлабаво завързана на кръста, разкриваща бледата закръгленост на едната ѝ гърда и стегнатия плосък корем. На трийсет и девет жена му продължаваше да има невероятно тяло. Дори самото гледане как се гримира, застанала там, му въздействаше емоционално и физически. Лу Ан винаги го бе привличала така, още от момента, когато се запознаха на флуоресцентното осветление в травматологията на „Джамейка Хоспитал“. Лицето ѝ имаше успокояващ ефект, а думите ѝ звучаха убедително, докато той лежеше на студената операционна маса с кървяща прострелна рана и прекъсната брахиална артерия. Боби не помнеше почти нищо, когато се събуди дни по-късно в болничната стая, наобиколен от загрижени приятели в сини униформи на Нюйоркската дирекция на полицията, все още замаян от лекарствата и обезсилен от разрасналата се инфекция, но нея не беше забравил — тъмнорусата коса, зелените очи с цвят на пъпешов ликьор „Мидори“ и мелодичния провлечен южняшки акцент. В мислите си още можеше да чуе как му нашепваше, озарена от ярките светлини в операционната, сякаш имаше ореол:

Офицер Дийс...

Дийс...

Боби, хайде, стегни се.

Недей да ми изчезваш по този начин, Боби...

Просто стой тук... точно тук... при мен... тук стой...

Позна я още с влизането ѝ в стаята сутринта, в деня на изписването му. Имаше ангелско лице, което подхождаше идеално на името ѝ, беше си помислил той. Лу Ан Бригс — така пишеше на етикета върху униформата ѝ. Лу Ан. Благозвучно, простичко, нежно, южняшко, деликатно, бълбукащо, прелестно. Когато тя приседна на края на болничното легло и му обясни, че дори не е трябвало да бъде на смяна в нощта, когато е бил докаран в болницата, и че това бил едва вторият ѝ ден в Спешно отделение, как е проверявала състоянието му всяка нощ, докато е лежал в кома, той разбра, че животът му се е променил завинаги. Предложи ѝ три месеца по-късно. Ожениха се още същата година, десет дни преди Коледа. Този декември ставаха осемнайсет години. Той се отърси от далечните спомени и се върна към мивката.

— Вземи да говориш с Чет — каза Лу Ан, като махна към него със спиралата за мигли. — Аз трябва да ставам за работа, но ти не. Не е честно точно в неделя, с твоето безсъние.

Той изстиска парче паста върху четката за зъби.

— Хелън ми каза, че имал обесивно-компулсивно разстройство.

— Това не е извинение.

Боби кимна към огледалото, изучавайки отражението си. Видът му бе ужасен. Сребристите косъмчета по наболата брада бяха започнали да надвишават броя на кафявите. А бръчиците на смеха около сините му очи бяха решили да се настанят там за постоянно — независимо дали имаше или нямаше повод за смях. Как от забележителен се бе превърнал в разчорлен? Ставаше на четирийсет след колко? Само след няколко месеца? Ежедневното пробягване на пет мили и посещаването на гимнастическия салон два пъти седмично държаха стреса и килограмите на разстояние, но той си даваше сметка, че километражът определено бе започнал да си личи. Беше само въпрос на време. Фактът, че вече почти не спеше, не помагаше ни най-малко. Само последната година го бе състаряла с десет.

Лу Ан пусна спиралата в чантичката за гримове и се облегна на умивалника, като загърна робата и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Има ли причина да си облечен така?

Ако в някоя неделя по изключение отидеше на църква, Боби обличаше джинси и тениска, както ходеше обикновено. Изгладеният

черен панталон, официалната бяла риза и сивата копринена вратовръзка, стегната около врата му, показваха ясно, че случаят е особен. Никой не беше умрял и никой не се женеше — не беше толкова трудно да се досети, че отиваше на местопрестъпление. Той избърса устата си в кърпата за ръце, взе крема за бръснене и пусна топлата вода. Огледалото се изпоти от парата.

— Излизам по служба — произнесе той тихо.

— Мислех, че този уикенд ще си вземеш малко почивка — опита се да възрази тя.

— Така беше. Но изникна работа.

Тя загледа отражението му с празен поглед, докато образът ѝ се замъгляваше от парата, в очакване да чуе остатъка от обяснението, което не ѝ се искаше да чува.

Той се обърна с лице към нея.

— Дете — взе да обяснява кротко. — Не се е прибираща вкъщи от петък.

Лу Ан не каза нищо. Продължаваше да го гледа право в очите, без да го вижда. Както се пееше в една лоша песен, някога той чувстваше как се изгубва в тези нейни зелени очи. Очи, които те караха да искаш да я целунеш, когато се взираш в тях достатъчно дълго. В момента те го гледаха студени и празни. Очният фон дьо тен едва успяваше да прикрие тъмните кръгове и бръчиците от стреса, стаени в ъгълчетата им. Бяха само на крачки един от друг, но все едно ги делеше планина в тясната баня.

— Май е избягала от дома си.

— Аха — произнесе тя и се запъти покрай него към спалнята.

Той се избърсна, докато тя се обличаше мълчаливо. Когато прекрачи в спалнята, тя тъкмо си връзваше обувките, седнала на пейката край леглото. Той привърши закопчаването на ризата, оправи възела на вратовръзката, надяна значката около врата си и щракна колана за оръжието. Просто от уважение изчака тя да влезе в банята и да се скрие от полезрението, преди да отключи сейфа за оръжие, откъдето извади своя глок и го постави в кобура. Знаеше, че видът му я разстройва. Винаги си беше така, още откакто облече отново униформата след излекуването на рамото му. По онова време май бе единственият в Нюйоркската дирекция на полицията, чиято приятелка не умираше от гордост, че има гадже ченге. Не че Лу Ан мразеше

оръжията или пък беше активистка за контрол на личните оръжия, а просто мразеше да вижда *него* с пистолет. Казваше, че пистолетът ѝ напомнял с какво се занимава по цял ден и за какво му е необходимо оръжието.

Той облече спортното си яке и отново влезе в банята. Беше застанала пред огледалото, загледана в отражението си. Когато той се приближи зад гърба ѝ, тя взе да четка механично мократа си коса. Ръката му докосна рамото ѝ и го погали нежно.

— Не се преработвай, Красавице. Ще се видим довечера — изрече той в огледалото, като я целуна нежно по бузата.

Красавица, като Красавицата на бала. Прелестната му Южняшка красавица Лу Ан само кимна и продължи ресането. Кожата ѝ изглеждаше студена и леко влажна като вътрешната страна на стъкло в снежен ден.

Той излезе от банята, грабна ключовете на колата от нощното шкафче и тръгна по коридора покрай рамкираните семейни снимки, които покриваха буквално всеки сантиметър от стените с цвят на мед. Последната врата в дъното беше леко откритата и върху нея беше закачен очукан уличен знак, който предупреждаваше: „Натрапниците ще бъдат преследвани“. Отвътре стаята беше боядисана в бонбоненорозово и слънцето огряваше дузината плюшени играчки, спретнато подредени върху ватирана завивка с цвят сив металик. Върху стола до бюрото имаше натрупана камара изпрани и сгънати дрехи, които чакаха ред да бъдат закачени в гардероба. Той се спря, за да затвори вратата, при което ръката му се задържа върху топката за секунда-две. В главата му нахлуха хиляди мисли и той побърза да ги пропъди от съзнанието си.

Когато стигна края на парапета и заслиза по стълбите, облиза пресъхналите си устни. Имаха солен вкус. Едва тогава разбра със сигурност, че Лу Ан беше плакала.

12

Никакви репортерски коли, никакво струпване на полицейски коли с включени лампи, никакво ято от кръжащи хеликоптери.

Това беше първото, което Боби отбеляза, когато спря своя гранд ам пред паянтовата бяла барака. Избелял син брезент плющеше на вятъра върху хлътналия покрив, до пластмасовия навес за коли беше подпрян велосипед. На съседната улица се смееха и закачаха група хлапетии, които караха скейтбордове, излитайки във въздуха от саморъчно сглобени рампи. Очевидно фактът, че някаква тийнейджърка не се беше прибрала вкъщи след петъчния купон, не беше засечен от ничий радар.

— Здравсти бе, баровец — посрещна го Зо, почуквайки с пръсти по задното стъкло на колата.

Той се приближи до шофьорската страна и се надвеси над стъклото. В ъгъла на устата му стърчеше клечка за зъби, а очите му бяха скрити зад тъмни очила „Рей Бан“. Носеше панталон каки и светлосиня памучна риза с навити до лактите ръкави, разкопчана яка и разхлабена вратовръзка, сякаш се канеше да сменя гума или да изражда бебе. Явно бе, че Зо се чувства по-комфортно по джапанки и шорти. Зо насочи пръст към ревера на спортното му яке.

— Това истински полиестер ли е?

— Много смешно. Бих те метнал, че е „Армани“, ама ти няма да схванеш шегата. Каква е тая клечка за зъби, Коджак? — попита Боби, като отвори вратата и слезе от колата.

Зо въздъхна.

— Спрях цигарите.

— Ами? И откога?

— От вчера.

— Мислех, че се канеше да спираш пиенето.

— Не, отказах се от това. Камила ми призна, че предпочитала да съм пиян, отколкото мъртъв от рак. Освен това съм бил много забавен на купони.

— Това го подкрепям.

— От снощи съм изподъвквал цяла шибана кутия с клечки, но нито една цигара. — Зо изплю клечката и тикна нова между зъбите си.

— Какво стана с лепенките? Не вършат ли работа?

Зо запретна ръкава на ризата си. Показа се мускулест бицепс с размер колкото бедрото на Боби, върху който бяха залепени три квадратни лепенки с телесен цвят. Остриганата посребрена коса на Зо можеше да издаде четирийсет и петте му години, но тялото му изглеждаше младежко. Той обучаваше новите агенти на тактическа отбрана, оглавяваше Екипа за специално реагиране — версията на ПАФ за „Специални оръжия и тактики“ — като излъчваше физическо надмощие и внушаваше страх не само в офиса, но и по време на операции. Когато Зо издаваше команда „Скочи!“, повечето подчинени питаха само „Колко високо, сър?“.

Боби поклати глава.

— С други думи, днес не се ебавайте с мен. — Той огледа къщата. — Добре. Какво да очаквам вътре?

— И аз току-що пристигам. Още не съм влизал. Чакаме Весо. Между другото, друг път не ми затваряй телефона — предупреди Зо и поклати пръст, докато вадеше бележник от джоба си.

Той се подпря върху капака на колата на Боби.

— Илейн Луиз Емерсън. Дата на раждане два̀сет и седми август деветдесет и шеста. Кестенява коса, кафяви очи. Ръст сто петдесет и три сантиметра. Тегло около четирийсет и три килограма. В седми клас, прогимназия „Соуграс“. — Той извади цветно копие на училищна снимка на слабичко момиче, седнало на чина със скръстени отпред ръце, с дълга чуплива коса с цвят на кафе с мляко.

Светлокафявите ѝ очи бяха скрити зад очила, малко възголемички за лицето ѝ. Беше усмихната, но без да показва зъбите си, което най-вероятно означаваше, че или не си ги харесва, или носи шини. Не изглеждаше точно зубрачка, но определено бе в онзи труден период на подрастване, когато вече не е малко момиченце, а я делят години от превръщането в жена.

— Това е факсът, който получих тази сутрин — завърши Зо, подавайки му копието.

— Два̀сет и седми август, значи — отбеляза Боби. — Това е моят рожден ден.

— Ама какъв купон падна, а! До колко часа остана буден? Единайсет?

— Снимката скорошна ли е? — попита Боби, без да обръща внимание на закачката. — Изглежда малка за тринайсетгодишна.

— Била от пети клас, както ми обясниха.

— Снимка от основното училище? В тази възраст две години правят огромна разлика, както знаеш.

— Майката търси по-нова снимка.

Боби се сети за Лу Ан и за снимките, които покриваха всички стени в дома им. За същинската библиотека от фотоалбуми, която бе струпала в дневната. Ако човек ги събере на едно място и ги разгледа достатъчно бързо, щеше да се получи нещо като филм за целия живот на дъщеря им Кейти. Без липсващи парчета и празноти в спомените им за две години от живота ѝ, ако се наложеше да ги търсят...

— Впрочем тя си е вкъщи, при това доста ядосана — додаде Зо.

— На кого?

— На хлапачката, на полицаите, на съпруга — на кого ли не. Ти си следващият — предупреди той. — Дебра Мари Ламана, трийсет и шест годишна. Работи като телефонен секретар в „Ринг-а-линг“ в Тамарак — отговаря на телефонни обаждания.

— Таткото?

— Втори баща, по-точно съпруг номер три. Тод Антъни Ламана, четирийсет и четири годишен. Работи в автокъща на „Кармакс“^[1] — обясни Зо, повдигайки вежди. — Отличник — има най-много продажби за месеца. Дори и в момента е на работа.

— Май не е особено обезпокоен за малката Илейн — подхвърли Боби.

— Май си много прав.

— Истинският баща?

— Някъде си в Калифорния. От няколко години нямат вести от него. Майката има три деца: Лиза Емерсън, на шестнайсет години, Брадли Ламана, осемгодишен, син на въпросния продавач на коли, и Илейн — изчезналото дете — която става на тринайсет години след няколко седмици, както сам видя. Деца, расли на самотек, с ключовете на врата.

— Проверихте ли в болниците?

— Направено е. Нищо.

Боби огледа избелелите кашони, струпани до къщата. Кашони за пренасяне на покъщнина.

— От колко време живеят тук?

— Майката и бащата са сменили шофьорската си регистрация на този адрес през юни. Живеят тук под наем. Предишната им адресна регистрация е в къща под наем в Рамбълуд, на две мили отгук.

— Предишни прояви?

— Не и с това дете. Но ченгета са идвали няколко пъти и на двата адреса. Веднъж за семеен скандал и няколко пъти заради шестнайсетгодишната дъщеря. Прибирана е за пиене, притежание на марихуана, бягства от училище. Последният път е било преди месец за проникване с взлом. Смекчили са обвинението до „нарушаване на училищната собственост“.

— Аха. Червива ябълка?

— Скапва цялата шибана щайга — потвърди Зо. — Каката скитосва и по пътищата. Била е засечена в Литъл Хавана^[2] от полицията в Маями-Дейд според доклад на НИЦК^[3] за изчезнали непълнолетни преди няколко месеца. Мъкнела се в компанията на дангалаци от бандата на Латино Кралете^[4] в два часа сутринта.

— Не особено подходяща компания — отбеляза Боби като риташе тротоара.

Избуялата трева в двора не беше косена поне две седмици. А живият плет много по-отдавна.

— Кой е поел случая?

— Поделението за общи разследвания в Спрингс е приело обаждането, когато майката най-сетне решила да съобщи за изчезването. — Поделението беше следствен отряд, изпълняващ всякакви задачи. — Бил Дагър и Трой Бигли. Познаваш ли ги?

Боби поклати глава. Той познаваше почти всяко ченге в Южна Флорида, което е работило по случаи на престъпления срещу деца или на специални жертви. Фактът, че не беше чувал никога тези две имена, говореше сам по себе си.

— Та те решили, че момичето е избягало. Шефът в Спрингс се обади на Трентън тази сутрин и помоли за помощ по изясняване на случая. Нали знаеш, след лайняната буря, която ги удари по случая с момичето Джарвис, „ПЗ“ е името на играта в този град.

„ПЗ“ означаваше кодирано „покрий си задника“. Боби кимна. По принцип само застрашени изчезнали деца (т.е. похитени) се разследваха от ПАФ, а не избягалите. При петдесет хиляди деца, които хващат улиците в щата всяка година, просто не достигаха хора, които да се заемат с търсенето на всяко дете, което не иска да бъде открито. Местната полиция обикновено поемаше случаите от своя район, като се свързваше с ПАФ и Информационния център за изчезнали деца за съдействие при отвличания, застрашени избягали от дома непълнолетни и изключителни случаи. Докато не стана издънката със случая Джарвис.

Макала Джарвис била петнайсетгодишна, когато баба ѝ съобщила за пръв път в полицейското управление на Корал Спрингс, че е изчезнала. Два дни след това майката се обадила, за да потвърди, че Макала се е прибрала вкъщи. Без да бъде проверен, случаят бил прекратен и името на Макала — заличено от НИЦК като изчезнала непълнолетна, въпреки настояванията на бабата, че Макала всъщност не се е връщала вкъщи. Едва след две години полицай по училищния контингент най-сетне се вслушал в думите на възрастната жена и възстановил името на Макала в НИЦК. До един месец били идентифицирани скелетните останки на млада жена, натикана в куфар, който бил открит да плува във водите на река Джонс осемнайсет месеца по-рано. Макала Джарвис била починала от причинена с груба сила травма на главата. Последвалото разследване на убийството разкрило, че Макала е трябвало да свидетелства срещу приятеля на майка си, обвинен в домашно насилие, точно две седмици преди първото обаждане на бабата за нейното изчезване. Една издадена присъда щяла да наруши условното освобождаване на въпросния приятел, който щял да бъде върнат в щатския затвор на Флорида за доста време. Майката не е искала да изгуби източника си на издръжка, а тъй като полицията не се занимава с търсене на неизчезнали лица, името на Макала дори не е било сред възможните жертви още когато тялото е било извадено от водата. Без да бъде идентифицирано, тялото било съхранявано като доказателство в черен плик в хладилника на Института по съдебна медицина в окръг Дювал в продължение на почти две години.

Отзвукът от случая Джарвис беше крайно неприятен. Следователят докладчик от Корал Спрингс беше уволнен, почти

цялото поделение за общи операции беше предназначено като пътни патрули, а управлението яде калай от пресата. И управлението възприе нова официална политика: покрий си задника. Ако не беше тази нова политика, Боби най-вероятно нямаше дори да чуе името Илейн Емерсън. „Помощ за изясняване“ идеше да рече: „Ние направихме нашето разследване, случаят вече не е наш“.

— Къде е бил в петък доведеният татко? — запита Боби.

— На разпивка с момчета. Или с момичета. Госпожата каза, че се прибрал залитац в три сутринта. „Залитац“ го добавих от себе си. Знам от личен опит, че повечето хора, които се прибират вкъщи в три сутринта, залитат.

— Разпитаха ли го вече?

— Не още. Прибрал се е твърде късно снощи и е заминал твърде рано на работа тази сутрин. Като се имат предвид лайната, които им сервира доведената дъщеря *номер едно*, навярно очаква същото и от тази и може би си е рекъл: „Майната им, отивам на работа и се измъквам от шибаната каша“.

— Една червива ябълка... — произнесе тихо Боби.

— ... скапва цялата шибана щайга — довърши Зо, като затвори бележника.

Боби огледа избуялата ливада, струпаните боклуци, къщата, която се нуждаеше от преобоядисване. На Тод Ламана май никак не му се прибираще вкъщи.

— Твоят човек Весо закъснява, шефе — подхвърли, като си погледна часовника; после извика, поемайки по циментираната пътека. — Боя се, че ще му се наложи да чуе пропуснатото на оперативката. Сутринта си отива, а аз искам да разбера къде, по дяволите, е хлапачката.

[1] Най-голямата фирма за продажба на автомобили втора употреба в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Литъл Хавана — квартал в Маями, населен с кубински емигранти. — Б.пр. ↑

[3] НИЦК — Национален информационен център по криминалистика. — Б.пр. ↑

[4] Latin Kings — смята се за една от най-големите и организирани латиноамерикански улични банди в САЩ. — Б.пр. ↑

— Мисля, че името беше Карън или Карла. — Дебра Ламана се размърда върху бледоморавия секционен диван и се пресегна за нова цигара „Марлборо“, въпреки че в пепелника на възглавницата до нея още тлееше смачкан фас.

В скромната и разхвърляна дневна висеше синкав облак дим.

— Каза, че просто отива на кино, за бога — додаде тя, извърщайки очи към небето. — Съжалявам, че не съм се сетила да поискам номера на социалната осигуровка на детето, с което е отишла.

Боби изучаваше седналата срещу него слаба жена с остри луничави скули и пълен с недоверие поглед. Дългата ѝ, права като клечки кестенява коса беше хваната на ниска опашка, праметната отпред на рамото ѝ, и тя я поглаждаше разсеяно като домашен любимец. Имаше уморен и стресиран вид, обаче за майка, чиито деца бяха изчезнали без позволение вече втори ден, изглеждаше всичко друго, но не и тъжна. Никакви зачервени от плач очи или размазан грим. Никаква крайна паника или страх. Само премного гняв, който се излъчваше от слабото ѝ тяло като силово поле. Посланието беше недвусмислено: ще ѝ дам аз да се разбере, само да има късмета да се прибере, тази малка нахалница Илейн.

— Това понякога се оказва единственият незададен въпрос — отвърна Боби, озъртайки се из стаята.

Бил Дагър, следователят от Корал Спрингс, беше застанал до кухнята и пишеше текстово съобщение на мобилния си телефон. Доколкото това касаше местните ченгета, разследването беше приключило: рапортът бе приет и името на Илейн Луиз Емерсън беше вкарано в НИЦК в списъка с изчезнали непълнолетни. Хлапачката чисто и просто не искаше да се прибира къщи. Нужен им беше само един поглед към майката и досието на сестрата, за да се сетят защо. А колкото до причината за бягството от къщи, работата на социалните работници от Службата за закрила на детето и семейството беше да я изяснят.

— Каза ли ви поне от кой клас е момичето? — попита Боби. — Къде живее? Фамилното ѝ име? Случайно спомена ли ви името на киното или на филма, който ще гледат?

Деби издуха кълбо дим в лицето му.

— Не, не, не и не.

На колкото повече въпроси Деби Ламана не знаеше отговора, толкова по-уязвима се чувстваше като негодна майка и толкова повече се затваряше в себе си. Това далеч не беше очакваната реакция на обезумяла от страх майка, готова „да направи всичко, само и само да си върне детето“. Но пък за десетте години като шеф на отдела за престъпления срещу деца Боби беше научил, че няма „правилно“ поведение, когато детето ти изчезне. Наблюдавал бе безупречни майки да ридаят безутешно по националната телевизия, умолявайки за помощ в намирането на децата им, само за да щракне белезниците на същите безчувствени никаквици няколко часа по-късно в стаята за разпити. Наблюдавал бе и пълната им противоположност — резервирана, на пръв поглед студенокръвна майка, неспособна да се разплаче, чието равнодушие се възприема като крайно подозрително от широката публика. Онази, която държи здраво под контрол всяка своя емоция, защото, както Боби бе разбрал от опит, подобно на счупена на парчета и старателно залепена ваза, махнеш ли от нея едно парченце, тя ще се разпадне, без да може да се възстанови. Така че липсата на реакция винаги беше „нормална“ при тези разследвания. Но макар че не възприемаше явната враждебност в поведението на Дебра Ламана като „зловеща“, не беше хубаво, че изпитва неприязън към родителя на детето, което издирваше. В случая това обаче му помагаше да разбере по-ясно защо момичето би избягало от къщи.

— И нито едно от момичетата, на които сте се обаждали — той погледна в бележника, за да прочете имената: — Моли Броснан, Мелиса и Ерика Уебър, Териза М., нито едно от тях ли не познава тази Карън, Карли, или как могат да се свържат с нея?

Деби въздъхна шумно.

— Вече ви казах, че учи в ново училище. Мелиса, Ерика, Моли са приятелки на Лейни от старата махала.

— Лейни? Това умалително от Илейн ли е? — Зо надникна от мястото си на сгъваемия стол до дивана, където бе седял мълчаливо, докато траеше разпитът.

Дебра сви рамене.

— Приятелките ѝ викат така.

— Нова къща, ново училище, нови приятели. Как ли се чувства Лейни при такава промяна? — попита Боби.

Дебра отново подбели очи.

— О, моля, не ѝ е никак приятно. Това ли искате да чуете? Че е нещастна? Добре, нещастна е. Драма, драма, драма. На тази възраст всичко е драма. Трябваше да остави приятелките си на един-два километра оттук, да си смени училището, но на всички ни се налага да правим жертви. Ако това е най-голямото ѝ нещастие като дете, значи е извадила страхотен късмет.

— А някакви приятели момчета? — запита Боби.

— Няма гадже.

— Сигурна ли сте? Може да харесва някое момче?

Деби отхвърли идеята с махване на ръката.

— Напълно съм сигурна.

Зад мястото ѝ на дивана Боби имаше поглед към кухнята. Плотът беше отрупан с празни бутилки от бира. Те стърчаха и от препълнената кофа. Вече беше засякъл хладилната чанта до дивана.

— Илейн употребява ли някакви наркотици? Пие ли алкохол?

Тя го изглежда, сякаш беше триглав.

— Вижте, ако просто се обадите на някое момиче от новото ѝ училище, ще я намерите. Просто си свършете работата като полицаи и се обадете на директора на училището, за да ви даде списък на класа или нещо подобно. Мога и аз да го прегледам и да видя дали няма да разпозная името. Сигурна съм, че Илейн е в дома на онова момиче. Сигурна съм, че не употребява крeк или алкохол, и съм сигурна, че мога да се справя с нея, когато се прибере. Просто ми е нужна помощ да намеря онези имена, нали разбирате?

Дори с по-голяма дъщеря, излязла извън всякакъв контрол, дамата продължаваше да носи плътни родителски наочници. Не го беше произнесла гласно, но ако Боби се обзалагаше на долар за всяка чута от него фраза „Моето дете не е такова“, досега щеше да е милионер. *Моето дете е само на четиринайсет години и не прави секс. Моето дете не взема амфетамини. Моето дете не пуши. Моето дете не би карало кола в нетрезво състояние. Моето дете не краде.* Според статистиките осемдесет процента от юношите са се

проявявали в поне една от горните категории, с изключение на Моето Дете. Като невидимия призрак „Не бях аз“, който всяваше бъркотия в комедийния сериал „Семеен кръг“, винаги друг се издънваше или даваше лошия пример. Едва ли щеше да измъкне нещо друго от дамата.

— Къде е съпругът ви? — попита Зо.

— Работи.

— Къде беше в петък вечер? — включи се Боби.

— Не знам и не ме интересува — отвърна с леден глас Деби. — Освен това си мисля, че не е ваша работа, след като Илейн е тази, която не се прибра вкъщи.

Охо. Определено бе напипал нерв, но Дебра Ламана не издаваше нищо на полицаите без бой, дори и мърсуването на съпруга си.

— Налага се да говорим с него — натърти Боби, затваряйки бележника. След това добави: — Няма какво да шикалкавя, госпожо Ламана. Знаем, че сте имали проблеми с по-голямата ви дъщеря, затова ще ви попитам направо има ли причина Лейни да не иска да се прибере вкъщи?

Очите на Деби запламтяха като на заклещено животно.

— Голяма работа сте вие полицаите! Не знам за какви се мислите. Понеже голямата ми дъщеря е лайно, означава, че и малката е такава, тъй ли? Означава, че съм ужасна майка и децата ми нямат търпение да се отърват от мен?

Стенният часовник на дядо й започна да отброява часовете и никой не промълви дума.

Деби гладеше опашката си със забит в скута поглед. Успя да сподави напирания вопъл. Това беше най-близкото до някаква емоция, освен гнева, която Боби регистрира.

— Просто я намерете. Моля ви — произнесе тя с треперещ глас.

— Това се опитваме да направим — отвърна меко Боби. — Илейн има ли достъп до компютър?

— В стаята й. Тод й даде неговия, когато се преместихме.

— Какъв е имейл адресът й?

— Да ме убият, ако зная. Не й пращам имейли.

— Има ли майспейс? Фейсбук? Акаунт в Американ Онлайн?

— Какво? — попита тя.

Беше очевидно, че Деби не разбира за какво ѝ говори. Повечето родители бяха така. Очевидно досега не ѝ бяха задавали подобен въпрос. Но неочаквано Боби долови нещо повече от объркване в изражението на кафявите ѝ очи. Нещо като внезапен страх, като при майка, чието току-що проходило дете се е изгубило от погледа ѝ в задния двор и тя изведнъж се сеца, че съседът има открит басейн в двора си. Майспейс, фейсбук, АОЛ. В съзнанието на Дебра Ламана се промъкна смътен спомен, може би от вестникарски статии, които беше чела, или от информационните съобщения в телевизионни предавания по темата за опасностите, които дебнат децата по интернет.

— Не, не — изрече предизвикателно тя, без да допуска мислите си по-нататък. — На Илейн ѝ се разрешава да използва компютъра само за домашните си и за някои видеоигри — толкова.

— В такъв случай ще възразите ли да погледнем компютъра и стаята ѝ? — запита Боби.

Тя пак сви рамене. Страхът беше пропъден толкова бързо, колкото се бе появил. Самотната сълза пресъхна. *Моето дете няма да направи това. Моето дете няма да влезе в басейна, ако наоколо няма възрастни.*

— Влизайте. Вътре е бъркотия. Много е разхвърляна, ако ме разбирате.

— Благодаря за съдействието, Деби — произнесе Боби, като се изправи.

— Третата стая вляво — упъти ги тя, без да вдига поглед, изгасяйки поредната цигара.

Залепени със скоч плакати на Робърт Патинсън и Тейлър Лотнър от нашумялата поредица „Здрач“, както и на Джеси Макартни и голяма част от екипа на телевизионното шоу „Герои“ покриваха бледорозовите стени. Леглото не бе просто неоправено — завивките бяха разхвърляни навсякъде, сякаш беше експлодирало с иззвъняването на будилника. До стената бяха подпрени кашони, пълни с книги, комикси, ценни трофеи и всякакви джунджурии. От други висяха дрехи. Явно Илейн още не бе разопаковала нещата си след преместването. Чекмеджетата не бяха изпразнени, но Боби реши, че е безсмислено да пита майката дали липсва нещо.

Компютърът се мъдреше върху разхвърляно бюро. Някога, когато Боби беше ученик в гимназията, можеше да избира между телефона и доброто, старомодно писане на бележки, за да се свърже с някого. Сега вече говорим за имейли, есемеси, кратки моментни съобщения, блогирани. Всичко, което искаш да узнаеш за повечето тийнейджъри, може да бъде открито или в мобилните им телефони, или някъде в хард драйва на техния компютър. А за нещо по-специално — обикновено в майспейс или на страницата на фейсбук, сайтове на социалната мрежа, които предоставят на своите членове, предимно тийнейджъри и млади хора, възможността да имат свое „пространство“ в световната мрежа. Това е мястото, където могат да излагат снимки, да „блогират“ мислите си, да изразяват тревогите си, да раздуват за политика, глобалното затопляне, вчерашния махмурлук, да заявяват хобитата си, да изброяват приятели или неприятели. Там се съдържа всичко — от адреси, рождени дати, телефонни номера, училища, месторабота, до това къде ще се размотават в петък вечер. Истинска съкровищница с информация — достатъчно е да знаеш къде да търсиш. В което беше и проблемът за повечето родители — бяха изпуснали нишката. През последните години технологията беше настъпила газта, изоставяйки на опашката мнозина от тях, които все още се затрудняваха със стартирането на своя „Уиндоус Експлорър“.

Той включи компютъра и се разрови из камарата хартии върху бюрото, която сякаш оживя: стихове, задачи по математика, упражнения по различни предмети, тест по социални науки, оценен с грамадна тройка, драсканици с изрисувани сърца. Ако откриеше разпечатка с имейл адреса на Илейн, това щеше да улесни живота му далеч повече от тази игра на търсене и догадки. Рисунки с цветни моливи на панди и порове украсяваха вътрешността на бюрото. Доста впечатляващи за хлапачка, едва навършила тринайсет години, реши Боби. Ако училището продължава да пропада, не всяка надежда беше изгубена — момичето имаше сериозен потенциал на художник.

В купчината не откри следи от електронния ѝ адрес. Отвори интернет браузъра и извади списъка с посещаваните сайтове; www.myspace.com се появи първи, което означаваше, че е последният посетен сайт. А това от своя страна означаваше, че тя има акаунт. Той пробва с различни комбинации от имена в полето за търсене на хоумпейджа майспейс. Биваше го по тази част; само след няколко опита попадна на нещо, напомнящо за Илейн, под псевдонима:

„ЛЕЙНИ
Заглавие: ВАМПИРИТЕ И ПОРОВЕТЕ
УПРАВЛЯВАТ!!!
Ориентация: Хетеро
Тук е за: Приятели!
Пол: Жена
Години: 16
Място: Корал Спрингс, Флорида
Последна промяна: 22 октомври 2009“

Променената възраст не го изненада. За да се включиш в майспейс, трябва да заявиш, че си на минимум четиринайсет години и да въведеш съответна рождена дата. Нямаше статистика, но беше готов да се обзаложи, че голяма част от „тийнейджърите“ бяха по-скоро единайсет или дванайсетгодишни хлапетии. Беше разпитвал хлапета на по осем или девет години, които имаха профили в майспейс, в които твърдяха, че са на трийсет и пет години. Той кликна върху профила на Лейни. Нямаше зададена опция „конфиденциално“, което означаваше,

че всеки сърфиращ в майспейс можеше да го види, без значение дали е член. Започна изпълнение на песента „Сладко спасение“ на Гуен Стефани на фона на пищно оцветени пеперуди. Снимките на тийнейджърки, за които Боби предположи, че са приятелките от „Рамбълуд“, украсяваха сайта — смеещи се, целуващи камерата, правещи тъпи физиономии, показващи среден пръст, опитващи се да изглеждат много по-секси за възрастта си. Две момичета държаха цигари между тънките си пръсти; други вдигаха наздравица пред камерата със странни на вид питиета. На някои от груповите снимки се виждаше момиче с дълга коса с цвят на кафе. Изглеждаше доста по-голямо от слабичката стеснителна петокласничка на снимката, която Боби държеше в ръката си. Всяка снимка беше придружена от приятелска шега:

„Моли Б. и поровете бандити!
Сам вкъщи... ЛЕЙНБРЕЙН
Ухапи ме!!!
И и Ем преди концерта... кукли и половина.
От банята — направо по стълбите?“

Боби свери с бележника си: *Моли Броснан, Ерика и Мелиса Уебър, Териза* — *фамилно име неизвестно*. Той огледа стаята. Плакатите по стените бяха от филми за вампири. Шкафът ѝ беше украсен отвътре с рисунки на порове. Определено беше попаднал на точния сайт.

Малки снимки с любимите филми, рокбанди и книги на Лейни запълваха половината първа страница. Следващите две бяха запълнени с блогове, обичайното тийнейджърско черногледство, терзания и въпроси. В унисон с много други страници в майспейс, нейният сайт беше като дневник, допълван от съобщения и коментари от приятели в майспейс. Трите страници разказаха на Боби много повече за Илейн Емерсън, отколкото майка ѝ бе успяла да изложи пред полицията през последните осем часа.

— Какво измъкна? — попита Зо, надвесен над рамото му.

— Има профил в майспейс. За последен път се е логнала в четвъртък, деня, преди да отиде на кино с неизвестната приятелка.

Мрази училището. Не понася брат си, вторият ѝ баща е задник, майка ѝ е кучка, а сестра ѝ е пич. Обича животните и най-добрите си приятелки за цял живот. Типичните глупости. Иска, цитирам, „да се чупя оттук, по дяволите“, край на цитата.

— Изглежда, е направила точно това — промърмори Зо. — Толкова по темата „дъщеря ми не е такава“. Е, бързо пипаш. Тръгваме ли си оттук?

— Още не. Има двайсет и четири имена в нейния спейс за приятели, но само шест във „фаворити“ — обясни Боби, чуквайки бутона за принтиране.

Майспейс беше сайт на социалната мрежа само за членове, което означава, че за да комуникираш с някого, трябва да имаш свой профил. Подобно на списание, с колкото повече абонати може да се похвали майспейс, толкова по-висока такса взима от рекламодателите. Членовете бяха насърчавани да увеличават непрекъснато броя на приятелите в своите „лични мрежи“, като броят на приятелите, които всеки имаше, автоматично се показваше в частта „Спейс за приятели“ на тяхната уебстраница — нещо като списък със сексуалните завоевания на второкурсник, с който да се хвали. За някои членове се знаеше, че имат стотици, даже хиляди „приятели“ — с повечето от тях дори не бяха чатели. Многото приятели в личната мрежа на Лейни биха означавали много труд за проследяването на всеки един, ако хлапачката не се върне междувременно.

— Да видим кого ще идентифицира майката от този списък. Искам да потърся и по-скорошна снимка на нашето момиче. — От „старт“ той отиде в „намери файлове“, за да потърси електронни снимки на компютърния хард драйв.

— Опа — възкликна Зо, когато дюзина дребни снимки изпълниха екрана.

— „Опа“ е точната дума — отвърна Боби, като кликна върху една от снимките.

Екранът се запълни от снимка на момиче, облечено в прилепнали джинси и прозрачна бяла тениска до над пъпа, с изкусителна усмивка на яркочервените устни. Дългата кестенява коса с цвят на капучино беше изправена с помощта на сешоар. Големите гримирани кафяви очи флиртуваха срамежливо с камерата. Дългите червени нокти накараха Боби и Зо да се приближат към екрана.

— Със сигурност не изглежда на тринайсет — отбеляза Зо с тихо подсвиркване.

— Това е целта — отвърна Боби. — Тук има поне трийсетина такива.

— Фотосесия?

— Аха.

— За кого?

— Те това е въпросът, който се нуждае от отговор.

— Гаджето, което майката настоява, че тя няма? — предположи Зо.

— Бинго.

— Супер — подсмихна се Зо. — Оставям на теб да й кажеш, че няма хабер от дъщеря си. И без туй вече си й неприятен.

— Момичето е в добра компания. Я пак да погледна тези майспейс приятели. — Боби се върна на първата страница в майспейс на Илейн.

Повечето имена от шестте фаворити можеха да бъдат разпознати като приятелките ѝ от махалата, за които майката им разказа: Моли Б., Мели, еРика, Тери, Манда-Панда. Всяко беше придружено от снимка на съответната тийнейджърка. Само за едно от шестте имена липсваше снимка. Само едно име се открояваше от останалите и привлече вниманието му.

— Мисля, че май намерихме въпросното гадже — произнесе той бавно, като завъртя стола и се обърна с лице към Зо. — Изглежда, че малката Лейни е била доста мила с Капитана.

Лейни усещаше адско главоболие. Имаше чувството, че черепът ѝ ще се пръсне от болка. Колкото по-ясно осъзнаваше състоянието си, толкова по-нетърпима ставаше болката.

Дум, дум, дум.

Все по-силно и по-силно.

Дан, дан, дан.

Отнякъде, недалеч от нея, се носеше тананикане със затворена уста — както човек си тананика, докато мие чиниите. И говор от телевизор. Брътвеж, който ставаше все по-силен, сякаш някой бавно усилваше звука.

Израилтяните пощадих жените! Тогава Моисей им казал: „Защо оставихте живи всички жени? Защо? Та нали те докараха оная поразия върху народа Господен? Защо ги пощадихте?“

Сетне дочу тътрене на тежки стъпки из стаята. По скърцащо дюшеме. Те се приближаваха. Идваха към нея.

Лейни лежеше, без да шава. Виждаше ли я човекът? Къде беше тя? Опита се да отвори очи. Бяха толкова тежки.

... Добре ухае. И добре изглежда. Няма покварен вид. Кой мъж не би се изкушил? Както се случва с мнозина от нас в ежедневието, Моисей е бил изправен пред трудно решение. Ужасно решение...

Опита пак. Нещо не беше наред. Много не наред.

Не можеше да отвори очите си.

Сънуваше ли? Или беше ослепяла? Пресегна се да ги докосне, но не успя. Ръцете ѝ не можеха да помръднат. Напрегна се, но усети само дърпане. Китките ѝ горяха и тя осъзна, че са вързани.

Бяха я завързали.

... Казва им: „И тъй, избийте всички деца от мъжки пол, избийте и всички жени, които са познали мъж на мъжко легло; а всички деца от женски пол, които не са познали мъжко легло, оставете живи за себе си“...

Тя долавяше проблясъци на ярка светлина и чуваше едно и също щракване като от обектив на фотоапарат. Отново и отново. Някой ѝ правеше снимки.

— Помогнете ми — опита се да извика тя, но от устата ѝ излезе само глухо хриптене.

Думите ѝ тежаха като клепачите и гърлото ѝ гореше. Стъпките станаха по-бавни и започнаха да я обикалят. Все по-близо и по-близо. Както котка се приближава към ранена птица — първо я наблюдава, изучава.

Играе си с нея.

Първо започнаха да треперят коленете ѝ и като бързо преминаващ електрически ток страхът се разпростря по гърбнака, ръцете, шията, главата, чак до зъбите, докато цялото ѝ тяло се разтресе неудържимо. Сети се как в пети клас се разболя от грип и не можеше да спре да трепери дори под камарата одеяла. Майка ѝ ѝ разреши да гледа цял ден приключенията на Скуби Ду в леглото и ѝ донесе супа „уон тон“ от китайския ресторант.

Мамичко, мамичко, ще бъда послушна, кълна се. Никога вече няма да правя лоши неща. Никога. Ще се грижа за Бранли. Никога няма да се оплаквам. Ще нося пак само шестици. Ще слушам. Само нека това да спре. Накарай го да спре. Моля ти се, моля ти се, мамичко... Моля те, нека да се събудя!

Тя усети, че е застанал край нея, може би на сантиметри или най-много на крачка, и я наблюдава. После седна до нея и матракът или възглавницата, върху която лежеше, потъна от тежестта му. Повдигна ѝ се от мириса на одеколона му. Отново „Пако Рабан“. Зак ли беше това? Мислите ѝ се запрепъваха. Дали беше същият човек от колата? Възможно ли е да са повече от един? Възможно ли е в стаята да има и друг човек, който я наблюдава заедно с него? Кой правеше снимките? Чуваше учестеното му дишане, което той се опитваше да възпре, почувства топлия му дъх срещу лицето си. Дъхът му миришеше на... „Спагетиос“^[1]? Прииска ѝ се да изключи сетивата си — да не чува, да не усеща мирис, да не чувства нищо. Искаше отново да потъне в мрак. Искаше да може да плаче.

Телевизорът отново прогърмя. *Помнете това! Ние ви наблюдаваме! Чисти ли са помислите и постъпките ви?*

После ръката му се пресегна и нежно отмести косата от челото ѝ. Треперещите му пръсти бяха потни и топли.

— Шшшт, тихо, тихо, хубаво дете — произнесе Изчадието с напевен глас. — Вече си у дома. Тук е твоето място.

[1] Марка консервирани спагети с доматиен сос и сирене. — Б.пр.

↑

По-скоро вътрешният инстинкт подсказваше на Боби, че има нещо нередно. Нещо далеч по-сбъркано от случай на трудно дете от проблемно семейство, което не иска да се прибере вкъщи.

Никой не познаваше статистиката по-добре от него. На всеки четирийсет секунди едно дете в САЩ бе обявявано за изчезнало. Това са 800 000 деца на година; 2185 деца всеки божи ден. Повечето от тях — близо деветдесет и два процента — са деца, избягали от домовете си. Без съмнение, стряскащи цифри, докато не разбереш, че това са само децата, имали късмета да бъдат обявени за изчезнали. Националната програма за обхващане на лицата, напуснали домовете си, предоставяше действителната бройка на избягалите — често наричани „изхвърлените“, защото никой не се интересуваше дали ще се приберат — някъде между 1,6 и 2,8 милиона на година.

При тези съкрушителни цифри нямаше да е прибързано да се заключи, че Илейн Емерсън беше избягала от къщи. Тя се вместише в класическия профил: проблемно семейство, история на бягства от къщи и правонарушения на по-голямата сестра, семейна история на злоупотреба с алкохол и наркотици, отскоро понижаване на успеха и бягства от часовете, скорошно откъсване от приятелската среда и бурни взаимоотношения с родителите, единият от които е доведен баща. Изчезването ѝ от къщи отнема на майката цели два дни да се разтревожи достатъчно, за да се реши накрая да съобщи за него — което, преведено на езика на ченгетата, означава, че невръстната Лейни не за пръв път решава да не се прибира у дома. Ако към това се прибавят и сексапилните снимки и уебстраницата, където хлапачката раздува за втория си баща, че е „задник“, а майка ѝ „кучка“, и че иска „да се чупя, по дяволите“ от дома си, то класификацията на НИЦК за изчезнали непълнолетни става напълно оправдана. Погледнато чисто статистически, непълнолетната Илейн би следвало да прекрачи отново домашния праг в следващите дванайсет до двайсет и четири часа.

Но съществуваха другите осем процента. Точно те го тревожеха.

Боби разтри слепоочията си. Състезанието по скейтборд се беше прехвърлило от съседната улица точно пред прозореца на стаята на Лейни. Преценявайки особеностите на махалата, Боби реши, че поне двама-трима хлапаци бяха разпознали колите краун вик, таурус и гранд ам като специално прикритие и се бяха преместили да играят по-наблизо, за да разберат какво става. Може би знаеха за проблемите с Лиза Емерсън. Нищо чудно да знаят и за проблеми с Лейни. Набеляза си наум да говори с тях, щом приключи с компютъра.

От осемстотинте хиляди деца, обявявани за изчезнали всяка година, почти 69 000 — или осем процента — се класифицираха като „отвлечения“. Семейните отвлечения — когато единият родител замине с детето в нарушение на споразумението за родителските права — съставляваха осемдесет и два процента от тези случаи. Но 12 000 биваха идентифицирани като жертви на несемейни отвлечения. Към тях се причисляваха случаите, когато детето е взето от познат или семеен приятел, или понякога — в по-редките и ужасяващи за широката публика случаи — от напълно непознат човек. Отмъкнати от училищни автобуси или хванати в оживени молове. Такива случаи моментално ставаха заглавия и задействаха разпространението на специален бюлетин за отвлечено дете, известен като сигнал за тревога „АМБЪР Альтър“^[1]. При това с пълно основание. Макар стереотипното отвлечане да е статистически рядко, то почти винаги е смъртоносно.

С лавинообразното разрастване на интернет и уебсайтовете на социалните мрежи несемейните отвлечения се бяха увеличили драматично през последните десет години. На „лошите“ вече не им се налагаше да дебнат зад ъгли или да надничат през прозорците посред нощ. Сега вече влизаха през парадния вход на дома, и то посред бял ден. Под самия нос на майката закрилница и таткото, който се има за „спец по наркотиците“, се вмъкваша право в стаята на подрастващия през компютъра му. Там можеха да си разменят снимки, да си чатят, да си играят видеоигри и най-легално да узнаят всевъзможни факти от живота на „отчуждения“ пубер, чиито родители не го разбират. Световната мрежа беше осигурила на хищниците нови ловни територии. Като влачеха въдицата по различни детски чатруми и пубертетски сайтове в свободното си време, те набелязваха жертвата си измежду хилядите профили, предлагани в майспейс и фейсбук, където нищо неподозиращите жертви предоставяха толкова

„пикантни“ подробности за себе си, колкото за предлагани ордъоври в ресторантските менюта. Седнали пред клавиатурата и монитора, тази нова порода хищници можеха да се представят за всекиго: осемнайсетгодишен младеж; дванайсетгодишна хлапачка; агент, издирващ таланти; най-добрият приятел на Джей-Зед^[2]. Те се възползваха от детската наивност и от незнанието на родителите. Първо спечелваха детското доверие, после бавно и внимателно експлоатираха създадените взаимоотношения, като ловко подготвяха своите жертви за съдбоносната, унищожителна кулминация: срещата на живо. После, след като животът на жертвите биваше погубен, а полицията най-сетне алармирана, само с едно кликване на бутона потъваха обратно в черната дупка на киберпространството.

Боби огледа розовата стая с типичния ѝ тийнейджърски декор. Лейни не бе живяла дълго тук, беше се преместила с нежелание, но все пак беше окачила своите плакати и стенна украса, което означаваше, че е считала стаята за свой дом. Беше разхвърляна, но въпреки че дрехите ѝ висяха в безпорядък от чекмеджета и кашони, не бяха събрани в куфар. Можеше да се гадае какво липсва, обаче по-важният въпрос бе дали липсваше нещо. Под въпрос оставаше и липсата на снимка в спейса за приятели. Беше готов да се обзаложи сто на сто, че ЕлКапитан е бил възможният получател на секси снимките от фотосесията. И, разбира се, може би най-обезпокоителният факт, към който Боби непрекъснато се връщаше, беше и най-невинният от всички: момичето не се беше логвало отново в майспейс от деня преди изчезването ѝ. Знаеше, че майспейс беше като спасително въже за социалния живот на тийнейджърите. Едно хлапе не би го зарязало просто така за няколко дни, освен ако нямаше физическата възможност да го прегледа.

Очевидно при всекидневно изчезнали 2185 деца не всяко се води безследно изчезнало и не всяко дете получава снимка по кутиите за мляко и своето физическо описание по пътните електронни табла за оповестяване из цялата страна чрез системата „АМБЪР Алърт“. Това би пренаситило системата и хората ще престанат да им обръщат внимание. Съобщенията „АМБЪР Алърт“ са предназначени за най-неотложните ситуации. За да поиска такова съобщение, полицията трябва да има налице три стриктно изпълнени условия: 1) основателна увереност, че детето е било отвлечено; 2) основателна увереност, че

той или тя са в непосредствен риск от сериозно физическо нараняване или смърт; 3) достатъчно описателна информация за детето, предполагаемия извършител и самото отвличане, така че публичното оповестяване да помогне реално за намирането на детето. Боби чукна по бележника си. Не разполагаше с достатъчно информация по нито едно от тези условия в случая с Илейн Емерсън. Разполагаше само с познатото си тревожно усещане под лъжичката.

Издаването на Обява за изчезнало дете стоеше някъде по средата между паникбутоната на АМБЪР и вкарването на съответните данни в НИЦК под кодовото название „изчезнал непълнолетен“. Когато няма данни за отвличане, но има достатъчно информация да се смята, че детето е в непосредствена заплаха, може да бъде поискано издаване на Обява за изчезнало дете. Макар и да не задейства същата спешна общонационална реакция, както при „АМБЪР Алърт“, то алармира местните медии, кварталните фирми и оперативните служби в населеното място. И все пак, независимо от тревогата си, Боби нямаше конкретна причина да вярва, че Илейн е в опасност. Сигналът за тревога би бил преувеличен. На базата на информацията, която имаха в момента, би било далеч по-просто да потвърди подадения от Корал Спрингс доклад за изчезнало дете в НИЦК, да си грабне стиковите за голф и да не си губи целия ден.

— Весо се появи току-що — съобщи Зо, надничайки в стаята откъм коридора, където беше изчезнал през последните десетина минути. — Тъпанарят се бил изгубил.

— Е, голям детектив, няма що — подхвърли Боби, без да вдига поглед от екрана.

— Бъди мил.

— Майната ти, ти бъди мил. Аз нямам нужда от мамини синчета или дубльори.

Зо поклати глава. Дипломацията беше като балансиране по опънато въже, а акробатиката не беше негова стихия.

— Е, свършваш ли тук скоро? Че имам билети за мача на „Делфините“ в четири часа.

— Само ще запиша някои неща. Ще се опитам да поговоря с някои от приятелките й, докато съм още в квартала. И с доведения баща. Искам да разбера що за птица е, по дяволите.

— Окей, брато. Ти си експертът.

Боби не се сдържа.

— Би ли казал това на шефа си, ако обичаш?

Зо пристъпи в стаята и затвори вратата след себе си. Изчака доста време, преди да заговори:

— Не знам как се оправяш в — той огледа стаята — *тези лайна* всеки ден. Всеки божи ден. Ще бъда честен с теб, Боби, приятелю. Не знам как го правиш. Особено след Кейти. Не знам как, по дяволите, изобщо функционираш. Все едно да се затваряш в някоя шибана стая за мъчения всяка секунда всеки ден и да се насилваш да гледаш лайнените й стени. Не е здравословно.

Той приседна на края на леглото и зачака, докато напрегнатото мълчание не накара приятеля му най-сетне да го погледне.

— Нито един от тези случаи няма щастлив завършек, човече. Нито един. Знаеш го по-добре от всеки друг. Ти ги връщаш у дома им, Пастире, това е истината, всичките тези... хлапета. Мъртви или живи, но ги връщаш вкъщи. Само че що за живот е това? Искам да кажа, що за кариера е това? Защото краят никога не е щастлив дори когато се очаква да е щастлив. И ти го знаеш. Тепърва ги чакат години на терапия — тези, които са успели да се върнат вкъщи. Работил съм с всякакви екипи в моята работа, както знаеш, по какви ли не случаи. Тежки престъпления, тероризъм, наркотици, организирана престъпност, какво ли не. И навярно съм се справял. Не казвам, че са били лесни, само че нали знаеш, когато работиш по убийства, работата си е гадна — кървища, мозъци и всякакви лайна, но поне знаеш, че човекът, заради когото работиш, е мъртъв. Искам да кажа, че няма никаква *надежда* да го намериш жив. Потискащо е, има труп, да, да, да, но поне не ти изтръгват *надеждата* от гърдите, както става при теб с тези деца. Отново, и отново, и отново. Искам да кажа, защо не погледнеш на промените, които Фокс иска да наложи, като на изход? Като на отдавна просрочен... знам ли... отпуск? Като шанс да продължиш нататък? Няма нищо лошо в това да изпишеш малко бумажки, да повозиш подпийнали губернатори, когато посещават града. Знаем, че не го искаш. По дяволите, всички знаят — включително и директорът и всички костюмари в Талахаси^[3], както и шибаните феберейци — всички знаят, че никой не може да върши това по-добре от теб. Ти си най-добрият в тази работа, Пастире. Майната им на всички Весовци и Фоксовци, щом смяташ, че се опитват да ти извият

ръцете, но поне заради Лу Ан и за да си запазиш разсъдъка читав, остави някой друг да се пробва, човече.

Боби не каза нищо. Крясъците и виковете от състезанието по скейтборд запълваха напрегнатото мълчание.

— Виж, ако искаш, ти разпитай онзи тип — отвърна той накрая. — Вече знам, че е капут, и не искам да влиза тук.

Сетне отново насочи вниманието си към екрана.

Зо изпусна бавна въздишка.

— Както кажеш. Ще те чакам отвън, когато бъдеш готов.

Когато излезе, Боби се облегна на стола и разтри уморените си очи.

Не всички. Не връщам всички в дома им, Зо. Точно това е проблемът. Ето защо вече не мога да спя. Не връщам всички вкъщи и двамата го знаем...

Той отвори мобилния си телефон и набра телефонен номер.

— Информационен център за изчезнали деца. Кабинетът на Травис.

— Здравей, Травис. Обажда се Боби Дийс от Маями.

— Здравей, агент Дийс. От доста време не съм те чувал. Мислех, че вече не работиш по тези случаи откакто, сещаш се, след онова, което, хм... се случи... — Изречението на Травис секна, когато със закъснение се усети, че не беше добра идея да подхваща темата.

— Не вярвай на всичко, което чуеш, Травис. — Боби се изправи в стола. — Жив съм и си гледам кефа тук, в Република Конч^[4].

— Радвам се да го чуя. Иначе добре ли си, Боби?

Боби пренебрегна въпроса, защото и безмозъчен идиот не би го задал, ако знаеше през какъв ад беше преминал през последната година.

— Виж, Травис — смени той темата, насочвайки пръст към двете разпечатани снимки на Илейн Емерсън на бюрото.

Преди и След. Зубрачката и Лолита. Преувеличено или не, през годините се беше научил да се вслушва в интуицията си. Единственият партньор, който никога не го беше подвеждал.

— Трябва ми помощта ти да пуснем Обява за изчезнало дете за Илейн Луиз Емерсън. Бяла, пол женски, дата на раждане 27.08.96...

[1] AMBER Alert (съкратено от: America’s Missing: Broadcast Emergency Response) — бюлетин, предупреждаващ за отвлечено дете и разпространяван в САЩ и няколко други страни. По името на деветгодишната Амбър Хагърман, отвлечена и убита в Тексас през 1996 г. — Б.пр. ↑

[2] Джей-Зед — американски рапър. — Б.пр. ↑

[3] Талахаси — столица на щата Флорида, САЩ. — Б.пр. ↑

[4] Република Конч — просъществувала за символично кратък срок република в Кий Уест, Флорида. — Б.пр. ↑

— Значи нямате представа къде може да е? — попита Боби слабичкото момиче с грива от тъмноруси мокри къдри.

От небесносиньото антре, където беше застанал, се виждаше сводест вход към кухнята. Върху кухненския плот бяха натрупани найлонови пликосе с продукти от магазина и нещо се вареше върху печката. Къщата миришеше на варено месо с лук.

— Н-не — отвърна хлапачката, докато триеше косата си с плажна хавлия с щампа на Скуби Ду.

До нея стоеше нейното копие по абсолютно същия бански костюм и шорти и клатеше глава.

— Майка ѝ се обади да я търси у нас снощи към единайсет часа — додаде госпожа Уебър с намръщено изражение. — Казах на Деби, че според мен момичетата не са виждали Илейн от няколко седмици. Те бяха при баща си през уикенда, а тази сутрин са ходили на плуване и току-що се прибраха.

Тя разтри раменете на Мелиса или на Ерика. Боби не можеше да ги различи.

— Да не е избягала? Това ли е?

— Смятате ли, че може да е така? — контрира я Боби.

Госпожа Уебър вдигна рамене.

— Майката на Илейн просто е различна от мен като родител, така да се каже. По-голямата сестра е напаст, ако ме разбирате. Напаст. Дрога и момчета. Ето защо не ми е приятно момичетата да идват у нас. Няма надзор. Илейн е много мила, но...

Боби чакаше.

— Крушата не пада далеч от корена, казвам аз.

— Мамо! Лейни не е такава! — запротестира едното от момичетата.

— Маамоо! — изимитира я госпожа Уебър. После додаде меко със скептичен поглед към Боби:

— Ще видим.

— Добре, обадете ми се, ако вие или момичетата, или техните приятелки се чуете с нея. — Боби ѝ подаде визитката си. — Или ако случайно се сетите коя може да е тази Карла или Карън. Каквото и да е. Тук е записан номерът на мобилния ми.

Той се обърна към близначките:

— Докато не съм забравил, разменяте ли имейли с Илейн?

Дори кимането им беше синхронно. Странно е да имаш две приятелки, които са еднакви във всяко отношение, помисли си Боби. Това може да бъде фантазия на възрастен мъж, но за едно хлапе идва малко в повече; винаги ще е малцинство.

— Мога ли да получа от вас имейл адреса ѝ? Майка ѝ не го знаеше.

Госпожа Уебър подбели очи.

— Разбира се. Адресът е `LainBrain96@msn.com` — каза момичето с хавлията.

— Благодаря. Вашата друга приятелка, Моли — отбих се у тях, но нямаше никой.

— Баба ѝ почина. Тя е в Ню Мексико — информира го Скуби Ду.

— Небраска — поправи я сестра ѝ.

— Не. Нещо Ню беше.

— Ню Йорк? — допусна госпожа Уебър. — Ню Джърси?

Първото момиче повдигна рамене.

— Може би. Тя ще остане там до понеделник, мисля. Или май до вторник.

— Има ли мобилен телефон?

— Да, ама я хванаха, че пише съобщение по време на лабораторното упражнение в петък. И госпожа Рор ѝ го взе и каза, че няма да ѝ го върне чак до сряда след часовете.

— Какъв е номерът ѝ?

— 954-695-4229.

— Един последен въпрос. Лейни има ли си приятел? — попита Боби.

Момичетата се разхилиха смутено.

— Не.

— Тогава още един последен въпрос: тя харесва ли момчетата?

— Ами, да, не е лесбийка или нещо подобно.

— Ерика — сгълча я госпожа Уебър.

— Но няма гадже. Нашите момчета са идиотчета. Тя си пада по Робърт Патинсън — завърши Мелиса.

Боби пхна бележника в джоба на якето си.

— Добре. Благодаря, че ми отделихте от времето си, момичета.

Едва прекрачил прага на външната врата, тя се затръшна шумно след него. Амилия Уебър искаше да прекъсне връзката на всякакви лоши бацили с дъщерите ѝ. Ченге на вратата ѝ в неделя следобед, което разпитва за приятелката на дъщерите ѝ, не се вписваше в родителския план.

Качи се в своя гранд ам и погледна часовника на таблото. Показваше 14,24. Почти петнайсет часа от обаждането, че е изчезнала, и повече от петдесет и четири часа, откакто майка ѝ я е оставила на ъгъла, за да чака училищния автобус. Ако не се появи до утре сутринта, ще посети прогимназията „Соуграс“, ще говори със съученичките ѝ и ще се опита да издири всяка Карла или Карън в училищния регистър, за да разбере с кого Лейни може да си е тръгнала към къщи.

Но в момента се канеше да иде да пазарува кола. Сложи си слънчевите очила и се отлепи от тротоара, докато еднаквите приятелки на Илейн, застанали една до друга на прозореца на дневната, наблюдаваха с безизразни изражения колата.

Макар да не беше виждал човека преди, Боби вече си бе изградил представа как изглежда регионалният „търговец на месеца“ на автокъщата „Кармакс“. Може би беше повлияна от професията продавач на коли втора употреба или от избора на Тод Ламана на съпруга, но първите четири прилагателни, които му идваха наум, бяха нисък, набит, темпераментен и оплешивяващ.

Боби премина през автоматичните стъклени врати и веднага попадна на точния човек: нисък, набит, темпераментен и оплешивяващ, облечен в синьо униформено поло и каки панталон на „Кармакс“, с бележник в ръката и готова усмивка на кръглото червендалесто лице. Той се втурна към Боби като целеустремена акула, преди другите му колеги с бележници в ръцете да го изпреварят.

— Хей, здрасти, мой човек! — приветства го Тод с мощен глас.
— Ще подпомагаме ли икономиката днес?

— Тод Антъни Ламана? — запита Боби, пресягайки се към значката.

Ябълковите бузи се спихнаха. Дори и да искаше, нямаше как да го отрече. Върху полото бе избродирано името „Тод Ламана“.

— По какъв повод? — Самоувереният мощен глас беше спаднал до малко над шепот.

— По повод на вашата доведена дъщеря Илейн, господин Ламана. Можете ли да ми отделите момент?

— Всъщност не — отвърна той, озъртайки се наоколо; освен търговците, в салона нямаше други хора. — В момента съм малко зает.

— Само един момент.

Влязоха в малък кабинет със стъклени прегради с изглед към автосалона. В този кабинет се извършваха сделките. От този кабинет търговските управители, седнали на показ пред притеснените клиенти в автосалона, но напълно звукоизолирани, най-сетне „скланяха“ на най-ниската си цена след отрепетиран пазарлък с неотстъпчивия търговец на месеца. От доста време не беше купувал кола, обаче

игрите бяха все едни и същи, независимо от магазина или колата, която се купуваше.

Но днес нямаше сделки.

— Предполагам, че още не се е прибрала къщи — произнесе тихо Тод, пускайки щорите.

— Аз пък предполагам, че не сте особено разтревожен от този факт — подметна Боби.

— Стига, човече, не ми приписвайте това. Деби каза, че била в дома на приятелка. Сигурно си прекарва добре, това е, и не ѝ се прибира къщи, където има скапани задължения. И на мен не ми се прибира — ухили се той. — Защо според вас работя през уикендите?

Боби не отвърна на усмивката му.

— Да имате някаква представа къде може да е Илейн?

Тод сви рамене.

— Тя е дете на Деби. Казала е на майка си, че ще излиза с някаква приятелка след училище. Не знам кои са приятелките ѝ и не питам. Опитах се да се намеся за другата дъщеря, Лиза, знаете ли за нея? Да бъда добър родител и прочее. Добре ми се отрази, няма що. Тази малка... — спря се насред думата. — Постоянно се забърква в каши. И да се тревожа, няма полза. Не разбира от дума. Откакто я хванах за пръв път да пуши трева, постоянно си имам работа с полицията.

— Кога разговаряхте с Илейн за последен път?

— Напоследък имам доста работа. Не съм я виждал от... и аз не знам, май беше сряда? Така трябва да е, като се замисля, може би беше сряда сутринта, преди да тръгне на училище. Тогава разговарях с нея. Казах ѝ да си разтреби разхвърляната стая.

— Какви са отношенията ви с Илейн?

— Какво? — произнесе Тод, почервенявайки. — Добре, страхотно. Нормални.

— Нормални?

— Чувствам се малко като в капан. Задавате ми въпроси с определена цел.

— Целта не е да се чувствате в капан — отвърна Боби. — Тя е тийнейджърка. Опитвам се просто да си изясня отношенията между двама ви. За какво би избягала от къщи, ако случаят е такъв.

— Ами сам го казахте. Тя е тийнейджърка. Нещата бяха... нашите отношения бяха... нормални. Беше доста заета с училище, приятелки, понякога се е държала гадно, нали разбирате, но нали всички жени стават гадни понякога? — Той се изсмя смутено. — Нали знаете, когато са в цикъл.

Боби го изгледа продължително.

— Не мисля така.

— Както и да е. Не искам да говоря повече. — Тод поклати глава.

— Пуснах името ти през няколко системи, Тод — подхвана Боби.

— И познай какво? Улови се рибка. Домашно насилие. Предлагане на пари за секс услуги. И един наистина пикантен арест едва от миналата година. Р&Р. Знаеш ли какво означава съкращението, Тод?

— По дяволите, беше за „неприлично поведение“, бе човек!

— Развратно и разюздано поведение — уточни Боби.

— Пикаех срещу една стена и се появи онази проклета лесбийка, полицайката! Това беше всичко! Просто пуснах една вода! — Тод прокара пръсти през редките кичури коса, която му беше останала; кръглото му лице лъщеше от пот.

— На по-малко от шест метра от детска площадка?

— Не блудствам с деца, човече! Лепнаха ми го! Беше си неприлично поведение.

— Къде беше в петък вечер?

— Какво? Какво общо има това с всичко останало?

— Къде беше в петък вечер?

Тод взе да потупва бедрото си с разтреперана ръка.

— Бях... бях с приятели, сецаш се. Отидохме да пием по бира.

— Жена ти не знае къде си бил. Няма никаква представа, Тод.

— Я стига! Не ми се слушат тези глупости. Когато тази... когато Илейн си довлече задника вкъщи, майка ѝ да се разправя с нея. Писна ми да слушам за шибаните ѝ деца!

— Ще ми трябват имената на тези твои приятели. И името на бара. — Боби млъкна умишлено. — Или другите приятни заведения, където си отсядал.

— Щом не съм арестуван, значи мога да се върна на работа — заяви Тод и тръгна към врата. — Знаем си правата.

— Не се съмнявам, че ги знаеш. Ще ми трябват онези имена, Тод.

Стъклените стени на кабинета потрепераха, когато вратата се тресна зад Тод и той се върна разфучан в салона.

В Регионалния оперативен център на ПАФ в Маями — триетажен, пренаселен лабиринт от клетки на различни оперативни служби, секретарски отделения, преградени кабинети-кутийки и заседателни зали — обикновено кипеше дейност. Там работеха над петдесет специални агенти плюс анализатори, юристи и помощен персонал и постоянно се чуваха разговори на висок глас, звън на мобилни телефони, а някъде в сградата се провеждаше съвещание.

В неделя в осем часа вечерта Центърът беше празен.

Боби вдигна глава от купчината бумажни върху бюрото си, която, изглежда, никога не намаляваше, и погледна през отворената врата на кабинета към обезлюдената клетка на оперативния отряд. Десет метални бюра, всяко едно затрупано с папки по различни дела в безпорядък, стояха усамотени в мрака. Беше толкова тихо, че чуваше фученето на колите по скоростната магистрала „Долфин“. Светлината в кабинета му достигаше до таблото — мозайка от описания на изчезнали деца, която покриваше корковата дъска върху най-отдалечената стена.

Предполагаше се, че „разпуска мускули“ до началото на другия месец, което означаваше, че бе изработил своите сто и шейсет часа за октомври, а тъй като ПАФ отказваше да плаща за извънредни часове, беше в недоброволен отпуск до първо число на ноември. Но случаят с изчезналата Емерсън му даде причина да се отбие, да напише доклад и да свърши още някои неща. Тъй и тъй беше там, не можеше просто да пренебрегне камарата от папки по различни случаи върху бюрото си. Дори когато началството ти нарежда да си стоиш вкъщи, защото щатът няма пари да плаща за извънреден труд, всъщност никога не си в реален служебен отпуск. В петък имаше натоварено съвещание в кабинета на главния прокурор във връзка с разследване на педофилска порномрежа с участието на много агенции, трябваше да прегледа купищата материали по предстоящ процес за убийство и да провери правните основания на крайно комплицирана заповед за обиск.

Независимо дали ПАФ му плаща, или не, всеки отделен случай изискваше вниманието му. Тъй че трийсетминутното отбиване се беше проточило в четиричасова работа. Той разтърка очи и пресуши останалия „Ред Бул“. Будуването в четири часа сутринта му беше гарантирано, но не искаше да клюма зад волана на път към къщи. Безсънието беше порочен кръг: когато не можеше да си го позволи, се чувстваше скапан от умора, а когато останалият свят спеше, той беше напълно разсънен. Излезе от АСУИ — Автоматизираната система за управление на информацията, в която работеше, и тикна купчината папки в служебното куфарче. Когато компютърът тръгна да се изключва, му хрумна внезапна идея.

Той се логна отново, влезе в интернет и отвори профила на Илейн Емерсън в майспейс. Тя не се беше логвала в своя профил. Боби отиде в нейния спейс за приятели и кликна в полето с логото на Маями Долфинс. Единственият приятел, който нямаше снимка:

„ЕЛКАПИТАН

Заглавие: НХЛ^[1] СА СКАПАНИЯЦИ!

Ориентация: Хетеро отвсякъде

Тук е за: Мои хора и Бетита^[2]

Пол: Мъжки

Години: 17

Място: Джупитър, Флорида

Последна промяна: 18 октомври 2009“

Боби разгледа уебстраницата, аранжирана на фона на анимация с логото на Ролинг Стоунс — език, който не спира да лиже провокативно от компютърния екран. Въпреки че профилът беше публичен като на Лейни, което означава, че всеки можеше да го види, за разлика от този на Лейни, личната информация беше крайно оскъдна. Името му беше Зак, живееше в Джупитър, играл е в представителните гимназиални отбори по футбол, баскетбол и бейзбол. И свири на бас китара. Това беше всичко. Музикалните вкусове, които можеха да се видят от албумните обложки в единия ъгъл на страницата, варираха между „Найн Инч Нейлс“ и „Дъ Фрей“. Повечето хлапаци буквално показваха

кътните си зъби в майспейс. А това момче изглежда се беше вслушало в предупрежденията за личните данни, които обикалят интернет...

Кой беше този Зак? Това бе въпросът, на който интуицията му търсеше отговор. Както и въпросът къде, по дяволите, е бил Тод Ламана в петък вечер. Продавачът на месеца на коли втора употреба определено беше влечуго и определено криеше нещо. Дали това имаше връзка с изчезналата му доведена дъщеря, или с вероятното му отмятане от брака, щеше тепърва да се разбере. Колкото до научаването на нещо повече за единственото момче в спейса за приятели на Лейни, даже и със специално разрешение Боби не би могъл да получи информация за тази регистрация от Корпорация „Майспейс“ по-рано от вторник или може би сряда. Освен ако случаят не е с извънредна спешност, дори приятелските услуги отнемаха няколко дни. Но с малко повече находчивост и помощ от мрежата се надяваше да надхитри юристите и сам да открие момчето.

Няколкото проверки в Гугъл го отведоха до гимназиите в Джупитър и тяхната уебстраница. Оттам отиде в спортните им програми, след което кликна върху „Футбол“. Нямаше списък на играчите, но пък имаше препращане към новинарска интернет статия на „Палм Бийч Поуст“, посветена на гимназиалните футболни звезди.

Ето го и него: Закари Кюзано. Номер 17, „Джупитър Уориърс“ — видеоклип. Позиция: посрещач, Капитан на отбора. Класа: Висша. Висок: 184 см. Тегло: 86 кг. Руса коса, сини очи, усмивка „Американски боец“. След това Боби потърси в Гугъл „Закари Кюзано, баскетбол, гимназия Джупитър“. Ето го отново — номер 17, герой на мача от миналия януари, спечелват съкрушителна победа срещу „Бойнтън Бийч Тайгърс“. Следващата проверка в търсачката показва на „бейзбол“: Закари Кюзано, посрещач, очаква се от тази пролет да започне да играе за „Уориърс“. Придружаващата статия, посветена на интересите му, изброяваше някои от любимите хобита на Закари, освен спорта. На първо място беше посочено дрънкане на бас китара с неговата банда.

Същото описание, същата снимка, същото момче.

Нищо чудно, че Лейни си беше направила секси снимки. Момчето без съмнение хващаше окото. Освен това нямаше съмнение, че е седемнайсетгодишен. Боби се питаше дали футболната звезда на

гимназията знаеше, че виртуалната писачка на имейли можеше да го прати в затвора.

Пусна автоматично търсене с името и рождената дата на момчето, и... voila! Закари М. Кюзано, син на Вайълит и Томас Кюзано, живущ на Пойнсиана Лейн 124, Джупитър, Флорида. На екрана излязоха номер на социалната осигуровка, училища и образование, шофьорска биография и съвсем кратък трудов стаж — двумесечна работа в дрогерия на Си Ви Ес. Липсваше криминално досие на непълнолетен. Това беше добре.

Той направи разпечатки на всичко, включително на статията в „Палм Бийч Поуст“, и ги прибра в папката „Емерсън“. Все още възнамеряваше да издейства специално разрешение за получаване на информация по регистрацията на момчето в майспейс, но поне имаше с какво или с кого да започне, ако се наложеше. Ако Лейни не се върне вкъщи.

Отправи се към вратата със служебното куфарче в ръка. Вечерята сигурно беше отдавна изстинала, а на Лу Ан вече й беше минал и ядът. Реши на връщане да се отбие в „Пъбликс“, за да вземе цветя и бутилка от любимото й вино. Може би няколко чаши вино щяха да тушират действието на „Ред Бул“-а. Спря се край таблото, вдигна пръст към устните си и след това го прокара по снимката в средата, сред морето от други такива снимки. Върху грейналото в усмивка лице на красиво момиче с дълга, пепеляворуса коса и светлосини очи.

„Катрин «Кейти» Ан Дийс.

Дата на раждане: 13.08.92.

Изчезнала от: Форт Лодърдейл, Флорида

Дата на изчезване: 20.11.08.

Възраст при изчезването: 16 години, 3 месеца.“

Заглавието с червено мастило в горната част на листа гласеше: „изчезнала/избягала непълнолетна“

Боби целуна малкото си момиче за лека нощ, изгаси светлината и се запъти към дома.

[1] НХЛ — Национална хоккейна лига. — Б.пр. ↑

[2] Бетита (от Бета) — момичета (сленг). — Б.пр. ↑

— Телефонът не дава сигнал — каза агент Клинт Форчън, криминален експерт в ПАФ. — Не дава сигнал или е изключен.

— Майка й казва, че вечно забравяла да го зареди — отвърна Боби в мобилния телефон, спирайки на светофара.

— Значи има някакво обяснение. Никакъв сигнал. Не хваща сигнала от предавателя.

Боби отпи глътка кафе.

— Откога е последният разговор? Входящ и изходящ.

— Изчакай така — отвърна Клинт през стиснати устни, явно захапал цигара както обикновено.

Чу се шумолене на листове.

— Ето. Последният изходящ разговор е от двайсет и трети октомври, седемнайсет и трийсет, с 954-695-4229. Продължил е четирийсет и пет секунди. Какъв ден беше двайсет и трети? Петък?

— Да.

— Последният входящ разговор е от номер 954-914-5544. И той е от двайсет и трети. Получен е в седемнайсет и петнайсет, продължил е две минути. Имам разговорите назад до втори октомври, когато е краят на последния абонаментен срок.

— А текстови съобщения?

— Има. Само че ще се озориш с тях. Мога да ти пожелаая успех. Трябва да наемеш някоя хлапачка да ти преведе кодираните съкращения. — Клинт се разсмя толкова силно, че чак се разкашля.

Боби затвори очи. Все едно го бяха пронизали в гърдите.

— Да.

— Какво е това момиче? Избягала?

— Така изглежда.

— Е, аз казах на Кенди, моята връзка във Веризън, че вероятно е отвличане. Много спешно. Ето как успях да измъкна тези щуротии толкова бързо. Ще се вкисне, ако не види нищо по новините довечера.

— Оценявам помощта, Клинт. Просто не исках да чакам една или две седмици. А и всичко е възможно. Пуснах Обява за изчезнало дете за хлапето.

— Не каза ли, че е избягала?

— Може да е това, но нещата не ми изглеждат съвсем точни.

— Е, тогава провери, Пастире.

„Пастира“ беше много, много стар прякор на Боби, който той не искаше да чува повече. Но е трудно да обясниш това на хората, без да отвориш още една консерва с червеи.

— Благодаря, Клинт.

— Някакви новини за твоето хлапе?

По дяволите. Консервата се разсипа и червеите се загърчиха по пода. Трябваше да очаква този въпрос; задаваха му го, кажи-речи, на всеки два дни.

— Не. Нищо ново. Благодаря, че попита.

Беше трудно да се повярва, че е изминала почти година от онзи зловещ петъчен следобед, в който Кейти не се върна от училище — дъждовния ден, точно една седмица преди Деня на благодарността, в който животът изгуби своя смисъл. Оттогава всеки божи ден възкресяваше в паметта си всяка секунда от караницата, която той и Лу Ан имаха с нея, преди тя да напусне дома — какво би могъл да направи по друг начин, какво е трябвало да направи по друг начин. Защо не го е направил. Онази нощ Клинт измъкна заради него разпечатките от мобилния ѝ телефон. Както и за следващите месеци, в случай че Кейти включеше телефона си.

— Хей, ако имаш нужда да ти свърша някаква работа, аз съм насреща, Боби.

— Да, оценявам това, Клинт. Виж, ще мина през офиса днес следобед, за да взема и останалите телефонни разпечатки.

— Онзи новият от Пенсакола, Весо, при теб ли работи в момента? Мога да ги оставя при него, ако ще се виждате днес. Онзи, дребосъка. Много нависоко си вдига панталона. Дано да не страда от наполеонов комплекс.

— Не съм се запознавал с него — произнесе сдържано Боби.

Очевидно вчерашният задушевен разговор със Зо не чинеше пукната пара — Весо продължаваше да се мотае като муха без глава.

— А и нямам такова намерение, Клинт. Просто ги остави на бюрото ми.

— Обещах на Кенди съдебна заповед.

— Като стана дума — отвърна Боби, спирайки колата на свободно място за паркиране, — кажи на Весо да ти издейства съдебната заповед. Поне да се намира на работа.

Клинт отново се разсмя.

— Става.

Прогимназията „Соуграс“ беше толкова наблизко до Евърглейдс, че Боби очакваше едва ли не да види алигатори да се разхождат летаргично между люлките из парка, пълен със стотици деца, или да се вмъкват през двойната училищна врата. Хлапетата бяха навсякъде. Все едно да подслушваш телефон, помисли си той, улавяйки откъслечните им разговори по пътя: *Толкова тихо беше на кънките в събота... Меган каза на Алексис, че братът на Джоан бил перверзник и сега тя не ще да говори с... Сизър са го наказали да не излиза, защото казал на баба си да го духа и сега...* Звънецът би точно когато стигна до коридора с учителската стая. Десетки тела се пръснаха в разни посоки и само след трийсет секунди из белосаните коридори се възцари мъртва тишина.

Господин Кочран от училищното ръководство беше подготвил регистрите със записаните ученици и го очакваше. Всичките хиляда и петстотин деца бяха записани по азбучен ред на първите имена и групирани по класове и паралелки. Имаше сто седемдесет и четири момичета с имената Кари, Карла, Кортни, Карън, Катрин, Кристи и Кристина. Седемнайсет от тях бяха в групите на Лейни. Само четири я познаваха бегло. Нито една не беше ходила на кино с нея.

Дойде ред и на учителите. Илейн беше присъствала на всички часове в петък. Никой не беше забелязал нищо особено. Според техните впечатления Илейн не беше завързала нови приятелства. Не бяха забелязали и гаджета в коридорите и столовата. Нямаше врагове. Предпочиташе да е сама. Неамбициозна. Приятна. Мързелива. Немотивирана. Стеснителна. Невидима. Един учител подхвърли недоброжелателното „объркана“, но не можа да обясни защо. Всички бяха натъжени от изчезването ѝ. Нито един не беше особено изненадан.

Боби благодари на всички за отделеното време, сложи записките си в служебното куфарче и след половин час паркира колата в паркинга на телефонната служба „Ринг-а-линг“ в Тамарак. Тъкмо бе станало дванайсет. Той изчака десетина минути в салона, докато настъпи официалната обедна почивка на Деби Ламана, след което излязоха навън под един бетонен навес. Асфалтираният двор беше осеян с фасове и смачкани дъвки.

— Не зная. Може да е някоя от тези. Говорихте ли с всички? — попита с раздражение тя, като прокараваше пръст по списъка с ученички от „Соуграс“ и пушеше поредната „Марлборо“.

— Разговаряхме с онези, които са били с Илейн в часовете. Нищо.

— Тогава говорете с другите.

— Сещате ли се за някоя от тях?

Тя поклати глава.

— Кой е номерът на мобилния телефон на съпруга ви, Деби? Вчера разговарях с Тод в службата му, но имам някои доизясняващи въпроси към него. Сигурен съм, че не би искал да го разпитвам отново там.

Тя всмукна дълбоко от цигарата и очите ѝ се присвиха.

— Каза ми за вашето посещение. Каза, че сте му заявили, че не знам къде е бил в петък. Че съм ви внушила да го питате за Илейн и въобще как се погаждат.

— Вие не знаете къде е бил в петък — изтъкна Боби.

— Не е ваша работа, така или иначе. Това е моя грижа.

Боби въздъхна.

— Кой е мобилният му номер, Деби?

Тя издуха облак дим.

— 914-5544 — отвърна неохотно тя.

Не беше нужно да го сверява с бележките си. Помнеше номерата, които Клинт му издиктува по телефона сутринта. Изходящото обаждане, проведено от Лейни в седемнайсет и трийсет, е било до номера на Моли Броснан. Беше го разпознал веднага. Входящото обаждане, проведено петнайсет минути преди това, беше от телефона на Тод Антъни Ламана. Същият, който бе заявил, че нито се е виждал, нито е разговарял с доведената си дъщеря цели два дни преди изчезването ѝ.

— И къде е бил? — запита тя накрая.

— Все още не знам. Лейни споделяла ли е с вас за техните отношения? — Боби я изгледа настойчиво.

Очите ѝ се присвиха.

— Тод ми каза, че ще зачекнете тази тема, тоест, че ще се опитате да намесите случая с онова арестуване. Тод не е такъв. Не върши подобни неща, сещате се... с деца — но Деби се поколеба, преди да произнесе последното.

Боби сгъна списъка от „Соуграс“ и го прибра в джоба си.

— Добре, ще държа връзка — рече той и се запъти към колата. — Все още нямам новини от другата ви дъщеря, Лиза.

— Тя казва, че няма представа къде е Илейн и кои са приятелките ѝ.

— Въпреки това искам да го чуя от нея.

— Това ли е? Това ли е всичко, което ще направите? — извика Деби след него, докато той прекосяваше паркинга. — Обадох се на онзи следовател от Корал Спрингс, за ваше сведение. Той каза, че Илейн е избягала. Каза, че ако искам да се върне, трябвало да наема шибан частен детектив!

Боби се обърна и изгледа изпитото лице и напрегнатите, уморени очи на Деби Ламана. Как се казва на една майка, че не достига персонал за търсенето на всички объркани младежи, които не желаят да бъдат намерени? Че неумолимата статистика за избягали деца, с която бе до болка запознат, сочи, че ако детето ѝ не се върне вкъщи до трийсет и шест часа, съществува реална възможност никога повече да не се прибере? Че с всеки изминал час, през който дъщеря ѝ е на улицата, съществува все по-голям риск да стане жертва на сексуална експлоатация, проституция, детска порнография? И как да кажеш на съпругата, която ме желае да го чуе, че е възможно последният ѝ съпруг да харесва повече подрастващите ѝ дъщери, отколкото нея? Че може би, просто може би, той е причината те да не искат да се върнат у дома?

Просто не го казваш. Все още не.

— Ще се обадя щом науча нещо повече — отвърна той.

— Проклети ченгета! — изрева Деби, метна цигарата си, която падна до краката му, и закрачи припряно към сградата.

21

Боби спря колата в алеята на къща като палат в тоскански стил, боядисана в кайсиев цвят. Посрещнаха го каменните фигури на лъвовете от двете страни на царствен арковиден вход, обрасъл с тънморавна бугенвилія^[1]. Под навеса се мъдреха черно беемве и ланд круизер. Ръчно изрисуваният върху испански фаянсови плочи адрес над звънеца потвърждаваше, че е на точното място: *Пойнсиана Лейн 124*. Той натисна звънеца. През вратата от ковано желязо и декоративно стъкло мерна ярките цветове на пуснат телевизор.

Висок, хубав младеж с руса, изсветляла от слънцето коса, едва докосваща раменете му, отвори вратата. Беше по джинси и тениска на „Уориърс“. Хлапакът беше с телосложение на скала.

— Закари Кюзано? — запита Боби.

— Да — потвърди той.

— Аз съм специален агент Робърт Дийс от Правозащитната агенция на Флорида — представи се Боби, вдигайки позлатената значка, която висеше на врата му. — Искам да ти задам няколко въпроса, синко. Тук ли са родителите ти?

— Мамооо! — провикна се хлапакът.

След две секунди майката се появи от кухнята, нагиздена с престилка. Щом забеляза значката, тя спря на място и се развика: „Том! На верандата има служител от полицията!“. В гласа ѝ се четеше едновременно страх и укор, сякаш беше зърнала хлебарка на килима.

Таткото дотича зад гърба ѝ. Току-що се беше върнал от работа — беше още по костюм за поне петстотин долара, с питие в ръката.

— Служител? По каква работа? — попита той и набързо вкара Боби вътре, далеч от погледа на съседите.

— Искан да поговоря със Закари за момичето, с което си комуникира в майспейс, господин Кюзано. Казва се Илейн Емерсън.

Щом вратата се затвори, таткото подаде на Боби визитката си. *Томас Т. Кюзано, Адв., Кюзано Уитикър Левински, Адвокати. Адвокат значи. Колко удобно.*

— Закари? — произнесе въпросително майката.

— Не познавам момиче на име Илейн — започна Закари.

— Почакай, Зак — намеси се баща му, вдигайки ръка, за да спре сина си да говори. — Какво е станало? Какво се е случило с момичето?

— Не съм казал, че нещо се е случило с нея, господин Кюзано — отвърна Боби.

— Допускам, че нещо се е случило, иначе нямаше да сте в дневната ми.

— Не се е върнала от училище в петък.

— Закари? — произнесе отново майката, повишавайки тон.

— Не познавам никаква Илейн! — запротестира Зак.

— Тогава може би я познаваш като Лейни? — предположи Боби.
— Или ЛейнБрейн.

Ръката отново се вдигна.

— Зак, чакай. Не отговаряй на въпроса!

— Закари? — Госпожа Кюзано бършеше ожесточено набрашнените си ръце в престилката.

— Не знам за какво говори този човек, татко. Не познавам никаква Лейни!

— Имаш ли майспейс? — поинтересува се Боби.

— Да — отвърна бавно Закари.

— Може ли да го отвориш, за да го видим?

— Закари? — Извисеният крясък на госпожа Кюзано заплаши да строши кристала.

— Мамо! Престани! Не познавам това момиче!

— Не смятам — заяви Том Кюзано, клатейки глава. — Не ми харесва посоката на разговора. Никакъв компютър. Няма начин. Ако имате някакво доказателство, че синът ми познава това изчезнало момиче, тогава ни кажете. Ако ли не, мисля, че сме приключили.

Адвокатите винаги объркват всичко.

— Чуйте, господин Кюзано — отвърна Боби с учтив, но твърд тон, — прав сте. Разговорът не води наникъде. Но ще ни отведе. Можем да сторим това или тук, необезпокоявани в дневната ви, или може да ни отнеме час и половина шофиране до Маями, за да видим компютъра в моя кабинет. Изборът е ваш. Помнете, тук съм, защото вече съм видял майспейс на Закари.

Закари не изчака баща си да отговори. Изтича в стаята си, грабна лаптопа и го отнесе в трапезарията. С разтреперани пръсти кликна върху майспейс. Надписът СТРАНИЦАТА НА ЗАК, изписан с печатни зелени букви, се появи върху екрана, изпълнен с танцуващи сърфове. Течащ блог изпълваше над шест страници, придружен от снимките на купонясващи тийнейджъри. Той имаше двеста осемдесет и пет имена в спейса за приятели и над шейсет в топ списъка с фаворити.

— Кой са всички тези хора? — запита смутено Вайълит Кюзано.

— Откъде да знам, мамо — отвърна Зак, като сви рамене. — Съученици, хора, с които съм се запознавал онлайн. Приятели, нали разбираш.

Боби прегледа бързо уебстраницата. Нямаше ЛейнБрейн. Нямаше и препратка към Илейн, Моли или Лиза, или всяко друго име, което се срещаше в майспейс на Лейни.

Нямаше снимки на Лейни или на приятелките ѝ.

— И това ли е твое? — попита той намръщен, като кликна върху профила с Ролинг Стоунс на Зак от Джупитър, който играел футбол, баскетбол и бейзбол и свирел на китара.

— Не — каза хлапакът и заклати глава. — Не е мой и не познавам такъв човек. Нито това момиче Лейни, за което ми говорите.

— Къде беше в петък вечер? — попита Боби.

— Зак — предупреди го баща му.

Зак взе да поглежда ту към баща си, ту към майка си.

— Аз... аз... не знам. Бях... Чакайте! Бях на онази екскурзия, помните ли? Взехте ме от училище в единайсет часа, когато автобусът се върна. Ние — госпожа Грейнджър, която води класа по наука — ходихме до Кейп Канаверал да разглеждаме космическия център. НАСА, нали разбирате?

— Точно така! — извика майка му напълно зашеметена. — Ти беше на екскурзия!

— Дори не е бил вкъщи — отвърна простичко бащата. Макар и облекчен, гласът му продължаваше да съдържа предупредителната нотка „не си играйте с мен“. — Не е бил синът ми — добави той с усмивка.

Сякаш Боби не се беше досетил сам.

[1] Декоративен увивен тропически храст. — Б.пр. ↑

Щом седна зад кормилото на своя гранд ам, Боби изгълта набързо две таблетки пепсид^[1] с малко горещо кафе и подкара към входния надлез на магистрала I-95 в южна посока. Болката в стомаха му беше в разгара си и той потупваше с юмрук гърдите си, престроявайки се в лявата лента. Познаваше отлично това усещане. Интуицията му крещеше, че нещо не е както трябва, че има нещо ужасно сбъркано...

Графичните снимки на местопрестъплението бяха подредени старателно върху бюрото му, заедно с трите прозрачни плика с вещественни доказателства, запечатани с червени лепенки, които беше взел тази сутрин срещу подпис от касата за съхраняване на доказателствата. Той прокара пръст по гладкия ръб на плика, съдържащ смачкан, изпръскан с кръв кондом марка „Троян“, притискайки мобифон между бузата и врата си.

— Успокой се, Красавице — произнесе той в телефона.

— По дяволите, Боби, десет часа е, а тя още не се е прибрала! Аз... Повече не издържам, наистина не издържам! — отвърна Лу Ан с разтреперан глас.

Представи си я как крачи напред-назад и навива кичур руса коса на тънкия си пръст. Лу Ан винаги правеше това, когато беше притеснена.

— Къде каза, че отива след училище? — попита Боби. Той разтърка очи и метна плика с вещественото доказателство в кашон с надпис „Щатът срещу Маркър Стол“.

— В библиотеката. Заради някакъв проект. По социални науки. Пуснах я да отиде, въпреки че беше наказана да не излиза. Само че трябваше да се е върнала преди часове!

— Ти провери ли там?

— Затвориха библиотеката преди два часа.

— Може да е отишла с Лили у тях. Може майката на Лили да ги е взела с колата.

От отсрещната страна на бюрото Зо попита само с устни: „Какво става?“. После отхапа от бъргъра си. Боби поклати глава.

— Обадох се там, Боби. Лили е отишла в библиотеката заедно с Далия, не с Кейти. Кейти не е била там.

Той започна да прибира докладите и снимките от местопрестъплението в специалната папка.

— Може да е с...

— Недей! Дори не го споменавай!

— Ще трябва да му се обадя, Лу Ан.

— Ще я убия. Дано да няма късмета да е с него. — Тя се разплака.

— Добре, добре, Красавице. Успокой се. Провери пак на мобилния ѝ — произнесе той, тикна папката под мишница, грабна куфарчето си и изхвърча покрай Зо и останалите си колеги от стаята на оперативния отряд.

Вземаше по две стъпала наведнъж, а стомахът му гореше, сякаш бяха излели киселина през гърлото му. Нещо лошо се бе случило. Усещаше го. Той бутна вратите към фойето на Регионалния оперативен център Маями.

— Връщам се вкъщи. Прибирам се, скъпа.

Полуремаркетото в средната лента зад него наду клаксона. Боби се озърна към профучаващите отстрани коли. Пак се беше отнесъл. Натисна газта, насилвайки се да се съсредоточи в настоящето. „Дай си време, Робърт“ — беше му казал психоаналитикът на Лу Ан на първия му и последен сеанс при него, докато онзи седеше потънал в шефско кожено кресло, с покровителствена усмивка на тънките си устни. „Времето просто лекува всички рани.“ Идеше му да го фрасне. Де да беше толкова просто. „Дай си време и всичко ще мине.“ Всяка нощ беше по-дълга от предната; всеки ден водеше емоционална битка за оцеляване. Неизвестността беше истинският ад. Беше работил в отдел „Престъпления срещу деца“ прекалено дълго, за да е наясно как изглежда възможно най-тежкият сценарий. Това беше далеч по-мрачна

реалност и от най-страшния кошмар, който доктор „Дай си време“ можеше да си представи.

Той отпи от кафето, а мислите му се върнаха към Илейн Емерсън. Въпреки че се налагаше да затвърди обиколката си с посещение в гимназията „Джупитър“, вече знаеше, че Закари Кюзано не лъжеше. Хлапакът не беше чувал, още по-малко пък беше срещал Лейни. Значи или той не беше седемнайсетгодишният Зак от Джупитър, който играе гимназиален бейзбол, баскетбол и е капитан на отбора по футбол, и дрънка на бас китара, или...

Такъв човек не съществуваше.

Това поставяше куп други въпроси. Но дори и да беше така, дори и този ЕлКапитан да се окажеше интернет фантом, все още липсваха доказателства, че Лейни се е срещала с него. Или че секси снимките, които беше направила, бяха предназначени за него. Хлапетиите чатеха в мрежата със стотици, понякога хиляди хора от цял свят. Хора, чиито пътища никога не бяха пресичали извън връзката по интернет.

Беше почти единайсет часа, когато се прибра вкъщи. Нила, австралийската овчарка мелез на Кейти, го посрещна на вратата с прозявка и протягане, последвани от няколко целувки и махвания с опашка. Нила беше оцеляла жертва на хуманното общество — Кейти я бе спасила от смъртната присъда още като малко кутре. Беше си я избрала измежду цяла дузина тъжни, жални очи като подарък за рождения си ден и Нила никога не забрави това. От момента на донасянето ѝ вкъщи Нила стана нейното куче. Играеха заедно, плуваха заедно, спяха заедно. Дори когато Кейти порасна и взе да се интересува повече от приятелки, момчета и купони, отколкото от гонитбата с кучето до края на басейна, Нила беше до вратата — точно както тази вечер — в търпеливо очакване Кейти да си дойде отново у дома.

Лу Ан беше на работа от седем сутринта, тъй че сигурно бе глътнала хапче ксанакс^[2] и моментално бе заспала.

— Хайде, момиче, ела да хапнем салам — прошепна Боби и се запъти към кухнята, следван по петите от Нила.

Мобилният извънтя точно когато изваждаше колбаса от хладилника.

— Дийс.

Беше Зо.

— Пусни си телевизора.

В този момент в кухнята влезе Лу Ан по пижама.

— Здравей, Красавице — каза меко Боби. — Мислех, че вече спиш.

— Трябва да видиш това — отвърна тя и включи кухненския телевизор.

На екрана Деби Ламана, майката на Илейн, бършеше сълзите от страните си.

— ... помолих ги да потърсят ФБР, разбирате ли? — Боби позна розовото одеяло, върху което седеше, както и филмовите плакати зад гърба ѝ. — Всички полицаи ми казаха да си наема частен детектив, ако искам да я намеря. Представяте ли си? Частен детектив? Не ме питайте какво прави полицията. Нищо не прави! Абсолютно нищо!

— Дебра Ламана иска само да открие детето си — събщи красивият репортер с катраненочерна коса и пронизващ поглед на сините си очи; оформените му вежди бяха събрани като буквата „V“ в израз на загриженост. — Едно малко момиче, което обича приятелките си, плюшени мечета, семейството си...

Той направи жест към филмовия плакат от „Здрач“ зад гърба си със снизходителна усмивка:

— ... вампирите и любовните истории. Засега никой не иска да помогне с информация. Тя е едно от стотиците избягали от дома си деца във Флорида, чиито списък Канал Шест откри в уебстраницата на Правозащитната агенция на Флорида.

След това картината показва фойето на Регионалния оперативен център в Маями.

— Тук, в централата на ПАФ в Маями, цял отряд от специални агенти води разследвания по така наречените „Престъпления срещу деца“. За да бъдем точни, тези престъпления включват изчезналите и експлоатирани деца. — Репортерът пристъпи към стъклена витрина на стената; на нея, освен постерите „Търси се“ на ФБР и ПАФ бяха изложени като монтаж описания със снимки на изчезнали, застрашени и избягали деца към настоящия момент. — Точно тук, във фойето им, са изложени снимките на някои от изчезналите непълнолетни.

Камерата се местеше по лицата им и имената бяха прочитани на глас:

— Ива Уокет, Шаная Дейвис, Вальри Гомес, Катлийн Томас, Гейл Сампсън, Никол Крупа. Има много други, които не са показани тук, във фоайето, но са изброени в списъка на изчезналите в уебсайта на ПАФ. Десетки и десетки изчезнали тийнейджъри само тук, в Южна Флорида. От някой от съседните ни дворове. Някои ги няма от месеци, други — от години. И никой не ги търси. Вече можем да добавим още едно име към този списък. Само че този път майката, която е изтърпяла достатъчно, е решила да говори открито.

Той вдигна снимката на Лейни от пети клас — с очила, седнала прилежно на чина си.

— Това е тринайсетгодишната Илейн Емерсън. Дебра Ламана може само да чака и да се надява. Да се надява, че може би Лейни, както я знаят нейните приятелки и семейството ѝ, е по-важна от десетките други деца, които Правозащитната агенция на Флорида е зачеркнала и отписала. Аз съм Марк Фелдинг, който предава за Канал Шест на телевизия WTVJ.

— Кучият му син... — не се стърпя Боби.

— Аз ще направя кафето — каза тихо Лу Ан и взе плика с дънкия донътс.

— Да влезе убитият — рече Зо с шумна въздишка, преди Боби да довърши изречението си. — Кажи на Лу Ан да сложи голяма кафеварка. Идвам у вас. Мисля, Пастире, че лайното току-що уцели вентилатора.

[1] Лекарство против язва на стомаха. — Б.пр. ↑

[2] Лекарство с успокояващ ефект върху нервната система. — Б.пр. ↑

23

Той се наведе напред с прикован в телевизора поглед. Даваха го по новините! Не кои да е новини, а късните! Най-гледаните! Погледна часовника си и разтърка грапавата си брада. Беше едва единайсет часа и седем минути. Може би не точно *топ* новината, но една от най-важните! Успя!

Отпи от топлото мляко и поглади коремчето си. Замисли се колко ли хора гледаха новините. Стотици, хиляди? Определено. Даже много повече — няма защо да скромничи в момента. Милиони! В момента милиони хора седяха в леглата си и гледаха това жалко подобие на майка, която циври за дъщеря си, за която само преди две седмици не даваше пет пари, и се вайка какво ѝ се е случило, къде е отишла, защо е избягала, дали не е мъртва. Реве, за да изстиска още няколко секунди известност, а нищо чудно и да прави запис, за да обсъжда с приятелките си как е изглеждала пред камерата.

Сетне камерата бавно обходи преддверието на ПАФ, спирайки се на другите хубави детски лица.

Той се отпусна в креслото си. Имената бяха без значение. Но тези... лица. Запечатваше в паметта си всяко хубаво лице. Всяка подробност, всяка извивка, черта, трапчинка, всяка невинна бенка, попаднала на точното си място.

Усети, че се възбужда само при мисълта какво бе извършил, и притвори очи. Потта започна да избива по челото и тила му и той облиза пресъхналите си устни, а ръката му се стрелна към панталона. Със свободната си ръка стискаше дамаската на страничната облегалка и я усукваше с лепкавите си треперещи пръсти.

Не, не, не. Не по този начин. И не точно в този момент. Той отвори очи. Предстоеше му работа. Не и преди да е изгубил перфектната картина в ума си. Изправи се в креслото и се пресегна към платнената чанта с четки за рисуване, поставена върху страничната маса до него.

На телевизионния екран проблесна снимката на хубавата му малка принцеса. Само дето не беше тя. Той се намръщи и тикна плика с четките в задния джоб на джинсите си. Лейни беше много, много похубава от тази. Беше се нагласила така заради него. Искаше да бъде сигурна, че е специална. Различна от останалите.

Кадърът свърши, музика извести рекламната пауза. Той се изправи и отнесе празната чаша от мляко и чинийката от бисквитите до мивката. Затананика телевизионната мелодия, докато изплакваше чинията и чашата и ги поставяше да съхнат. После изключи телевизора и се пресегна към кутията с класически комплект скицник, статив и триножник, поставена до вратата на мазето.

В този момент чу гласа ѝ — висок и носов, раздиращ приятната тишина.

— *Неее... Някой... Моля ви...*

Той затисна ушите си с ръце. Трябва да слезе долу и да прекрати това. Целият този шум, шум, шум, шум! Беше малко разочарован, без съмнение. Шибаната перфектна картина беше започнала да се разваля. Както една съвършена червена ябълка върху рафта не може да остане вечно такава, а започва бавно да гние първо отвътре, докато кората ѝ потъмнее и вътрешността ѝ се превърне в скапано, безвкусно пюре. Раздразнен, той мушна статива под мишница и стисна дръжката на вратата към мазето. Отвън неговата малка принцеса все още изглеждаше съвършена, здрава и червена, но отвътре вече стенеше, хленчеше и се вайкаше.

Изгвиваше.

Гадна работа. Хубавите никога не изтрайваха дълго.

— Защо не е издаден бюлетин „АМБЪР Алърт“, агент Дийс?

Тренировъчната зала в Регионалния оперативен център беше пълна едва до половината с репортери, но всички погледи бяха насочени към специален агент-инспектор Боби Дийс, застанал колкото е възможно по-далеч от регионалния директор, Трентън Фокс, антуража му от послушни подчинени и половината значки от полицейското управление в Корал Спрингс, на импровизирания подиум за пресконференцията. Целият предобед беше протекъл в спешни заседания за „овладяване на положението“, ръководени от хора, които си нямаха понятие от процедурите при изчезнало дете, за да завърши по обед с пресконференцията, която Боби нито препоръчваше, нито желаше да участва в нея. Беше се надявал, че въпросите ще бъдат задавани към Фокс, който обичаше медиите и пое командването веднага щом стъпи на подиума, но и тук късметът не беше на негова страна.

— Както вече обясних на всички присъстващи, агент Дийс и следовател Дагър не са счели това за необходимо — започна Фокс с любезен тон, в който се прокраднаха нотки на раздражение.

Пресилената му усмивка взе да се топи. Директорът харесваше светлината на прожекторите, но отвратителните репортери в Маями не бяха по вкуса му. Там, откъдето идваше, ченгетата казваха на пресата какво да пише, а не обратното. Простотиите от снощния разследващ репортаж не биха се случили в Дестин^[1]. Фокс беше нов в този район, а и не беше глупак — с мед се ловяха повече мухи, отколкото с оцет. Това бяха едва първите седмици от дългото му петгодишно назначение в този град. Знаеше, че ако не иска всеки новинарски канал или вестник в града да търси начини да го изкарат тъпанар, трябваше да изслушва въпросите им с усмивка и да стане гаден чак когато им види гърба.

— Нали разбирате сега...

— Не, искам да чуя какво ще каже агент Дийс — прекъсна го репортерът.

Беше същият, който водеше снощното интервю с разплаканата Деби Ламана. На живо прическата му изглеждаше дори още по-кокетна.

— Марк Фелдинг, Канал Шест. Бих искал да чуя мнението на агент Дийс, ако е възможно. Той води разследването, нали?

Фокс сви рамене и отстъпи назад. Усмивката му беше изчезнала.

— Илейн Емерсън не отговаряше и не отговаря на изрично разпоредените изисквания за издаване на бюлетин „АМБЪР Алърт“. Той е предвиден за отвличания — отговори Боби, навеждайки се към микрофона.

— Но сте издали Обява за изчезнало дете, значи сте имали основание да смятате, че Илейн се намира в някаква опасност — настоя Фелдинг. — Какво ви накара да мислите така, агент Дийс? Имаште ли някаква допълнителна информация?

Обявата за изчезнало дете беше задвижила ефекта на доминото първо с това, че уведомяваше местните медии за изчезването на Илейн, което от своя страна накара Фелдинг от Канал Шест да проследи случая, като направи репортаж на живо с разстроената майка. Ето кое бе довело до сълзите в единайсет часа вечерта и оттам до лавината от телефонни обаждания на обезумели родители и жадни за сензация репортери, надяващи се да измъкнат продължение на скандалния случай с Макала Джарвис, което пък докара лайнената буря, предсказана от Зо. Пропилени бяха ценни часове, без да се свърши никаква работа.

— Прибягнах до това като презастраховаща мярка — отвърна Боби.

— Обявата за изчезнало дете не означава ли, че непълнолетната е в непосредствена опасност? — повтори Фелдинг. — И именно какво в изчезването на Илейн ви кара да вярвате, че тя е застрашена от физическо нараняване?

Имаше причина да не пускат Боби да води пресконференции — той не беше нито по усмивките, нито по подслаждането.

— Знам, че търсите някаква история тук, господин Фелдинг — заяде се Боби. — Ако не е едното, ще е другото. Или се престараваме в прилагането на закона, или не правим достатъчно. Но няма нищо за

докладване. Разследването е в ход, работим по различни версии, които няма да коментирам, и се надявам, че при цялото внимание, фокусирано в нея, Илейн ще се види по новините и ще се обади къщи.

— Канал Шест прави разследващи репортажи за избягали деца в Южна Флорида — продължи Фелдинг. — Снощният беше първият от поредицата. Както установих на страницата на ПАФ, има буквално стотици изчезнали деца в целия щат, които никой не издирва, агент Дийс. Стотици. Сигурен съм, че са станали хиляди през последните години. Въпросът ми към вас като ръководител на отдела за престъпления срещу деца и признат национален експерт по отвличания на деца е защо изчезванията на някои деца получават пълно разследване чрез системата „АМБЪР Алърт“ и организирани издирвания от доброволци, докато за други — като Адриана Суийт, Ива Уокет или Никол Крупа — не се отделя нито ден?

— Всеки случай е различен, господин Фелдинг. Има много фактори — възрастта на детето, съпътстващите обстоятелства на изчезването...

— Ива Уокет например е отишла в мола „Долфин“ на среща с приятелки и повече не се е върнала. Случаят не е получил внимание. Адриана Суийт не се е завърнала от дома на приятелка в Маями. И този случай не е получил внимание. Разбира се, Ива е била настанена при приемни родители, а Адриана е имала досие за притежание на наркотици, както и семейство, което не дава пукната пара за нея. Може би това е от значение. Такъв ли е случаят?

— Не съм работил по тези случаи, господин Фелдинг. — Боби беше абсолютно наясно какво се опитва да изкара този задник и кръвта му взе да кипва.

— Ще ви попитам ясно: кога даден случай е достатъчно тежък, или по-точно детето е достатъчно важно, за да бъде поето от отдела „Престъпления срещу деца“ на ПАФ?

— Социално-икономическият статут на детето не е определящ фактор за издаването на „АМБЪР Алърт“ или за започване на разследване и вие го знаете. Нито расата или наследствеността. С втория си разследващ репортаж зачекват много голяма тема, господин Фелдинг. Над един милион деца бягат от къщи всяка година в тази

страна. Милион. Не достига персонал дори само за тийнейджърите, които не искат да бъдат издирени. Това е.

— Но защо някои избягали деца, като собствената ви дъщеря, агент Дийс, получават пълно разследване на гърба на данъкоплатците, а други, като Илейн Емерсън, получават само формални обаждания до моргата и болниците?

Тълпата забръмча.

Боби стисна катедрата с двете си ръце толкова силно, че кокалчетата му побеляха. Залата се завъртя пред очите му.

— За кого, по дяволите, се мислите, та ми задавате този въпрос?

— Достатъчно! Пресконференцията приключи — намеси се Зо, който си проби път и застана между Боби и катедрата.

Той стисна здраво рамото на Боби и махна към завеждащия връзките с обществеността.

— Благодарим на всички за отделеното време. Ако имате други въпроси, моля отправете ги към нашия информационен отговорник Лесли Мавридес.

Лесли се приближи неуверено към подиума.

— Знаех си, че така ще стане — изръмжа Фокс към Мат Донофрио, директорът на полицията в Корал Спрингс, когато двамата напуснаха подиума и се измъкнаха през задна врата. — Исусе Христе... каква каша. Само това ми липсваше...

— Искам само да знам защо някои деца са пренебрегвани! — извика Фелдинг, като огледа приближаващите се към него отзад агенти. — Ами ако с тях се случва нещо много по-зловещо? Ако в действителност не са просто избягали? Никога няма да узнаем това, защото никой не ги издирва!

— Кой е този, по дяволите? — запита Боби, когато Весо и Зо се приближиха, за да го свалят от подиума. — За кого, по дяволите, се мисли?

— Имам списък — провикна се Фелдинг и размаха над главата си някакъв лист, когато агентите го обградиха.

Камерите се завъртяха към него.

— Деветнайсет момичета — при всичките има едно и също общо описание и еднакви особени обстоятелства на изчезване! Деветнайсет, а едва започвам разследването! Всичките са местни избягали във вашия уебсайт! Мисля, че те заслужават разследване, агент Дийс!

Заслужават някой да ги потърси — извика той, отблъсквайки агентите, които се опитваха да го изтикат към вратата. — Точно като вашата дъщеря Катрин. Не смятате ли?

[1] Дестин — град в щата Флорида, окръг Окалуса. — Б.пр. ↑

— Разбрах чак когато отидох на училище тази сутрин. Мелиса ми каза, но всъщност всички знаеха. Нали разбирате, всеки ме питаше какво се е случило с нея. После баща ми се е обадил в училище да каже, че искате да говорите с мен.

Моли Броснан седеше на ръба на стола в стаята на заместник-директора на „Рамбълуд“, навиваше около пръста си със син маникюр къдрица като на Струубери Шорткейк^[1] и хапеше напуканите си устни.

Боби се наведе в стола срещу нея и облегна лакти върху коленете си. Изминал бе малко повече от час, откакто напусна разигралия се в Маями цирк. Пет минути след като прати побеснелия Фокс да върви на майната си, Марк Броснан се свърза с него да му каже, че Моли се е прибрала в града. Тъй че се метна в колата и подкара към Корал Спрингс, без да му остане време да мисли за гадостите, които му се случиха предобед. Всъщност нямаше за какво да стои там само за да види в кой отряд или оперативен отдел ще бъде преназначен, ако изобщо остане на работа, след като Фокс проведе разговора със Специалния пълномощник. Какво главоломно пропадане. Точно преди една година имаше страхотен брак, красива дъщеря и беше „национално признат експерт по отвличания на деца“, като помагаше на всеки — от ФБР до щатската полиция в Джорджия — по разследвания на изчезнали деца. Списание „Тайм“ му бе посветило статия, след като получи две награди — Следовател на 2007 година за разкриване на случаи с изчезнали и експлоатирани деца и Служител на годината на ПАФ. От „Пийпъл“ дори го нарекоха „героя сред нас“.

— *Виж, тате, ти си на една и съща страница с Бионсе!* — беше възкликнала Кейти, когато списанието пристигна по пощата. — *Ти си известен! Ти си герой!*

— *Но дали съм твоят герой, Кит-Кат?*

— *Винаги, тате...*

Сега бракът му се разпадаше, дъщеря му я нямаше и може би беше без работа.

— Моли, кога за последен път видя Лейни?

— Кога съм я видяла? Хм, не беше този уикенд, заради баба ми, но се видяхме миналия уикенд. Ходих у тях в събота.

— А кога разговаря с нея за последен път?

— В деня, преди да си загубя мобилния телефон.

Марк Броснан, бащата на Моли, седеше в другия край на стаята до заместник-директора със скръстени пред гърдите ръце. Той ѝ хвърли намръщен поглед.

— Всъщност не го изгубих. Учителката ми го взе в петък. — И добави глуповато: — Утре ще си го получа.

— Какво ти каза Лейни? Сподели ли с теб какви планове има за уикенда? — попита Боби.

— Щяхме да ходим до мола, но баба ми почина и аз заминах за Ню Орлиънс.

— Ами някое момче? Тя излиза ли с някое момче?

— Не. Лейни не ходеше с никого. Беше си харесала един, но нали разбирате, дори не се бяха срещали.

— Кой?

— Не знам. Някакъв, с когото си чатеше в интернет. Знам само, че името му е Зак и играе футбол. И освен това изглежда добре.

— Заради това момче ли се е снимала Лейни?

Моли почервеня като цвекло и заби поглед в обувките си.

— Знам за тези снимки. Ти ли ѝ ги направи? — насърчи я той.

Моли кимна.

— Какви снимки, Моли? — попита недоумяващ баща ѝ.

Моли тръсна глава.

— Просто Лейни искаше да изглежда хубава.

— Как си комуникираше Лейни със Зак? — запита Боби. — Проверих акаунта ѝ в AOL, но не открих никакви съобщения от Зак или ЕлКапитан.

— Тя му изпращаше моментни съобщения.

— От мобилния ли?

— Не, защото майка ѝ можеше случайно да го провери, а тя не искаше да ѝ чете пощата. Разменяха си моментни съобщения в яху, както правехме ние двете.

— Това момче, този Зак — Боби потупваше с папката по коленете си, — казваш, че изглеждал добре, но все пак не си го

виждала.

— Беше изпратил снимка на Лейни. Рус, има вид на сърфист.

Боби отвори папката и откри моменталната снимка на Закари Кюзано по тениска, която беше свалил от новинарската статия за бейзбола в интернет.

— Това той ли е?

Моли кимна.

— Това е снимката.

Боби усети, че пулсът му се ускорява. Вече беше потвърдил, че истинският Закари Кюзано е разглеждал космически совалки на около сто мили на север през вечерта на изчезването на Лейни.

— Беше ли си определила среща с него?

— Не, не. Той живееше много далеч. Лейни се притесняваше даже да му изпрати моментно съобщение. Няма начин да е имала среща с него.

— Как се разбираше тя с майка си?

Моли сви рамене.

— Добре, предполагам.

— А с втория си баща?

И Моли, и баща ѝ направиха физиономии.

— Лейни и господин Ламана не... просто тя не го харесва. Добре ли е, че казвам това? — попита Моли и погледна към баща си, който кимна. — Просто той е... държи се зле с нея и понякога е много особен. Лейни го избягва. Имаха голяма караница в четвъртък. Тя не му говореше.

— Наистина? Знаеш ли за какво се скараха?

— Той просто е особен. Удрял е по вратата ѝ, защото се била заключила вътре.

— Тя би ли избягала от къщи?

Моли поклати глава.

— И къде ще иде?

— Моли — произнесе тихо Боби, — извадих разпечатка от мобилните разговори на Лейни и от тях се вижда, че последното ѝ обаждане в петък вечер е било до теб. Това е последната комуникация, която някой е имал с нея.

— Не съм говорила с нея — отвърна Моли с тънък, треперещ глас. — Нямах телефон. Но беше оставила съобщение. Проверих

гласовата поща от дома на баба ми. Стори ми се малко странно...

Гласът ѝ постепенно заглъхна.

— Пазиш ли го още? — попита баща ѝ.

— Не, но го помня. Каза, че никога нямало да се сетя къде е. Звучеше много възбудена. След това някой извика името ѝ и тя прошепна, че трябва да тръгва и да не отговарям на обаждането ѝ. Тя щяла да ме потърси. — Моли погледна към баща си и сълзите се затъркаляха по бузите ѝ. — Но така и не се обади, татко. Повече не се обади.

[1] Анимационна героиня. — Б.пр. ↑

— Имейл адресът, използван за отваряне на акаунта в майспейс, е elcapitan17@msn.com. Името е Закари Кюзано, с адрес Лолипоп^[1] Лейн 69, Джупитър, Флорида — съобщи Клинт в телефона, всмуквайки дълбоко от цигарата.

Беше четвъртък предобед. Почти седмица, откакто Лейни не се бе прибирала.

— Какъв е тоя шибан адрес, по дяволите?

— Майспейс има над пет милиона юзъри, Боби. Те не проверяват имената, адресите или възрастта.

— Мога ли да предположа? — каза Боби, спирайки пред бялата барака. — Адресът е несъществуващ.

— Естествено.

— Да проверим чрез интернет доставчика?

— Няма смисъл.

— А историята на достъпа и свързването?

— От „Майкрософт Нетуърк“ казват, че свързването е винаги от места с безплатен безжичен интернет. Кафенета, летището на Форт Лодърдейл, библиотеки. Той е непроследим, Боби. Фантом.

— Мамка му. — Боби удари кормилото. — Добре, Клинт. Спрял съм пред къщата на момичето. След мен идват Зо и един експерт и нося съдебна заповед в джоба си.

— Те така се поздравява за „добро утро“ — разсмя се Клинт.

— Остава да се молим малката Илейн да не е решила да се срещне с този тип. Това определено не би било добре.

Той се приближи до разнебитената врата и почука. Отвори му Деби по пенъоар, подпряна на касата, за да попречи на златния ретривър зад гърба ѝ да избяга навън. Или може би да попречи на Боби да влезе. Братът на Лейни, Брад, още по пижама, гледаше от кухнята с широко отворени очи, докато сърбаше зърнената си закуска от купичка. Кръговете около очите на Деби бяха толкова тъмни, сякаш беше бита по лицето. Нищо чудно, при този съпруг и семейна картина.

Боби ѝ връчи копие от заповедта.

— Идваме за компютъра.

— Значи най-после ще направите нещо? Трябва здраво да са ви раздрусали онази вечер — сопна се тя с пресипнал, леко завален говор, вероятно от безсъние и много пиене.

— Точно затова е по-лесно човек да има официално разрешение.

— Скапаният компютър... за какво ви е, по дяволите? Само си губите времето. Трябва да я търсите навън, под дърво и камък! — изрева тя, когато Боби, Зо и експертът я подминаха и тръгнаха по коридора.

Леглото беше оправено и цялата стая беше подредена, несъмнено заради телевизионните камери, инсталирани тук преди два дни. Боби включи компютъра, качи съдържанието на хард драйва на специалното диск устройство, което запечата в плик като вещественно доказателство.

Не искаше да чака лабораторията в Орландо да търси онова, което можеше да намери сам, и то за секунди. Макар все още да не разполагаше с конкретни доказателства, че Лейни е отишла на среща с въпросния ЕлКапитан, смяташе, че ако види последните ѝ моментни съобщения, ще знае със сигурност. За съжаление, в повечето случаи при повечето електронни търсачки моментните съобщения се губеха в мига, в който затвориш програмата или изключиш компютъра. Но в някои профили с моментни съобщения на яху според настройките системата запазваше автоматично моментните съобщения от последните десет дни.

Той насочи яху месинджъра към майяху на Лейни. Потърси нейните „настройки“ и провери времето на архивиране на съобщенията. Десет дни. Но архивиращият default се изменяше съобразно реалното време — като характеристиката на гласовата поща в мобилните телефони — връщаше се десет дни назад спрямо текущата дата. Днес беше четвъртък, двавет и девети октомври. Това означаваше, че има достъп до запазените получени или изпратени моментни съобщения само назад до двадесети октомври включително.

Боби влезе в профила на Лейни. Появиха се множество текстове. Електронното име ЕлКапитан присъстваше навсякъде. Той премина набързо по чата, докато стигна до миналия вторник, двадесети октомври, и очите му попаднаха на текстовете, които знаеше, че ще открие.

„ЕлКапитан казва: трябва да те видя

ЕлКапитан казва: петък вечер става ли? Гледа ли ти се Зомбиленд?

ЕлКапитан казва: ще те взема от гимназия КС. Играли сме с тях преди. Остани след часовете и ме чакай в 5,30 отзад на паркинга до бейзболното игрище. Ще бъда в черно беемве“

— О, мамка му! — възкликна Зо, който четеше над рамото на Боби. — В колко часа беше последното ѝ телефонно обаждане до приятелката в петък?

— Пет и трийсет и една.

— Това не ми харесва. Може пък и да не е отишла. Да не се е появила на срещата. Какво се казва в последното моментно съобщение? По същото време ли е писано?

Боби премести курсора до края на чата.

— Последното моментно съобщение е от четвъртък, двацет и втори октомври в 21,47 часа. От... — Той не довърши изречението.

На екрана се виждаше последното съобщение, получено от Лейни, преди да изчезне.

„ЕлКапитан казва: ще те видя утре :-)"

[1] Lolipop — близалка. — Б.пр. ↑

Лейни беше с него. Нямахме никакво съмнение. Сега въпросът бе кой се криеше зад това име? И още по-важният въпрос беше как да бъде открит — този безлик фантом, който сееше опустошение из интернет, посещаван от милиони хора всяка секунда от всеки божи ден? Един киберпризрак, който беше достатъчно интелигентен не просто да покрива следите си, но да не оставя никакви следи?

Боби се загледа към хлапациите, които се боричкаха на футболното игрище в гимназията „Корал Спрингс“. Навсякъде около себе си виждаше признаци на кипящ живот. Тийнейджъри бягаха по пистата, четяха книги, разкарваха се с колите си. В този слънчев четвъртък следобед съзря една съвършено различна картина от онази в петъчната привечер, когато наоколо е нямало хора, за да забележат нещо. Разпита в близките магазини по улица „Сампъл“, собствениците на къщите през улицата, на Рок Айлънд. Прегледа записите на охранителните камери в училището, даже камерите, заснемащи пътното движение в Корал Спрингс, но не откри нищо. Нищичко.

Беше работил по отвличания чрез интернет и преди — никога нямаха добър завършек. Първото нещо, което следователят научава в академията, е статистиката: над седемдесет процента от тежките престъпления — в това число изнасилвания и отвличания — се извършват от лица, които жертвите познават, било то интимно или случайно познанство. Тръгне ли се от жертвата, обикновено се стига до извършителя. *Къде обича да ходи? С какво обича да се занимава? Кои са приятелите ѝ? Кои са враговете ѝ?* Но дебненето в интернет не се играе по обичайните правила. Най-често то започва като безразборен лов из чатруми или чрез сайтове на социалната мрежа, където никой не е това, за което се представя, не съществуват свидетели и цели самоличности изчезват с просто кликване на мишката. Следите са електронни, не физически, и ако „лошият“ има достатъчно опит и знае как да не оставя следи, няма начин да се издири къде е бил, нито откъде идва. Нещо като маскиран непознат,

промъкнал се в случаен дом през нощта, който не е оставил отпечатъци, веществени следи или ДНК след себе си. Ако никой не се оплаче, случаят остава практически неразрешим.

Боби огледа обширното игрище, където тренираха играчите на гимназиалния отбор „Корал Спрингс Колтс“. Мажоретки в синьо-зелени полички се смееха високо, докато правеха упражненията извън страничната линия, без да обръщат внимание на човека със значката и спортното яке, който ги наблюдаваше от отсрещната страна на оградата. Преди да срещне Рей, Кейти също беше мажоретка. От представителния отбор на гимназията „Св. Тома Аквински“. Започна да играе гимнастика малко след като се научи да ходи, а после, на осем или девет години, стана мажоретка. Графикът на състезанията беше изтощителен, понякога срещите траеха през целия уикенд в различни градове из цяла Флорида. Застанали на зрителските места, хванати за ръце със сплетени пръсти, той и Лу Ан наблюдаваха с пърхаци от гордост сърца как единственото им дете се върти и огъва на върха на пирамида от тела. Беше на една от тези срещи, наблюдавайки я как изпълнява задните салта, правейки спирала във въздуха, и как някой друг улавяше малкото им момиченце, което се приземяваше долу с усмивка, когато за пръв път се сблъска с най-страшната родителска реалност: да няма контрол.

— *Всяко ченге, носещо значка, я търси, Боби. От Кий Уест до Бойнтън. Няма нищо.*

— *Не може просто така да изчезне, Зо. Само на шестнайсет години е. Няма къде да отиде, има стотина-двеста долара в джоба от шибаната работа в „Дейри Куийн“^[1].*

Точно в „Дейри Куийн“ Кейти се запозна с непрокопсаника Рей. Рейналдо Кун. Още когато го видя надвесен над дъщеря му като втора кожа, докато тя чистеше машината за сладолед, разбра, че хлапакът не е стока. Беше едва осемнайсетгодишен, а се държеше наперено като рокзвезда или най-малко член на банда, със самодоволството на човек, за когото другите са нули. Още тогава на Боби му стана ясно, че вече е твърде късно: Кейти беше безнадеждно омаяна. Светлосините ѝ очи следваха никаквеца Рей и рошавата му грива из цялото заведение като послушно кутре. Може би намираше

татуировките му за секси, нахаканото му поведение за интересно, а безочливостта му за вълнуваща. Ако Боби можеше да се върне назад и да поправи едно нещо в живота си, то щеше да е да забрани на Кейти да работи в шибания „Дейри Куийн“.

Зо подбра внимателно следващите си думи.

— Може двамата да са го замислили, Боби. Няма следа и от момчето. Майка му продължава да твърди, че не го е чувала от седмици. Казва, че се изнесъл през ноември и че не го иска повече в дома си.

— Глупости. — Боби прокара ръце през косата си. — Лъже. Ще ида до тях и пак ще я разпитам...

— Не, не си го и помисляй. Вече е изпищяла, че ще те съди за тормоз. Не можеш да ги заплашваш, Пастире. Независимо колко приятно е усещането да я стиснеш за гърлото или да ѝ строшиш прозореца на колата, не може да го направиш. Боклук като нея само ще търси начин да превърне живота ти в ад.

Последва дълго, ужасно мълчание.

— То си е така, Зо — произнесе тихо Боби, като погледна през вратата на кабинета си към усмихнатите детски лица на таблото; това вече не бяха снимки на нечие чуждо дете. — Животът ми вече е ад...

Слънцето вече се скриваше на запад. Уморените футболисти бяха влезли вътре. Мажоретките бяха престанали да играят упражненията. Оттатък улицата до другата пресечка лампите на верандите започнаха да светват една по една. В няколко къщи вече имаше запалени фенери за Хелоуин, а по зелените, осеяни с листа ливади изникваха грамадни надуваеми вещици и призраци. Хелоуин беше само след няколко дни. Почти беше забравил или си налагаше да не си спомня детската радост на този празник, който му беше любим. Не толкова отдавна Кейти беше принцеса в бляскав костюм на Спящата красавица, която пристъпи прага със замаяна усмивка без предни зъби, размахвайки чантата за „беля или почерпка“. Той ритна оградата и се обърна отново към колата и опразващия се паркинг. Не беше по-близо до отговорите от вчера. И по двата случая.

— Но защо някои избягали деца, като собствената ви дъщеря, агент Дийс, получават пълно разследване на гърба на данъкоплатците, а други, като Илейн Емерсън, получават само формални обаждания до моргата и болниците?

Думите на нахакания репортер от вторник не спираха да звучат в главата му през целия ден. За кого се мислеше той, по дяволите? Може би сам си го беше навлякъл — изчезването на Кейти беше задействало Обявата за изчезнало дете и бе довело до заглавие в „Хералд“. Всеки журналист от медиите на Южна Флорида знаеше, че тя беше избягала. Дори списание „Пийпъл“ помести актуализирана статия в рубриката „Куриерска чанта“. А репортерът имаше право, колкото и мъчително да бе да го чуе. Защо се стигаше дотам да има яростни оплаквания, че някои избягали деца са в приоритетен списък на отдела? Защо статистиката за решаването на техните случаи беше толкова страшна? Защо имаше толкова много малолетни, чието изчезване дори не се съобщаваше? И защо това беше някак си приемливо?

Дотук деветнайсет момичета, за които има едно и също общо описание.

Мобилният му иззвъня, докато се качваше в колата.

— Дийс.

Беше Зо.

— Здравсти, Боби, чуй това. Седя си на бюрото в службата и се каня да тръгвам към къщи, когато, не щеш ли, дежурният ме свързва по телефона с един човек, който за твоя изненада търсеше теб.

— Какво? Кой?

— Намаханият репортер от онзи ден, Фелдинг. Напълно ошашавен. Питам го какво има, а той ми съобщи такава история, няма да повярваш...

[1] Dairy Queen — верига заведения за бързо хранене и специални сладоледи. — Б.пр. ↑

Марк Фелдинг седеше притеснен на края на стола пред бюрото на Зо. Ръцете му, стискащи голям кафяв плик в скута, трепереха. Цветът се беше изцедил от изваяното му фотогенично лице.

— Получих това по пощата късно през деня — обясни Марк, затруднявайки се с думите. — Монтирах материала от Специалния репортаж и после реших да си прегледам пощата. Не знам кога точно е пристигнало. Не знаех на кого първо да се обадя, честно казано, но видях изрезката с името на агент Дийс... — Той се спря, сякаш не искаше да продължи нататък. — ... и я върнах обратно. В плика.

— Как разбрахте, че е свързано с това, по което работите? — попита Зо, хвърляйки поглед към Боби, седнал на разстояние в ъгъла с непроницаемо изражение.

Присъстваше, но дистанциран. Онази сутрин във вторник топрепортерът на Канал Шест не изглеждаше слисан като днес, но това не означаваше, че Боби иска да е в една стая с него.

— На бележката, закачена с кламер в горната част на картината, пишеше „Добър материал, Марк“. Материалът за избягали непълнолетни в Южна Флорида беше единственият, по който работех в момента. И, разбира се — каза той, кимвайки към плика, който подаде на Зо през бюрото, — в него се разказва за избягало момиче.

Запечатващата лепенка вече беше скъсана и пликът — отворен. Зо го преобърна надолу и с омекнали пръсти извади нещо, което приличаше на твърдо парче от платно на картина. Върху бюрото изпадна изрезка от вестник. Той я вдигна.

— Парче от вестник — каза той, подавайки я на Боби. — Твоето име.

Боби си сложи ръкавица и вдигна тясната изрезка.

„РОБЪРТ ДИЙС, СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ-
ИНСПЕКТОР КЪМ ПАФ“

Зо разгъна внимателно платното. Едната му страна беше покрита с плътен слой пъстроцветни маслени бои. Той отстъпи крачка назад.

— Що за отврат е това? — възкликна с погнуса той.

— Предупредих ви, че е потресаващо! — подкрепи го Фелдинг, сочейки картината. — Казах ви! Боже мили!

Размазани жълти ивици оцветяваха тениска с щамповано ухилено лице, а тесните джинси на модела — или която и да бе тя — бяха изпълнени в индиговосиньо. Тя седеше в нещо като метален стол, около китките ѝ бяха омотани въжета, които висяха малко над протегнатите ѝ ръце. Дланите ѝ бяха зацапани с ивици червена боя. Беше брюнетка, тъмните вълни на косата ѝ бяха разпилени по раменете, а от средата на главата ѝ се спускаше дълъг платинен кичур като на комиксовата героиня Александра от „Джоузи и писаните“.

Но онова, което накара кръвта на Боби да замръзне, беше лицето, или по-точно липсата на лице.

Устата беше отворена и изкривена, точно като в стряскащата картина на Едвард Мунк^[1] „Викът“. На мястото на очите зееха две черни дупки, а по страните ѝ се стичаше червена боя.

Боби веднага разбра какво е.

Беше портрет.

[1] Едвард Мунк (1863 — 1944) — норвежки художник символист, виден предшественик на експресионизма. — Б.пр. ↑

29

— С маслени бои е. Само толкова мога да кажа — изтъкна Зо.

— Учил си рисуване? — учуди се Боби.

— Ами, само цапотя чат-пат. Някой ден може и да се оттегля с четките в рибарска колиба в Кий Уест и да се отдам на артистичен живот. Освен това, преди да е изсъхнала напълно, боята се надушва от миля.

— Човек само си въобразява, че познава някого — отбеляза Боби. — Значи си по-голям експерт от мен. Аз дори не оцветявам картинки. Е, и какво е твоето мнение?

— Не е Пикасо, но не е и новак, който се упражнява в рисуване. Допускам, че има някаква подготовка. Школа или курсове по живопис.

— Ще го дадем в лабораторията да установят марката на боите. Може да открием и веществени следи. Същото се отнася и за изрезката от вестника и бележката.

Фелдинг седеше напълно сащисан.

— Извършил ли е нещо този човек? Искам да кажа, това действително момиче ли е? От реалния живот?

Боби се взираше в картината.

— Не знам, господин Фелдинг. Дано не е.

— Разпознавате ли я? Изчезнала ли е?

— Как, по дяволите, може да се разпознае това? — запита Зо. — Та тя няма лице. Сигурно е някой смахнат по Хелюин, който иска да разтърси гилдията, за да получи телевизионно отразяване. По празниците откачалките му отпускат края.

— Е, няма да стане. Няма да пусна това в ефир — отвърна тихо Фелдинг.

Боби го изгледа.

— Репортер с гръбнак и морални принципи? Това е новина.

— Обаждат ни се много ненормалници, които търсят телевизионно време, агент Дийс. Ще се изненадате какво количество

боклук не пускаме в ефир. — Марк посочи с жест към бюрото. — Дори когато е новина.

— Е, да знаете, че не ми е комфортно да седя тук и да разправам, че е нещо безобидно — отвърна след малко Боби и насочи вниманието си към картината. — Искам да съм сигурен, че е безобидно. Виж това зад нея, Зо. Прозорец е, нали? Вижда се нещо като трите високи нива на сградата „Сентръст“^[1], не можеш да я сбъркаш. Синята вода на залива и тази бяла извивка тук? Какво е това? Сграда? Може би е „Американ Еърлайнс Арена“^[2]? Ако това е портрет и художникът го е нарисувал, както го вижда, включително и това, което вижда от прозореца, тогава къде, по дяволите, се намира той?

— Трябва да е в центъра на Маями — промърмори Зо. — Много близо до арената. При този ъгъл и височина трябва да е на висок етаж, някъде на североизток от Сентръст.

Боби помисли за момент.

— Самата стая е претрупана. В телесен цвят. Няма картини по стената. Какво е това бяло нещо на пода зад нея?

— Прилича на матрак — рече Зо.

— Матрак? Значи трябва да е апартамент или...

— Хотел — довърши Зо. — Ей, нямаше ли „Дейс Ин“ или „Бест Уестърн“ в Бискейн, които подлежат на разрушаване в най-скоро време? Близо до арената?

Боби кимна и взе якето си.

— Това е старият „Ригал“. От половин година е обявен за събаряне, бавят го заради съдебен спор. Някъде към петнайсететажен, напълно изоставен и е в кофти част на града. С други думи, идеален.

[1] „Сентръст“ — Кулата на Маями — 47-етажна сграда на банка CenTrust Savings & Loan, един от десетте най-високи небостъргача в Маями и Флорида. — Б.пр. ↑

[2] Спортна зала и развлекателен комплекс в залива Бискейн, Маями. — Б.пр. ↑

Хотел „Ригал, само апартаменти“ беше разположен под странен ъгъл на странно място в центъра на Маями, вклинен между „Американ Еърлайнс Арина“ и западния парк „Байсентениъл“, което вероятно обясняваше решението за събарянето му. Там се планираше изграждането на луксозен жилищен квартал, когато и ако кризата в жилищното строителство премине, и засега около четиринайсететажния хотел имаше временни метални заграждения с обозначения „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО — ЗОНА НА РАЗРУШАВАНЕ“, поставени през десет метра. Скорошният срив на пазара на имотите беше сложил край на новото строителство и много предприемачи изчакваха с разрешенията за строеж и начеването на нови проекти, особено в град, пренаситен от чисто нови луксозни жилищни сгради с раздути до небето цени.

Боби изгуби два часа, докато изнамери човек с ключ, който познава терена. Собствеността вече беше прехвърлена от „Ригал“ на строителните предприемачи „Ню Брайт Кънстръкшън“ и тъй като „Ню Брайт“ се канеха да събарят всичко, на никого не му пукаше дали в имота отново ще се отворят врати. Обаче протоколът си е протокол и освен едно смело предположение, дължащо се на някаква шантова картина, нямаше други належащи обстоятелства, заради които да бъдат допуснати в имота, без да имат разрешение или съдебна заповед. А те не разполагаха с нужното за издаване на заповед. Колкото до разрешението, много по-лесно беше да изчакат до сутринта, когато секретарката Сузи или Барбара най-сетне вдигне телефона в „Ню Брайт“, но Боби не искаше да чака дотогава. Може и да не разполагаше с доказателства за заповед, но определено имаше предчувствие. Предчувствие, което и бездруго щеше да дълбае под лъжичката и в мозъка му през цялата нощ, тъй че по-добре да свърши всичко тази вечер с надеждата да е сгрешил. Ако всичко се окажеше фантазия, тогава мозъкът му навярно щеше да му даде почивка, за да се възползва от няколко часа сън.

Беше станало почти десет вечерта, докато успеят да издирят един собственик и управителя на имота и да влязат в сградата. Те — това бяха Зо, Боби и четирима полицейски служители, издействани от полицията в Маями да помагат в извършването на обиска. Електричеството в „Ригал“ беше прекъснато с освобождаването на скъпоструващата охрана и всички прозорци на първия етаж бяха заковани, за да не влизат бездомници и наркомани. При отварянето на вратите към тъмното като тунел фойе ги блъсна мирис на мухъл. Лъчите на половин дузина електрически фенерчета се местеха из двуетажното помещение в търсене на признаци на живот, но не попадаха на почти нищо друго, освен хлебарки и няколко безочливи плъха, които пазеха територията си по за няколко минути, преди да се разбягат под погледите им.

Мебелите бяха изнесени, електрическите контакти изтръгнати от стените. Там, където някога е била рецепцията, имаше оставен метален контейнер, пълен със счупени умивалници. Единственото, останало от оригиналния хотел, беше червената пътека, застлана от стъклените входни врати до асансьорите, закътани в отделен коридор. Точно там Боби забеляза зарязаните на пода мръсни одеяла, празни торбички от храна, захвърлени спринцовки, опаковки от презервативи и изгорени алуминиеви кутии кока-кола. На стената със спрей беше изписано: „Джена е ТУК!“. Бърлога на наркомани. „Толкоз за защитата от скитниците“ — помисли си мрачно Боби, докато осветяваше с фенера празната асансьорна кабина, чиято врата беше подпряна със счупен умивалник, и номерата на етажите. Хотелът имаше четиринайсет етажа и над двеста стаи. Въпреки че не можеше да се каже дали този лагер на крека беше изоставен, или действащ, Боби знаеше, че точно както плъховете и хлебарките, имаше ли един наркоман, значи бяха повече...

Един от униформените освети затворена врата, която водеше към стълбището, и всички се заизкачваха нагоре по него. Въпреки че картината изглеждаше като да е рисувана от по-висок етаж, за да бъдат сигурни, трябваше да претърсят всички стаи. За щастие, управителят на имота им беше обяснил, че електронното заключване на вратите не работи заради изключения ток. Вратите, ако бяха затворени, трябваше да се отварят с просто бутане.

Проверяваха етаж по етаж в екипи по двама, отмятайки всяка стая след излизане с извикване „Чисто!“, последвано от номера на претърсената стая. Повечето апартаменти бяха опразнени до тапети. Нямаше килими, контакти, мивки, тоалетни. В други бяха останали части от счупени мебели или изхвърлени матраци. Обиколката из тъмните коридори на затворения необитаем хотел и отварянето на врати в очакване да заварят вътре неканени клечащи квартиранти определено беше изнервящо занимание. Или нещо още по-лошо — мъртви момичета, висящи от тавана на увиснали вързани ръце, чиито потъмнели очи молят за помощ. Тази част на града също беше твърде безлюдна нощно време, освен ако в съседство не се играеше мач на „Маями Хийт“ или ако в парка „Байсентениъл“ отгатак улицата нямаше концерт. Тази вечер не се случваше нито едно от двете. Сцената напомняше на Боби за филма на ужаса „Блясък“. Докато той и Зо влизаха от стая в стая, проверявайки стенни шкафове и затворени бани с фенер в едната ръка и глок в другата, почти очакваше в някоя спалня да бъдат пресрещнати от луд маниак, въоръжен с брадва, с доволна усмивка на лицето.

На тринайсетия етаж се разделиха по познатия начин — единият екип зави по коридора наляво, за да стигне до дъното му, а другият тръгна по коридора надясно, като накрая трябваше да се върнат обратно на стълбището при площадката с асансьорите. Боби и Зо претърсваха стаите от страната на коридора, която гледаше на югозапад към центъра на града. Без фенер навътре в коридорите беше невъзможно да видят дори ръката пред лицето си. Щеше да е крайно неприятно, ако батериите им свършат, докато са горе на тринайсетия етаж.

— Чисто! 1510! — извика екипът на Лопес и Кар откъм северния коридор.

Боби тръгна да отваря 1522. Вратата не се отвори.

— Чисто! 1540! — извика другият екип — на Вайсман и Кинонес.

Боби пробва да завърти топката.

— Заключено е — произнесе той тихо.

Зо вдигна пистолета до гърдите си и кимна, докато двамата безшумно заеха позиции от двете страни на рамката. По-късно, правейки разбор, Боби щеше да си мисли, че и двамата са знаели какво

ще открият вътре. И ако бяха имали време да разсъждават, навярно никой от тях не би поискал да отвори тази врата. Имаха прекалено дълъг стаж като ченгета, за да знаят, че някои картини, на които са били свидетели, повече никога не могат да бъдат изтрети от съзнанието, независимо колко време е изминало и какви усилия са полагали да ги забравят.

Боби кимна в отговор. Чуваше как другият екип се връща обратно откъм северния коридор, мяткането на кобурите им, тропането на тежките обувки по тънките пътеки, навярно питайки се защо не отмятат следващата стая. С изкачването на всеки следващ етаж се бе покачвал и адреналинът им.

— Агент Диас? — извика Кар. — Дийс? Наред ли е всичко при вас? Открихте ли нещо?

Светлините на фенерите им танцуваха по стените на коридора.

Боби си пое дъх.

— Полиция! — викна той.

После ритна вратата и започна ужасът.

31

— Тялото е на чернокоса, бяла, неизвестна жена, висока 158 сантиметра, приблизително тегло 50–51 килограма. Приблизителна възраст между дванайсет и двадесет и една години.

Гюнтер Трос, главният съдебен лекар на община Маями-Дейд, говореше тихо в ръчното дигитално записващо устройство „Олимпс“, докато обикаляше около трупа на млада жена, положен като в картината на Да Винчи „Лечителят“ върху мръсен бял матрак в центъра на голата стая. Черна дръжка на кухненски нож стърчеше от средата на жълтата тениска с ухилено лице. Тъмна кръв и други течности образуваха локва под гърба ѝ, просмукана в матрака и извън очертанията на тялото. От носа и устата ѝ се стичаше розовееща течност. Апартаментът се осветяваше от преносими четирийсет и осем ватови лампи върху стативи като на холивудска снимачна площадка. Още лампи бяха инсталирани на целия тринайсети етаж и по всички стълбища, по които се изкачваха и слизаха криминалисти, асистенти на съдебния лекар и тъмносини униформи. От отдалечена стая в един от коридорите Боби дочуваше Фил Кар, градският полицаи, помогнал в претърсването на сградата, който продължаваше да повръща.

— Цветът на очите е... — Доктор Трос се намръщи и спря за момент. — ... неизвестен. Очните ябълки са отстранени от орбитите и местонахождението им е неизвестно. Травмата изглежда нанесена след смъртта. Вкочаняването се е разнесло. Разлагането е започнало, долната дясна коремна област показва петнисто зелено оцветяване, кожата се свлича. Тялото е във втори стадий на разлагане. Наблюдават се охлузвания около двата глезена и китки, както и нещо, подобно на бразди от връзване.

Той погледна асистента си в другия край на стаята, който опипваше маската си за еднократно ползване, покриваща носа и устата му.

— Сил, направи снимка от този ъгъл, ако обичаш. Освен това ти и Джо внимавайте при затварянето ѝ в чувала, защото е хлъзгава, а аз

искам да огледам браздите от въжетата, като се върна в лабораторията. Непременно да снимате татуираната пеперуда долу на левия крак. Не искам да изгубя и нея.

Боби се приведе към съдебния лекар с кърпа върху носа. Най-тежките случаи на разлагане бяха във Флорида; там трупозете издаваха нетърпима смрад.

— Е, Гюнтер, какво имаме?

— Мъртво момиче.

На купони съдебните лекари никога не блестят с чувство за хумор. Но попаднат ли край труп, се изживяват като комика Дейн Кук.

— Айде бе! — възкликна Боби. — Искаш ли да ми кажеш откога е така?

Гюнтер се подсмихна, което само по себе си изглеждаше смущаващо. За да станеш патолог, трябва да си замесен от друго тесто. Човек се пита какво ли е било детството им.

— Не знам — отвърна той. — Минало е време. Определено един ден. Може и повече. Ще знам повече утре сутринта, след като направя аутопсията. Но не очаквай голяма кента.

— Причина?

Гюнтер изгледа Боби, сякаш имаше три глави. Замига усилено и кимна към тялото.

— Не мога да кажа с положителност преди аутопсията, но ще си позволя да допусна, че навярно има нещо общо с големия нож, забит в средата на сърцето ѝ. Подчертавам, само допускане.

Боби въздъхна.

— Тази вечер явно си в настроение. Искях да зная дали виждаш нещо друго. Дрога? Грубиянска травма?

— Още не, но твоят човек е много театрален — при цялата тази постановка, картината, дето ти е изпратил, която ти ми показва. Не бих се изненадал, ако е вършил и други гадости с горката неизвестна. Допускам, че известно време я е държал жива.

— Кое те кара да мислиш така?

— Контузиите по китките и глезените ѝ. Някои от тях са започнали да избледняват, което няма нищо общо със смъртта ѝ. Стояла е завързана известно време, преди да бъде убита.

Зо се върна в стаята с кутийка „Викс Вапоръб“^[1] в едната ръка и запечатан плик с вещевни доказателства в другата. Ноздрите му

лъщяха от пастата.

— Криминалистите имаха кутийка от това в микробуса. Искате ли малко?

Боби си размаза малко под носа.

— Не, благодаря. Миризмата не ми пречи — отвърна пак с усмивка Гюнтер.

— Подготвяш комплекта, нали?

— Разбира се. Съдейки по сексуално провокативното разполагане на тялото, няма да се изненадам, ако открия, че е била изнасилена. Имате ли представа коя е?

Боби поклати глава.

— Не още. Няма нищо очебийно, което да съответства на определено описание.

— Може да е туристка. Добре дошли в Маями — подхвърли Гюнтер. — Става за заглавие в пресата. Май долу вече те чака бая голяма тълпа.

— Няма нужда да ти казвам да си държиш устата затворена.

— Няма нужда. Добре, готови сме, Сил. Запечатай в пликове краката и ръцете.

— Говоря специално за очите й. Не искам всеки умопомрачен в Южна Флорида да поеме отговорността — рече Боби. — Или още по-зле, да вземе да подражава. Не искам и паника.

— Работя по убийства от двацет години — отбеляза Зо. — Виждал съм всичко — от „колумбийски вратовръзки“ до откровен канибализъм, но такава гадост не съм срещал досега. Нещо да кажеш за очите й?

— Както споменах на агент Дийс, смятам, че травмата е милостиво нанесена посмъртно.

Зо поклати глава.

— Така. Значи тя е мъртва и той й изважда очите. В такъв случай не го е направил от страх, че тя може да го идентифицира.

— Преди да се захвана с патологията, мислех да ставам психиатър, тъй че ще си кажа мнението, независимо дали съм прав — отвърна Гюнтер. — Осакатяването е символично. В картината, която ми показахте, той я е нарисувал без очи, докато е била още жива. Не че се е надявал да не бъде идентифициран, а по-скоро не е искал тя да го вижда. Той не иска никой, който види тази картина, да вижда него.

Като изважда очите на единствения свидетел в стаята с него, той показва какво се е случило там, но все едно заявява, че никой няма възможността да види това, освен него, при това само през *неговите* очи. Цялата сцена е много контролирана. Този тип сигурно мрази начина, по който изглежда в очите на хората. Навярно мрази себе си, ако това значи нещо. Може да има физически недъг. И още нещо, намерете си добър профайлър.

Сил отвори черния чувал за трупа.

— Какво да направя с ножа, доктор Трос? Тя е закована.

— Извинете — каза Гюнтер, като отново се обърна към трупа.

— Май си имаме работа с пълен психар — произнесе Зо и подсвири тихо, поглеждайки през прозореца с изглед на югозапад към двата небостъргача в центъра на Маями.

Трите нива на прочутата „Сентръст“, сиреч сградата на „Банк ъф Америка“, светеха в лилави светлини заради страховития празник в събота.

— Тя се оказа точно там, където ти определи.

Гюнтер извади внимателно ножа от гърдите на момичето и го постави в плик.

— Нашият човек е знаел също, че ти си този, който ще я открие — добави Зо, като посочи с пръст прозрачния плик с вещественото доказателство.

Вътре се намираше сгънат на две бял лист хартия 8x10 см, който забелязаха в долната част на матрака още с влизането си в стаята, подпрян така, че да бъде видян от всички, между краката на момичето — като картичка с името, когато си поканен на официална вечеря. Подаде го на Боби.

— Май си имаш таен обожател, Пастире.

Боби взе поканата, надписана специално за него. По средата на предната страна бяха залепени тънки изрезки от вестник, върху които отново бе изписано едно-единствено име.

„РОБЪРТ ДИЙС, СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ-
ИНСПЕКТОР КЪМ ПАФ“

[1] Vicks VapoRub — марка паста за мазане с етерични масла за прочистване на носоглътката. — Б.пр. ↑

Още от дете Марк Фелдинг си мечтаеше да стане телевизионен журналист. Не телевизионен водещ като зализаните Кейти Кърик или Том Брокау, а репортер от мястото на събитието, въоръжен с мушамата срещу дъжд, бележник и бомбе, какъвто бе Едуард Р. Мъроу за вестникарството преди години. Репортерите винаги бяха в центъра на всичко случващо се в момента на случването — пожари, войни, стрелба, терористични атаки, урагани, президентски избори, преврати. Репортерите първи научаваха сензационната новина и бяха първите, които да разкажат за нея на останалия шокиран свят, който си седеше в дневните, гризеше ноктите си и се чудеше и маеше какво следва от там нататък. Тази вечер това беше той, Марк Фелдинг. Разследващ репортер на Канал Шест. Човекът, който най-накрая закова „историята, за която светът ще има да говори на сутринта“. И как само я закова! Точно в шибания ѝ център! Застанал на тротоара, клюкарствайки възбудено с останалите си събратя пред прокълнатия хотел „Ригал, само апартаменти“, той се чувстваше замаян от вълнение, но със стегнат на топка стомах от нерви. Като дете, узнало много пикантна и гадна тайна. Това бе напълно различна реакция от онази, която бе очаквал, че ще има в този повратен момент от кариерата си, тъй като поне веднъж знаеше повече от колегите си — големи имена от конкурентни телевизии, които чакаха да клъвнат поне мъничко вътрешна информация, да им подхвърлят някое кокалче, с което да оформят „Невероятната история, която се разиграва тук, в центъра на Маями!“. Поне веднъж не друг, а разследващият журналист Марк Фелдинг разполагаше с отговорите, които всички търсеха.

— Моят източник каза, че е имало стрелба на банда. Не го пускат в ефир, защото Дирекция на полицията в Маями го е задържала. Не искат тази нощ да се слага начало на война — обади се глас от тълпата.

— Много нависоко са. Сигурно някой иска да скача.

— Тъпо е да го държат в тайна от радиото. Само си губя шибаното време да вися тук заради някакъв откачен самоубиец. На

кого му пука, по дяволите?

— Мисля, че е някакво дете. Някой каза, че вътре са хора от ПАФ. Боби Дийс работи по престъпления срещу децата. Напоследък се появява в новините. Може да е мъртво дете! Между другото, Канал Шест излъчи репортаж по негов случай онзи ден. Ей, Марк! — провикна се гласът. — Фелдинг, знаеш ли какво става?

Въпреки че беше човекът с най-сензационната новина, Марк си държеше устата заключена. Не произнесе нито дума. И когато ванът на главния съдебен лекар на община Маями-Дейд мина покрай металното заграждение и изчезна в подземния гараж на паркинга, той устоя на нечовешкия импулс да започне с репортажа на живо на онова, което знаеше. Малко след това мобилният му телефон иззвъня.

— Господин Фелдинг, обажда се Боби Дийс.

Марк инстинктивно погледна нагоре към ярко осветения сектор на тринайсетия етаж.

— Намирам се пред сградата — отвърна той с кратък нервен смях. — Засмях се, защото моят продуцент ми се обади да пита какво, по дяволите, става в „Ригал“ и дали го отразявам.

— Не сте казали нищо, нали?

— Не, не, разбира се, че не. Тоест казах, че съм тук, но иначе нищо... Аз... аз видях колата на съдебния лекар да влиза — изломоти той.

Боби не отговори.

— За момичето ли е?

— Трябва да се срещнем, господин Фелдинг. Искам да говоря с вас по един въпрос.

— Да, да, разбира се, разбира се. — Марк прокара пръсти през гъстата си коса. — Само че имам нужда от питие. Голяма нужда. Можем ли да говорим в бар? Става ли? Или трябва да бъде във вашия офис?

— В бар става. Нямам нищо против. Без камери, микрофони и други хора. Не е пресконференция. Има едно заведение на „Първа“ и „Флаглър“. Задният салон. Аз трябва да привърша тук. Нека се срещнем след около час.

— Какво да съобщя тук? — попита Марк, поглеждайки към чакащите репортери.

— Да съм ти казал нещо?

— Не...

— Е, тогава предполагам, че няма нищо за съобщаване. И след секунда добави: — Шансът ти за снимки излиза през южния гараж след три минути.

Минаваше един през нощта, когато Боби най-сетне влезе в задния салон. Освен бармана и самотния пияница, който лочеше „Джак“ на табуретка в ъгъла, заведението беше празно. Той откри един разчорлен Марк Фелдинг, който смучеше нещо прилично на скоч, пушеше цигари тип „убиец на каубоя“ и въртеше кутия кибрит върху лакираната маса, цялата в дупки от фасове.

— Мислех, че лошите новини са добре дошли за вашия бизнес — забеляза Боби, сядайки. — Изглеждаш по-зле и от мен.

Марк вдигна поглед от питието си и си загаси цигарата. Насили се да се усмихне.

— Дълъг ден.

— Не може да бъде. Моят също. — Боби сграбчи въртящия се кибрит. — Разсейва ме — обясни той, сетне извика към бармана: — За мен една бира, шефе.

— Не че съм девствен, агент Дийс — произнесе тихо Марк, — но, нека да го кажа по този начин, досега не съм се замесвал. Извинявайте. Почти два сутринта е, а аз чакам питието на щастията най-сетне да притъпи мозъка ми. Само че съм вече на второто, а това не ми се случва. Лицето на онова момиче от картината е непрекъснато пред очите ми. Или по-скоро липсващото лице.

— Аз бих изпил повече от две питиета, за да не го виждам. Дано не си с кола. Благодаря — каза той на бармана, който остави бирата му.

— Тя ли беше? Момичето от картината?

— Беше момиче. Но не знаем коя е. Носеше обаче същата тениска.

— Това Илейн Емерсън ли е?

— Не.

— Така ли изглеждаше, както на картината? Искам да кажа... как е умряла?

— Разследването още тече. Ще се задоволя само да кажа, че беше зле. Достатъчно зле, за да седя в един бар с репортерски задник,

чийто врат исках да извия само преди един ден, и да го моля за помощ.
Марк се опули от изненада.

— Мен?

— Да виждаш друг репортерски задник тук?

— Вижте — рече Марк, кимайки бавно, — прекрачих чертата, като споменах дъщеря ви. Не трябваше да го правя. Знам това. Но все пак не мога да разбера защо някои деца правят заглавия, а други дори не повдигат нечии вежди. Просто търсех обяснение.

— Май вече имаш заглавие.

— Съжалявам. Отново. За дъщеря ви. Надявам се, че можем... да бъдем приятели.

Боби пиеше бирата си.

— Нямах представа какво е да чуя името ѝ.

— Има ли нещо ново за нея? аз правих репортажа, когато тя...

— Марк се усети и спря. — В началото, когато това се случи. Ние... всички се надявахме да е просто детинщина, нали разбирате, след ден-два да ѝ домъчнее за дома.

Боби поклати глава.

— Тази вечер не вървим натам. Не.

Марк извади нова цигара. Боби плъзна кибрита по масата. На него имаше картинка на стара къща и думите: „Да усетиш вкуса на дома... и гозбите на баба!“. А от другата страна надпис: ХОТЕЛ „РОДЕН ДОМ“. Това напомни на Боби за малкото легло и закуската, които получиха с Лу Ан на медения си месец във Върмонт. Валеше много силен сняг и те останаха в леглото цели два дни, „защото не можеха да излязат“.

— Децата са жестоки. Несъмнено. Способни са да ти разбият сърцето — размишляваше Марк.

— Ти имаш ли деца?

— Момиче. На осем години. Остана да живее с майка си в Ел Ей. Но, както ти каза, тази вечер не вървим натам.

Боби чукна с пръст кибрита, който Марк беше започнал да върти отново.

— По някаква причина този тип изпрати портрета на теб, господин Фелдинг. Не знам защо. И в плика беше сложено моето име. Очевидната връзка е онзиденшният ти репортаж.

— Наричай ме Марк, моля те. Виж, не искам да съм част от това, агент Дийс. Винаги съм смятал, че ще ми харесва да бъда в центъра на голяма история, само че не искам да катеря стълбата по този начин. Изглежда ми гадно, използваческо.

Боби мълча дълго време.

— Оценявам това, наистина. Само че е твърде късно. Освен това... мисля, че има и друго. Че са повече от едно момиче.

Марк гаврътна остатъка от питието си точно когато барманът направи последно предупреждение, че затварят.

— Имам нужда от помощта ти, Марк — произнесе тихо Боби. — Трябва ми онзи списък.

Първата стъпка в разследването на убийство е идентифицирането на трупа. Щом установите самоличността на жертвата, тръгвате назад и откривате последното лице, с което е контактувала, последните места, които е посещавала, къде живее, с кого се среща, къде е работила, кои са приятелите ѝ, кои са враговете ѝ и прочее. На практика всяко криминално разследване, което започва от жертвата, накрая води до заподозряно лице. Когато имате мъртво тяло без установена самоличност, което никой не търси активно, както беше при Боби, нормалният път е да проверите в списък на неприключени разследвания за изчезнали лица и да работите по него. Реалните проблеми започват, когато: а) лицето никога не е обявявано за изчезнало; или б) лицето е обявено за изчезнало от друга юрисдикция, различна от тази, в която търсите. В тази голяма страна изчезват много хора. Само в трите окръга, съставляващи Южна Флорида, има над двайсет отделни полицейски управления.

Предполага се, че Информационният център за застрашени изчезнали лица (ИЦЗИЛ) към ПАФ съдържа базата данни за всички изчезнали деца във Флорида. На неговата уебстраница, предвидена като ресурс не само за правоохранителните органи, но и за широката общественост, изчезналите лица са поставени в различни категории: Изчезнали, Застрашени/По чужда воля, Инвалиди, Родителски отвличания, Жертви на бедствия, Избягали. Голямата част от стотиците имена и снимки, показани в сайта, попадаха в категорията „Избягали“. Повечето бяха тийнейджъри. Някои се водеха изчезнали едва от часове, други от години.

Боби знаеше, че ползата от уебстраницата на ИЦЗИЛ се свежда до качената в нея информация. Стотици, може би хиляди изчезнали деца не намираха място в уебстраницата, тъй като близките им не се интересуваха от тях. Особено тийнейджърите, обхванати в системата на приемните семейства. По официални данни броят на зарязаните деца в цялата страна достига два милиона. Освен това има избягали

деца, които се водят в неизвестност от правозащитната агенция, но не са вкарани в ИЦЗИЛ. Едно ченге следва да си направи труда не само да вкара хлапето като „изчезнал непълнолетен“ в Националния информационен център по криминалистика, но и да вдигне телефона, за да го докладва в ИЦЗИЛ. Много ченгета в голям брой юрисдикции смятаха, че това е прекомерно усилие заради едно хлапе, което: а) бездруго близките му не се интересуват от него; б) ще избяга пак, когато и ако си довлече задника вкъщи. В края на деня едно патрулиращо ченге не може да навърже всички причини, поради които той или тя са офейкали. А понякога ченгетата просто бяха на мнение, че децата ще са по-добре, ако бъдат оставени сами.

Това означаваше, че списъкът в уебстраницата е най-малкото непълен.

Масата в трапезарията на Боби беше покрита с бюлетини и полицейски рапорти. Неизвестната не съвпаднаше с нито едно от неоткритите избягали лица в списъка на ИЦЗИЛ. Разбира се, половината лице на момичето липсваше, тялото беше започнало да се разлага, а описанията в ИЦЗИЛ бяха, меко казано, оскъдни. Признавайки, че списъкът на ИЦЗИЛ не е изчерпателен, Боби беше наредил на анализатора на техния отдел, Дон Денаро, да свали от компютъра всички настоящи съобщения на ИЦЗИЛ за избягали деца само в Броуард и окръг Маями-Дейд в печатен формат и да ги оформи като книга. Бяха 127 имена, 79 — женски. Повечето фишове бяха със снимка. Други не. Късно този следобед Дон се зае с нелеката задача да събере стотиците докладни за изчезнали деца от всяко полицейско управление в Броуард и Маями-Дейд до една година назад. Всяка докладна след това трябваше да премине кръстосана проверка както с данните за „изчезнал непълнолетен“ на Националния информационен център по криминалистика, така и с уебстраницата на ИЦЗИЛ, за да е сигурно, че всяко дете, обявено за изчезнало от полицията, е било или намерено и върнато в семейството, или е качено в уебстраницата на ИЦЗИЛ. Работата беше огромна по обем и въпреки това не осигуряваше пълен списък на всички изчезнали тийнейджъри, тъй като не водеше сметка за зарязаните, но поне беше някакво начало. Докато гледаше безпорядъка върху масата, Боби си даде ясна сметка за едно: без точен списък на потенциалните жертви ще бъде направо невъзможно да идентифицира неизвестната. И без признание,

веществено доказателство или някакво чудо ще бъде невъзможно да открие убиеца ѝ.

До вече изстиналата му чаша кафе лежеше списъкът на Марк Фелдинг — „изобличаващият“ списък, който репортерът беше започнал да попълва за разследването си по Канал Шест. Твърдейки, че работата е в начален стадий, Марк беше успял да свали 127 имена на избягали от Броуард и Дейд от уебстраницата на ИЦЗИЛ и чрез официални заявки до Публичния регистър се беше добрал до полицейските рапорти за около 70 имена от списъка. Тези рапорти съдържаха много по-подробна информация, отколкото съобщенията в ИЦЗИЛ. След това беше направил разбивка на информацията за жертвите от рапортите по раса, религия, възраст, криминално минало, семейна среда, идентифициращи телесни белези, описание на облеклото, място на изчезване и съпътстващи обстоятелства на изчезването. Очевидно намерението му беше да докаже видим модел на дискриминация от страна на полицейските органи спрямо определен тип жертви — обвинение, което със сигурност щеше да вдигне голям шум по новините.

Боби прекара по-голямата част от уикенда на масата в трапезарията, пресявайки внимателно всеки полицейски доклад и съобщение на ИЦЗИЛ в търсене на подробности или описание, съвпадащи с мъртвото момиче в „Ригал“. Не откри неизвестната, но откри нещо озадачаващо. Алегра Виленуева, шестнайсетгодишното момиче от Хаялия^[1], което се водеше изчезнало от месец август, беше описана като „видяна за последно в жълта тениска с щамповано ухилено лице и сини джинси“. При ръста си от 149 сантиметра и тегло 65 килограма Алегра нямаше как да бъде неизвестната — дори да беше загубила огромна част от теглото си през петте месеца от изчезването ѝ, просто нямаше как да е пораснала с десет сантиметра. Не се посочваше да има татуировки по тялото. Чисто съвпадение ли беше тогава, че неизвестната е носела същата необичайна тениска? Следваше Гейл Сампсън. Седемнайсетгодишна, изчезнала от Холандейл^[2]. Тя имаше татуирана пеперуда на десния си глезен и при ръст от 158 сантиметра и тегло 52 килограма отговаряше на физическото описание на неизвестната, обаче на снимката беше с руса коса. Друго момиче, Никол Крупа от Ривиера Бийч, беше на снимката с

изрусен кичур, който минаваше през средата на тъмната ѝ коса, както на неизвестната, но пък имаше четири татуировки.

Боби се облегна на стола и разтърка уморените си очи. Освен че беше едно от най-бруталните убийства, по които бе работил, вече му бе ясно, че неизвестната щеше да означава нещо много повече от поредното убийство. Случаят стана част от него с жестоките подробности, вкопани неизличително в съзнанието му, пораждащи въпрос след въпрос като злокачествен тумор. Който и да беше този звяр, искаше да привлече вниманието на Боби. И го беше постигнал. Въпросът бе защо го беше избрал? Нямаше нужда от диплома по психология, за да се разчете очевидното послание в онази картичка: убиецът го канеше в разследването. Боби беше работил по няколко серийни убийства през своята кариера и беше помагал в разкриването на още половин дузина такива извън ПАФ. Имаше няколко стряскащи истини, които важаха общо за убийците, всяващи най-голям ужас сред обществото: те искаха публика. Искаха хората да ги забележат. И често искаха да покажат на полицията, че са по-умни от нея. За много психопати — серийни убийци, които убиваха за удоволствие — смъртта беше просто като всяка друга игра и удоволствието от нея беше много по-голямо, ако срещу тях стои достоен противник. Макар и да нямаше все още доказателства, че убиецът на неизвестната е сериен, Боби беше видял достатъчно насилствени смърти, за да проумее, че сцената в „Ригал“ не е дело на аматьор. И макар да не знаеше все още дали убийството на неизвестната е свързано с изчезването на Илейн Емерсън, тази ужасяваща възможност не беше изключена.

Време бе да се опита да поспи. Когато затвори лаптопа, събра всички снимки от местопрестъплението с неизвестната. Те бяха последното нещо, което Лу Ан трябваше да види, когато слезеше да закуси. Както и снимките на изчезнали тийнейджъри. Тя и бездруго живееше на ръба. Така чашата току-виж преляла. Той тикна снимките от местопрестъплението в куфарчето си, при което погледът му попадна върху фиша със снимката на Кейти. Нейни снимки запълваха всички стени в дома им, но тъкмо тази го повали в стола, защото усети, че внезапно му прилошава и ще повърне.

Припомни си деня, в който разбра, че Лу Ан е бременна. Беше излязла от банята в тясното им апартаментче в Уайтстоун с напълно

сацисано изражение на поруменялото си лице. С треперещите си пръсти държеше тест за бременност и Боби виждаше розовата лента по средата му от два метра.

Бяха толкова млади. Все още не искаше дете. Беше само на двайсет и три години, а Лу Ан на двайсет и две. Женени бяха едва от няколко месеца. Имаха да изплащат студентски заеми, а им предстояха толкова много купони с приятели, които още не бяха женени. На първия си преглед при гинеколога Лу Ан откри, че има голяма киста на матката — бременността ѝ беше с висок риск. Всички приоритети се смениха. Изведнъж най-важното се оказа раждането на детето. Кръстиха я Катрин на майката на Боби. Беше най-скъпоценното мъничко бебе с розова кожа и гъста руса коса. Два часа след раждането ѝ докторите вкараха Лу Ан в операционната. Кистата беше спукала матката и кръвта ѝ изтичаше. Боби помнеше безшумната болнична стая, как люлееше новороденото същество, което необратимо владееше вече сърцето и душата му, и как се молеше на Господ да спаси жена му. Да не трябва да отглежда сам това малко момиченце, защото сам нямаше да се справи. Знаеше, че без Лу Ан нищо няма да е хубаво. Шест часа по-късно някой влезе и му съобщи, че молитвите му са били чути. Лу Ан щеше да живее. Но никога нямаше да има друго дете.

Обеща на Господ, че ще се постарее да бъде най-добрият баща. Че няма никога да Го разочарова. Само че се провали. Някъде по пътя нещата се изпортиха. И приказката смени края си.

— Ти си друсана, Кейти — каза Боби, докато тя гледаше нагоре към стаята си.

— Не, не. Не съм, тате.

— Не ме лъжи, Катрин Ан. Аз съм ченге. Знам как изглежда един друсан. С какво се друсаш, по дяволите? С какво те снабдява той?

— С нищо! — Налетите ѝ с кръв сини очи засвяткаха от гняв. — Не става дума за него! Винаги се обръщаш срещу него!

— Това не си ти!

— Сега съм аз. Това съм аз. Свиквай!

— Погледни се — намеси се кротко Лу Ан. — Успехът ти пада главоломно, прибираш се късно, вече не си мажоретка. Отговаряш ни

зле. Лъжеш ни. Лъжеш себе си. Това не си ти.

— Лягам си. Уморена съм — каза Кейти и подмина Лу Ан, насочвайки се към стълбите.

— Не бягай от майка си!

Боби я сграбчи за ръката и вдигна ръкава на горницето на анцуга ѝ, което тя не сваляше от гърба си напоследък дори при трийсетградусова жега. Кейти изви ръката си, опитвайки се да се отскубне, но той бе по-бърз. Малките убождания на игли личаха точно под сгъвката на лакътя ѝ.

— О, боже! — изпищя Лу Ан. — О, мили боже!

Боби имаше усещането, че са му изтръгнали сърцето и са го захвърлили в прахта. Испита толкова невероятен гняв, че се уплаши да не я блъсне в стената, ако не се сдържи.

— Край — произнесе тихо той. Пусна я и рухна до перилата.

Очите на Кейти се напълниха със сълзи.

— Мразя те! — изсъска тя, докато се качваше по стълбите.

— Защо не. Стига да искаш — промълви той със затворени очи. — Но това е краят, Катрин. Този път — край. Повече няма да се виждаш с това момче.

После вратата на стаята и се затръшна и жълтият знак „мечешка пътека“ падна на пода и се изтърколи по стълбите с тракане, докато не се спря в краката му.

Боби избърса сълзите, преди да са потекли. Тогава почувства две топли ръце да разтриват врата и раменете му. Пресегна се да ги докосне. Лу Ан се взираше във фиша на Илейн Емерсън, поставен до този на дъщеря ѝ.

— Ще я откриеш — каза нежно тя, целувайки главата му. — Знам, че този път ще успееш.

[1] Хаялия — град в окръг Маями-Дейд, Флорида. — Б.пр. ↑

[2] Холандейл Бийч — град в окръг Броуард, Флорида. — Б.пр. ↑

Той я наблюдаваше.

Въпреки че не можеше да го види, Лейни усещаше присъствието му. Беше някъде наоколо и все пак достатъчно далеч, за да е сигурен, че тя не знае дали е още в стаята. Харесваше му да разиграва подобни номера. Влизаше да ѝ донесе храна и да отключи металните белезници, закачени за стената. После сядаше и мълчаливо я наблюдаваше как яде нещо, което само господ знаеше какво е, и как избърсва лицето си с груб парцал със смесен мирис на мухъл и гранясал женски парфюм, когато приключи. След това отново заключваше ръцете ѝ и отнасяше купата от храната. Казваше „лека нощ“ или „довиждане“ и затваряше вратата шумно, та тя да си мисли, че е излязъл, а всъщност оставаше вътре. Тогава просто стоеше и я наблюдаваше понякога с часове. Защо, и тя не знаеше. Може би я чакаше да се издаде, че върши нещо лошо, като например да отлепя лепенката от очите си, или да размърда скърцаща дъска на пода, с което да разкрие спасителния тунел, който той навярно подозираше, че тя копае. Или искаше да я гледа как ходи в импровизираната тоалетна — металното гърне, което ѝ беше оставил в ъгъла. Каквото и да очакваше той, Лейни си знаеше, че е там. Психопатът никога не успя да я излъже. Поне тя така смяташе. Все така надуваше слабия мирис на одеколона му, от който ѝ призляваше, мръсотията по обувките му, телесната му миризма, примесена с нещо като... дъжд, може би? Този особен мирис ѝ напомняше как по време на бурята тичаха с Бродли през целия път до дома на връщане от госпожа Рос. Ароматът на дъжд бе останал по косата и кожата ѝ дори след като се беше преоблякла. Тя пропъди спомена от съзнанието си. Изпитваше болка при мисълта за добрите времена.

Не смееше да каже дума. Той не харесваше тя да го умолява, да плаче или да се опитва да говори с него. Това го разгневяваше — навярно от смущение, че тъпите му номера с шпионирането не успяваха да заблудят никого. Както при изчервения се хлапак, хванат,

че наднича през дупка в дамската тоалетна, който не съжалява за постъпката си, а само че е бил заловен, най-добрата защита бе да отвърне с обида — така поне обичаше да казва майка ѝ. В случая това означаваше лишаване от храна и вода за много дълго време.

Тъй че тя не приказваше и не шаваше, докато той я наблюдаваше в мрака като изчадие от филм на ужаса — противните му очи обхождаха тялото ѝ, докато умът му бе завладян от безумни мисли. Но тъкмо защото не можеше да го види в своя свят на пълен мрак, тя знаеше със сигурност, че той е там. Разполагаше с другите си сетива, които се бяха изострили до краен предел, като на супергероите, в тази смрадлива, влажна, студена стая. Вече чуваше всяко изскърцване, шепот, и най-слабия повей на вятъра или прошумоляване на хартия. Звуци, които никога преди не беше забелязвала. А обонянието ѝ работеше безпогрешно. Точно както в момента. Никога преди не би надушила калта по нечии обувки и все пак без никакво съмнение знаеше, че надушва точно това. Бе внесъл кал с обувките си и богатият мирис на пръст, смесен може би с кучешко лайно, беше толкова силен и познат, колкото бензинът в бензиностанция или пуканките в киносалон. А звукът от дишането му — бавно и равномерно през устата — беше толкова висок и ясен, че все едно ѝ дишаше в ухото. Понякога долавяше, че диша по-тежко...

Лейни харесваше мисълта, че се превръща все повече и повече в супергерой. Че всеки ден, час и минута, през които е заключена тук, окована против волята си, става все по-силна и по-силна. Че свръхспособностите ѝ, които изобщо не бе подозирала, че притежава допреди започването на този реален филм на ужаса, растат. Всеки път, когато разпознаеше мирис от другия край на стаята или доловеше свистене на вятър под пролуката на вратата, тя си представяше как се трансформира в супергерой — като Клеър от любимото ѝ телевизионно шоу „Герои“ — инак обикновена училищна мажоретка, която бе всичко друго, но не и обикновена. И точно като при Клеър, един ден свръхспособностите ѝ ще се разгърнат докрай и тя ще успее да скъса веригите, които я оковават към стената. Тогава ще се изправи, ще може да вижда отново и със свръхчовешката си сила ще го открие застанал в ъгъла да я наблюдава както онзи противен, зачервен сополанко от училище, който сумтеше, докато си въобразяваше разни мръсотии. Отначало ще бъде изненадан. Не на шега. Защото е бил

заловен. Но после ще бъде завладян от страх. По-изплашен от когато и да било през отворотелния си живот. Защото тя вече ще разполага с всичките си свръхспособности. Ще прелети през стаята и ще го удря, докато не спре да издава тези гадни звуци. Докато *той* не престане да вижда...

— Знаеш ли, че съм тук? — долетя шепот в мрака.

Сърцето ѝ замря. Това беше гласът на самия дявол, току-що прочел мислите ѝ. Тялото ѝ се разтреса.

— Искам да си ида у дома, господине. Моля ви. Искам да видя майка си.

Той въздъхна, раздразнен.

— Моля ви! Няма да кажа на никого за вас. Само ме пуснете да си ида!

Чу го да се изправя от стол или от пода. Ставите на коленете му изпукаха. Тръгна бавно към нея, при което вонята му изпълни ноздрите и гърлото ѝ, принуждавайки я да отвори уста. Опита се да се изплъзне назад, но нямаше накъде. Нямаше къде да се скрие.

Той коленичи пред нея, пресегна се и затъкна косата ѝ зад ухото. Наведе се още по-близо.

— Времето свърши — прошепна той в ухото ѝ, докато отключваше веригите на глезените и китките ѝ.

Топлият му дъх миришеше на изветряло кафе. Вдигна я да се изправи.

Време беше да умре. Само се надяваше да не боли.

— Моля ви, господине — замоли се тя с протегнати напред ръце, които не улавяха нищо, докато той я буташе напред.

Нямаше представа накъде върви и какво има пред нея. Дали няма стълби или отворен прозорец.

— Моля! Ще бъда послушна. На никого няма да кажа!

Някаква врата се отвори със скърцане. Ръката му внезапно се озова на тила ѝ и той я натисна силно надолу и я бутна напред. Тя се блъсна в стена и падна върху мръсен, твърд под.

— Знам — произнесе само той.

Вратата се затвори след нея. Последва звук, напомнящ дърпане на резе и превъртане на ключ. Чу стъпките му да прекосяват дървения под в другата стая, където беше досега. Сетне чу затръшване на друга врата и слабо скърцане от изкачващи се по стълбите стъпки. Чу го да

се разхожда някъде над главата ѝ. Тежкото тропане на петите му по скърцащия под. Подрънкването на ключовете му. После настъпи тишина.

Стаята или килерът, или където и да се намираше, беше съвсем тясна. Гърбът ѝ се притискаше към стена, а краката ѝ опираха в отсрещната стена. Таванът също ѝ се стори много нисък. Нямаше начин да застане права. Миришеше на нещо старо и на пръст, както онова място под къщата, където пропълзвяваше, когато беше петгодишна, преди семейството ѝ да се премести в Корал Спрингс. Където тя и Лиза играеха на криеница и Лиза никога не успяваше да я намери, защото не поглеждаше там. Обичаше да казва, че под земята живеели лоши създания, които се крият от светлината.

Беше ужасно изплашена. Придърпа коленете към гърдите си и започна да се люлее напред-назад, назад-напред. Свръхспособностите ѝ бяха необходими точно сега. Нямаше за кога да чака.

— Мамичко, мамичко, мамичко... — шепнеше тя в тъмнината.

Тогава чу звук, който накара дъхът ѝ да спре и кръвта ѝ да се смръзне. Едва чуто драцене някъде. Почти до самата нея. Може би само на сантиметри от нея. И то се приближаваше.

Беше някъде в стените.

Права беше Лиза. В тесните дупки живееха създания, които страняха от светлината и хората. Страшни създания. Плъхове, змии или бръмбари. Или нещо още по-лошо. Зомбита.

Никога не бе вярвала във вампири, духове и таласъми, каквито беше виждала по филмите на ужаса, докато самата не заживя в подобен филм. Сега вече знаеше, че чудовищата съществуват и най-страшните неща са възможни. Като зомбитата, които си проправят път, драскайки с дълги жълти нокти по стените, докато мъртвите им ръце не се пресегнат да я сграбчат, за да я отнесат в ада със себе си...

— Неее! — изпищя тя, затискайки ушите си с ръце. — Не-еее!

Драскането спря. Лейни престана да се люлее и затаи дъх. Всяко мускулче на тялото ѝ замръзна от страх. Напрегна слух, за да се увери, че зомбито си е тръгнало и вече не е при нея, че не е проникнало през стената, докато тя пицеше, готово да изскочи иззад гърба ѝ със зловонния си дъх и да я изяде жива...

Времето спря. Загуби представа за колко дълго. Може би изминаха часове, без да шава и без да диша, молейки се да е сама в

мрака.

Когато стените започнаха да шептят, разбра, че не беше сама.

— Момичето е Гейл Сампсън. Преди двацет минути получих положителния резултат на ДНК анализа — събщи Гюнтер Трос по телефона, закусвайки със сандвич. — ДНК пробата, която взе от майка ѝ в събота, пристигна от лабораторията. С положителност е тя.

— Мамка му, предчувствах го. — Боби махна за поздрав на полицейския патрул, който тъкмо изкарваше колата от Оперативния център, докато той влизаше със своята през понеделнишката утрин. — Само че тя е руса.

— Знаеш ги хлапетата — отвърна Гюнтер. — Сменят си цвета на косата, както си сменят коланите. Един вид аксесоар. И аз си имам една седемнайсетгодишна хлапачка в къщи. Смени всички цветове на дъгата. Майка ѝ казва, че било нормално. Аз само кимам и се надявам да е така.

— Ще ида да говоря с майката днес предобед. Следобед имам среща в съда за подбор на съдебни заседатели, която ще продължи до късно. Имаш ли други новини за мен?

— Охлузванията по китките и глезените са вдлъбнатини от белезници. Приличат на отворените декоративни женски гривни тип маншет, които се носят много стегнати, но като се има предвид как беше намерена и че имаше съпадащи охлузвания по глезените, запазвам известни резерви. Ако ми намерите белезниците, може би ще успее да ги напасна. Има също бразди от въжета на двете китки. Отново, ако ми намерите мостра, ще видя какво мога да направя, за да ги сравня.

— Значи е била завързана известно време?

— Така изглежда. Кога беше изчезнала?

— На дванайсети юни.

— Значи пет месеца оттогава. Такъв дълъг срок при някакъв психопат. Горкото дете — произнесе Гюнтер.

Боби долови звук на резачка сред общия шум.

— Не можеш ли да излезеш от лабораторията за няколко секунди, Гюнтер?

— Това не бях аз, а Мот.

— Все едно — отвърна Боби, когато бръмченето спря. — Колко стари са контузиите?

— Не мога да кажа, но ги е имала от известно време. Поне една-две седмици. Набраздяванията избледняват по-бавно. Трябва да ги е имала доста по-отдавна.

— Мамка му.

— Има и друго.

— Давай.

— Очите са отстранени, както казах, посмъртно, но е имала лепенки на слепоочията си и по единствената запазена частица от левия клепач открих цианоакрилат.

— Какво е това?

— Акрилова смола, по-известна като „Крейзи Глу“^[1].

Боби веднага се сети за зловещия Купидон — серийния убиец от Маями, който залепвал очите на жертвите си по такъв начин, че да останат отворени, докато изтръгвал сърцата им, принуждавайки ги да наблюдават собствената си смърт.

— Какво означава това, по дяволите? Защо ще залепва клепачите ѝ с „Крейзи Глу“? Да не би да подражава на Купидон? Да иска да е като него?

— Не, сърцето ѝ е запазено. То просто е с голям разрез в средата. Нямам представа защо ще залепва с „Крейзи Глу“ някаква част от нея и не мога да ти кажа дали всъщност е слагал лепило в очите ѝ, защото е задържал органите. Просто държах да те осведомя. Казах ти, че очаквах този тип да бъде извратен. След двайсетгодишно отваряне на човешки трупове получаваш интуиция за изродите.

— Изнасилвана ли е?

— Какво ти казах в сряда? Повтарям ти, получаваш интуиция за изродите.

— Да му се не знае...

— Добрата новина е, че май е направил и това, след като е била мъртва. Но ако я е държал затворена известно време, не може да се каже дали е проявявал такова кавалерство и когато е била прикована.

— Мамка му... някакви останали следи?

— Нее. Този тип е прекалено хитър да остави плувци на пуст остров. А, и още едно последно нещо. В стомаха ѝ имаше нещо като кучешка храна. Едро натрошена. Ще ти се обадя, когато получа останалите резултати от токсикологията. Накарах ги да направят и този тест. Може да е някакъв рядък вид. Никога не се знае.

Боби затвори телефона и остана да седи в колата, загледан право напред към четириетажната сграда, за която Лу Ан от години се шегуваше, че е неговият втори дом. По ред причини не му се щеше да влиза вътре, първата от които беше лошото му предчувствие, че обаждането на Гюнтер вместо добро утро беше едва началото на дълъг ден, пълен с лоши новини и изненади. А и шефът Трентън Фокс. Регионалният директор се връщаше днес от едноседмична екскурзия в Талахаси в компанията на своя добър приятел, специалният пълномощник в ПАФ. Боби не го беше виждал от миналия вторник, когато го прати да върви на майната си.

Дочу силно чукане по прозореца на шофьорското място. Беше Зо, издокаран в костюм и вратовръзка. Или отиваше в съда, или имаше среща. Циркът беше пълен.

— Тук ли ще седиш цял ден, или ще порботиш малко? — викна Зо.

Боби свали стъклото.

— Все още ли съм на работа?

— Това не знам, но още не са ти махнали номера от радиовръзката. Което е добре. Диспечерките ще узнаят преди теб дали си безработен.

Боби взе лаптопа си и излезе от колата.

— Току-що говорих с Гюнтер.

— А аз току-що говорих с Лу Албът от лабораторията в Орландо. Давай ти първо — съобщи Зо, когато двамата тръгнаха направо през паркинга.

— Имаме идентифицирана: Гейл Сампсън, седемнайсетгодишна, от Холандейл. Останалото може да почака, докато си смеля закуската с няколко кафета. Давай ти.

— Серологията се е заела с „Пикасо“. Албът смята, че знае марката на боята: „Уинзър и Нютън Профешънъл Артист“. Лошата новина е, че, както изглежда, тя се продава във всеки магазин за художествени материали в Съединените щати.

Той отвори широката стъклена врата и изчака Боби да махне за поздрав на дежурния полицаи, след което се насочи към асансьора, преди да хвърли следващата бомба.

— А сега гадната новина. Помниш ли червените петна по ръцете на момичето и червените капки по бузите ѝ на картината?

— Да — отвърна бавно Боби, натискайки бутона за третия етаж.

Дарси Мий, възрастната секретарка, която се изиявяваше по-скоро като офис мебел, отколкото като служителка, ги изгледа неодобрително.

Зо или не забеляза, или не му пукаше. Никога не бе харесвал Дарси.

— Това не е боя, а кръв.

Дарси изсумтя.

— След разговора ми с Гюнтер забелязваш ли как изобщо не съм изненадан? — отвърна Боби.

— Е, след като идентифицирахме неизвестната, може би едно от петната ще се окаже нейно.

— Едно от петната?

— Това е бомбата, Пастире. Резултатът от ДНК анализа е при нас и капките кръв по бузите са различни от петната по ръцете. Кръвта е на двама души.

— Може едната да е на нашия гад. Би било хубаво. Още по-хубаво ще е, ако вече има мостра от нея в кръвната банка в Талахаси.

— Де този късмет — каза Зо, когато вратата на асансьора се отвори.

Той се усмихна на Дарси, която го подмина отвратена.

— И двете проби са женски. Това означава, че имаме поне още една жертва.

[1] Лепило на ацетонова основа от типа „Локтайт“. — Б.пр. ↑

— Боби, разполагаш ли с минута? — Крис Тюран, невероятният компютърен спец на ПАФ, надникна от своя офис, като се изпързала напред в стола с колелца при преминаването на Боби и Зо. — Имам информация за теб по твоя случай.

Денят обещавахе да е все по-хубав, а още нямаше девет.

— За Емерсън ли е? — запита Боби.

— Точно тя. Избягалата.

— Ела с нас в моя офис — кимна Зо. — След половин час има заседание на ръководството, но искам да чуя и това.

— Точно както ти предположи, Боби — каза Крис, докато тримата вървяха по коридора. — Някой се е опитал да изтрие файлове от хард драйва. Хубавото за теб е, че този някой не е бил наясно как става тая работа.

— Говори ми в този дух — рече Боби, като махна за поздрав на секретарката на Зо, която псуваше на руски копирната машина при влизането на тримата мъже в кабинета на Зо.

Крис затвори вратата.

— Нали знаеш, че само с натискане на „изтрий“ не можеш да изличиш напълно един файл? Пуснах програмата РЕДС. Тя минава през компютърни файлове, които някога са съществували. Все едно да гледаш празен лист в бележник. Върху него няма думи, но под определен ъгъл можеш да забележиш отпечатъка на думите, писани на предния лист. Отпечатъкът все още съществува. Единственият начин да се отървеш от тези думи е или като унищожиш целия бележник, или като продължаваш да пишеш върху него толкова много пъти, че отпечатъкът да стане нечетлив.

— Обичам си работата — произнесе Зо с усмивка.

— Тъй че когато нашият човек се е опитал да изтрие файлове на двайсет и пети, компютърът му е казал, че са изтрити, но те всъщност не са — продължи Крис. — Отпечатъкът е останал. И върху него не е

писано достатъчно, за да стане нечетлив. Искам да кажа, че успях да възстановя онова, което се е опитал да изтрие.

— Какъв ден беше двайсет и пети? Миналата неделя? Това е интересно — отбеляза Боби.

Това беше денят, в който разговаря с Тод Ламана в автокъщата.

— Непрекъснато казваш „той“. Знаеш кой е?

— Напълно съм сигурен, че е мъж. И си залагам парите на таткото. Открих огромен брой порно джейпегове. Освен това е забравил да си изтрие кукитата. Тоя приятел е посещавал всевъзможни лоши сайтове, younghotties.com, sluttygirls.com, real-voyeur.com, whosyadaddy.com^[1], да не изброявам нататък.

— „Кой е твоят татко“? Каква е тая гадория, мамка му? — избухна Зо.

— Оттам и заключението за таткото — поясни Крис.

— Имаш ли друго? — попита Боби. — Не е достатъчно да знаем, че някой е посещавал тези сайтове, трябва да знам кой е. Компютърът е бил в стаята на Лейни, тя се е занимавала с него и е бил под неин контрол. Аргументите му ще бъдат, че любопитството на доведената му дъщеря е причината за посещаването на неподходящите сайтове. Или любопитството на малкия ѝ брат. За да заковем тоя боклук — доведения татко — ни е нужно нещо повече от „кой е твоят татко.ком“.

— Добре, използвал е предплатена карта, за да плати за достъпа, но се е линкнал в сайта чрез имейл акаунт RoosterTAL@operamail.com.

Не беше нужно да си следовател, за да схванеш двойното тълкуване^[2]. Или че инициалите „ТАЛ“ след думата отговарят на Тод Антъни Ламана. Това променяше всичко.

— Копеле — произнесе Боби. — Знаех си, че не му е чиста работата.

— Той е продавач на коли втора употреба, нали? — попита Зо.

— С „P&P“ в досието.

— Хубаво — беше коментарът на Зо.

— Детско ли е порното?

— Трябва ти експерт, за да получиш официално мнение. Приличат на тийнейджърки, но е трудно да се определи възрастта им. Понякога тези плужеци обличат някое двайсетгодишно момиче в мини католическо наметало и връзват косата им на свински опашчици.

Невъзможно е да се проследят момичетата. Но не, няма съвсем малки деца.

— Не е зле да го привикаш на приказка — предложи Зо. — Да видим как ще се опита да се измъкне.

— Освен всичко друго, пропусна да спомене за разправията, която е имал с изчезналата си доведена дъщеря вечерта, преди тя да изчезне. Както и че е последният човек, който ѝ се е обаждал същата петък вечер.

— Алцхаймер? — повдигна вежди Зо.

— Избирателен — отвърна Боби.

— Имали ли са разговор? — попита Зо.

— Не знам. Обаждането е продължило две минути, но на мобилния ѝ нямаше текстови съобщения. Може или да е разговаряла с него, или да е изтрила гласовата му поща. Няма как да ни каже.

— Какво разправя той?

— Чуди се как да ме избегне. Аз пък бях зает с неизвестната — с Гейл Сампсън. Бях започнал да мисля, че има връзка между двете, но май няма.

— А може би има. Може да е решил да изнесе гадните си мераци извън семейството — предположи Зо. — Обезобразеното тяло на друго момиче ще отвлече вниманието от изчезването на доведената му дъщеря.

Боби кимна.

— Ще го докарам тук. Но първо трябва да говоря с майката на Сампсън. Искам да узная нейната версия. Може пък тя да ни подаде връзка с Тод Ламана.

— Има още едно нещо, Боби — произнесе бавно Крис. — Нещо, което мисля, че ще те интересува. Открих „Троянски кон през задна врата“.

— Какво е това? — попита Зо.

— Вирус, обикновено „увит“ в програма или изпратен с имейл. Нарича се „Троянски кон през задна врата“, защото влиза чрез обвивка, маскирана като желана програма, като например играта „Фрасни молеца“, или чрез невинен имейл, за който получателят вярва, че е от надежден източник, но всъщност е „Троянски кон“. Щом програмата тръгне, тя се опитва да се скрие в приложенията. Не показва икона или

индикация, че работи. Просто седи и дебне отнякъде, докато компютърът...

— ... направи връзка с интернет — довърши Боби, кимвайки бавно. — Позволява на лицето, което я е вкарало, да контролира компютъра на получателя по интернет. Така че, когато получателят, тоест тя, се включва, той го знае.

— Да контролира? Как точно? — запита Зо.

— Записва ударите на клавишите, движи мишката, разглежда файлове, отваря и затваря сидиром устройства. Когато компютърът е включен, троянският конник има почти пълен контрол над него, а получателят дори не подозира, че той е там — отговори Боби.

— Та този „Троянски кон“ е бил регулиран според нуждите — съобщи Крис. — Който и да го е пратил на изчезналата тийнейджърка, определено е обичал да воайорства.

Боби и Зо го зяпнаха с недоумение.

— „Троянският кон“ включва уебкамерата.

[1] В превод: „млади и горещи.ком“, „малки курвенца.ком“, „воайор на живо.ком“, „кой е твоят татко.ком“. — Б.пр. ↑

[2] Rooster — петел и пенис (жарг.). — Б.пр. ↑

Боби седеше срещу Тод Ламана край малка маса в стаята за разпити и пръстите му барабаняха по затворена кафява папка пред него. Той остави частица от обзелото го отвращение да проличи в думите му.

— Вече знаем, че обичаш да воайорстваш, Тод.

— Това не е истина — рече Тод, като се размърда в стола си.

По темето му бяха избили капки пот, които лъщяха на силното осветление между оределите кичури коса. Той се огледа из стаята с надежда да срещне съчувствие, но не откри такова. Със скръстени пред гърдите ръце Зо го фиксираше с поглед, сякаш току-що се беше изпикал върху килима.

Боби вдигна една компютърна разпечатка.

— Тук виждам арест за „развратно и разюздано поведение“. На шест метра от детска площадка, Тод. Пълна с деца.

— Беше станала грешка! Вече ви казах, че просто пикаех!

— А сега имаме компютъра на Лейни, Тод. Кажи ми, преди да сме започнали разговора за всички мръсни снимки, които открихме, и то ли ще се окаже грешка? Точно както и обаждането ти на мобилния й телефон в деня на изчезването й, което пропусна да споменеш, както и разправията помежду ви два дни пред това?

Цветът се изцеди от лицето на Тод.

— Имам разпечатки на телефонните й разговори. За какво си разговарял с Лейни в самия ден на изчезването й, Тод?

— За нищо. Не съм разговарял с нея — почти изпелтечи той. — Тя не вдигна телефона. Дори съм забравил, че съм се обаждал.

— Две минути са адски дълго времетраене за някого, който не вдига телефона. Пробвай отново.

— Не знам... не съм говорил с нея, казах ви. Може телефонът да не се е изключил както трябва.

— За какво искаше да говориш с нея, Тод?

— Не мога да си спомня.

— Може би си искал да се извиниш, че си се опитвал да нахълташ в стаята ѝ предната вечер?

Тод само поклати глава.

— Да, знаем за спречкването. И знаем, че си се опитал да изтриеш уебсайтовете, които си посещавал. Знаем също, че си се опитал да изтриеш мръсните снимки. Преди да ни кажеш, че е станала грешка, че не се е случвало, ние вече знаем, Тод.

Последва дълго мълчание. Боби отвори папката и плъзна три снимки по масата.

— На мен ми изглеждат достатъчно млади. Обзалагам се, че не са на повече от петнайсет.

Тод го погледна. Очите му бяха станали на понички. Ръцете му трепереха.

— Те само ги гримират да изглеждат млади... — изломоти той.

— А на теб ти харесва да ги виждаш млади, нали?

— Вие извъртате всичко.

— „Кой е твоят татко.ком“? „Воайор на живо.ком“? Не мисля, че ги извъртам. След това открихме „Троянски кон през задна врата“, който си вкарал на стария си компютър, преди да го подариш на Лейни. Управлява уебкамерата. За какво? За да можеш, когато Лейни не те пуска в стаята си, да я наблюдаваш от компютъра в дневната? Или от службата? А може би от твоя айфон, докато тя се облича сутрин, та да свършиш в гащите?

Очите на Тод щяха да изскочат от орбитите си. Той се изправи и удари с юмрук по масата. Развика се:

— Нищо не съм ѝ правил, бе човек! Не съм слагал нищо в она компютър! Кълна се! Кълна се в Господ! Боже господи, боже господи, о, боже... Добре. Имах някакви снимки. Голям праз. Няма нищо лошо в това. Деби, жена ми, вече не изглежда по *този начин* — изрече той, като блъсна едната снимка обратно към Боби. — Нека си го кажем направо, човече, Мадона може да изглежда добре за петдесет и една годишна, но си остава *стара*. Не изглежда по *този начин*, независимо с какво я пълнят и опъват. Няма нищо лошо в това да гледаш снимки, за да си пофантазираш. „Плейбой“ — знаете го, Хефнър — е изградил империя от това. Нищо лошо няма да погледаш млади, хубави момичета. Тъй че да го духате, толкоз. Зная си правата.

— Не и когато са непълнолетни, Тод. Тогава е углавно престъпление. За всяка отделна снимка. — Боби направи умишлено дълга пауза, но не спря да дълбае с поглед. — Къде е Лейни? — настоя той.

— Какво искате, по... — Тод прокара пръсти през двата по-гъсти кичура кафява коса, останали от лявата страна на главата му. — Смятате, че съм отвлякъл доведената си дъщеря? Че съм сторил нещо на Лейни? Това е гнусно... Боже господи. О, боже...

— Достатъчно с божикането, брато. Къде беше през нощта на двайсет и трети? — попита Зо.

— Вече знаем, че си тръгнал от работата в пет часа — добави Боби. — Лейни е имала среща с някого в пет и половина. Съвпадение?

— Мамка му... Бях с момиче, и какво?

— Кое момиче?

— Лори. Не знам фамилното ѝ име. Запознахме се в един бар след работа. Бяхме там с момчетата, нали разбирате? Поиграхме билиард, пихме и после се оправихме в моята кола. Подир това се прибрах вкъщи. Кълна се. Трябваше да ви го кажа още миналата седмица, само че не го направих. Мислех си, че Лейни ще се върне, както винаги е правила сестра ѝ.

— Прекалено много пъти се кле, Тод — подхвърли Боби, клатейки глава. — И когато те хвана, се кълнеш, че е нещо друго. Лори, дете няма фамилно име, не ти върши работа. Ще трябва да измислиш нещо по-добро.

Тод отново се озърна в стаята.

— Искам адвокат — произнесе той и измъкна пакет цигари от якето си. — Трябва ми адвокат.

— Тук не се пуши — отвърна Боби и грабна пакета „Марлборо“ от ръката му. Мушна го в джоба си и излезе.

Стефани Гравано, заместник главният прокурор на окръг Маями-Дейд, се намираше отсреща в залата за мониторинг на Регионалния оперативен център и наблюдаваше шоуто от екрана на вътрешен приемник. Тя поклати глава при влизането на Боби.

— Няма достатъчно доказателства. Какво откриха в къщата?

Боби въздъхна и удари по стената.

— Ама че гадост...

Мобилният му телефон иззвъня сякаш по поръчка.

— Значи ще трябва да ги намерим — каза ѝ той, кликвайки бутона за разговор. — Какво откри, Сиро?

Сиро Асеведо беше агент в отдел „Престъпления срещу деца“, от екипа на Боби. Един от най-добрите.

— Още сме тук, Боби. Крис извади душата на хард драйва на другия компютър. Търси, но не откри съответстваща програма, която активира „Троянския кон“ на компютъра „дел“ на доведения баща. Иначе има още снимки. Тоя тип е любител на хардпорно, знаеш ли? Само че не знам на колко години са момичетата, което съм сигурен, че ще е следващият ти въпрос. Трябва да поискаме мнението на Макбрайд.

Проклятие. Не беше нужно Крис или Сиро, или Стефани да изтъкват нещо, което вече знаеше. Без жертва, която да свидетелства, че е била непълнолетна при правенето на снимката, за да се образува дело за притежание на детска порнография, детето на снимката трябва да изглежда едва проходило. Ако е малко по-голямо от това, трябва да си вземеш експерт, който да разгледа снимките и да даде въз основа на физическото развитие на детето мнение за възрастта, която трябва да е под шестнайсет години. Невъзможно е да бъде определена с точност, тъй че ако снимката е на развита тийнейджърка, просто си ударил на камък. Ако тя изглежда на четиринайсет или петнайсет, предвидимият аргумент на защитата ще бъде, че тя би могла спокойно да бъде на седемнайсет, което декриминализира притежанието на нейна снимка с полов акт. Боби чуваше някакви крясъци от другия край на линията.

— Кой, по дяволите, кресци така?

— Тези крясъци зад гърба ми са на вещицата, „любящата съпруга“, която се е заяла с Крис. Много е разстроена, че разпитваш оня негодник, мъжа ѝ. Вече за десети път повтаря как ще ми вземе значката, когато всичко приключи. Имам желание направо да ѝ я дам заедно с обходния лист и заповедта, само да млъкне — изсмя се Сиро. — Нищо чудно, че продавачът на коли си е потърсил нещо друго.

— Тя даде ли ви униформата му?

Петъкът, в който Лейни бе изчезнала, беше работен ден. Ако Тод е отвел Лейни, по всяка вероятност трябва да е бил с униформата си. Ако нещо се е изпортило, ако Лейни беше мъртва или ранена, по униформата вероятно трябваше да са останали някакви следи. Боби бе

откривал по-рано ДНК в маншет на яке и пръски от кръв във верижката на часовник.

Затова се налагаше да мисли нестандартно. Но тъй като новата заповед за обиск беше на основание порнографията, открита в компютъра на Лейни, агентите бяха ограничени в това, което търсят — тоест търсеха повече порнографски материали. Или техника за снимане, размножаване или разпространяване на порно. Получаването на униформата можеше да стане само с разрешението на госпожа Несъдействаща.

— Направено е. Имаме и обувките. Не ме питай как така каза „да“, но го каза. Обаче поне аз не забелязвам нищо очебийно. В момента Крис пренася компютъра в микробуса. Казва, че ще го разнищи, като се върне в офиса. Но аз се поразшетах из килера на този тип и открих нещо друго, Боби. Не е споменато в заповедта, но реших, че ще го намериш за крайно интересно предвид това, че работиш и по следата „Пикасо“, нали така?

Боби се извърна и погледна към топчестия търговец на коли на монитора в залата. Усети, че го полазват тръпки. „Винаги очаквай неочакваното — му беше казал ветеран от Нюйоркската дирекция на полицията преди много години. — Бяното куче невинаги изглежда бясно и психопатът невинаги изглежда луд.“

— Да, какво откри?

— Открих задна стая, врата към нещо, което преди трябва да е било част от гаража, преди някой да го приспособи. Отворих я и надникнах вътре. Открих цяло шибано ателие. И една камара — обърни внимание — картини. Дървета, цветя, улични пейзажи, ей такива простотии. Попитах женичката му кой е *големият художник*. А тя каза, че не може да направи дори рисунка на човече. Тогава хлапето изтърси, че бил татко му. Обичал да рисува през уикендите. Така се разтоварвал.

— Тялото на младата жена, открито миналия четвъртък в изоставения хотел „Ригал, апартаменти“ в центъра на Маями, най-сетне бе идентифицирано. Нашият репортер Марк Фелдинг, който е лично замесен в тази невероятна история, разказва — обяви нахаканата блондинка в тесен син пуловер, подчертаващ големия ѝ бюст.

— Андреа, самоличността на младата жена, открита миналия четвъртък от агентите на Правозащитната агенция на Флорида и полицията на град Маями в този отреден за събаряне хотел, остана загадка до тази сутрин, когато направеният ДНК анализ я идентифицира като седемнайсетгодишната Гейл Сампсън от Холандейл, една обърквана тийнейджърка с проблемно минало. Защо установяването на нейната самоличност отне толкова време? Макар че служителите на ПАФ и полицията отказват коментари, източници, присъствали на страховитото местопрестъпление, потвърждават, че тялото е било обезобразено до неузнаваемост. Ти си права, Андреа. Този случай наистина е достоен за сюжет на трилъър. Въпреки че дадох обещание да съдействам на полицията и да не преча на разследването, това обезобразяване, както ми бе описано от въпросните източници, изглежда съответства на раните, нанесени на момичето, нарисувано в зловещата картина, която ми беше изпратена лично по пощата до телевизия WTVJ, Канал Шест, още миналата седмица. Картината вероятно е нарисувана от убиеца на Гейл Сампсън. Според сведенията на полицията Сампсън редовно е бягала от дома на приемните си родители Гай и Тути Родригес преди последното си изчезване, станало през месец юни. Но фактът, че е в неизвестност, е докладван в Службата за закрила на детето и семейството едва на шестнайсети септември — почти три месеца по-късно, когато безхаберният учител се обадил на семейство Родригес, за да ги пита защо тя не посещава училище. Намираме се пред жилището на семейство Родригес, но никой не отваря вратата. Както знаеш, Андреа, агенти на ПАФ

разследват скорошното изчезване на друга тийнейджърка с проблеми от Южна Флорида, тринайсетгодишната Илейн Емерсън от Корал Спрингс, която не се е прибрала в дома си след училище на двацет и трети октомври. Илейн се води избягала в списъка на ПАФ, качен в уебстраницата на агенцията, но органите на реда се опитват да установят дали изчезванията на двете момичета не са свързани по някакъв начин. Да се надяваме, че такава връзка няма. Аз съм Марк Фелдинг, а това е част от журналистическото разследване за тъмната страна от живота на избягали тийнейджъри от Южна Флорида, по което работя...

Мъжът погледна към уискито си „Джей & Би“ и го разклати в евтината чаша. Не успя да сдържи усмивката си, докато гледаше новините на плоския екран над бара, въпреки че щеше да се изгълкува много, много зле, ако някой го видеше в този момент. Най-малкото би било крайно *неуместно*. Така че прехапа силно бузата си от вътрешната страна, докато не прокърви. Не го заболя, но поне спря усмивката му. Едно „вампирско“ ухилване с окървавени зъби определено щеше да привлече вниманието и да озадачи околните.

Най-сетне бе станал централна новина. Беше забелязан. Въпреки опасността да бъде изобличен, въпреки че вече официално живееше на ръба, усещането беше хубаво. Твърде дълго бе стоял сам с ексцентричните си мисли и беше вършил неща, които самият той понякога считаше за... неправилни. Но в момента решението да покаже на света кой е и на какво е способен беше странно освобождаващо. А опасността от това да седи в този бар, пълен с непознати хора, и да слуша заедно с тях за ужаса, който бе способен да всява, беше... възбуждаща. Не беше хомосексуален, но си представяше какво е усещането да се разкрие, ако беше такъв. Или поне да *реша* да се разкрие. Особено ако например бе известен спортист или рокзвезда, увити в красива, мъжествена, търговска опаковка, в която се е задушавал — простото решение да бъде това, което е, независимо от последствията... щеше да е пречистващо. Дори никога да не си прекрачвал наяве затворената врата към този различен, розов хомосвят, самото *решение* да го сториш сваляше огромна тежест от плещите ти.

Барманът донесе още една порция фъстъци, без да обели дума. Обичаше „Дейв и Бъстърс“. Храната беше страхотна, но концепцията на мястото бе тази, която го караше да се връща там. Еклектичен

ресторантски комплекс със семейна насоченост, към който има пасаж с магазини, отделно има маси за билиард, видеоигри на баскетбол, клетки за батиране, „Данс Данс Революшън“^[1], Дерби симулатори. Всякакви игри — от „Пакман“ до „Призрачния отряд“ — стига да ти се играят, те чакат там. И не бяха само игри за хлапета. По средата на пасажа имаше огромен бар, зареден до дупка с всевъзможни щури коктейли като „Мелонтини“ или „Снежен конус“. Той се озърна в полупразния бар. Загледа момичетата, които смучеха сини питиета с чадърчета и ананасови резенчета. Замайваха се със „Синьо кюрасао“ и ром „Бакарди лимон“, преди да се озоват с пръснати сливки на задната седалка в колите на гаджетата си, без изобщо да осъзнаят упойващата сила на сладката синя напитка, докато на сутринта не се събудят без бельо и с облечени наопаки блузки.

В този момент я забеляза до най-отдалечената боулинг пътека, изглеждаща точно по начина, както се беше описала в нейния блог. Дълги фосфоресциращи розови букли обрамчваха бледото ѝ лице, контрастиращи на иначе правата ѝ гарвановочерна грива. Висока, както майка му би отбелязала учтиво, „с едър кокал“, което беше евфемизъм за кранта. Амазонка. Не беше от любимия му тип, но понякога харесваше разнообразието. Имаше определена слабост към блондинките, тъй че сега беше ред на нова брюнетка. Шели нямаше талия на супермодел, което също щеше да е забавно. Можеше да измисли цяла нова серия от игрички с нея. По никакъв начин не можеше да се сравнява с Лейни. Но Лейни беше специална. Беше различна, тъй че нямаше място за сравнение. По цялото ухо на Шели имаше нанизани халки. На долната ѝ устна също се мъдреше халка. От другия край на залата наддушваше уличницата у нея. По целия ѝ гръб, чак до прекалено тесните джинси се спускаше пеперуда, изрисувана в сигнални цветове. Всичко у Шели крещеше: „Забележете ме!“. И той, естествено, я забеляза. Ръката му затрепери и алкохолът се разля по палеца му. Той го облиза и погледна часовника си. Малко беше закъсняла, но поне беше дошла. Както му бе обещала.

Изглеждаше точно както на страницата с нейния профил. Не беше никак изненадващо — на шестнайсет или на седемнайсет нямаше все още какво да крие, нямаше образ, който да се нуждае от отчаяно преправяне, за да скрие лошото минало. Точно заради това харесваше тази възраст; беше напълно разголена. Той подозираше, че

за в бъдеще Шели Лонго ще поиска да се отърве от пиърсингите, татуировките и репутацията на лесно момиче, която несъмнено си беше заслужила. Щеше да се връща към обърканото си детство и като толкова много други щеше да го пренаписва не без въображение. Ей я на — минаваше полунощ в понеделник, а младата Шели бе във вихъра на купона, отпивайки крадешком от коктейлите на своите приятелки уличници, фиркани до козирката, парадирайки с евтини дрънкулки, далеч от родителски очи. Този тип момичета му беше до болка познат, засичаше ги на секундата в чатрума, в мола, в търговския пасаж. Все едно ги надушваше. Уязвими самотнички, оставени да растат на самотек, търсещи приятелство навсякъде, където могат да го намерят, и от всеки, който им го предложи. Дори от хищници като него.

Той я наблюдаваше как се навежда и вдига топките, смеейки се, размятвайки гривата си, обхващайки изкусително с устни гърлото на бутилката бира, която похотливият барман ѝ беше изпратил с усмивка. Усети, че получава ерекция, и се запита би ли го разпознала от краткия им вчерашен чат в чатрума „Военна стратегия Белият вълк“. Представи си я като допълнение към своята колекция. Дали щеше да се впише? Представи си, че рисува кръглото ѝ лице и как би уловил върху платното потрепването на отворителната сребърна халка на долната ѝ устна, когато закрепчи.

Но тази вечер не можеше да си позволи грешки и импулсивни действия. Беше тук, за да гледа, и само толкова. А дори това беше твърде рисковано. Рисковано беше изобщо да излиза при цялото внимание, насочено към него. Ерекцията изчезна. Ето как и най-добрите се оставяха да бъдат заловени — като проявяваха глупост. Навярно беше параноичен, представяйки си, че всички го следят. Или нарцистичен. Вече бе хвърлил котва в мътилката на „Ужасна трагедия номер четири“. Засмука от питието си и се огледа непринудено наоколо, към света отвъд затворената врата. Никой не го наблюдаваше. Никой не се взираше, за да го разпознае. Никой не го разпознаваше — като лице с добра или лоша слава. На никого не минаваше през ума, че човекът, седнал през един стол на бара, който споделяше с тях усмивка и пиене, може всъщност да е... нередовен. Че можеше да се окаже убиец психопат, който храни слабост към... невръстни красавици. Никой не се притесняваше, че ръката, която случайно са докоснали,

пресягайки се към фъстъците, е същата, която беше сътворила новините от тази вечер.

Той грабна сакото си и остави щедър бакшиш на бара. Огледа се за последен път и пресуши питието си, примесено с металния вкус на топла кръв. Не. Никой не го наблюдаваше. Всъщност никой даже не гледаше телевизора.

Той потисна усмивката си, смесвайки се с късната вечерна тълпа, като мина покрай заетите боулинг пътеки. Върховете на пръстите му бръснаха леко топлите, ярко оцветени крила на пеперудата ѝ, докато си проправяше път през стената от млади тела, насочвайки се към изхода. По цялата му ръка сякаш премина електрически ток. Измърмори някакво извинение за невниманието си, но тя дори не забеляза докосването. Продължаваше да се смее.

Никого не го беше грижа. Абсолютно никого.
Засега.

[1] Музикална видеоигра, в която виртуалните играчи изпълняват стъпки в такт с музикалния ритъм. — Б.пр. ↑

Лейни се беше свила на малка стегната топка върху мръсния под и затискаше ушите си с ръце. В ума ѝ отново и отново звучеше любимата ѝ песен „Сладко спасение“, изпълнявана от Гуен Стефани. Как ѝ се искаше съзнанието ѝ да се освободи и да сътвори света наново, както се пееше в песента! Само да можеше да се измъкне дори за няколко минути от тази гробница, смърдяща на стара пръст, плесен и човешка гнилоч, в която беше зазидана! Но спасение нямаше. Дори мечтите ѝ бяха заменени от кошмари.

Загубила бе представа от колко време лежеше тук, пеейки си наум все същата песен. Времето вече не означаваше нищо. Минутите можеха да бъдат часове, дори дни или може би седмици.

Бавно се надигна и седна, вслушвайки се усилено. Тишина. Нямаше стъпки. Нито скърцащ под. Призрачното драскане беше спряло. А гласовете... бяха ли действителни? Тя тръсна глава, протягайки ръка в тъмнината, за да усети къде се намира. За да се увери, че наистина е сама. Толкова беше гладна. И жадна. Ръката ѝ попадна на нещо в ъгъла. Беше гладко и обемисто. Усецаше го като пълна торба. Ръката ѝ го заопипва, докато намери отвора. Бръкна вътре. Беше пълно с дребни, твърди... камъчета?

— Там ли си още? — прошепна гласът. Идваше откъм стената.

Лейни моментално се сви на топка върху пода и се разплака.

— Не, не, не...

— Слушай! Слушай! Не започвай пак да пееш — изрече гласът от стената. — Просто говори с мен.

Лейни преглътна хлипането.

— Говори с мен! Няма страшно. Всичко ще бъде наред. — Беше момичешки глас. — Не плачи. И аз съм тук като теб. Не си сама.

— Какво? — прошепна Лейни в отговор.

— Просто говори с мен. Имам нужда да говоря с някого. Вече откачам тук. А ти пееш...

— Къде си? — запита Лейни и ръката ѝ докосна студената стена.

— Не знам. В килер, предполагам. В стая, като теб, нали така?

— Така — произнесе тихо Лейни.

Притисна лице към стената.

— Коя си ти? Как се казваш? — попита момичето.

— Лейни. Аз съм Лейни. Името ми е Лейни. Той ме отвлече. —

Моментът беше толкова смазващ, че тя отново се разплака.

— Отвялякъл е всички нас. Той е злодей. Истински злодей.

— Всички нас?

— Да. Не сме само ние двете. Има още, някъде тук долу. Чувам ги през стените.

— Не мога да виждам — изхлипа Лейни. — Направил ми е нещо на очите. Мисля, че съм сляпа!

— Това са само превръзки. Превръзки и лепенка. Може да се опиташ да ги свалиш, но пак няма да виждаш нищо. Тук долу няма светлина. И ще си разкъсаш клепачите. Ако той разбере, че си надничала, ще използва лепило.

Полазиха я тръпки по гръбнака. Вече си мислеше, че от това лошо няма накъде, а се оказа, че има.

— Само че на мен вече не ми пука — чу тя дръзкия глас на момичето. — Аз свалих моите. Точно това се опитвам да ти кажа — пак нищо не се вижда.

— Но нали каза, че щял да те нарани...

— Вече не ме интересува. Нека само да се опита. Поне ще го видя, че идва към мен. Няма да си седя кротко като...

В този момент се усети и спря.

— Колко момичета сте тук? — попита Лейни.

— Не съм сигурна. Знам само за тези, които съм чула през стената, както теб. Говорих с три други. Ива, Джаки, Адриана.

— Къде са те?

Последва дълга пауза. Гласът на момичето прозвуча, сякаш се задушаваше, но успява да възпре пристъпите на задух.

— Не знам. От много време не съм ги чувала. Какъв е твоят знак?

— Какво?

— Кога е рожденият ти ден?

— А-а, август. Двайсет и седми август. Защо?

— Ти си Дева. Знаех си.

Лейни не ѝ отговори.

— Този път го няма от доста време — продължи момичето. — Когато ме затвори тук, пак изчезна за доста време, но този път отсъства наистина отдавна.

— Гладна съм — промълви Лейни.

— Той оставя торба с храна в ъгъла. Намери ли я? И бутилки с вода. Опирай наоколо.

— Какво е това? Прилича на пакетите, които майка купува за Роузи, моето куче. С кучешка храна.

— Точно кучешка храна е. Намери ли бутилките?

Няма начин да яде кучешка храна. Никакъв начин. Тя продължи да опипва с ръце.

— Да, напипах ги. Цяла купчина. От колко време си тук? — попита Лейни, като отвъртя капачката и помириса шишето; не миришеше на нищо.

— Не знам. Мисля, че по-дълго от другите.

Лейни отпи жадно от водата. Толкова беше вкусна! Изпразни шишето на един дъх. Това само я подсети колко беше гладна. Извади бучка от храната и я помириса. Не миришеше *толкова* зле.

— А ти коя си? — попита накрая, след като опита вкуса ѝ с върха на езика си. — Искан да кажа, как е твоето име?

Последва дълга пауза.

— Кейти — отвърна тихо момичето. — Името ми е Кейти.

Всеки, който се занимава с телевизия, ще ви каже да бягате колкото може по-далеч от телевизионния бизнес. В това число и Марк Фелдинг. Политика. Простотии. Дълги работни часове. Случайни и твърде редки успешни истории, за които в повечето случаи се знае, че нямат нищо общо с таланта. Телевизионните новини не правеха изключение. Журналистиката от ефира вече не стоеше над пошлия свят на шоубизнеса, знаменитостите и жизненоважните рейтинги. Изобличаването на корумпирани местни политици вече не беше по-почетно от това да работиш за „Дисни Чанъл“. Може би играта сменяше облика си за дълго време, но при икономика, която върви надолу по спиралата, долната граница неочаквано отрязваше престижни журналистически кариери и независимо дали ви харесва, или не, вратите се отваряха за онези от новоизлюпените нископлатени възпитаници на репортерските колежи, които можеха да покажат големи цици и ослепително бели усмивки. В зрялата възраст от четирийсет и две години изгледите пред „стара телевизионна кримка“ като Марк бяха доста песимистични, особено след дванайсет години стаж в шест различни телевизии, в които бе наблюдавал как бизнесът се променя към по-зле. Знаеше, че бе настъпил моментът или да потъне, или да се спасява.

Марк виждаше ясно изписаните знаци от известно време: драстичното намаляване на ефирното време за неговите репортажи; съкращаването на разследващия състав; наемането на неопитни разследващи журналисти на свободна практика; общата „ютюберизация“ на новините, при която яхувци с камкордери подменяха ветерани в професията, и електронното събиране на информацията. Налагаше се да работи все по-усилено и по-усилено по сглобяването на значима тема само за да види някой двайсетинагодишен сополанко да краде триминутно ефирно време, бълвайки безсмислици за вредата от непремахването на пуха от сушилнята ви. Ситуацията беше много потискаща, но Марк се бе

зарекъл да не се впряга. Канеше се да се измъква, ето какво възнамеряваше да направи. Това беше Генералният план. И щеше да напусне, преди да му покажат вратата.

Наистина беше забавно как понякога съдбата превръща мръщенето в усмивка. Само преди седмица обмисляше как ще пише романи по действителни криминални случаи на задната веранда сред природата на Озаркс, когато съдбата му поднесе „Историята, която прави кариера“. Онова, което беше започнало като „клише“ на разследващ репортаж за избягали от дома си тийнейджъри, беше довело до пълнокръвната лудост от изминалата седмица. И до ударната доза стероиди в боледуващата му кариера. Ето го отново в играта — като Джон Траволта — с шансове да измине целия път...

Рейтингът на новините по телевизия WTVJ беше скочил до небето, задминавайки CBS4 и WSVN 7 в пояса на късните новини, когато тялото на Гейл Сампсън бе открито в хотел „Ригал“. И през всяка следваща вечер. В бизнес, където рейтингите определят успеха, скокът беше огромен. А по мнението на продуцента на предаването той се приписваше директно на факта, че вече новоизгрялата звезда на телевизионния канал, Марк Фелдинг, репортер от мястото на събитието, разполагаше с вътрешна следа по „убийството Пикасо“, както бе наречено. Отначало му изглеждаше донякъде като лично възползване от подобна трагедия, но Марк го преодоля. В края на краищата ураганът „Ендрю“ бе изстрелял Браян Норкрос от обикновен водещ на рубриката за времето до национално признат метеоролог, докато голяма част от зрителите на Маями живееше под брезенти, без електричество и вода, и никой не го обвини за това.

Наградата за Марк от телевизията за това, че ѝ помогна да задържи най-високия рейтинг, беше триминутен специален седмичен обект „Попитайте Марк“ в понеделник и сряда — програма за самопомощ в превенция на престъпленията, която неговият продуцент първоначално възнамеряваше да изпробва с някой от новоназначените сополанковци. Как да разпознаете сексуалния хищник; как да се защитите срещу изнасилвач; как да се предпазите от кражба на личните ви данни — неща от този сорт. Не беше звезден миг, но все пак бе редовно актуално предаване. Възможност да си създаде име. Досега не беше получавал такъв шанс.

Тъй като не искаше да се издънва, посвети голямата част от победата на сценария за първото излъчване в сряда. После се захвана с някакво проучване и преди да се усети, вече оставаха само тринайсет минути до извикването му. Разполагаха само с един час в студиото и всяка секунда се броеше, а тъй като директорът на студиото не беше ничий приятел, определено трябваше да мине през гримьорната.

— Фелдинг! Ей, Марк!

Марк разпозна гласа зад гърба си, подминавайки забързано нюзрума по коридора. Беше Тери Уолш от залата за приемане на пощата. Правейки няколко крачки назад, извика:

— Здравсти, Тери! Бързам...

— Имаш пратка, която не се побира в кутията ти — събщи Тери, който беше абсолютно копие на Джери Гарсия.

Тикаше количка с пощата, размахвайки жълт плик с нестандартно голям размер.

— Да го оставя ли на бюрото ти?

Марк се закова с разтуптяно сърце. Очакваше архивни видеозаписи по друг обект от предаването за самопомощ. Може би Тери имаше предвид тях. Жълтият плик можеше да не е за него.

— Какво е, Тери?

Тери отново размаха плика.

— Откъде да знам бе, човек. Пристигна днес. Сигурно е предадено на ръка. Написано е твоето име, но не се побира в кутията ти. Не се прегъва. — Той се опита да прегъне плика, за да му покаже.

— Не! Не! — развика се Марк, втурвайки се назад по коридора с протегнатата ръка, сякаш Тери държеше в ръцете си бомба и си играеше с червените и сини жички. — Недей! Не го пипай!

Тери отстъпи назад.

— Добре бе, човече — отвърна той и сви рамене, подавайки плика.

Сърцето на Марк биеше до пръсване. През ума му преминаха като на лента сцени от двата му любими сериала — „От местопрестъплението“ и „Закон и ред“. *Какво да направи?* Не трябваше да го подмята. Това не биваше да прави. Трябва да огледа плика. Ето как трябваше да постъпи. Без паника. Преобърна плика в ръцете си. Нямаше особени белези. Само обикновен етикет с надпис на компютърен принтер „WTVJ 6, разследващ репортер Марк

Фелдинг“, залепен на предната му страна. Той притисна леко пакета. Усещаше се нещо твърдо и обемисто. С грапавини. Подуши мястото на затваряне. Миришеше като боя.

Марк погледна часовника си и извади мобилния телефон. Набра номера на своя продуцент с треперещи пръсти, крачейки обратно към кабинета си.

— Пол, обажда се Марк — произнесе той при включването на гласовата поща.

Опита се да овладее все по-силната възбуда в гласа си, но май не се получи.

— Боя се, че днес няма да мога да направя записа. Нещо изникна. Мисля, че е наистина голямо.

Двете момичета седяха една срещу друга на пода, притиснати в неестествена прегръдка. Китките на отпуснатите им надолу ръце бяха оковани заедно, а изпонарязаните им лица бяха обърнати към художника. На мястото на очите зееха черни дупки. По бузите им се стичаха червени сълзи надолу към изкривените отворени усти, увековечени с плътен замах на четката в смразяващи кръвта писъци.

Снимката на зловещата рисунка на двете викащи блондинки, вече увеличена до плакатен размер като вещественно доказателство, в момента висеше на ново корково табло, което заемаше цялата стена в отдела на екипа за борба с престъпления срещу деца. До нея беше закачена снимка на рисунката на Гейл Сампсън, получена миналата седмица. Под тях бяха наредени снимки от местопрестъплението Сампсън, направени в „Ригал, само апартаменти“. Бюлетините на Информационния център за застрашени изчезнали лица бяха закачени с лепенки под викащите блондинки, но там липсваха снимки от местопрестъплението. Засега. От десет часа предобед в петък всичко, с което разполагаха, беше поредният брутален портрет.

— Картината е изпратена в лабораторията — обяви Боби на насядалите около заседателната маса мъже в отдела на отряда за борба с престъпления срещу деца: Зо, Франк Весо и специалните агенти за борба с престъпления срещу деца Сиро Асеведо и Лари Вастайн.

Ако последното смразяващо художествено произведение се окажеше рисунка на поредното местопрестъпление, създаването на екип за специално реагиране трябваше да бъде основен приоритет. Но дори и без другите две тела Боби знаеше, че вижда точно това — сцена на престъпление. Затова и сметна, че ще бъде в най-добрия интерес на обществото да привлече най-големите капацитети за това разследване. Именно с това намерение беше докарал Вастайн и Асеведо и се беше свързал с кабинета на главния прокурор на окръг Маями-Дейд за правна подкрепа. Заместник главният прокурор Стефани Гравано вече беше официално прикрепена да помага на непълно работно време на

спешно сформирания се специален екип с правна подкрепа, като издаването на съдебни заповеди и призовки. Ако бъдат намерени още тела в юрисдикциите извън град Маями, където беше открита Гейл Сампсън, тогава членове на съответните полицейски управления също щяха да се включат към специалния екип заедно с управленията, откъдето са изчезнали жертвите.

— Да се надяваме, че няма да ни потрябва още по-голяма стена — беше коментарът на Зо.

— Както виждам, смяташ, че са идентифицирани — додаде той, кимайки към фишовете на Информационния център за застрашени изчезнали лица, закачени под викащите блондинки.

— Вземаме генетичен материал от естествения баща, който живее в Дейтън, Охайо, но изглежда са Роузан и Розали Боганес, на осемнайсет и седемнайсет години, от Флорида Сити. Двете сестри, които изчезнаха миналия август от дома на леля им, след като майка им починала от свръхдоза хероин. Вземаме проба от бащата, както казах. Когато и ако открием тяло — или тела — поне ще имаме генетична мостра за сравнение.

Зо поклати глава.

— Сестри? Дори не съм чул, че са в неизвестност. Как може избягали сестри да не попаднат в шибаните новини?

— Бягство на сестри не е толкова необичайно явление. Когато в дома има упражнено насилие, то обикновено не е само спрямо едното дете. Или пък майката и таткото имат проблеми с алкохола и наркотиците и децата търсят някакъв изход, за да не бъдат разделени в приемни семейства — обясни Боби.

— Децата смятат, че е по-безопасно, ако са повече — психика от сорта „ако ти скочиш, и аз ще скоча“. А може едната сестра да не иска да остави другата сама. Наричам го „синдром на малката майка“ — предположи Лари.

Боби кимна.

— Според лелята сестрите Боганес са редовни бегълки, които мразят всякаква опека. Днес разговарях с нея. Тя продължава да си мисли, че Розали и Роузан са се метнали на товарен влак и най-сетне са отишли в Лас Вегас, както неведнъж са заплашвали да сторят.

— Лелята ще може ли да ги идентифицира, ако намерим тяло? Или по-скоро тела? — Зо погледна към снимките на Гейл Сампсън и

замислено разтри наболата си брада, очевидно припомняйки си жестоката сцена, на която беше свидетел миналата седмица. — Вероятно не. Как тогава реши, че са точно те? Двете сестри?

— От миналия четвъртък пресявам снимките от Информационната база данни, а Дон съставя списък на деца в неизвестност от Южна Флорида, които не са вкарани в ИЦЗИЛ, опитвайки се да направи изчерпателен списък на бегълците, с които да работим. Марк Фелдинг също беше започнал да съставя свой списък, в който категоризира сходствата между жертвите и между изчезванията. Има и други изчезнали сестри, но само две сестри са блондинки. Решаващият фактор беше, че Розали Боганес е описана с осакатен палец в полицейския доклад от Флорида Сити. Бащата е отрязал половината ѝ пръст, когато е била на три години, което е причината да му отнемат родителските права. Погледни тук — каза Боби, посочвайки под окованата китка на едното от момичетата на картината. — Половин палец.

— Мамка му — възкликна Зо и изпусна дълбока въздишка. — Още едно убийство, с което този град си създава заслужена репутация. Искам да знам за този Фелдинг. Разказвай. Какви са тези истории с него, по дяволите? Трябва да научавам за поредна картина, като гледам шибаните новини ли? Каква е тая история?

— Фелдинг е задник — отговори Боби. — Твърди, че бил получил пакета и тъкмо ни се обаждал, когато неговият продуцент влязъл, видял картината и започнал предаване на живо в пет часа. Твърди, че всичко, което е споменал в ефир, е, че има ново развитие по убийствата „Пикасо“.

— Тъй де, и аз едва не се задавих с хотдога, когато го чух да казва, че новото развитие е още една шибана картина на две мъртви момичета, която била изпратена до него — изсумтя Зо.

— Той е лешояд — вметна Сиро. — Всички тия репортери са такива. Питай някоя знаменитост.

— Можем ли да му лепнем възпрепятстване? — попита Зо.

— Искам го, и още как, ама не става — отвърна Боби. — Картината е изпратена до него. Не мисля, че имаме правни основания. По неизвестна причина този психопат Пикасо е избрал за свой говорител пред света един залязъл репортер от Канал Шест, който явно му върши чудесна работа. Той не е глупак — сигурен съм, че вижда

потенциалните възможности за кариерата си. Накрая все пак ни се обади и все пак предаде картината. Но аз ще се обадя на Стефани и ще я накарам да намери съдия, който да му затвори устата. Това е текущо разследване, което неговите номера компрометират.

— Ако не се намери такъв съдия, кажи на Стефани, че аз лично ще му натикам номерата в гърлото — закани се Зо. — Нещо за пратката?

— Нищо. Непроследим залепващ етикет. Обикновен канцеларски плик, продават ги по дузина за десет цента. Отпечатъци навсякъде — от залата, където се получава пощата, до изпълнителния продуцент, със сигурност. Изпратен е за други следи и серологичен анализ. Ще видим какво ще излезе, но не съм обнадежден, освен ако не открият ДНК по етикета.

— Нека да отгатна — името ти фигурира в пратката? — обърна се Зо към Боби.

— Също както преди. Изрезки от вестник, сглобени с лепило — отвърна Боби.

— Е, поне е очевидно, че този тип иска да привлече вниманието ти, Пастире. Тоест, след като влезе в новините в пет часа — изтъкна Лари.

— За щастие, Фелдинг не е излъчил самата картина — отбеляза Боби. — Поне ще се отървем от откачалниците.

По неизвестна причина никой досега не беше успял да му даде логичен отговор защо сложните престъпления винаги привличаха голям брой фалшиви самопризнания. Оплевяването на ненормалниците от уравнението можеше да отнеме много време.

— Ако случаят е същият като със Сампсън, значи двете са вече мъртви — произнесе Лари. — Според аутопсията на Сампсън тя е била държана дълго време, преди да я очисти. Ако я е отвлякъл, откакто е изчезнала, това са пет месеца. Тези сестри от колко време са в неизвестност?

— От август — уточни Боби.

— Значи три месеца. А това е адски дълго време да държиш някъде живи момичета, ако прави точно това. Имаше ли нещо по тялото на Сампсън, което да ни помогне да разберем къде ги държи?

— Всичко от тялото ѝ минава през серологичен и токсикологичен анализ. Знаеш, че това може да отнеме седмици,

понякога и месеци, ако не знаят какво точно търсят — отговори Боби с въздишка.

— Какво, по дяволите, кара този тип да излезе на светлина точно сега? — запита Сиро. — Искам да кажа, че ако държи и пречуква момичетата, без никой да го притеснява, защо сега излиза на светло? Какво иска?

— Точно това, което получава — реклама. Да види себе си по телевизията. Позорна слава.

— И тъй, къде са те сега? — запита тихо Весо.

— Това е въпросът за един милион долара — каза Боби с въздишка, забравяйки за момент, че Весо се цели в неговата длъжност.

Приблужи се към снимката с момичетата.

— Ето, отвъд този малък кръгъл прозорец зад тях се простира яркосиня вода. И в нея две яхти. Накарах криминалистите да увеличат ето тази част от снимката. — Той измъкна от една папка снимка с размер двайсет на двайсет и пет сантиметра и я забодде на корковата дъска. — Струва ми се, че е нарисувал началото на името на яхтата, *Емп*. И с това приключва. А това тук? Дали не са очертанията на къща? Изглежда доста шик. Може да е на Стар Айлънд^[1] или на Съни Айлс^[2]. Може да е всяка приятна брегова линия.

— Дали пък не са на яхта? Този кръгъл прозорец на какво ви прилича? — обади се Сиро. — Лари, ти си яхтсменът. Какво ще кажеш?

— Би могло да е яхта. Ако, както казва Боби, той рисува онова, което вижда, значи гледа към тези две закотвени яхти и вероятно към къща или ресторант. Аз също не я разпознавам.

— Лари, проверете всички регистрирани яхти от Палм Бийч до Флорида Кийс и вижте дали някоя съвпада — каза Боби. — И съберете информация за временно пребиваващите яхти — тоест онези, които са регистрирани другаде, но престояват в Южна Флорида през сезона.

— Готово — отзова се Лари с кимване.

За известно време залата се смълча. Всички очи бяха приковани в корковото табло. Боби пръв наруши мрачното мълчание.

— Мисля, че ни е оставил и други следи, които иска да открием, момчета. Добре замаскирани следи. Ето защо смятам, че е време да ги потърсят повече от един чифт очи.

Боби извади друга снимка с размер дваайсет на дваайсет и пет и посочи към колието на едната блондинка. Ярко неоноворозово сърце, вградено в друго сърце. След това извади един от фишовете на ИЦЗИЛ.

— Такова колие е видно на снимка на момиче от Информационната база данни. Ето я — Никол Крупа — петнайсетгодишна брюнетка от Ривиера Бийч. Доста уникално колие, не мислите ли? А тениската с „Лед Цепелин“, която носи другата сестра, отговаря на описанието на облеклото на друга бегълка, Адриана Суийт. Имаме и тениската с ухиленото лице, носена от Гейл Сампсън, отговаряща на описанието на дрехите на Алегра Виленуева, с които е била видяна за последно. А сега това — каза той, посочвайки към краен ъгъл на картината.

Измъкна трето увеличено изображение дваайсет на дваайсет и пет. Върхът на учебник по математика стърчеше от чанта за учебници в розово и таки.

— Какво пише там? „Ами ако не съм героят?“ — зачуди се Лари.

— Май това пише — отвърна Боби. — Думи на героя вампир, Едуард Кълън, от вампирските филми „Здрач“.

— Онази лудата майка не каза ли, че дъщеря ѝ има чанта за учебници „Здрач“? — попита Зо.

— Каза, я — кимна Боби.

— Отвякъл е момичето Емерсън...

— Аха. Пипнал е Лейни — съгласи се Боби. — И мисля, че има и други. Мисля, че в тези картини има скрити знаци. Като списанията със скритите картинки. Помните ли ги? Ребусите „Можете ли да откриете скритата картинка?“. Тениските, колието, различната прическа на нарисуваната Гейл Сампсън. Двете различни кръвни ДНК на картината със Сампсън. По дяволите, ние може дори да не разпознаем всички знаци, защото не търсим жертвите. Даже може да не знаем, че те са в неизвестност.

— Само това липсваше... — продума Зо и отново разтри брадата си.

— Той не просто ни се надсмива, момчета — изрече тихо Боби, вторачен в картината, — а ни показва своята колекция.

[1] Стар Айленд — изкуствен остров с овална форма в залива Бискейн, в границите на Маями Бийч, Флорида. — Б.пр. ↑

[2] Съни Айлс — островен град в северозападната част на окръг Маями-Дейд, курортен център. — Б.пр. ↑

— Какво ще кажете за доведения баща? — попита Сиро, докато всички разглеждаха мълчаливо снимките. — Искам да кажа, ако преди не е било интересно, че обича да рисува красиви картини в тайното си ателие, сега със сигурност става интересно. След като вече знаем, че има определена връзка между изчезването на Лейни и въпросния Пикасо.

— Точно така. Само че е малко прекалено явно, мисля аз — забеляза Боби. — Ако Ламана е Пикасо, защо ще ни изпраща картина, която може да го свърже с изчезването на доведената му дъщеря? Той вече знае, че го подозираме за това.

— Може да си мисли, че това ще отклони подозрението от него — предположи Сиро. — Може да смята, че ако ние си мислим, че онзи психопат Пикасо е отвлякъл хлапето му, тогава няма повече да гледаме към него, а ще търсим други хора в съвсем друга посока. Преобръщане на мисленето? Все едно ни е избудалкал, слагайки знак със стрелка, на който пише: „Лошият е ей там!“.

— Вече го разпитвах и не мисля, че е толкова изобретателен — отвърна Боби. — Но може пък да е толкова глупав. И съм съгласен, че трябва да го проверим. Това означава наблюдение „двадесет и четири часа, седем дни в седмицата“.

— Разговаря ли с другата му дъщеря? Каката? Може тя да хвърли някаква светлина — предложи Зо.

— По думите на Дебра Ламана тя е „в постоянна липса“, край на цитата. Не съм сигурен дали не и с малко помощ от мама — семейният влак е забуксувал, когато татенцето е станал център на вниманието. Но самата сестра също има минало с бягства и е напълно възможно отново да е вдигнала гълъбите, а майката да не съобщава, за да не ѝ се бъркаме в живота.

— Педофилското порно в компютъра на Ламана не беше достатъчно, за да го закопчам, така ли? — попита Лари. — Поне да го държим далеч от улицата, докато търсим нещо повече?

— Той отрича това да са деца, а момичетата не са в предпубертетна възраст — уточни Боби. — Намирането на експерт, който да свидетелства, че те могат да бъдат под шестнайсет години, ще бъде трудно и неизбежно ще доведе до друг експерт, който ще твърди обратното. Това е основателно съмнение. Стефани дори не би помислила за арест по тези обвинения. Колкото до уебкамерата, няма доказателство, че точно той е инсталирал „Троянския кон“. Крис Тюран не можа да идентифицира кой е извършителят. Тайното ателие ще ни издейства друга заповед за обиск и по-щателен оглед на къщата. Искам дрехи, бои, платна, косми от четки за рисуване, влакна — всичко, което евентуално може да го свърже с тези картини. Искам също така да вляза в колата му. Трябва да е превозвал тези момичета от мястото на срещата до мястото, където ги е държал или където ги е захвърлил.

— И където може все още да ги държи — додаде Зо. — Ако разсъжденията ти са правилни, Боби, ако това розово колие и различните тениски и ДНК означават, че той е насадил цяла градина от знаци и че има още жертви — и както Гюнтер предполага, този ненормалник ги оковава известно време, преди да ги ликвидира — това означава също, че трябва да има място, където ги държи. Трябва да измъкнем всичко възможно за имотите, до които Ламана има достъп. Това включва и близките му. Трябва да имаме едно наум, че може и да не работи сам.

Боби кимна.

— Това е още една причина, поради която не ми се иска да го закопчаваме още сега. Ако той е замесен, ако е Пикасо, тогава може да ни отведе до другите момичета, които е възможно да са още живи. Гейл Сампсън беше убита само един-два дни преди да я открием. Не храня особени надежди за сестрите Боганес, но за другите храня, ако изобщо има други. Дали Ламана е Пикасо, или е някой друг, крайният въпрос, на който трябва да отговорим, е онзи, който ще ни отведе при жертвите. Дотук индикациите са, че този мъж си набелязва избягали или изоставени деца — нежелани от никого. Как? Как се среща с тях? И с каква музика ги подмамва да го последват извън домовете си през нощта, все едно е Вълшебния свирач? Ако открием мястото, откъдето ловува, може и да го намерим.

В този момент телефонът на Боби иззвъня. Той прие разговора, след като видя номера.

— Дийс.

— Агент Дийс, обажда се дежурен офицер Карин Кьоле, от ПАФ в Талахаси. Обаждам се да докладвам, че непълнолетната, която сте обявили за издирване в системата, е била засечена тази сутрин от полицейското управление на Корал Спрингс при подаден сигнал за нахлуване в частен дом. Лиза Ашли Емерсън, дата на раждане 10 май 1991 г., е транспортирана в Корал Спрингс, предстои разпит и уведомяване на родителите. Аз ли да се свържа с арестуващия орган от ваше име и да ги информирам за издирването, или ще желаете сам да предадете информацията?

— Търсехме те, Лиза — обяви Боби с усмивка, когато той и следовател Бил Дагър отвориха вратата и влязоха в неговия кабинет в Полицейското управление на Корал Спрингс.

Кльощавото момиче с дълга, чорлава кестенява коса изпищя, подскочи в стола и изпусна мобифона си, по който очевидно бе дърдорчила до момента. Той се удари с трясък в тънкия килим, разпадна се на части, които рикошираха в три различни посоки.

— Аз... вие... Не ви чух да отваряте вратата. Мислех, че е баща ми — изпелтечи тя, навеждайки се да събере парчетата. Тя се прокашля. — Моят доведен...

Боби вдигна батерията и ѝ я подаде.

— Доведеният ти баща ли? Не. Но точно за него искам да разговарям с теб, Лиза. Аз съм специален агент Боби Дийс. Работя в Правозащитната агенция на Флорида. Разследвам изчезването на помалката ти сестра Илейн.

— Ох. — Погледът на Лиза се стрелна из стаята. Седеше на крайчеца на стола, сякаш готова да побегне.

— От две седмици се опитвам да говоря с теб, но теб те няма вкъщи, няма те в училище. Вече не работиш в боулинг залата. — Той се подпря не принудено на ръба на металното бюро пред нея.

Дагър стоеше на стража до вратата.

— Каква е тази работа? Да нямаш проблеми, Лиза?

Тя се загледа в скута си, където разчепкваше хартиена носна кърпичка.

— Не. Няма проблеми. Просто точно сега не искам да бъда вкъщи, това е всичко.

— Защо? — попита Дагър.

Тя сви рамене.

— Кога за последен път видя Лейни? — запита Боби.

Тя отново вдигна рамене.

— Не знам. Май в деня, преди да не се прибере. На закуска.

— Какво си мислиш за изчезването на сестра ти? Има ли причина и тя да не иска да се връща у дома?

Лиза не пророни дума дълго време. Продължаваше да къса кърпичката на малки въздушни лентички.

— Гледах новините в дома на моята приятелка. Видях, че някакъв тип убива тийнейджърки, нали знаете? И рисува изчанчени картини на мъртвите момичета. И че Лейни... — Гласът ѝ пресекна. — О, господи, че Лейни може да е при него, разбирате ли? После майка ми каза, че полицията е идвала вкъщи и е взела разни неща като компютъра и други работи, и че са разпитвали Тод в полицейския участък.

Боби кимна.

— Виж, нямам право да обсъждам всичко с теб, но в момента наистина водим няколко разследвания. И твоят доведен баща определено беше разпитван за някои неща — такива, за които искам да разговарям с теб.

Тя се изчерви и пак заби поглед в скута си.

— Нямаше начин отново да се прибера у дома след онова нещо. Щом той е още там.

— Тод?

Тя кимна.

— Каж ми защо.

Тя поклати глава и преглътна хлипането. Когато накрая заговори, изтънелият ѝ глас звучеше като шепот:

— Тя е добро дете, Лейни. Добра сестра. Не съм ѝ казвала това. Мислех, че само е напуснала за няколко дни, за да се махне от него и изобщо, разбирате ли? Да го накара да престане да се опитва да влиза в стаята ѝ. Както мен — аз не му търпях гадориите, разбирате ли? Мръсен перверзник. Но после тя повече не се прибра, а той пак си е вкъщи. Аз няма да се върна там. — Лиза най-сетне даде воля на сълзите си.

Боби ѝ подаде друга кърпичка от кутията върху бюрото на Дагър. Не произнесе дума, докато тя се опитваше да се съвземе.

— Та аз и моите приятели просто се вмъкнахме в онази къща — мислехме, че е празна. Нали разбирате, когато хората не могат повече да плащат за нея? Забравих как му викат на това. Не бяхме влезли да крадем. Просто не исках да се връщам у дома, това е. Той е гадняр,

мръсник и перверзник и... о, господи, мисля, че може да е направил нещо на Лейни...

— Значи, мислиш, че той е човекът, когото търсим? — попита с повдигната вежда съдия Ройбен Съливан, подписвайки заповедта за обиск, която им позволяваше да претърсят отново дома на Тод Ламана — този път за доказателства по убийството на Гейл Сампсън и изчезването на сестрите Боганес.

Съдията вече бе подписал такава заповед за черната кола на Тод „Инфинити Кю45“, модел 2001.

— Пикасо, значи? Така ли го наричат медиите?

— Както изглежда, името му приляга — отвърна Боби, оглеждайки дузината карикатури на знаменитости, рисувани с въглен, които покриваха стените в офиса на съдията.

С неестествено голямата си глава с къдрава червена грива, грамаден нос като на Карл Молдън^[1] и дребно тяло самият съдия Съливан приличаше на карикатурно изображение на елф.

— Страхотно. Още един сериен убиец с екзотично име в Южна Флорида. Виж само какво направи Купидон за туризма в Маями — не престават да снимат шосето „Макартър“ — отбеляза съдията, поклащайки глава. — Спират движението да направят снимка на кръвави петна с петгодишна давност, които вече не са там.

— Пропускате мъртвите знаменитости, съдия — напомни му Стефани. — Все още спират автобуси на Оушън Драйв пред къщата на Версаче. Вече стана десетилетие. Не се ли гледа в този съд и делото на Ана Никол Смит?

Съдията направи гримаса, сякаш беше изял лимон.

— Не ми го напомняй. Цял месец не можеше да се стигне с кола до Трето Авеню. Надявам се този път сеирът да не се разпростира на север. Задръж твоите кръвожадни туристи и камерите им в Маями. — Съдията плъзна съдебната заповед към Боби по заседателната маса. — А вие, момчета, дано този път да откриете каквото търсите.

След това надяна черната тога и напусна кабинета, отправяйки се към съдебната зала.

Със заповедите в ръце Боби и Стефани се озоваха в хаотичните коридори на Окръжния съд в Броуард. Извън съдебните зали на четвъртия етаж хленчеха или ревяха бебета в сгъваеми колички, бутани от тийнейджърки, които изглеждаха прекалено млади за майки, редом до уморени жени на средна възраст, които изглеждаха прекалено млади за баби. Служители на Шерифското управление на Броуард ескортираха подсъдими с белезници към съдебните зали. Свидетели и пуснати от ареста обвиняеми, някои по размъкнати до коленете шорти и тениски без ръкави, се тълпяха около дъбовите врати в очакване да бъдат призовани или обмисляйки дали да не духнат, преди да са ги извикали. Когато бащата на Боби, бог да го прости, беше съдия в Ню Йорк, ако някой се появише в залата пред него по къси гащи, щеше да бъде обвинен в неуважение. А неуважението означаваше отиване зад решетките, независимо дали е свидетел, или обвиняем.

— Имаме подписи и на двете. Аз потеглям към къщата — обяви Боби по мобилния телефон, докато двамата следваха евтиния черен изолирбанд на пода, който отклоняваше потока от хора от новото углавно крило на съда към по-старата му част и редицата асансьори, които слизаха до фойето.

Боби мразеше съдебната сграда на Броуард. Приличаше му на лабиринт за плъхове.

— Зо ли беше? — попита Стефани.

Боби кимна.

— Момчетата седят пред къщата. Колата е при „Кармакс Помпано“ барабар със собственика й. Зо и Весо отиват да я вземат от там. Шерифското управление също участва, тъй като ще ползваме тяхната лаборатория. Благодаря, че беше толкова експедитивна, Стеф. И ти благодаря, че ме придружи. Не беше длъжна да го правиш.

Опашката за асансьорите беше от по четири човека в редица, тъй че той я поведе за лакътя към стълбите.

— Това ми спести насрочената среща при съдия Спенсър, тъй че аз ти благодаря — подхвана тя, докато тракащите й токчета отекваха по празното стълбище. — Но те предупреждавам, Боби, че въпреки всичко може да имаме реален проблем с боите, които Сиро е иззел от ателието на Ламана. Марката им, изглежда, съвпада с използваната боя в картините на Пикасо и това е много добре, но Сиро не биваше

изобщо да ги пипа без заповед. Даже не трябваше да припарва до това ателие.

— Но тъкмо защото Сиро влезе там и видя, каквото видя, токущо получихме и втората подписана заповед. Не забравяй, че съпругата си даде съгласието да претърсим и вземем каквото преценим.

— Може да сме окей с претърсването, но колкото до изземането, ателието е само на съпруга и на никой друг. Деби Ламана е твърдяла, че дори не е знаела за съществуването му. Ако този тип е нашият Пикасо, евентуалните аргументи на някой хитър адвокат от защитата ще бъдат, че съпругата не е трябвало да дава съгласието си за вземането на вещи на съпруга, над които няма права. Не се опитвам да се правя на адвокатка или да плюя по заповедта за обиск, само че...

Тъй като беше висш прокурор с над десетгодишен опит в съдебни процеси, през две от които експериментира откъм тъмната страна като криминален защитник, Стефани определено знаеше как да се ориентира по дадено дело в съдебната зала и беше дяволски добра в предвиждането на всякакви подводни камъни. А и никога не се опитваше да захаросва проблемите. На някои ченгета — всъщност на голям брой — не им се нравеше хубава млада жена да е по-умна от тях. И особено не им се нравеше, когато тази хубава млада жена им го показваше, без поне малко да погъделичка егото им преди това. Но Боби ценеше точно това у Стефани — винаги знаеше на какво се базират аргументите ѝ и беше достатъчно умен да ги чуе.

— Е, станалото станало — каза Боби, като сви рамене. — Ламана вече е на двайсет и четири часово наблюдение седем дни от седмицата. Ако е този, когото търсим, има надежда, че ще ни отведе до сестрите Боганес и всички други, които държи.

— Имаш предвид Лейни — каза тя, когато стигнаха първия етаж.

— И всички други изчезнали момичета, които мислим, че може би са при него — отвърна той, задържайки отворена вратата на фойето.

Стефани се спря и го изгледа. Сетне затвори вратата, така че да останат сами на стълбището, и произнесе тихо:

— Боби, познавам те отдавна. Ти си един от любимите ми агенти. Вълнувам се, че работиш по този случай, защото знам, че е в най-добрите ръце. Но... — Тя си пое дълбоко дъх. — Всичко наред ли е при теб? Искам да кажа, че те засяга лично.

Със Стефани бяха работили заедно по няколко случая достатъчно дълго и в близост, за да си създадат не само добри професионални отношения, но и приятелство. Стефани беше в течение на всичко за Кейти. Беше една от първите, които му предложи помощта си в онези ужасни дни след бягството на Кейти.

— Заклешила си ме на тъмно и празно стълбище само за да ми кажеш, че съм ти любимец? Ще взема да се изчервя — пошегува се той с кисела усмивка.

— Ха-ха, не искаш да ме улесниш, нали? — Тя поклати глава. — Тъй де, ченгетата винаги са големи и велики и нищо не може да ги разбие. Просто исках да кажа, че... виж, не претендирам, че знам какво преживяваш, но мога да си представя какъв ад е, Боби.

— Голям купон е, скъпа.

— Не сме разговаряли много през последната година.

— Няма особено интересни теми за разговор.

— Как стоят нещата вкъщи, тогава? Мога ли да попитам това?

Боби сви рамене.

— Можеш, разбира се.

Тя се смути.

— Съжалявам. Не исках да си вра носа, където не ми е работа. Нямам право. — Обърна се да си тръгне и отвори вратата.

Боби я придърпа нежно за ръката към себе си. Усмивката му бе изчезнала. Прокара ръка през косата си, опитвайки се да събере мислите си.

— Нещата са... скапани, Стеф. Няма да те лъжа. Виж, оценявам, че питаш, но тази година беше, както ти каза, ад. Пълен ад. Жена ми не се е съвзела. Нито пък аз. Не мисля, че някога ще се съвземем. Не, *знам*, че няма да се съвземем.

Тя кимна, без да се обажда, в очакване на продължението.

Той си пое дълбоко дъх.

— Всичко се промени. Станахме различни. Понякога имам чувството, че Лу Ан и аз сме като двама непознати в малка лодка, които плуват през света съвсем сами, надявайки се да намерят пътя към дома, но за момента искат да открият просто земя. Място, където да спрат да гребат и да търсят и просто... да бъдат. И всеки ден не намираме дома, всеки ден не намираме даже това малко парче земя, и все повече и повече забравяме какво всъщност търсим. Искам да кажа,

че помним дома си като утопия, разбираш ли? А междуременно сигурно пропускаме множество малки възможности... просто да бъдем. Просто да оцеляваме. — Той тръсна глава. — Аз съм задник. Не трябваше да казвам нищо. Това са приказки от „Ред Бул“-а и безсънието. Но ти попита, госпожо Адвокат.

— Наистина те попитах — произнесе тя меко. — Виж, наистина ли си мислиш, че си единственият в света, който има проблеми с връзката? Особено след — поради липса на по-добра дума — трагедия? Не бъди такъв.

Той се усмихна.

— Май знаеш как да накараш хората да говорят, госпожо Адвокат. Точно затова обвиняемите се боят да застанат пред теб. Боят се от това, което ще ги накараш да кажат.

Тя се изчерви. Стефани беше хубава, без съмнение, с дълга, гъста тъмночервена коса и искрящи сини очи, които пламваха, когато бе гневна или я осенеше идея. Беше чувал не едно ченге да си фантазира как изглежда под добре скроените костюми. Веднъж-дваж се беше питал как досега не се беше омъжила.

— Благодаря за комплимента — рече тя. — И накъде от тук нататък? Имам предвид, относно дъщеря ти?

— Оглеждам се. Разгледах определени места в Калифорния, Фриско и Венис Бийч. Посетих горещите подиуми в Джърси, Ню Йорк, Вегас, Детройт. Нищо. После преди месец от Организацията за подпомагане на безпризорни ми изпратиха снимка на момиче от Ню Орлиънс, което можеше да е тя, само дето беше толкова размазана, че нямаше начин да съм сигурен. Докато пристигна там, вече беше напуснала.

Неколцина чиновници слязоха по стълбите покрай тях. Боби и Стефани млъкнаха.

— Смяташ ли, че има вероятност да държи и нея? — попита Стефани, когато те отминаха и вратата отново се затвори. — Че Пикасо е похитил Кейти? Нещо такова ли надушвам тук?

Боби въздъхна и удари по стената с ръка.

— Не мога да си позволя тази мисъл. Това беше първото, което ми мина през ума, когато осъзнах, че може да има повече жертви. Не, не мога да си позволя тази мисъл. Има хиляди избягали деца. Някои не се прибират вкъщи, защото не искат. Защото не са готови, това е.

Всичко друго... — Той затвори очи. — Просто не мога да мисля за това, Стефани.

Тя стисна ръката му и топлите ѝ пръсти се преплетоха с неговите. Той отвърна на стискането. Усещането беше хубаво. Макар и малко странно — веднага го накара да се почувства виновен. Миналата вечер на масата за хранене, отрупана с фишове на ИЦЗИЛ, за пръв път от месеци Лу Ан го докосна спонтанно. Сякаш току-що по неизвестни причини бе изказал гласно пред Стефани, че след изчезването на Кейти двамата бавно, но сигурно се отдалечаваха един от друг. Беше уверен, че Лу Ан го обвинява за бягството на Кейти. Не се съмняваше в неприязънта ѝ заради факта, че именно *неговите* последни думи към Кейти веднъж завинаги да изхвърли Рей от живота си са я накарали да напусне дома. Той прояви първоначалното неблагоприятно отношение да ѝ позволи да излиза с момче, за което и двамата знаеха, че е негодник. Той пропусна да забележи, че Кейти се друса много преди да се появят убожданията по тънката ѝ ръка. През последните единайсет месеца наблюдаваше как Лу Ан се отдръпва в своя свят — работеше извънредно, в свободното си време излизаше с приятели. Навярно и той правеше същото, но за Боби работата не беше бягство. Не му носеше облекчение. Когато гледаше чуждите изчезнали деца, докато се взираше в усмихната снимка на дъщеря си на стената, осъзнаваше с още по-голяма сила грешките си като баща и ченге. А сега, при обзелите го в момента чувства, с ръката на Стефани в неговата, докато парфюмът ѝ запълваше тясното пространство помежду им, още по-ясно осъзна грешките си като съпруг. Измъкна ръката си и отвори вратата към фойето.

— Знаеш, че съм насреща, ако ти потрябвам — каза Стефани, минавайки покрай него. — Това е всичко, което ще кажа. Ще бъда до теб, ако ти потрябва слушател. И успех днес.

Той кимна замислено. Проследи я с поглед как влиза в гъмжащото фойе и се изгубва в тълпата.

[1] Известен актьор (партньор на Майкъл Дъглас в сериата „Улиците на Сан Франциско“). — Б.пр. ↑

На Уолтър „Уоли“ Джаксън му беше писнало от гадости. Откакто живееше вече толкова години по улиците, беше им изгубил края. Познаваше опасностите, които го грозяха, когато положеше глава под някой мост след залез-слънце. Най-големи проблеми си имаше с полицаите, които винаги го притесняваха, когато махалата започнеше да се оплаква, и разтуряха гнездото му, щом се помъкнеше да изкара малко дребни през деня. Макар престоят в затворническата килия да осигуряваше пълен стомах и покрив над главата, арестът за скитничество, когато си излежеше присъдата, му гарантираше тотално скапване на живота. Така или иначе, събирането с неподходящи хора, възможността да те оберат, докато си друсан, пикаенето в чуждо гнездо или изчукването на чуждо гадже — си бяха простотии, които всеки тъпак ще ти каже, че могат да те вкарат в беля. Бездомник или не, човек не си губи здравия разум просто защото няма легло или работа. Но напоследък животът из улиците предлагаше цяла гама нови шибани опасности, за които трябваше да внимава. Правилата на честната игра и оцеляването се бяха променили и през последните шест месеца *два пъти* му бяха трошили черепа пънкари, чиито топки още имаха прасковен мъх, които се чудеха какво да правят по цял ден. Педерастчета, изживяващи се като мъжкари, нападаха и пребиваха с бейзболни бухалки хора като него просто за удоволствие. Наричало се „бъхтене на скитници“ — явно нов вид откачен спорт, който се играел по цял свят — както му обясни някой от болницата първия път, когато се наложи да му прибират мозъка. Можеше да бъде и по-зле, беше му казал същият човек. В Маями някакъв бездомник бил запален като тортена свещ със собствената му бутилка водка „Попов“, докато си отспивал след тежък запой. Но Уоли не се вслуша във всичките грозни предупреждения. Върна се в гнездото си в Бърч Стейт Парк. Този път обаче, когато се събуди с други дващест шева от другата страна на спраскания пъпеш, Уоли реши, че е време да вземе предупрежденията по-насерiously.

С кафяв хартиен плик под едната мишница, в който бе побрал всичките боклуци, които притежаваше на този свят, и кашон с шест бутилки бира „Шлиц“ под другата, Уоли излезе от болницата в понеделник следобед, качи се в автобуса и се опита да измисли накъде, по дяволите, да поеме сега. Тъй като главата го цепеше и беше все още бинтована, сестрата, която го изписа, му препоръча да намери временен подслон. Но Уоли си беше имал работа с Организацията за подпомагане на безпризорни и знаеше, че там много по-лесно можеш да се набуташ между юмруците, отколкото под някой мост в компанията на пъпчасал кретен и най-добрата му приятелка — бейзболната бухалка. Уоли обичаше да има собствено пространство. И да прави каквото си иска. Не искаше никой да му казва как да живее, само защото му предлагат възглавница и топла манджа.

Спомни си за своя стар другар Барт, с когото известно време дележа общ терен, преди Барт да падне мъртъв на улицата миналото лято. Барт беше пълен с идеи къде да спят, когато положението с полицията станеше напечено, или къде да се подслонят от дъжда. Форт Лодърдейл Бийч беше пълен с техни втори или трети домове, собственост на стари хора, които не искаха да се местят във Флорида, преди на север да е хванал истински студ, като например през януари и февруари. Страхотни места за преспиване. Разбира се, наказанието беше много по-строго, ако те хванат в чуждо легло, отколкото в парка по късните часове. Барт му беше показал белега от куршума в гърдите си — засвидетелствана почит от полицаия, побързал да дръпне спусъка, когато го спипал да се вмъква през чужд прозорец. Чака те присъда и затвор. Разбира се, помисли си Уоли на слизане от автобуса при Лас Олас и Хендрикс Айл, за тези неща се тревожиш, ако те хванат.

Както с много стари къщи в шикозния квартал Хендрикс Айл във Форт Лодърдейл, отделен от булеварда „Лас Олас“, почти във всяка втора неща се строеше или събаряше. Стари домове се сриваха до основи и на тяхно място се издигаха нови, появяваха се високи жилищни квартали от двете страни на булеварда край доковете. Насред новото строителство все още се мъдреха някои стари къщи близко до пресечката, с плътно затворени кепенци като бомбоубежища — поне до официалното пристигане на зимата след няколко месеца. Домове, които бяха твърде стари за алармени системи.

Слънцето вече залязваше и всички строителни обекти бяха опустели. Но дори и така, Уоли знаеше, че накуцвайки като зомби наред пътя, с бинтована като на мумия глава и шевове по лицето, сто процента щеше да привлече вниманието на всеки излязъл да побяга или да разходи кучето си, затова се вмъкна в бетонния скелет на строяща се сграда, отвори една студена бира и зачака да се стъмни. Когато светлините на къщите и на яхтите отвъд бреговата линия започнаха да блестят, той пое през камарите от изкопна пръст, бетонни отломки и ръждясала арматура към рушация се вълнолом и закрачи по протежението му към къщата, за която му беше говорил Барт: бунгало, боядисано в цвят розово фламинго, със защитни капаци срещу урагани на задната стена, чийто резервен ключ беше скрит в тайна метална кутия зад саксия с мъртви цветя. Само след минути щеше да е вътре, далеч от хорските погледи, и с малко повече късмет щеше да се наслаждава на видеоиграта „Ейс Комбат“, ако накараше проклетото устройство да заработи.

Само че тайната кутия липсваше.

Мамка му. Всички прозорци бяха запечатани с метални отварящи се щори. Уоли се озърна наоколо. Главата го цепеше. Може пък просто да си направи бивак тук в задния двор и да се огледа за ново място на сутринта. Тогава забеляза старата дванайсетметрова яхта, закотвена зад къщата. Собствениците очевидно не бяха тук поне до следващия месец, следователно и яхтата явно нямаше да им дотрябва, а и тя не му изглеждаше като да е плавала в морето напоследък. На задната ѝ част беше изписано името „Краун Джуъл“ с избелели позлатени букви. Уоли реши, че при липсата на възпиращи щори по нея щеше да му коства далеч по-малко усилия да влезе в „Краун Джуъл“, отколкото в неугледната къща. Той скокна в лодката и се покачи на борда. Щеше да е прекалено да се надява на някаква храна там долу, но човек никога не знае. Можеше да се намерят няколко консерви и бутилирана вода. Бирички също нямаше да е зле. Така можеше да изкара няколко дни, докато се пооправи и се върне на улицата да посъбере мангизи.

Оказа се прекалено фасулско. Едно бързо напъване с джобния нож, който държеше в чорапа си, като с лост и беше вътре. Дървената врата водеше към долна кабина. Докато слизаше надолу по тесните стълби в непрогледния мрак, се надяваше Барт да не се е раздрънкарал за

мястото на още дузина хора. Не му се щеше отново да му изритат задника.

Миризмата го накара да помисли, че навярно първото му подозрение е вярно — че имаше някой друг на борда на „Краун Джуъл“. Беше гранива, като много гадна телесна миризма, или може би като на стар развален боклук, но без да е задушлива. По-скоро изглеждаше като да е била много, много лоша, но вече изветрява. Беше примесена със смрад на плесен. Собствениците сигурно бяха оставили шибания хладилник отворен и в него е имало храна. Без ток храната се беше развалила. Надяваше се вътре да няма гадинки. Ненавиждаше летящите хлебарки. Уоли мушна цигара в устата си и се пресегна за запалката. Време беше да огледа подслона си за през нощта.

Запали фаса и задържа пламъка пред себе си, за да вижда къде стъпва. Стоеше по средата на дневна със столове, масичка за кафе и маса за хранене. Зад гърба му се намираше тясна кухничка. Дотук добре — не се виждаха и чудовищните хлебарки. Ако отвори няколко прозореца, може да се отърве от вонята. Ама че живот — да имаш достатъчно пари, за да притежаваш къща, която не използваш, и дванайсетметрова яхта, с която не плаваш. Той направи още няколко крачки, слезе по още две-три стъпала и отвори вратата пред себе си, която навярно водеше към спалното помещение. Пламъкът угасна и той тръсна запалката и отново я щракна, примижавайки в тъмнината, за да вижда пред себе си.

Когато видя двете тела, седнали в средата на голямо капитанско легло с ръце във взаимна прегръдка, първата му мисъл беше, че предчувствието му се оказваше вярно — някой друг беше откраднал идеята много преди него и той беше изненадал двама души в момент на мърсуване. Промърмори „извинете“ и отстъпи крачка назад, при което се спъна и настъпи края на завивката, която се изхлузи към него. Телата се килнаха напред върху леглото. Пламъкът изгасна. И никой не промълви дума.

Чак тогава Уоли осъзна, че смрадта го обгръща отвсякъде и двете тела, на които току-що се бе натъкнал в непрогледния мрак, бяха много, много мъртви.

— Лари, какво установихте? — започна Боби още с влизането си в стаята на отдел „Престъпления срещу деца“ във вторник сутринта. — Нещо по въпроса за Лори, която няма фамилно име?

— Ударихме на камък с нея — отвърна Лари, вдигайки поглед от лаптопа си.

Той събра някакви папки и последва Боби в кабинета му.

— Но открих двамата смотаняци, с които Ламана се е срещнал вечерта на двайсет и шести в кръчмата „Страничен джоб“: Джулс Блак и Алекс Хуарес. Работят в сервиза на „Кармакс“. Дватама казват, че Тод се е присъединил към тях около осем часа вечерта и си е тръгнал към единайсет с някаква непозната мадама. Брюнетка. Най-доброто описание е, че била с големи цици и изглеждала повече от пълнолетна. Не знаят името ѝ. Тя е приказвала с него на бара и няколко минути покъсно са си тръгнали заедно. Не е била секретарката, защото тя е червенокоса и ние го проверихме, макар че е чукал и нея.

— Някой знае ли къде е бил от пет до осем часа?

— Не.

— Това не говори добре за нашия човек.

— А нещо от лабораторията? — попита Сиро, влизайки с чаша кафе в ръка. — Има ли вече някакви резултати?

— Колата беше чиста — отвърна Боби. — Няма кръв, но са открили три кичура от косата на Лейни в багажника.

Той размаха един лист.

— Лабораторният доклад — още топъл от факса.

— В багажника? — изненада се Сиро.

— Взели са косми от четката за коса на Лейни в стаята ѝ и са ги сравнили. Кафето прясно ли е? — попита Боби, кимвайки към чашата му.

— Кики беше сварила кафе. Малко е силничко, но нали е кубинка. Значи, нещата *наистина* не говорят добре за нашия човек. — Сиро поклати глава. — Пълен боклук. Как са попаднали там?

Боби вдигна рамене.

— Може да я е натикал в багажника. А може и да са от плажната чанта, която *тя* е хвърлила в багажника преди половин година. Не се знае къде, кога и как и е потенциално обяснимо. Но има още новини: производителят на боята съвпада с неговата — „Уинзър и Нютън“. Не можем да идентифицираме точните цветове, защото боите и на двата портрета — на Сампсън и Боганес — са смесвани. Лабораторията не може да разграничи пигментни цветове, щом бъдат смесени. Платната са от разтегнат бял лен, сплитката не е различима и следователно е непроследима. — Боби вдигна празната си порцеланова чаша с Мики Маус и посочи огромното му ухо.

Беше му подарък от Кейти за рождения ден преди години.

— Дали Кики ще ми пусне малко кафе, а?

— Значи, едната сестра казва, че доведеният баща е шибан октопод и че по-малката сестра, която е в неизвестност, се е опитвала да го отбягва. Той не разполага с алиби за времето от изчезването на доведената му дъщеря, а в багажника му има нейни косми? А, и боята съвпада — обобща Лари, почесвайки се по главата. — Кога ще можем да го притиснем, Боби? Имам предвид да го заковем за „развратно и разюздано поведение“ с по-голямата щерка — поне да го държим далеч от улицата.

— Не го искам далеч от улицата, Лари. Имаме поне едно изчезнало момиче, за което знаем със сигурност, че е още някъде там — доведената му дъщеря. Ако работи сам и бъде закован, кой, по дяволите, ще се погрижи за нея?

Веднага му дойдоха наум обърканите факти по случая от Кентъки, в чието разплитане беше участвал задочно преди няколко години. Чад Фогърти беше заподозрян за серия от изчезвания на поне десет момичета. Полицията в Кентъки беше приела, че жертвите са мъртви отдавна, тъй че събра обвинения колкото Фогърти да не е по улиците, докато се опитваше да образува дело, смятайки, че потенциално са спасили друг родител от съсипваща трагедия. Когато обвиненията, до които прибегнаха като последно средство, не издържаха и след три месеца Фогърти все пак беше пуснат на свобода, упоритите следователи го проследиха до отдалечена ферма извън Боулинг Грийн. Ферма, която никой дори не подозираше, че той притежава. В подземно убежище срещу торнада потресените полицаи

откриха затворените в клетки тела на всичките десет изчезнали момичета — загинали бавно от гладна смърт, докато Фогърти е спал спокойно на нар в окръжния затвор. Боби нямаше да допусне същото да се случи и сега. Не би си го простил никога. Макар и да не бе все още напълно убеден, че Ламана е Пикасо, не би рискувал живота на едно дете.

— Ако е още жива, Боби — отбеляза Лари.

Боби тръсна глава.

— Искам да видя къде ходи. Зо направи някои проверки. Откри негови роднини в Тенеси и майката на Ламана в Порт Сейнт Луси.

Порт Сейнт Луси беше малко, необикновено спокойно градче на източния бряг на Централна Флорида, на около час и половина път южно от Орландо. Беше убежище на пенсионери.

— Утре ще отскоча дотам да се видя с майката. Ще наредя на полицията в Чатануга^[1] да провери другите роднини. Какво излезе с яхтата, Лари? Има ли нещо?

— В окръзите Маями и Броуард има регистрирани осемдесет и девет яхти, започващи с буквите „Емп“. А бреговата охрана не проследява яхти, регистрирани в други щати, които идват да плават в нашите сини води — те държат сметка само за яхтите, влизащи в страната.

— Мамка му — реагира Боби. — Както и да е. Осемдесет и девет не са чак толкова много. Ще започнем с тях. Ще отделим всеки окръг и всеки ще поеме по двајсет...

В този момент Франк Весо мушна глава в стаята на отдела.

— Хей, Боби — извика той, явно превъзбуден. — Пусни телевизора. Май предават за твоя — нашия — случай! Включи на Шести канал.

Боби почувства стягане в гърдите. Включи портативния телевизор зад гърба си точно навреме, за да види Марк Фелдинг от телевизия WTVJ, застанал пред къща, боядисана в розово, зад чийто покрив стърчаха платната на голяма яхта. Сините и червени светлини на не един полицейски круизер кръстосваха наоколо, видими дори на яркото слънце. По поляната, отцепена с жълта лента като местопрестъпление, пъплеха униформени. Под Фелдинг в долната част на екрана течеше надпис с главни букви:

ИЗВЪНРЕДНИ НОВИНИ: ДВЕ ТЕЛА ОТКРИТИ В
ЯХТА ВЪВ ФОРТ ЛОДЪРДЕЙЛ. ПО ПРЕДВАРИТЕЛНА
ИНФОРМАЦИЯ ТОВА СА ИЗЧЕЗНАЛИТЕ СЕСТРИ ОТ
МАЯМИ...

— ... никой не знае нищо повече, или поне не се съобщава, Андреа — произнесе Фелдинг, който с мъка контролираше нарастващата възбуда в гласа си, — но от разговора ми с източници, разпитвали Уолтър Джаксън, заключавам, че е напълно възможно това да е дело на опасния убиец, за съжаление, познат толкова отблизо на мен и на полицията като Пикасо. И, подчертавам отново, ако това са изчезналите сестри Боганес, което тепърва предстои да бъде потвърдено, в такъв случай, Андреа, мога само да коментирам, че органите на реда предварително бяха класифицирали тези две момичета като избягали от дома си точно както беше случаят и с изчезналата тринайсетгодишна Илейн Емерсън, а това би могло да означава, че тук, в Южна Флорида, действа сериен убиец. Точно тук, при нас, Андреа, едва ли не в задния двор...

[1] Чатануга — четвъртият по големина град в щата Тенеси. —
Б.пр. ↑

Марк Фелдинг беше застанал край новинарския ван на Канал Шест доволен от себе си, пушеше цигара и предъвкваше неприятните новини с трътлестия оператор и двамина униформени полицаи от Форт Лодърдейл.

— Абе ти майтап ли си правиш с мен, бе? За затвор ли плачеш? — разкрещя се Боби, щом го зърна.

Изненаданият Фелдинг вдигна ръце, когато Боби се втурна към него, вероятно за да се защити от евентуални юмруци.

— Вие ме заблудихте, агент Дийс! — заоправдава се той. — Казахте да няма обсъждане какво съм видял на картините, изпратени до мен, както и на други бъдещи картини, които може да ми бъдат изпратени. Добре, разбрах го. Разбрах го. Но никъде в подвеждащата ви заповед не се споменаваше, че не мога да отразявам новините, много благодаря. Както виждате, върша си работата. Аз съм репортер. Това ми е работата. Съжалявам, ако не ви е харесал репортажът ми.

Операторът и полицаите се отдръпнаха.

— Тръгваш да предаваш на живо тези лайнарщини, преди дори да съм бил извикан? Защо, да те вземат дяволите, не си споменал на полицейското управление на Форт Лодърдейл, че работя по този случай?

Очите на Фелдинг потъмняха.

— Това не ми е работа все пак, нали? Да казвам на хората каква е *вашата* работа? Не е мой проблем, ако лявата ръка не знае какво върши дясната. Тук съм, за да информирам хората. Това ми е работата. Това е *моята* работа.

— Боби! — викна Зо.

Боби се обърна и се отдалечи, без да го цапардоса.

— Какво ще кажете за колата в гаража? — изкрещя Фелдинг след него. — Проверката в архива сочи, че е била купена в „Кармакс“. Истина ли е, че може да има връзка между тази следа и втория баща на Лейни Емерсън, Тод Ламана? Скоро ли ще го арестувате?

Боби се извърна и се спусна към него. Униформените се разпръснаха. Той стовари дланта си върху обектива на видеокамерата, та да не би операторът да реши, че моментът е подходящ за снимане.

— Слушай, Шерлок — срязва той внезапно пребледнелия Фелдинг, — зная, че всъщност ти се ще да си ченге. Усещам го. Не си успял да влезеш в академията, издънил си се още на първоначалната проверка, или каквото ще да е. Но познавам такива като теб. Сега ти е паднал единственият шанс да се прочуеш и да докажеш на всички, които са те мислили за смотаняк, че *ти* е трябвало да бъдеш детективът по този случай. Но нека ти кажа — хабер си нямаш от тая работа. Такива набедени ерзац репортери като теб с лопата да ги ринеш. По някаква шибана причина си бил избран за куриер на един умопобъркан. Ти не си истински репортер. Не си велик детектив. Не си нищо повече от една марионетка в това шоу и даже и за това не те бива. Така че прави каквото ти е наредил снизходителният съдия и си дръж устата затворена или ще ми помогнеш да се разправа с теб, както трябваше да сторя още преди седмици, *Марк* — с железен юмрук и без да проявявам милост.

Той се обърна, подмина Зо, прескочи жълтата лента, която заграждаше алеята, и тръгна към къщата. Когато мина край двамата разговорливи полицаи, които се бяха скатали, им извика:

— Ако някой каже на това лайно дори колко е часът, ще работите само нощна смяна, докато се пенсионирате. Ясно ли е?

В задния двор завари хаос. Навсякъде шареха криминалисти и униформени — пълпеха като мравки по цялата яхта, изпотъпквайки всичко наоколо. Разтоварването на единия черен чувал с труп от яхтата се надзираваше от огромен следовател, който дъвчеше „дет стик“^[1] по какви панталон и бяла риза, мокра от пот, с жълти петна под мишниците.

— Следовател Лафърти? Аз съм агент Робърт Дийс от ПАФ. Разговаряхме по телефона.

— Бързо пристигате тук — отвърна Лафърти, издухвайки сив облак дим в лицето на Боби.

— Добре че е така. Не ви ли казах да не изнасяте телата, преди да пристигна?

— Така е. Но тези момчета не могат да висят тук цял ден.

— Бяха само дваайсет минути. Ако не възразявате — каза той и пристъпи към чувала с тялото, дръпвайки ципа, преди детективът да се опомни.

Издълбаното лице на нещо, което някога е било човешко същество, зееше към безоблачното синьо небе. Беше останал почти само черепът и тук-там по него и шията се крепяха парчета черна разложена плът. Напомняше крило на птиче, оглозгано до кокал и захвърлено под горещото слънце край кофата за боклук. Под черепа се бяха струпали гъсти кичури дълга руса коса, където се бе свлякъл скалпът. Около шията се виждаше колие с неоноворозово сърце, вградено в друго сърце, което лежеше върху деколтето на черна рекламна тениска. Боби погледна надолу. Костеливите пръсти почиваха край тялото, но върхът на палеца на дясната ръка липсваше. Той затвори ципа. Над главата си чу бръмчене на приближаващ хеликоптер. Беше новинарски вертолет. Боби знаеше, че с телеобектив можеха да уловят и сливиците в гърлото му, ако действително искаха тяхна снимка.

— Не местете другото тяло — нареди той на Лафърти.

— Недей да ми казваш какво да правя, синко — произнесе Лафърти със заядлив тон, при което проследи погледа на Боби и се загледа притеснено към небето.

— Сега вече разследването е на ПАФ. Повече няма да има нужда да ти казвам какво да правиш, защото няма да правиш друго, освен да си напечаташ рапорта как си прецакал местопрестъплението ми. — Той се обърна към криминалистите от съдебна медицина, застанали наблизко със сконфузени изражения. — Поставете я в колата. Не я транспортирайте, докато не ви наредя. И не местете другата.

Зо се приближи точно когато Лафърти се оттегли бесен под една финикова палма, където трябваше да изтърпи мъмренето на началството си по телефона.

— Ето как си печелиш приятели и влияеш на хората. Добре че аз съм шефът.

— Кой е изпуснал информацията? — попита Боби.

— Не знам. По радиото говореха само за това. Не е нужно да си гений, за да го сканираш. Честно казано, никой не предполагаше, че е Пикасо, докато не се появи твоят приятел и екипът му с камерата.

— Ти ли се обади?

— Да. Маями-Дейд са включени, както и Шерифското управление на окръг Броуард. По двама души от всяко. Мисля, че можеш да отсвириш Форт Лодърдейл, но Маями Сити също дава един човек. Ти официално имаш екип за специални операции, Пастире.

[1] „Дет стик“ — название на леко халюциногенно вещество, което може да се пуши като цигара. — Б.пр. ↑

Години преди Ен Би Си и красавецът Джордж Клуни да превърнат Спешното отделение в романтична драма, Дензъл Уошингтън и Хауи Мандел вече участваха в сериала „Болница на забравените“. Точно тогава младата и впечатлителна тийнейджърка Лу Ан Бригс, която търсеше вълнуваща кариера след завършването на гимназията, реши да стане медицинска сестра. Не просто сестра, която ти казва да си изплезиш езика и да кажеш „а-а-а“, от онези в бели престилки, които държат ръцете на пациентите, а такава, от която зависят истински важни неща всеки ден — да спасява човешки животи в отговорни сектори, да кара носилки и да помпа гърди, докато сърцата в тях затупат отново. Още тогава знаеше, че баща ѝ — който гледаше същите медицински сериали като нея на същия диван в Шрийвпорт, Луизиана — никога нямаше да я прати да учи медицина в университета, дори и да можеше да си го позволи. Успехът ѝ беше блестящ, но лекарската професия не беше за жени. Сестринството, от друга страна, беше почтена професия и най-доброто, на което можеше да се надява. Само че на нея не ѝ бе достатъчно просто да е почтена. Тя искаше да е вълнуваща. Търсеше единоборство със смъртта. Нещо завладяващо. Искеше да е една от сестрите в бостънската болница „Сейнт Елиджъс“, да работи в екип с Хауи и Дензъл, които нещо и безстрашно изправят на крака „яйцата Хъмпти-Дъмпти“. Тъй че си избра спешната медицинска помощ и стресовия Ню Йорк Сити, където да я практикува. Град, в който никога не беше стъпвала. Десет дни след излизането си от Северозападния щатски университет се озова в центъра на ада.

Прострелните рани в болница „Джамейка“ бяха нещо обикновено; намущкванията с нож — рутинни. Шегичките с черен хумор за разсейване на напрежението в Спешното отделение просто изчезваха, когато нещата клоняха от лоши към ужасни. Никакви хубави, млади и безгрижни доктори не се мотаеха около кафемашината. Пациентите не бяха мили, нито болничната

администрация всеопрощаваща. Ако не беше подписала договор да работи минимум две години и нямаше надбавки към заплатата при постъпването, едва ли щеше да издържи и седмица.

Но пък и никога нямаше да срещне следовател Боби Дийс.

Осемнайсет години бяха изминали от онази ужасна нощ, когато Боби беше вкаран на напоена с кръв носилка в Спешното отделение със затихващ пулс, придружаван от дузина обезумели полицаи от Нюйоркската дирекция на полицията. Прищявка на съдбата беше, че този ден тя работеше на двойна смяна, още една прищявка изпрати страховитата буря с проливен дъжд, която ѝ попречи да излезе в почивката, за да изпуши цигара, и трета прищявка вкара бъдещия ѝ мъж на носилка в неотложната травматология. Лу Ан не беше очаквала любовта на живота ѝ да я потърси сам, и то на носилка, облян в кръв, с разкъсана подключична артерия от куршума на наркодилър. Не беше очаквала, че точно на нея ще се падне да го спасява. Но може би тъкмо защото беше срещнала Боби по този начин, може би защото от двойната смяна в ада през онзи дъждовен ден беше излязло нещо толкова силно и хубаво, Лу Ан подмина десетките други възможности оттогава да работи в по-малко напрегнати сектори като медицинска сестра.

В момента повече от всякога беше благодарна, че остана на тази работа. Огромният стрес сред суматохата на първостепенна травматологична болница, само на минути път извън Маями, беше най-доброто хапче срещу умопомрачението до края на живота ѝ. И колкото и егоистично да би звучало, ако го изкажеше гласно, точно сега тя имаше нужда да бъде около хора, чиито животи бяха много по-трагично опустошени от нейния.

Затова работеше дълго и усилено до изнемога, поемаше двойни смени и дежурства през празниците, затъвайки в емоционално изчерпваща работа, както алкохоликът се пристрастява към бутилката. И точно както алкохоликът след запой, на сутринта се чувстваше зле. С усещането, че отново беше предала всички. Първо дъщеря ѝ избяга от дома, който тя беше създала със *собствените* си ръце, а сега тя дори вече не я търсеше всеки миг и секунда от живота си, както правеше съпругът ѝ. Вместо това беше отново на работа, изкарвайки поредната двойна смяна. Но истината бе, че не можеше да бъде като Боби. Всъщност Лу Ан даваше най-доброто от себе си през деня, само и само

да не мисли за Кейти, въпреки че никога не го бе споделяла с Боби. Защото мисълта за единственото ѝ дете, малкото ѝ момиченце, което някога искаше да бъде мажоретка на щата Флорида и да стане ветеринарен лекар, а сега кой знае под кой мост полагаше нощем глава и с каква отрова инжектираше ръцете си и какви отчаяни неща правеше за пари, беше прекалено болезнена. Затова не мислеше. Вместо това като пияницата, който поема обратно към бара с натежало от вина съзнание след убийствен махмурлук, Лу Ан търсеше утеха в поемането на друга смяна и поправянето на нечия чужда трагедия.

Метна латексовите ръкавици и изпръсканата с кръв предпазна престилка в контейнера за биологично опасни продукти, довърши изстиналото си кафе и излезе в претъпканата чакалня.

— Елби Санчес? — извика тя.

Крехка възрастна жена се изправи в дъното на залата и с помощта на проходилка започна да се придвижва към нея. Лу Ан забеляза, че телевизорът над главите им в чакалнята, по който обикновено даваха сериалите „Съдия Алекс“, „Доктор Фил“ или момичетата от предаването „Гледища“, в момента излъчваше новини. Нямаше да му отдели и секунда внимание, ако не беше същият репортер от онази вечер, който беше изкарал Боби от равновесие. Името му беше Фелдинг. Марк Фелдинг. Репортажът беше за избягалата тийнейджърка от Корал Спрингс.

— Все още нямаме потвърждение на самоличността им, но, както обявих по-рано, Сю, това е история с продължение. Служители от ПАФ са на местопрестъплението. Тук са вече цял ден. Те не издават други подробности, освен онези, които научихме днес следобед, но по всичко изглежда, че това са сестрите от Флорида Сити. Най-голямата тревога е: за сериен убиец ли става дума? Естествено, органите на реда не желаят да се раздухва паника — Маями все още не се е отърсил от ужаса на бруталните убийства, свързани с Купидон, донесли на града мрачната слава отпреди няколко години. Никой не иска тази публичност да се повтаря, но двата зловещи портрета, трите мъртви тела и големият брой изчезнали непълнолетни... Никой не може да игнорира оформящата се картина...

— Аз съм Елби Санчес — представи се дребната женица.

— Дали става дума за сериен убиец... — продължаваше Фелдинг, размахвайки пачка фишове за избягали и изчезнали деца.

Залата се завъртя. Първо бавно, след това бързо.

— ... който набелязва тийнейджърки, или още по-точно, избягали от дома си малолетни момичета?...

И още по-бързо.

— Ако това е така, колко могат да се окажат жертвите на този Пикасо?

— Сестра? Мога ли вече да видя сина си? Добре ли е?

И по-бързо.

— Сестра? Добре ли сте? — отново попита Елби.

Въртенето стана неудържимо.

— Господи! — изпищя някой от тълпата в чакалнята.

— Мили боже! Роджър! Роджър! Докарайте носилка! Има припаднала! Лу Ан припадна!

Сетне гласовете заглъхнаха и милостиво я обгърна мрак.

— Маями, градът, който завинаги превърна любовта в синоним на бруталност, очевидно има нов сериен убиец на свобода с друг цветист псевдоним.

Той се взираше в телевизора, разтърквайки замислено наболата си брада. Няма шега. MSNBC. Пое си дълбоко дъх. Ем Ес Ен Би Си. Погледна течащия надпис в долната част на екрана. *Полицията в Маями откри телата на две сестри, смятане за жертви на сериен убиец — Пикасо.* Беше в дигиталния телеграфен текст на новините по Ем Ес Ен Би Си...

Не къде да е, а в телеграфния текст на шибаните новини от Таймс Скуеър!

Познатата сладка Крис Джансинг, която заковаваше вниманието на хиляди, плещеше за *него*, при което хубавата ѝ малка начупена уста се опитваше да запази сериозност, но той все пак виждаше, че тя едва потиска усмивката си. Новината не се отразяваше само от Ем Ес Ен Би Си — макар и да беше най-голямата телевизионна станция, която гледа днес. Той беше новина номер едно и по други шест местни канала. Хората от цялата страна — от старомодната Индиана до пренаселения Ел Ей — в момента стояха около автоматите за студена вода и навярно обсъждаха *него*. С погледи, приковани в ярките екрани по Бродуей, четяха за *него*. Мащабът на ситуацията беше едва ли не смазващ, но... усмивката се изплъзна и завладя цялото му лице. Лесно беше да разбере пристрастяващата, изкусителна притегателност на славата. И защо младите звезди, които се оплакваха най-силно от нахлуването на папараците в скъпоценния им личен живот, преживяваха най-тежко неочакваното отсъствие на камерите пред парадния си вход и факта, че хубавите им лица не красяха първите страници всяка седмица.

Пикасо. Нелошо сравнение. Божке, можеше да го слуша по цял ден. Въпреки че всеки, който разбираше от изкуство, беше наясно, че стиловете им на рисуване бяха коренно различни. Пикасо беше кубист сюрреалист — той твореше неспокойна, абстрактна живопис, която

само интелектуалците и гениите твърдяха, че разбират. Докато лично той предпочиташе експресионизма — изопачената действителност в изкуството, която търси емоционален ефект. Но това всъщност беше без значение — Пабло Пикасо беше по-известен от Мунк и Кандински. Колкото до псевдонимите, никога не се беше замислял сериозно как ще го нарекат пресата или полицията един ден или как ще звучи новият му прякор редом с прякорите на други убийци, останали в съзнанието с грозната си слава: Джак Изкормвача, Зодиака, Убиеца от Грийн Ривър, Бостънския Удушвач, Бръснача в неделната сутрин, Сина на Сам, Нощния ловец, Купидон.

А сега Пикасо.

Някои хора оставят неизличима диря в историята. Имена, които никога не се забравят. Искаше да е един от тях.

Обаче вече усещаше отката от тази известност. Сам го беше предизвикал, не ще и дума. Все едно беше побил знаме в гнездо на стършели и всички бяха наскочили да го търсят. Независимо че го търсеха на погрешните места, навън имаше наизлезли хиляди други опасни вредители и той трябваше да е дяволски внимателен. Само че никога не бе отсъствал от колекцията си за толкова дълго време и се надяваше да няма... починали. Щеше да е много тъжно. Ако не се окажеха като прасетата и не бяха изплюскали всичко, което им беше оставил, нещата щяха да бъдат наред. Но откриваше, че отглеждането на неговата крехка, еkleктична колекция в много отношения беше като поддържането на градина — някои растения се нуждаеха повече от „нежна и любяща грижа“, докато други се грижеха сами за себе си. Някои разцъфваха рано; други се разпадаха като орхидея при докосването ѝ. След всичкото отглеждане, торене и поливане — след всичката шибана любяща грижа, която им оказваше всеки изминал ден — понякога онова, което оставаше след положените усилия в края на деня, беше купчинка красиви окапали листенца и грозно дръгливо стъбло. Определено не му се щеше да се прибере и да завари подобна картина. Особено след като нямаше кого другиго да вини, освен себе си за това, че скъпоценните му петунии бяха загинали. Немарата беше само и единствено негова вина. Трябваше да се върне при тях до края на седмицата. Независимо какво щеше да му струва, трябваше да намери път през растящия рояк гневни стършели...

Навярно преувеличаваше същинското положение. В стремежа си в никакъв случай да не подценява противника, беше успял да го надцени прекомерно. Най-добрите умове на Маями в крайна сметка не се оказаха толкова изключителни. Трябваше един бездомен пияница да им посочи нещо, което можеха да открият сами, ако бяха проявили елементарно усърдие. Това най-вероятно означаваше, че не разработват и други следи. Беше разочароващо, без съмнение. От специален агент-инспектор Робърт Дийс от ПАФ се очакваше да е черешката на тортата. Пастира, до когото опираха всички, когато някое агне се отлъчи от стадото — така го наричаше списание „Пийпъл“, където бе обявен за „Героя сред нас“ за 2008 година. Боби Дийс беше мъжът, който следваше да направи лова малко по-интересен и малко по-вълнуващ, защото беше *толкова* добър в работата си. Е, дотук не успя да го впечатли. Никак даже. Беше като да играе шах с последната версия компютър на НАСА и винаги да печели. Или си наистина много, много умен, или митичният, магически, всемогъщ компютър е много по-тъп, отколкото си го мислел.

Той потопа бисквита „Орео“ в топлото си мляко и насочи вниманието си към компютъра. Чувстваше се самотен, беше облечен за излизане, без да има при кого да иде, а извън вратата гъмжеше от стършели. Време беше да провери каква нова лудория е измислила възбудената Шели с красивата розова татуирана пеперуда. Само с няколко кликания на мишката той отвори вратата към резервоара и заплува скришно в интернет, заобикаляйки ловко родителските контролни бариери и защитни стени. Навред около него превъзходни дребни рибки изпращаха моментни съобщения, снимки и разменяха клюки в Оу Ем Джи чатрума. Все едно чуваше пискливото им чуруликане. Милиони възбудени млади гласове, които цвърчаха, писукаха и дърдореха, разперили криле в големия лош интернет. Бяха там, за да докажат на мама, татко, баба и на самите себе си, че в световната мрежа няма от какво да се боят. Няма сексуални хищници, които дебнат в дружеските форуми. Та те биха надушили от километър всеки преструван. Единственото, което търсеха, бяха малко нови приятели и малко забавление.

Нужни му бяха няколко секунди, за да открие точно каквото търсеше. С невидими ръце отвори ципа на роклята ѝ, разкопча сутиена ѝ и се промуши незабелязан в компютъра ѝ. Опитните му пръсти

шареха из нейните програми, докато намерят нужното включване. След това се облегна на стола, дояждайки бисквитата, докато сладката Шели се разхождаше на екрана му по розова пижама на точки, с коса, увита в хавлиен тюрбан, дърдорейки по мобилния си. Леглото ѝ беше неоправено, дрехите ѝ бяха пръснати навсякъде из разхвърляната стая в люляков цвят. Той събра трохите от косматия си корем и се наведе над клавиатурата.

„ЕлКапитан казва: здрасти Шел. онлайн ли си?“

Няколко секунди по-късно получи пълното ѝ внимание. Той се усмихна. Обичаше домашните филми.

— Колко време мислиш, че ще отсъства? Искам да кажа, дали ще се върне изобщо? — попита Лейни, долепила буза до хладната плесенясала стена. Гласът ѝ бе започнал да глъхне.

— Не знам. Може да е катастрофирал — отвърна Кейти. — Дано да го боли адски.

На Кейти ѝ бе хрумнало, че изродът може изобщо да не се върне. Че просто ги е зарязал в тази адска дупка — където и да се намираше — да гният, докато умрат. Отначало нямаше нищо против — беше по-добре в сравнение с онова, което я чакаше, ако се върне. По-добре, отколкото да слуша виковете от коридора. Или да надушва отвратителната миризма на боя, от която ѝ призляваше. Или да усеща лепкавите пръсти по кожата си. В момента чуваше единствено тишина; надушваше само собствената си смрад в ъгъла. Сетне се замисли върху възможността той наистина да не се върне повече. Представи си как умира бавно от глад в тъмнината и какво би било усещането. И макар смъртта да изглеждаше за предпочитане пред живота в такъв затвор, в случай че той не се върне, започна да вижда реалната възможност никой да не открие тялото ѝ. Щеше ли някога нещастната ѝ майка да разбере какво се бе случило с нея? Или родителите ѝ щяха завинаги да си мислят, че тя живее някъде във Вегас, Ел Ей или Ню Йорк? Нима щеше да изгние като мумия и от нея да останат само кости, които след един-два века някой търсач на динозаври щеше да изрови и да се чуди защо, за бога, е била заровена точно на това място?

— Как върви твоят тунел? — попита Лейни. — Стигна ли другата страна на стената?

— Опрях в скала.

— Ох, отказваш ли се?

— Няма начин. — Кейти сви юмруци.

Усети как кървящите ѝ пръсти с изпочупени нокти и обелена кожа се трият в дланите ѝ. Сигурно кървяха вече от дни.

— Просто ще я заобиколя. Това може да е единственото ни спасение, в случай че той не се върне. Какво става с твоя тунел?

— Спрях. Много ме болят пръстите.

— Лейни...

— Искам да си ида у дома, Кейти. Не да дълбая тунели. Няма да мина през тях.

— Мисли позитивно.

— Ти не искаш ли да се върнеш у вас, Кейти?

Кейти затвори очи. Не ѝ се говореше за дома. Прекалено болезнено беше.

— Да, точно затова дълбая. Желанието да си у дома в топлото легло не може да те пренесе там, Лейни. Няма магьосник, който да изпълни желанието ти само с удряне на петите една в друга. — Тя въздъхна и се облегна на стената. — Разкажи ми пак за брат ти. Какво е да имаш брат? И защо си го наричала Брадли Смардли?

— Вече не помня. Не си спомням защо го нарекох Смардли — прошепна Лейни в отговор. — И с какво толкова ме вбесяваше. Просто ми липсва. Дори не мога да повярвам, че казвам това. Брад ми липсва. Липсва ми нахълтването му в стаята ми, отмъкването на комиксите ми. Беше го страх от гръмотевици и искаше да ги чете под завивките. Липсва ми глупашкият му смях, когато реши, че нещо наистина е смешно. Мислех, че се преструва, но сега знам, че е бил искрен.

— А майка ти? Разкажи ми за нея.

— Тя май е много объркана, но не ще да си признае. Всичко прикрива. Винаги е била такава. Както ти казах, когато това се случи, не се разбирахме особено. А Лиза, нали се сещаш — сестра ми — избяга преди майка ми да побеснее истински. Веднъж мама ѝ каза, ако пак го направи, да не се прибира къщи. Лиза сигурно даже не знае, че съм изчезнала. Все се губеше някъде. Около нея се въртяха гаджета, наркотици, така че... — Гласът на Лейни секна и тя разтри превързаните си очи. — Сигурно още е бясна, че съм ѝ взела джинсите и гримове.

— Ще ми се да можех да поправа нещата — произнесе Кейти тихо. — Да ги направя отново по друг начин, нали разбираш? Мислех, че всичко къщи е толкова кофти. Не е ли смешно? Но понякога трябва да видиш кое е истински лошото, за да оцениш доброто. Всичко

прецаках у дома. Сама си бях виновна. Но вече е твърде късно да бъде поправено.

— Не казвай това! — изкрещя Лейни с всичка сила.

Настъпи продължително мълчание.

— Мислиш ли, че някой ни търси, Кейти? Дали на някого изобщо му пука?

Кейти изтри сълзите от страните си с разранените си кървящи ръце. Нямахше желание да отговори на този въпрос нито наум, нито на глас. Заопипва дупката, която беше започнала да дълбае от много време. Пръстите ѝ достигнаха грапавия варовик и тя го последва с ръце, докато усети внезапното му прекъсване от нещо, което сметна за пръст. Вмъкна пръстите си там и започна да гребе трескаво, без да обръща внимание на болката в пръстите, гърба, празния си стомах и без да мисли за страха, който изпълваше сърцето ѝ.

— Точно затова трябва да се измъкнем оттук, Лейни — прошепна тя. — И то точно сега.

— Къде е тя? — попита Боби, щом отвори вратата на дома си.

Шарлът Нокс, близка приятелка на Лу Ан от болницата, седеше на един стол в слабо осветената дневна със списание „Пийпъл“ в скута и го чакаше. Нила го посрещна на вратата с вой и махване на опашката.

— Спи на канапето в дневната — отвърна Шарлът с пръст на устните, изправи се и взе чантата си. — Не е много добре.

— Какво е станало, по дяволите, Шарлът? В болницата не искат да ми кажат нищо. Долетях тук веднага щом ти ми се обади...

— Тя ще се оправи, Боби. Направиха ѝ една дузина изследвания, изглежда, просто е припаднала. Но при падането си е ударила главата в един стол и като се събуди, ще е натъртена и ще има силно главоболие. Възможно е да е получила сътресение от удара, тъй че трябва да си почива няколко дни и да я прегледа лекар, преди да се върне на работа.

— Припаднала? Господи... защо?

— Не зная. Малко преди това вадеше асфалт от гърба на един катастрофирал мотоциклетист и в следващия момент припадна в чакалнята на интензивното. Била е там само от няколко минути. Не искаше да те тревожи, докато ѝ правеха изследванията. — Шарлът снижи глас. — Разбрах, че работиш по онзи тежък случай. Цял ден го дават по новините.

— Нейна ли беше идеята да не ми се обади?

— Просто не искаше да те плаши.

Боби, обажда се Диъдри. Диспечерът току-що ме свърза с някой от болницата в Броуард, който търсеше теб. Аз вдигнах телефона. Аз... не знам как точно да ти го съобщя. Нещо се е случило с жена ти, Боби.

Той тръсна глава и погледна зад Шарлът към дневната.

— Вече успя, Шарлът.

— Ще ме убие, като разбере, че съм те извикала. Просто не исках утре да дойде на работа, все едно че нищо не се е случило. Работи

прекалено много. Нейното си е живо изтощение.

— Добре си постъпила, Шарлът — каза Боби, изпращайки я до вратата. — Много ѝ се събра напоследък.

— Очевидно — съгласи се Шарлът, тръгвайки по предната алея към колата си. — Грижи се за нашето момиче. Лека нощ, Боби.

Дневната беше тъмна. В кухнята, която водеше към дневната, беше включена само лампата над печката. Въпреки това на лунната светлина, която се процеждаше между палмите отвън, можеше да види слабата ѝ фигура върху голямото тъмносино плюшено канапе. Беше се свила като малко дете. На сгъвката на лакътя ѝ беше залепено топче памук. Друго беше залепено на китката, където ѝ бяха взели кръв и бяха включили системата. Точно под нея лежеше медицинският ѝ картон от болницата.

— Хей, здрасти — каза той с приглушен глас, като приклепна до нея и издърпа старата плетена завивка над раменете ѝ.

Отмести внимателно дългия рус кичур от лицето ѝ и видя шевовете над лявото ѝ око, което беше отекло и посиняло. По бузата ѝ минаваше дълбока червена драскотина. Трябва да е било жестоко падане.

Лу Ан отвори очи и го погледна.

— Казала ти е — промърмори тя.

— Трябваше ти да ми се обадиш, Красавице. Какво стана?

Очите на Лу Ан внезапно се напълниха със сълзи и тя се разрида.

— Мила, мила, какво има, Лу? — попита той, като я прегърна и притисна главата ѝ до гърдите си. — Нещо лошо ли е? Господи... да не би лекарите да са ти казали нещо лошо?

Тя поклати глава.

— Тогава какво има, скъпа?

Тя отново поклати глава.

— Ще се справиш, Красавице. Всичко ще бъде наред. — Той отмести косата от лицето ѝ и се опита да я погледне в очите. — Защо не ми се обади?

— Видях го по новините. Знам всичко, Боби — успя да произнесе тя почти шепнешком.

— Какво си видяла?

— Онзи репортер по случая с избягалите деца. Видях него.

— Лу Ан...

— Искам да знам истината. Искам ти да ми я кажеш. Отвлечена ли е? От този убиец Пикасо?

— Какво? Лу Ан...

— При него ли е? — изрева тя и скри лице в рамото му. — При него ли е момиченцето ми?

Обикновено Лу Ан беше твърде сдържана. До степен, която караше околните да я смятат за студена, особено след бягството на Кейти. Боби знаеше, че ѝ е тежко да разговаря за дъщеря им — за това какво се беше провалило в периода между биберона и пубертета ѝ. Затова не говореха. Но да види сриването на Лу Ан по този начин, беше мъчително не защото не искаше да я прегърне, не защото не искаше да я изслуша и да я насърчи да излее душата си, не защото не искаше да ѝ каже, че има съвсем същите страхове като нейните, а защото знаеше, че тя не иска той да я вижда такава. Знаеше, че утре тя навярно щеше да съжалява за своята невъздържаност и хладината помежду им можеше да се превърне в замразяване.

— Не, Красавице. Не е при него. Тя избяга, това е. Намира се някъде с Рей, но знам, че е невредима. Зная го. Няма я от твърде дълго време, за да е жертва на този тип. Прекалено умна е. Не знам какво цели този репортер, като казва, че са серийни убийства, или че въпросният злодей си набелязвал избягали тийнейджърки. Според мен търси сензация, това е всичко. Опитва се да направи пробив в кариерата си.

— Боби, само да не е и тя.

— Тя избяга с Рей. С него е.

— Кажи ми, че не съм лоша майка. О, господи, кажи ми, че не съм виновна аз. Излъжи ме, ако трябва. Просто ми е нужно да го чуя...

— За бога, Лу, разбира се, че не си виновна ти. Откъде ти хрумнаха такива мисли?

— Тя избяга от мен, Боби. От мен. Бях прекалено строга. Аз я накарах да стане мажоретка, а на нея не ѝ харесваше. Аз я карах да учи и понякога не ѝ разрешавах да излиза в петък вечер. Казах ѝ, че мразя това момче. Казах ѝ, че той не е за нея, че е пропаднал боклук и наркоман, и тя ни напусна. Напусна ни заради мен...

Той повдигна лицето ѝ, за да я накара да го погледне.

— Не говори глупости — каза ѝ той твърдо. — Тя замина, защото избра да ни напусне. Искаше да живее с Рей и се дрогираше. Тя

направи този избор. Ти нямаш нищо общо с това. Ти си най-добрата майка. Най-добрата. Не те лъжа. Всеки път, когато те виждах с нея, когато я разхождаше с количката или я гледаше от страничната линия, беше перфектна. Допреди това лайно да се появи в живота на Катрин, всичко беше добре. Допадаше ѝ да е мажоретка. Казваше ми, че иска да се запише да следва. Веднъж я попитах дали не иска да спре ученето — заради натоварената програма, всички домашни и прочее, и тя каза не. Каза, че ѝ допадало. Значи причината не си била ти.

Мълчаха дълго. Той затвори очи, докато люлееше Лу Ан в ръцете си, все още коленичил до нея край канапето.

— Аз трябваше да забележа, че пробва наркотици — подхвана той тихо, шепнейки в косата ѝ. — Аз познавам признаците. Аз трябваше да проверя ръцете ѝ по-рано, да ѝ прерова раницата или чекмеджетата. Трябваше да ѝ направя тестове. Аз съм ченгето, Лу Ан, аз трябваше да видя това, не ти. Но не исках да мисля, че това е възможно. Не исках да допусна, че *моето* дете би направило всичките неща, които съм ѝ казвал никога да не прави. Които вършат само лошите деца. Рей... проклет да е, знаех си, че е боклук. Знаех, че е бяла... Не биваше да ѝ позволявам да работи в проклетия „Дейри Куийн“. Трябваше да ѝ кажа, че не е необходимо да работи. Да ѝ давам повече джобни пари. Аз бях виновен, Лу Ан, не ти. Аз би трябвало да плача и да те моля да ми простиш, че не съм си свършил работата.

Тя придърпа лицето му близо до своето и с върховете на пръстите си избърса сълзите в очите му, преди да са потекли. После го целуна по устните и топлият ѝ език срещна неговия, задълбочавайки целувката. От дълго време не се бяха целували, а още по-отдавна страстно. Лу Ан имаше чудни устни, топли и пълни, те леко потрепваха, когато се целуваше.

Притегли я към себе си, ръцете му се заровиха в дългите къдрици, притиснаха гърба ѝ. Искаше да я почувства цялата — топлата ѝ кожа, овала на лицето, извивката на талията ѝ. Искаше да я докосва, да ѝ се насити докрай, защото знаеше, че на следващия ден всичко щеше да е свършило. Копнееше да запази всяка секунда от това усещане, преди отново да го е напуснало.

Тя не се отмести. Вместо това се притисна още по-плътено към него, ръцете ѝ се движеха жадно по тялото му, както неговите правеха с нея. Тя издърпа ризата му от панталона и прокара ръце под нея по

гърба му, докосвайки го с върховете на ноктите си, сетне ги премести върху гърдите, намирайки зърната му, и после ги плъзна надолу към стегнатия му корем. Измъкна ризата през главата му с двете си ръце.

Той я гледаше, легнала пред него на канапето, чувствайки се донякъде като тийнейджър, който е отишъл на среща и току-що е получил сигнал, че това ще е великата нощ. Беше възбуден, жаден да я докосва, да проникне в нея, но и неуверен, защото искаше да бъде сигурен, че това решение е и нейно. Искаше да знае, че тя е сигурна в следващата стъпка. Сякаш прочела мислите му, тя седна на канапето и издърпа пуловера през главата си. След това се пресегна и разкопча сутиена си, който се плъзна в скута ѝ, разкривайки красивите ѝ заоблени гърди с настръхнали зърна. Пресегна се, взе ръцете му и ги постави върху тях.

— Искам да ме любиш, Боби, моля те.

Никога не бе я желал повече. Изправи се пред нея, разкопча лепенките от велкро на колана си, които държаха кобура на пистолета му, и го постави на масичката за кафе зад себе си. Лу Ан се пресегна, разкопча токата на колана, отвори ципа на панталона и взе да го смъква заедно с гащетата по бедрата му, докато те се свлякоха на пода. Той стоеше там, цял разголен пред нея, членът му бе твърд и изправен.

После се отпусна върху нея на канапето и направи това, за което тя го бе помолила.

Когато слънцето се показа, Лу Ан продължаваше да спи на гърдите му, където бе прекарала нощта. Обезболяващите лекарства, които ѝ бяха дали в болницата, бяха свършили работа. Но това, разбира се, не можа да излекува безсънието на Боби. Всъщност мозъчното ѝ сътресение беше още една грижа, която го държа буден цялата нощ. Проверяваше състоянието ѝ на всеки два часа, за да е сигурен, че зениците ѝ реагират на дразнителни, че рефлексите ѝ не са нарушени, че е в безопасност до него и усеща дишането ѝ върху кожата си...

Утрото беше настъпило и те продължаваха да лежат под топлите завивки прегърнати, с преплетени крака. Толкова отдавна не бе лежал на това място, че вече не помнеше кога е бил последният път. Знаеше само, че когато нещата бяха хубави — преди Кейти да ги напусне — беше приемал за даденост усещането на дъха на Лу Ан върху гърдите си, уханието на косата ѝ до носа си и извивката на кръста ѝ под дланта си. Въпреки че се бяха оженили сравнително млади — много по-млади от повечето им приятели и определено по-млади, отколкото родителите им биха искали — в продължение на почти седемнайсет години Боби вярваше, че имат страхотен брак. С много хубави моменти и по-малко спадове, когато парите не им стигаха, но нямаше нищо, което да му се струва непреодолимо. Нищо, което да го кара да мечтае за нещо по-добро. Фактът, че е ченге, означаваше, че девет от всеки десет приятели бяха разведени, в процес на развод или изневеряха. Поради хиляди причини според разни психолози нестабилните бракове и извънбрачни връзки вървяха заедно с длъжностната им характеристика. Но това не важеше за него и Лу Ан. Винаги се чувстваша толкова добре заедно. И сега, след като отново бе вкусил онова, което бе считал за даденост през всичките години, не му се искаше утрото да настъпи. Не му се искаше да се връща към вчерашния ден, макар и да съзнаваше, че не може да избира.

Той внимателно отмести главата ѝ върху възглавницата и я остави да спи, докато се бръсна и взе душ. Независимо от крехкия

статут на личния си живот, трябваше да открие една непълнолетна, да установи с положителност самоличността на два трупа и да залови един психопат. Беше едва осем часа сутринта, а вече имаше десет съобщения на мобилния си, който бе изключил нощес за пръв път от много време. Ако беше нещо съвсем лошо, нужните хора знаеха как да го намерят.

Той наблюдаваше съня ѝ, докато се обличаше безшумно. Нила беше заела мястото му, сгушвайки се до Лу Ан, положила глава на възглавницата. Наблюдаваше го с големите си кафяви очи как закача мобилния си, облича спортното си яке и стои загледан дълго време. Не беше сигурен как да постъпи. Ако събуди Лу Ан, за да ѝ каже довиждане, магията щеше да се развали. Тя щеше да го погледне с недоумяващ поглед на сънено дете, учудено кой е този непознат човек, дете ѝ се усмихва от другата страна на матрака. С поглед, който казва „Как съм попаднала тук?“ и „Какво сме правили снощи?“. Може би беше по-добре просто да тръгне...

Но пък да тръгне, без да каже довиждане, беше обидно. Тогава тя наистина щеше да има причина да не разговаря с него, когато се прибереше. Реши да рискува. Приседна на края на леглото и нежно отмахна косата от лицето ѝ. Прошепна:

— Трябва да вървя. Никаква работа днес. Просто се излежавай.

Лу Ан отвори очи и примижа заради слънчевите лъчи, които се процеждаха през щорите.

— Добре — каза тя и кимна.

— Как се чувстваш?

— Как изглеждам?

Лявото ѝ око беше тънмораво и полузатворено от отока, а драскотината ѝ беше станала още по-ярка от снощи. Изглеждаше като след няколко рунда с Тайсън.

— Красива — каза той.

— Лъжец.

Той се усмихна.

— Ще ти се обадя, за да се уверя, че си добре. По-добре не ставай от леглото. Лекарска заповед. — Боби я целуна по бузата и се надигна да тръгва.

Тя го докосна по ръката.

— Само толкова? — попита тя.

Той поклати глава.

— Надявам се, че не.

Наведе се и я целуна по устните. Тя отвърна на целувката, докосвайки с език неговия, с ръце на врата му. Той я задържа в прегръдката си и тя не се отдръпна.

— Пази ми мястото — прошепна той на ухото ѝ.

Тя кимна.

— Сега отивам да заловя един лош човек и ще се върна.

Тя пак кимна.

— Как изглеждам? — попита той, след като се изправи и изпъна якето си.

— Красив.

— Лъжкия — отвърна той с усмивка.

После се наведе и я целуна отново, преди да излезе.

— Както вече ви казах, когато ги видях за последен път, те тръгваха към дома на тяхна приятелка или където ще да е. Бяха разхайтени деца. — Глория Лето се прекръсти и погледна към небето. — Лошо е да се говори така за мъртвите. Да ме прости Господ. Но бяха в безпътица, разбирате ли? Сестра ми, тяхната майка, Бог да я прости, се дрогираше. Това я изяде отвътре — телом и духом — от нея бяха останали само кокали, преди да умре. Преди онзи негодник да я зароби, си беше добра майка, разбирате ли? Имаше си работа, грижеше се за семейството, но... почнеште ли да се друсат, забравяше за момичетата. Те просто подивяха, разбирате ли? И всяка нощ различни мъже в тази къща...

Глория въздъхна и скръсти ръце пред гърдите си.

— Не знам. Не искам да казвам нищо повече. Лошо стана. Когато сестра ми, когато тя почина миналата година, аз се опитах да взема момичетата и да ги вкарам в пътя. Да ги отгледам както трябва, да ги заведа в църквата, да ги науча да бъдат добри момичета. Нямаме представа, жертвах се заради тях. Само че Роузан, тя все ми отговаряше. Не се прибираше понякога нощем. А когато се прибираше, влачеше момчетии, промъкваше ги в къщата ми. После Розали, по-малката, също тръгна по лошия път. Когато намерих наркотиците — пликчетата в чантите им — им казах: „Достатъчно! Не искам в дома си дрогирани уличници!“. Как можеха да се друсат, като знаеха докъде се докара майка им? Не помня дали беше два дни или седмица по-късно, но си тръгнаха. Къде заминаха, не ми казаха, но повече не се върнаха. Събрах дрехите им и ги изхвърлих може би месец след това, за да дам стаята под наем. Всичко изхвърлих.

— Госпожо Лето, племенничките ви имаха ли достъп до компютър? — попита Боби.

— Позволявах им да използват моя. Оставих ги няколко пъти да го ползват за училище, нали разбирате? После, когато намерих дрогата, го скрих, защото се боях, че ще го продадат, за да се надрусат.

— Може ли да го видим?

Тя поклати глава.

— Някой се вмъкна в къщата и го задигна, пуст да остане. Заедно с телевизора и бижутата ми. Всичко замина. Всичко. Даже питието от кухненския бюфет.

— Съжаляваме да го чуем — произнесе Зо.

Тя сви рамене.

— Благодарим, че ни отделихте от времето си, госпожо Лето. И отново приемете съболезнованията ни — добави Боби.

Глория отново сви рамене и се прекръсти.

— Нали не трябва аз да плащам за погребението им? Тоест аз да дам парите?

— Не зная, госпожо. Трябва да проверите при адвокат какви са финансовите ви задължения — отвърна Боби.

— Онзи репортер ми каза, че не трябвало да ми плаща, за да говори с мен, но не е така. Искам да кажа, когато хората разговарят с Опра, им плащат, нали?

— Разговаряла ли сте с пресата, госпожо?

— Мислех, че ще ми плати. Искаше да ми зададе въпроси за момичетата и защо са избягали. Казах да, разбира се. Но сега мисля, че трябва да получа пари.

Фелдинг, вероятно. Или друга акула със заредена камера, която лови риба в мътна вода. Моментът бе подходящ да отвърнат на удара.

— Съгласен съм с вас, госпожо Лето — каза Боби. — Не мисля, че трябва да говорите с някого от пресата, ако не ви плащат. Жертвите на престъпления получават големи пари, за да говорят с медиите. Говорим за хиляди долари. Не се поддавайте.

Те оставиха Глория Лето да премисля финансите си на предната веранда на къщата близнак и поеа по очуканата бетонна алея. Хлапетии, които играеха с обръчи и скачаха с въже, ги изгледаха подозрително.

— Намерили са шаран — забеляза Зо и поклати глава.

— Сиро ли се обади преди малко? — попита Боби.

— Да. Върнал се е от „Кармакс“. Боб и Мери Бонър, които са собственици на къщата в Хендрикс, наистина са купили буика в гаража им през 2005 година от „Кармакс Помпано“. Продала им го е Карън Алфиери. Лари е разговарял с нея — тя не знае нищо.

— Но има връзка с местоработата на Ламана.

— Да, има — съгласи се Зо, измъквайки цигара от пакета.

— Мислех, че си ги отказал.

— Ами. Официално съм се провалял в две неща през живота си — отказване на цигарите и отказване на пиенето. И вече не се крия, тъй че не ми се слушат повече глупости. Достатъчно ми е опяването на Камила.

— Никога не съм мислил, че клечките за зъби или замяната с нещо друго вършат работа. Знаеш ли, все още не съм убеден, че Ламана има достатъчно акъл за тая работа — заяви Боби, свивайки рамене. — Но може пък и да греша.

— Какво излезе с двете различни кръвни проби на първата картина? Онази със Сампсън?

— Знаем със сигурност, че нито една от тях не принадлежи на Лейни. Колкото до това дали отговарят на сестрите Боганес, надявам се лабораторията да потвърди, че и двете отговарят. Днес трябва да научим. Ако не, тогава... — Боби не довърши изречението.

И двамата знаеха какво означава „ако не“. Още жертви.

— Ламана е под денонощно целоседмично наблюдение. Да го видим какво прави — напомни Зо.

Мобилният телефон на Боби иззвъня точно когато влизаха в колата.

— Дийс.

— Агент Дийс, обажда се дежурен офицер Крейг Рокенстайн от ПАФ в Талахаси. Обаждам се да ви съобщя, че непълнолетният, когото сте обявили за издирване в системата, Рейналдо Кун, бял, от мъжки пол, дата на раждане 7 юли 1990 г., е бил засечен снощи в двайтсет и три часа и трийсет и две минути от следовател Грег Коусърт от Шерифското управление в област Палм Бийч, терминал ОР1 26749. Желаете ли да се свържа с Шерифското управление в Палм Бийч от ваше име и да ги информирам, че се издирва?

Боже мили, Рейналдо Кун. Рей Кун. Открили са Рей...

Той остави Зо в колата и отново излезе на улицата.

— Не, не. Аз ще се обадя — отвърна той тихо, опитвайки се да събере мислите си, които се блъскаха в главата му като при верижна катастрофа.

Сърцето му заби учестено. *Дали е бил с Кейти?*

— Кой е номерът за свързване?

Пръстите му трепереха толкова силно, че едва уцелваше цифрите. В гърдите му се надигаше напрегнато очакване. Можеше да се сравнява единствено с подклажданото от адреналин очакване по Коледа, когато беше хлапе и слизаше по стълбите с надеждата да види под елхата точно каквото си бе пожелавал през цялата година. И нетърпимият страх, че може да не се окаже там.

— Следствената служба. Ричардс.

— Следовател Коусърт, ако обичате.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — запита служителката.

— Обажда се агент Боби Дийс от ПАФ тук в Маями. Снощи следовател Коусърт е задържал човек, когото съм обявил за издирване.

— О, да. Изчакайте секунда. Ей, Грег — провикна се тя, явно от другия край на стаята. — Търсят те от ПАФ.

Боби се вслушваше в общия шум от стаята на отряда в продължение на цяла вечност, както му се стори. Долови откъслечни фрази от разговор, прекъсвани от смях. Накрая някой вдигна.

— Коусърт.

— Следовател Коусърт, обажда се агент Боби Дийс от ПАФ тук в Маями. Бях пуснал за издирване едно лице, което сте засекали снощи, Рейналдо Кун. Задържан ли е?

— Може да се каже — отвърна през смях Коусърт. — Със сигурност няма накъде да бяга.

Боби моментално си представи Кейти, лежаща в болнично легло със системи и тръби, неспособна да говори. Или седнала мръсна и разчорлена в затворническа килия, твърде засрамена да се обади на майка си и баща си. Прокара пръсти през косата си, опитвайки се да овладее мислите си. Затвори очи.

— Защо? Катастрофа ли е имало? В болницата ли е, или къде?

— Не ми прилича много на катастрофа, агент Дийс. Хлапакът е получил два куршума в тила си. Едно момче, бойскаут, което е лагерувало в Бел Глейд, е открило останките му. Както изглежда, е престоял там известно време. Надявам се, че не ви е нужен за нещо важно, защото вашият Рейналдо е мъртъв.

— Добре ли си? — попита Зо, когато Боби се качи обратно в колата и метна цигарата си през прозореца.

— Не — отвърна Боби, отлепвайки от тротоара.

— Какво има? Кой се обади?

— Шерифското управление в Палм Бийч е открило тялото на Рей Кун снощи.

Зо зяпна от изненада.

— Рей Кун? Тоест твоя Рей?

— Аха.

Зо потърка брадата си.

— Господи... Кейти?

Боби поклати глава.

— Не знам.

— Как?

— Прострелян в главата и захвърлен в Бел Глейд. Престоял е там известно време.

— Мамка му. Заподозрени?

— Той беше отрепка. Всеки го искаше мъртъв. По дяволите, аз самият исках да го претрепя. Шерифското управление в Палм Бийч разследва случая.

— Ще се свържа с тях. Ще се погрижим за това, Пастире. Ще го разнищим.

Настъпи дълго мълчание. Колата „Гранд при“ спря на светофара. Отсреща през улицата имаше детска площадка, пълна с деца, които се смееха и викаха под слънцето в ранния следобед, докато се спускаха по пързалките или се люлееха. Необезпокоявани от нищо. Боби се взираше в тях.

— Мислех си, че още е с него — произнесе той тихо. — Предполагам, че са в Ню Орлиънс, Сан Франциско или Ел Ей, че някак я карат. Че може би е станала касиерка в супермаркет или сервитьорка, знам ли? Или пък че може да си взема приравнителните изпити за

гимназиална диплома. Може да са били Ромео и Жулиета, а аз, задникът, да не съм повярвал в любовта им. Можеше да е родила бебе и да я е било срам да се прибере вкъщи, и толкоз...

— Боби...

— А сега той е мъртъв. Единственият на този свят, който трябваше да я защитава, е мъртъв, тя е някъде сама, а ние си имаме работа с психопат, който обича да затрива безпризорни тийнейджърки. Къде, по дяволите, е тя, Зо? Къде се е дянало детето ми?

Анджелина Джоли тръсна разкошната си тъмна коса.

— Продавахте ли големи автомати на лоши хора? — попита тя задъхано терориста.

Дори на малкото дивиди сочните ѝ червени устни изглеждаха неестествено големи.

Лари Вастайн се прозя и се пресегна към кафето, което си беше течна помия. Жена му беше приготвила иначе нормалното лошо кафе два пъти по-силно именно за моменти като този. В такива моменти даже Анджелина Джоли — пременена в трико от черна кожа, с камшик в ръката и яхнала терориста — не можеше да прогони съня му, стига само да притвореше клепачи. Лари отдавна беше изживял годините си като нощна птица. В повечето нощи смяташе, че е извадил късмет, ако успее да изкара цялото „Късно вечерно шоу“, без да заспи. От много време не беше извършвал нощни наблюдения на обекти — всъщност от времето в отдел „Наркотици“, където с напредването на нощта се случваха всякакви интересни неща и нямаше шанс да усети умора. Но да преценява с поглед жителите на краен квартал в три през нощта беше най-зле. Във Флорида баровете и клубовете затваряха в два часа, тъй че за гуляйджиите беше твърде късно да са навън, а на останалите им беше още рано да влизат някъде. Да бе засякъл три коли да минат по тихата трилентова улица през последния един час, пак щяха да са много. Дори помията на Полин не успяваше да го разсъни. Предстоеше най-досадното време. Лари се пресегна за енергийната напитка „Монстър“ от хладилната чанта на пода до мястото на шофьора. Щом синът му, който беше в гимназията, я пиеше като вода, значи Лари щеше да будува сигурно до Коледа.

Едва беше отворил бутилката и отпил глътка, изправяйки се на седалката, когато го зърна — проблясване на светлина за части от секундата на трийсетина метра в далечината, идващо от набелязаната къща. По-скоро беше като отражение на проблясък от улично осветление при отварянето на страничната стъклена врата на

въпросната къща, даде си сметка той. Ако Лари не бе погледнал натам точно в този момент, щеше да го пропусне. И нямаше да види неясната фигура, облечена в черен суитчър с качулка и тъмни джинси, която се измъкна откъм оградената с фикуси страна на къщата, премина в задния двор на съседната къща близнак и се изгуби от погледа.

Лари изтри съня и изненадата от отворената си уста и запали мотора. Без да включва светлини, подкара колата към пресечката със 115-а улица. Изключи двигателя, наблюдавайки как Тод Ламана се появи от мрака и се качи в кола, спряна на паркинга на двуетажен жилищен комплекс. Той запали мотора и се измъкна на улицата на заден ход. Лари се приведе, когато колата премина покрай него. После включи радиостанцията.

— Хич не си търси компания — изръмжа гърленият глас на Сиро. — Едва сега успяхме да приспим бебето.

— Той е в движение.

— Какво?

— Ламана. Облечен е в черно, кара черна акура. Насочва се на север от Корал Ридж към Соуграс.

— Черна акура? Откъде я е взел, по дяволите?

— Или я е взел назаем, или я е откраднал. В момента това няма значение. Не искам да го изпусна. Ти си момче от Паркланд, което означава, че не си далеч оттук. Вдигни си задника и се обличай. Трябва да разберем накъде се е забързал тоя кучи син в три сутринта.

— Къде сме бе, майка му стара? На гъза на географията? — изсумтя Сиро, качвайки се на предното място в джипа на Лари. — Още ли сме в окръг Палм Бийч? Изобщо не съм знаел, че Лайънс Роуд стига толкова далеч на север.

— Нито пък аз — отвърна Лари, взирайки се през бинокъл за нощно виждане към тъмносива двуетажна сграда отгатък улицата. — Влезе вътре преди седем минути през врата в края на северната страна. Използва ключ.

— Какво е това място? — попита Сиро, оглеждайки изоставените паркинги наоколо и редицата корпуси на рушащи се сгради, повечето без прозорци.

— Прилича ми на склад.

— Не думай, Шерлок. Склад за какво? Да виждаш някъде надпис?

— На малкия знак отпред пишеше „С. Б. Импортс“ — отвърна Лари. — Току-що проверих онлайн в регистъра на корпорациите във Флорида. Президент е Дейвид Лий, а агент по обслужването е Сам Райс. Толкова. Уебсайтът не казва какъв е бизнесът. Не виждам нищо друго през предната стъклена врата, освен нещо като приемна с няколко стола и евтини картини. Освен да накарам Дон да го прегледа утре сутринта.

— Заеби тая — отвърна Сиро. — Аз съм станал. Двамата сме тук. Влизаме вътре още тази нощ.

— И аз това си мислех.

— Боби го каза — подчерта Сиро. — Каза, че ще е някое отдалечено пусто място, достатъчно голямо да побере момичета, без никой да знае.

— Наоколо няма нищо по-нататък от 441-ва улица — отбеляза Лари, като остави бинокъла. — Само няколко конски ферми и две разпръснати пенсионерски села няколко мили по-нагоре. Съседното място се предлага под наем. Тук някъде може да държи заключени

господ знае колко момичета. И да крещят в момента, няма кой да ги чуе.

— И тъй, какво правим сега? Трябва ли да получим заповед?

— Не ни трябва заповед — отговори Лари, освобождавайки своя глок, като издърпа затвора назад, за да се увери, че има патрон в камерата. — Той може да нарязва момичета вътре. Може да държи заложници. Ако седнем да чакаме някой съдия да ни подпише шибан лист хартия, може да се окаже твърде късно. Извънредни обстоятелства, приятел. Открием ли, че реже дрога, а не момичета, тогава подсигуриваме мястото и викаме щатските и ФБР.

Сиро кимна и отново огледа терена отгатак улицата. Акурата беше паркирана на около трийсет метра от гърба на склада, до зелен контейнер за строителни отпадъци. Далеч от вратата, през която беше влязъл Ламана.

— Защо, по дяволите, е паркирал толкова далеч оттам? — учуди се той.

— Предполагам, че има камери за наблюдение на стъklarската фирма в съседната сграда. Не иска да бъде видян. Влиза вътре, свършва си мръсната работа и се измъква като шибан призрак.

Сиро имаше неприятно усещане под лъжичката. Влизането в коя да е сграда посред нощ беше рискована идея. А влизането в грамаден склад, за да търсят потенциално въоръжен заподозрян сериен убиец, звучеше съвсем прекалено. Направо звучеше като лошо заглавие в събота сутрин. Помисли си за новороденото бебе, което току-що бе приспал. После се замисли какво би станало, ако той и Лари не влязат вътре. Ако Ламана наистина държеше там тези момичета. Сети се за картините, които бе видял, и за местопрестъплението на сестрите Боганес.

— Какво ще кажеш за подкрепление? ЕСР? — запита тихо той.

ЕСР беше Екип за специално реагиране, съкращение на ПАФ за Специални оръжия и тактики.

— Аз мислех, че ти си ми подкреплението — пошегува се Лари. — Виж, ако извикаме Лейк Уърт или Шерифското управление на област Палм Бийч и чакаме те да реагират, това означава още двайсет минути, преди да получим официална помощ, още един готвач в кухнята и междуособици. Ако повикаме ЕСР, това означава поне още

един час, преди да пристигнат тук и да ни се представят. Просто не мисля, че разполагаме с толкова време да се мотаем.

Сиро кимна бавно. „Понякога се налага да вземеш решение — беше му казал веднъж баща му, бивш капитан от полицията в Чикаго. — В това е разликата между полицаия и героя.“

— Добре. Да влизаме — отвърна той.

Лари подкара колата, пресече улицата и паркира до вратата, през която видя Ламана да се вмъква преди броени минути. Той съобщи позицията им на диспечера в Маями и поиска да пратят подкрепление от Полицейското управление в Лейк Уърт. Това означаваше поне повече хора на път към мястото, ако нещо вътре се изпортеше. След това излязоха от колата и заеха тактически позиции край металната врата.

Сиро пробва бравата. Беше заключено.

Лари измъкна лоста, вкара го между касата и вратата и напъна ключалката. Сиро удари по вратата с дръжката на глока.

— ПАФ! Полиция! — извика той в момента, в който Лари ритна вратата, и двамата се втурнаха вътре в непрогледната тъмнина.

— Лейни! Лейни! Чу ли това?

Лейни пак сънуваше. Или навярно халюцинираше. Брад беше в стаята ѝ и се опитваше да ѝ отмъкне завивките, а тя трепереше от студ. Искаше да му извика, но беше прекалено уморена да произнесе думите.

— Лейни? Добре ли си там?

Опита се да издърпа завивките към себе си...

— Лейни! Стани!

— Тук съм — успя да прошепне тя.

Усети вкуса на мръсотията по устните си от притискането им към пода и осъзна, че просто е сънувала. А кошмарът беше действителност.

— Будна съм, поне така мисля — обади се тя в мрака, като изтри уста с опакото на ръката си.

Най-накрая беше махнала превръзките от очите си, само че Кейти се оказа права. Беше все едно. И така не виждаше нищо.

Или напротив? Тя примигна два пъти и се изправи седнала. Различаваше, макар и съвсем слаби, мъгляви очертания на... може би на своя крак? Отнякъде се промъкваше светлина...

— Виждам крака си, Кейти — прошепна тя. — Мисля, че това е кракът ми.

— Някой е тук, Лейни — извика Кейти. — Чух нещо! Той се е върнал. О, мили боже, върнал се е...

Лейни се разтрепери. Започна някъде отвътре и бавно се разпростираше към крайниците ѝ, докато цялото ѝ тяло се разтресе неудържимо. Откакто си беше тръгнал, откакто привърши и последната вода и ѝ останаха само няколко бучки храна, тя започна да си представя какво ще бъде усещането да умре от глад. Дали ще трае дълго. Дали въобще ще я боли. Дали гладът все пак ще спре. Мисълта я ужаси напълно. Но сега, при самата представа, че се е върнал и отваря вратата с тежките си вериги в ръка, и за дъха му, вонящ на

„Спагетиос“ и изветряло кафе, ужасът ѝ се утрои. Тя се разплака. Този път усещаше, че сълзите мокрят страните ѝ. Сви се в поза зародиш и започна да се люлее.

— Лейни! Недей! Спри! Може би е някой друг! Чух шумове над главите ни! Не съм чувала такива шумове преди!

Лейни се разрида още по-силно.

— Не! Недей да плачеш! Може някой да е дошъл да ни *спаси*! И ако не вдигаме шум, ще си тръгнат и никога няма да ни намерят. Викай! Викай с мен, Лейни, за да ни чуят! Ние сме някъде под земята и няма да ни открият, ако не викаме! Помощ! — изкрещя тя.

— Помощ... — започна тихо Лейни.

— Помощ! — закрещя тя, когато думите на Кейти заглъхнаха.

Единственото по-лошо от това да умираш от глад е да умираш от глад, знаейки, че е *можело* да има спасение.

— О, Боже, помогни ни! Помощ! Помощ!

Кейти заудря по стената с юмруци и Лейни я последва. Сега и тя чу шума. Високото дрънчене идваше отнякъде наблизко. Това не беше дрънченето на веригите, а по-скоро като удари на чук. И светлината ставаше по-силна. Може би беше от фенер! Може да е полицията с фенери, която ги търси, осветявайки под врати и отдалечени прозорци. Тя заудря с всичка сила, без да обръща внимание, че ръцете ѝ туптят от болка. Почувства как кожата ѝ започна да се бели и да кърви. Пожела си свръхспособностите ѝ да заработят.

— Помощ! О, Господи, помогни ни! — крещеше тя, докато не ѝ остана глас.

Очертанието на крака ѝ стана по-ясно. Лейни спря да удря и го загледа с неверие.

— Ехо? — извика глас отнякъде. — Къде сте?

— Тука сме! О, Господи, тук сме, вътре! — изпищя Кейти.

Тогава вратата се отвори и светлината нахлу.

Сиро се движеше бавно покрай стената от натрупани кашони, с пистолета напред, готов за стрелба. Зави по задънен коридор и фенерът му освети право в озъбеното лице грамаден върколак, от чиито жълти нокти капеше кръв. Той отскочи.

— Тук е като шибан филм на ужасите — прошепна Лари, който се приближи зад него и се пресегна да докосне козината на огромната маска на върколака, поставена на глава от стиропор върху един кашон.

— Ама че налудничава история. Да не е някой производител на маскарадни костюми за Хелюин? — възкликна той, докато очите му шареха във всички посоки. — За малко да гръмна главата на шибаната Гостенка с косата малко по-назад.

От двете страни на тесния пасаж, по който вървяха, бяха натрупани камари от кашони, закрепени безразборно един върху друг така, че най-горните кашони, стигащи до стъкления таван на около шест метра височина, се допираха до отсрещните и закриваха лунната светлина над главите им. Невъзможно беше да виждат на повече от два метра пред себе си. Фенерът на Лари обхождаше редиците от кашони като прожектор. На някои от тях имаше етикети с цветни рисунки на съдържанието им: вещици, вампири, сексапилни медицински сестри, дяволи, полицаи, клоуни. Малко по-нататък Сиро различи фигура на Дядо Коледа в естествен ръст, седнал в люлеещ се стол над някакъв кашон, а зад него се виждаше лъскава сребърна коледна елха. По разнебитени метални стелажи бяха складирани венци като в магазин за автомобилни гуми. Фигури от пластмаса за сезонна украса на дворове — от елена Рудолф и компанията му до сини и червени джуджета и розови фламинги — затрупваха лавиците редом с изкуствени растения и палми. Всички изглеждаха поне с няколко сезона по-стари от датата на производство.

Мястото миришеше на вехтошарница с добавен дъх на плесен, сякаш бе имало наводнение и никой не се беше погрижил да оправи щетите. То напомни на Сиро за някогашния магазин за детски играчки

„Улуъртс“ в центъра на Чикаго, в който работеше като момче, подреждайки стоките по рафтовете. Под една врата до стената в дъното на пасажа се процеждаше тънка жълтеникава резка светлина. Те се придвижиха към нея. Когато стигнаха до евтината врата, Сиро спря и направи знак на Лари да се послуша. Някъде отдалеч, сякаш приглушени от нещо или някого, се чуваха викове.

Лари кимна. Те заеха позиции до вратата. Ръцете на Сиро леко трепереха и краят на глока потупваше гърдите му. Независимо каква школовка си минал, никога не си подготвен напълно за всички ситуации. Трябваше да изчакат подкреплението — това беше правилният подход. Той бързо превъртя топката и двамата нахлуха в празния офис, който извеждаше към друг коридор. До отворено порнографско списание „Хъстлър“ стоеше полупразна чаша с кафе. Сиро пипна чашата. Беше топла. Писъците се подновиха. Този път по-силни — или не, бяха *по-наблизо*. Все така приглушени или може би погребани, но определено бяха по-близо.

Те минаха през преходната врата и се озоваха в друг коридор, по който имаше повече затворени врати — най-вероятно на офиси. Сиро преброи по четири от всяка страна, общо осем. Под три от тях се виждаха светлини.

Коя врата? Коя от всичките? Ако Ламана не беше сам и имаше повече от един негодник с повече от една жертва, нахълтването през едната врата щеше да даде сигнал на другите. Това можеше да предизвика смъртоносна верижна реакция. Трябваше да атакуват всяка врата светкавично и безшумно.

Този път Лари даде сигнал на Сиро да заеме позиция пред първата врата.

Приглушените писъци като че ли идваха откъм тази стая.

Беше твърде късно да се върнат обратно навън. И твърде късно да изчакват тъпите десет шибани минути до пристигането на подкрепление. Сиро произнесе безгласна молитва и се прекръсти. Сърцето му препускаше и можеше да чуе кръвта в слепоочията си. Помисли за новото си бебе, Есмералда. Само преди час беше бесен, че на шест месеца все още се будеше нощем. В момента би дал всичко да е у дома в леглото и да храни Еси от шишето с биберон.

С трепереща ръка пробва топката на вратата. Тя се превъртя бавно в потната му длан. Господи, дано Лари да беше избрал

правилната шибана врата!

След това бутна вратата и я отвори, прекрачи вътре и насочи глока си право в тила на Тод Ламана.

Светлината беше не просто ослепителна, а направо болезнена. Сякаш забиха ножове в очните ѝ ябълки. Лейни стисна здраво очи и се сви в тъмния ъгъл.

После тя изчезна.

Едва отворена, вратата се затръшна и отново я обгърна мрак. Малки бели точки затанцуваха на фона на черна пелена. Преди да осъзнае случилото се, Лейни чу стърженето на метал в метал и звука от превъртане на ключ.

— Тук съм, вътре! — чу тя виковете на Кейти. — Тук съм, вътре! О, Господи! Благодаря ти, Боже!

После отекна тежкото скърцане на отваряща се врата.

— Много е силна... Не мога... Не виждам. Той ми беше завързал очите с лепенки — казваше Кейти.

Настъпи продължителна тишина. Прекалено продължителна.

— Много си била заета — отвърна Изчадието. — Много, много заета, както виждам.

Беше се върнал.

— Не, не, моля ви се... — изскимтя Кейти.

Лейни стисна здраво очите си. Застана на четири крака и трескаво затърси по мръсния под лепенките за очите. *Къде бяха лепенките?*

— Не знаеше ли, че ще се върна за теб?

— Не, не... О, боже, не...

— Опитвала си се да избягаш от мен, нали?

Откри ги на пода — тънките найлонови кръгчета с лепенки. Опипа около очите си за следите от лепилото на водонепромокаемото тиксо, останали след отпорването му от лицето ѝ. Помнеше предупреждението на Кейти за залепването на клепачите с лепило.

— Не... — произнесе Кейти отново.

— Виж каква бъркотия си направила — изсъска той.

Лейни сложи обратно лепенките върху очите си и притисна силно тиксото, но част от повърхността му се беше самозалепила и вече не можеше да лепи. Усещаше как се надига от кожата ѝ и знаеше, че той ще разбере. Подмокри се.

— Знаеш какво се случва с лошите момичета, Кейти.

— Ти знаеш, шибаняко, скапана грешка на природата! Върви се шибай, повече няма да ти позволя да ме плашиш! Вече не можеш да ме изплашиш!

— А, така ли?

Кейти закрепця отново. Дълъг, смразяващ кръвта писък, който Лейни се боеше, че няма да спре.

Тя се клатеше напред-назад с колене до гърдите, запушила ушите си с палци, докато потните ѝ длани притискаха тиксото към слепоочията. Шепнеше вечерната молитва, на която я беше научила майка ѝ, когато беше мъничка. Повтаряше я отново и отново. Тя беше единствената молитва, която знаеше.

*„Сега си лягам да заспя,
Бог да пази моята душа,
и ако в съня си аз умра,
дано при Господ отлетя.“*

Стори ѝ се, че изминаха минути, даже часове. Лейни плахо измъкна палците от ушите си и се вслуша в оглушителната тишина.

Писъците бяха спрели.

Кейти я нямаше.

— Тук действа цяла верига от перверзници — изтъкна Сиро пред Боби при излизането му от колата. — Лари разпита един от тях, холандски бизнесмен, който изведнъж заяви, че не говорел английски, въпреки че го чухме да използва какви ли не пиперливи жаргонни думи, докато се е записвал на видеото. Ама че щурм беше... — Сиро показа ръцете си на Боби. — Мамка му, още треперят.

Навсякъде сновяха униформени от Шерифското управление на Палм Бийч и Полицейското управление на Лейк Уърт. Имаше поне дузина бронирани коли на паркинга, огрян от сини и червени сигнални светлини.

— Къде го намерихте? — запита Боби, когато двамата влязоха вътре и тръгнаха през лабиринта от извисяващи се кашони.

Дори при цялото включено осветление човек можеше да изперка от върколаците, вампирите, гостенките с косата и старите дядоколедовци, изникващи зад всеки ъгъл.

— Ей тук, отзад. Тръгнахме по светлината под вратата, която мислехме, че води към задни офиси. Оказаха се стаи за сексигри. Открихме Ламана зад врата номер едно, както го е майка родила, с камшик в ръката. Тъкмо се канеше да си прави номерата с една петнайсетгодишна хлапачка. Обърни внимание, не изглеждаше на петнайсет. Лорелай Биалис. Първо ни каза, че е на осемнайсет, но когато двете двойки имена, които ни пробута, се оказаха измислени, накрая си каза името. Работи в шибаните компаньонски услуги „Нежна любов“.

Те влязоха в преходния офис.

— Тук е трябвало да стои биячът на „Нежна любов“ — продължи Сиро, — обаче той отишъл до тоалетната, която е чак в дъното, откъдето дойдохме. Затова не ни е засякъл на видеокамерата.

— А останалите? — попита Боби.

— Открихме четири момичета и трима педофили в трите стаи — каза той, посочвайки към трите отворени врати в коридора. — Единият

мъж беше с две момичета. Всички момичета са под осемнайсет години. Извратеняците са на възраст между трийсет и няколко и годините на дядо ми — един банков директор е на шейсет и кусур. Не сме потвърдили имената и точната възраст на две от момичетата — не искат да говорят. Засега. Едно от момичетата е някоя си Тереза Карбона — петнайсетгодишна безпризорна от Далас. Била е зарибена чрез приятеля си — трийсет и осем годишен техник от Уако. Това е мрежа за малолетни проститутки, Боби. Обаждаш се, поръчваш каквото искаш и ти го доставят след полунощ в петък и събота. Всички задни офиси са обзаведени според шибаните им лични фантазии: вериги и камшици, видеоустройства и телевизори, училищни чиновци и черни дъски. А момичетата, доколкото успяхме да разберем, са съгласни.

Боби спря да върви и го изгледа остро.

— Няма хлапе, което да е съгласно на подобни мръсотии на петнайсет години, независимо колко е обръгнало. Избери друга дума.

— Съжалявам. Те са проститутки, Боби. Искан да кажа, че нито една от тях не е била дрогирана или принуждавана тук, или нещо подобно. Те се явяват за работа в компаньонския бизнес и ванът на компанията ги докарва тук. Клиентите паркират далеч от сградата и един от друг и се пазят от камерите. Дейността върви от известно време — месеци, а може и от години. Първо ги претърсват и чак тогава ги пускат вътре. Не бих се изненадал, ако ФБР вече ги разработва.

— Лю Уилсън, шефът на бюро в Маями, идва насам — съобщи Боби, като погледна към едната от стаите. — Каза, че е изпратил свои хора тук, които ще работят с теб и Лари. Сигурно ще пристигне до един час. Може би е най-добре да го поемат федералните. Ако мръсниците са под тяхна юрисдикция, ще им издействат повече години затвор.

Той зърна три момичета, седнали на оръфана синя кушетка в слабо осветената стая. Двете си шепнеха притеснено, а третата седеше самичка в края, обвила лактите си с ръце, сякаш умираше от студ. Беше облечена като мажоретка в къса поличка, тесен потник и бели кожени ботушки на високи токове и цялата ѝ дълга руса коса беше сплетена на плитчици. Свежите ѝ страни бяха зацапани със струйки черен туш. За части от секундата Боби изпита болезненото усещане, че вижда призрак.

— Думата „заставена“, Сиро — уточни меко Боби, сваляйки якето си, — е въпрос на интерпретация.

Влезе в стаята и подаде якето си на блондинката.

— Облечи това — каза ѝ той, когато тя вдигна поглед. — Всичко ще бъде наред.

И пак излезе навън.

— Според печатите в паспорта Летящият холандец е бил в Маями шест пъти през изминалата година — отбеляза Сиро, озъртайки се смутено, когато Боби се върна в коридора.

Вече беше късно да сваля якето си, тъй че го закопча.

— Ами Ламана?

— Той също, изглежда, е чест клиент — отвърна Сиро, тръгвайки обратно по коридора. — Твърди, че е бил тук вечерта, когато Лейни е изчезнала. След като оставил приятелчетата си в кръчмата „Страничен джоб“, пристигнал тук. Момичето Лорелай — известна още като Лори — го потвърди. Това беше онази, блондинката. Малко се объркваше с датите, но те са използвали стаята с видеото онази нощ и предполагам, че има записани дата и час. Записът е в офиса на „Нежна любов“, който е в Палм Бийч и е обграден от служители на ШУПБ^[1]. Това е като снимането в Дисниленд: щракването е безплатно, но снимките струват пари. В този случай чуването е по петстотин, а записите са двойно по-скъпи. Тод обаче още не си е платил сумата.

Сиро се спря пред друга офис врата. Тази беше затворена. На червената пластмасова табела по средата ѝ пишеше „ШЕФЪТ“.

Боби я натисна с ръка, докато Сиро посягаше да я отвори.

— Знаеш ли, че тази самоинициативна акция на двама ви е била глупост, Сиро?

Сиро не отговори.

— Има защо да трепериш. Не позволявай на добрия изход да замъглява преценката ти. И, за бога, никога недей да слушаш Лари. Това е била първата ти грешка.

Сиро кимна с усмивка и отвори вратата към заден офис, където потният разсополен Тод Ламана седеше закопчан с белезници. Той вдигна поглед при влизането на Боби и започна да се дере.

— Казах ти, че не съм го направил, Дийс! Казах ти, че Лейни не съм я отвлякъл аз! — Той погледна към Сиро. — Казахте му, нали? Казахте ли му, че имам алиби?

— Вече знаем къде си бил онази нощ, Тод. Но продължаваме да имаме проблем с това къде си бил от пет до осем часа вечерта.

— Мили боже... вие сте... — Гласът му заглъхна. — Не знам. Хапнах нещо, после имах среща с Джулс в онзи бар, за който ви казах. Просто не исках да се прибирам вкъщи, защото Деби нямаше да ме пусне да изляза отново. А вече бях предплатил половината сума.

— Лейни замесена ли е в това, Тод? — попита Боби, облягайки се на бюрото.

— Не, не, не... — Тод заклати глава разпалено. — Кълна се в Господ. Ще се подложа на детектор на лъжата, ще изпия серум на истината, ако трябва, каквото и да е. Всичко. Защото не съм го направил аз!

Боби погледна към отсрещната страна на коридора, където криминалисти фотографираха „видеозалата“.

— Ти си прасе, Тод, знаеш ли това?

— Станала е грешка! Тя ми каза, че е на осемнайсет! Откъде можех да знам, по дяволите?

Боби поклати глава.

— И в това ли ще се закълнеш? Голяма работа си. Е, как очакваш да повярвам и на една твоя дума?

— Има го на запис, човече — извика Тод. — Имам алиби на запис! Просто го погледнете. „Нежна любов“ — Рики, собственикът, ще потвърди, че съм бил тук. Не съм отвличал Лейни и вие го знаете много добре!

В този момент по коридора мина блондинката в якето на Боби заедно с двете ѝ приятелки, ескортирани от униформени от ШУПБ. Главата ѝ беше ниско наведена, но Боби все пак успя да види черните петна по бледите ѝ страни. Тя не вдигна поглед.

— Ти си прасе, Тод — повтори той на излизане. — В момента единственото, което ме успокоява, задето се налага да седна и да изгледам каквото и да било от този запис, е, че то ще прати тлъстия ти извратен задник зад решетките за няколко десетилетия.

[1] Шерифско управление на Палм Бийч. — Б.пр. ↑

Срамота. Истинска шибана срамота, каза си мъжът. Плевиш ги, ториш ги, поливаш ги, даваш им любов и накрая получаваш само едно бодливо стъбло, което даже и не става за гледане.

Кейти беше неговата награда и радост, както обичаше да казва. Тя беше една от най-първите. Беше ѝ посветил толкова много време и търпение да я култивира. И когато моментът настъпи, както се случваше и с останалите, не намираще сили да нарисува портрета ѝ. Все не беше подготвен. В нея имаше нещо толкова интригуващо. Не беше като другите. В началото приличаше повече на... неговата Лейни.

Но Кейти го разочароваше повече от всички останали. Не беше като да не е допускал, че тя ще направи опит да избяга един ден, тъй като определено не бе толкова наивен. Работата беше... в нейната *неблагодарност*. Тя знаеше, че му е слабост. Съзнаваше, че другите не разполагаха с нещата, които имаше тя. Успяваше да го манипулира, за да ѝ даде привилегии, като например да има малко компания, когато той отсъстваше по работа. Или да ѝ дава специална храна. Или я оставяше да слуша проповедите заедно с него. С това хубаво лице и дълга красива коса...

Усети, че се възбужда, и изтри сълзите на гняв от очите си, преди да са потекли.

Чисти ли са помислите и постъпките ви?

Не, отче. Нито мислите ми, нито делата ми са чисти. Всъщност бях много лоша.

Задъвка края на четката за рисуване, докато пластмасата разрани езика му. Макар че вече настъпи моментът да завърши портрета ѝ, не се чувстваше щастлив. И точно това го изваждаше от равновесие. Както би се изразил някой психоаналитик, тъкмо това беше в основата на невероятния му гняв в момента. Кейти го принуждаваше да го нарисува. Тя го принуждаваше да вземе четката, при което удоволствието му вече се губеше. Беше му ограбила тази радост, превръщайки я в тъжна изнурителна работа.

Той смеси палитрата, оставена върху тазсутрешното заглавие на „Маями Хералд“.

„РАЗБИТА МРЕЖА ЗА ДЕТСКА ПРОСТИТУЦИЯ В
МАЯМИ, АРЕСТУВАТ БАЩАТА НА ИЗЧЕЗНАЛАТА
НЕПЪЛНОЛЕТНА ОТ КОРАЛ СПРИНГС“

Той смеси само зрънце абаносово черно с пепеляво сивото. Една капка от четката за рисуване „Филбърт“ падна върху лицето на специален агент-инспектор Робърт Дийс от Правозащитната агенция на Флорида (ПАФ). Не се ли имаше за прекалено умен? Да узурпира заглавията — не, да изопачава заглавията — за пореден път? Дори арестуваният тъпанар — бащата, няма снимка на първа страница, а е бил избутан на трета страница.

Той взе четката и размаза капката по цялото лъжливо лице на специалния агент-инспектор. Ще покаже на „Хералд“ и „Сентинел“, както и на Ем Ес Ен Би Си кой трябва да бъде в заглавията и този път. Защото точно той беше вкарал местния „герой сред нас“ в тази игра на славата просто за малко спорт и точно той можеше да го изрита оттам. Да го изрита от шибаната му позиция в момента. Защото истината бе, че Боби Дийс твърде много надценяваше възможностите на красивата си „специалноагентска“ глава. И целият шибан свят скоро щеше да го разбере. За секунда почти му дожаля за него, за болката, която щеше да изживее, но чувството бързо премина. Усмихна се вътрешно и поднесе четката към опънатото грундирано платно. Богатият мирис на маслена боя беше опияняващ, а усещането на гладката дръжка на натежалата от боя четка между пръстите бе пречистващо.

— Сега стой мирно — каза той напевно на грозното, бодливо разочарование, седящо пред него.

Тя най-сетне беше престанала да дърпа веригите, а главата ѝ бе вдигната перфектно наляво. Светлината беше идеална.

— Точно така — гукаше ѝ той. — Хайде сега отвори ужасната си малка уста и ми покажи как пициш...

— Бял мъж, на възраст между двайсет и пет и петдесет години. Вероятно служител или чиновник — казваше Кристин Трокнър, експерт-профайлър към ПАФ, на групата следователи и специални агенти, събрана около заседателната маса в отдел „Престъпления срещу деца“.

Както беше обещано, Полицейското управление в Маями-Дейд и Шерифското управление на Броуард бяха изпратили по двама свои следователи по убийства. Полицейското управление на Маями Сити беше изпратило един. Заедно с Лари, Сиро, Весо и Боби, специалният екип по случая „Пикасо“ вече беше официално сформиран и наброяваше деветима човека. Десет, ако броим и Зо, седнал до Боби. Технически Зо ръководеше Регионалния оперативен център на Маями, докато Фокс търкаше лакти на бюрото или отбръмчаваше до Талахаси за срещи със специалния пълномощник. В задълженията му не влизаше участие в тактически операции на частите за специално реагиране. Но макар че Зо се беше представил блестящо на интервюто за ОПСА^[1], строгият костюм не му стоеше съвсем по мярка. Истинското му място беше в оперативен отдел.

— Може би е на непълнен работен ден — продължи Кристин. — Вероятно е посещавал художествена школа или е вземал уроци по рисуване, предвид работата му с маслени бои, използването на професионални материали и напредналите му умения. Но смятам, че той е любител художник, тоест не мисля, че това е професията му. Има проблеми в общуването си с жените и затова набелязва по-млади жени, по-точно непълнолетни, преди да са станали напълно зрели и да го отхвърлят. Може да е импотентен. Може да е бил бит или малтретиран като дете и вероятно има лоши отношения с майка си, ако все още е жива. Може да е женен и ако това е така, сигурно е твърде покорен. Моето предположение е, че е ерген. Най-вероятно е самотник. Без приятели, изолиран на работното място. Необщителен.

— Нека да изясним нещата — обади се провлечено Лари. — Значи, търсим необщителен бял мъж между двайсет и пет и петдесетгодишен, който не харесва майка си и предпочита по-млади жени? И с това стесняваме кръга? Ако изключим вкуса към живописца, вие току-що описахте... всички нас.

В стаята избухна смях.

— А вие какво очаквахте? Снимка и адрес? — контрира го Кристин с усмивка. — Съставянето на психологически портрет не е наука, както знаете. Това е психологически и поведенчески анализ, който може да ви помогне да стесните кръга от заподозрени. Потърсихте ли в художествените училища? Това е добра отправна точка.

— О, да — отвърна Боби. — Както и картинни галерии, за да видим дали някой би разпознал може би стила на рисуване. От управлението на ФБР в Ню Йорк изнамериха експерт, любител на изкуството, който също огледа копия с висока разделителна способност на двете картини, та евентуално да ни подсказе следа. Но нещо буксуваме, Кристин. Картините са вещественно доказателство — изобразително, шокиращо доказателство — и аз трябва много да внимавам на кого ги показвам. Някои неща трябва да бъдат спестени, за да бъдат отсети откачалките и фалшивите самопризнания. От другата страна са медиите. Те със сигурност желаят да се докопат до картините и да ги изстрелят в новините само заради сензацията.

— Сигурен съм, че репортерът от Канал Шест — как му беше името — Фелдинг? Сигурен съм, че е качил картините на лаптопа си — отбеляза Джеф Амандола, следовател от Маями-Дейд. — Бас ловя, че Пикасо е най-доброто нещо, което се е случвало в кариерата му.

— Със сигурност. Затова му запушихме устата — потвърди Боби. — Може ли да има педофилски истории в миналото му, Кристин? Дали да търсим в тази посока?

— Той не е педофил — поклати тя глава. — Набелязва си тийнейджърки, които са физически развити. Вярвам, че се бои от емоционалната зрелост на по-възрастни жени, но не си набелязва малки деца. Като имам предвид снимките на Лейни, които тя му е изпратила по интернет и ти ми показва, на тях определено не изглежда на тринайсет. Най-вероятно му е казала, че е по-голяма. Не смятам, че ще откриете педофилия в миналото му или дори сексуални

посегателства. Този тип е много безочлив, много повече от всеки сериен убиец, когото съм наблюдавала. Той те провокира да го откриеш, даже стига дотам да ти изпрати доказателство, което сам е създал, без да се бои, че то един ден може да бъде използвано за откриването и идентифицирането му. Затова не смятам, че е бил залавян преди. Всъщност вярвам, че той върши това от дълго време. Като убиец, който си набелязва проститутки, ако си прав в своята теория, Боби, той съзнателно избира много преходен сегмент от населението, за който се знае, че трудно може да бъде идентифициран и проследен: непълнолетни безпризорни. Има стотици изчезнали тийнейджъри, останали сами, само в Южна Флорида и стотици хиляди из цялата страна. Много от тях дори не са обявени за изчезнали. Тъй че е имал пълна шведска маса с жертви, които възбуждат апетита му и желанието да експериментира с тях. Може би от години наред. Знаем от старите охлузвания и следи от вериги по Гейл Сампсън, че той е затварял жертвите си за определен период. Можем да предполагаме, че ако ги е държал от датата на изчезването и на трите момичета, този период е доста продължителен — говорим дори за месеци. Това означава, че има условията да затвори тези момичета, може би става дума за няколко момичета едновременно, и самоувереността да знае, че може да ги измъчва. Обръщам внимание и на факта, че е доста опитен в мъченията, което означава, че ги е практикувал известно време. Както добре знаете, като цяло, серийните убийци разгръщат жестокостта си, започвайки отначало в много случаи с животни и стигайки до човешки същества. При сексуалния сериен убиец често пъти има фаза на воайорство, която ескалира до влизане с взлом и накрая до изнасилване. Оттам може да стигне до отвличане, за да има повече време за разиграване на фантазиите си за измъчване и накрая за убийство.

Стаята беше притихнала. Боби изпусна съдържаната въздишка.

— Значи излиза — каза той, като посочи снимката от местопрестъплението на Гейл Сампсън, разчекнатата на леглото, с нож, забит в ухиленото лице на тениската ѝ, — че е правил *това* и преди.

Кристин кимна.

— Той е имал и други жертви. Върнете се назад и проследете други неразкрити убийства, които може да включват рязане на части от тялото, макар че може да се е насочил към това отскоро.

— Вече го правим — обади се Зо. — Но има не една и две неразкрити неизвестни, чиито дела отлежават, и полицейските управления трябва да се ровят пет години назад. Говорим за поне петдесет, които търсим едва в четири окръга. А Пикасо, за съжаление, не е единственият „лош“ в региона.

— Не забравяйте, че самият той може да е приходящ. Може да се придвижва, въпреки че серийните убийци предпочитат местата, които познават — изтъкна Кристин.

— А защо точно сега? — запита Боби. — Защо изведнъж излезе на открито? При това с два портрета за две седмици? За известно време е вършил това извън обсега на радара, както казваш, и изведнъж е експлодирал ли? Защо? Обикновено между престъпленията на серийните убийци има почивки.

— Мисля, че онова, което го е изкарало на открито, е фактът, че не сте отличили неговите предишни престъпления. Много серийни убийци се стремят да спечелят внимание с действията си. Обичат да си фантазират за престъплението, накрая го извършват и го изживяват наново, когато четат за него или го виждат по телевизионните новинарски емисии. Често пъти серийният убиец ще бъде едно от първите лица сред тълпата на собственото си местопрестъпление, защото обича да наблюдава реакциите на другите спрямо онова, което е извършил. Това му е приятно. Но известно време никой не е забелязал този човек или неговите „постижения“, тъй че в момента той реагира отчасти на експлозивното внимание, което получава от пресата и националните медии. Той не иска то да спре. Това обяснява краткия интервал между изпращанията на двата портрета. Както обясних, поставената граница между убийствата е ескалирала с течение на месеците, а може би и годините на неразкриване. Вече е станал нагъл и е направил следващата крачка — да те открие и да те принуди да го признаеш.

— Но защо точно Боби? — попита Зо. — Мога да разбера за репортера, защото това му дава летящ старт в медийните прожектори, както каза. А Боби защо? Защо е адресирал картините към него? Оставил е името му на местопрестъплението? Трябва ли да търсим врагове тук? Някого, когото Боби е прибрал на топло в миналото? Трябва ли да се съсредоточим в нещо определено?

— Това е добър въпрос. Явно те е избрал по определена причина, Боби — отговори Кристин. — Не мисля, че непременно трябва да е стар враг или човек, тикнат зад решетките, макар тази възможност да не се изключва. Смятам, че по-вероятно е предизвикателството.

— Предизвикателство ли? — учуди се Сиро.

— Репутацията ти, Боби, върви пред теб. Привлякъл си националното внимание по случаи с изчезнали деца и отвличания. Получил си много престижни награди; твоите разследвания и дейност са на първите страници по вестници и списания, от „Ню Йорк Таймс“ до „Инкуайърър“. А съвсем наскоро списание „Пийпъл“ ти посвети специална статия, нарече те герой, разказа как си получил прякора „Пастира“ от колегите си заради забележителната ти работа по разкриването на най-заплетените отвличания и връщането на жертвите по домовете им. Всякакви подобни случаи. В неговите очи е все едно Давид да предизвиква Голиат на двубой. Той те предизвиква.

— Да имаш идея кога да очакваме следващ удар? — попита Раул Карера, друг следовател от Маями-Дейд. — Въобще какво да очакваме?

Кристин спря да събира нещата си.

— О, струва ми се, че вече е нанесъл следващия удар. Ако нещо или някой не му попречи да изживява болните си фантазии, той просто ще излезе, ще си избере друга жертва от тайния запас, където и да се случва това, и ще ти нарисува картина на най-новото си и най-голямо постижение. Очаквайте да бъде още по-брутално. Очаквайте да надхвърли необозримото. Този тип е усетил вкуса на злото, господата, и като излязъл от бутилката дух е невъзможно да бъде върнат в нея. Той харесва това, което върши, прекалено много, за да спре.

[1] Отговорен помощник-специален агент (ФБР). — Б.пр. ↑

В средите на Поделението за борба с престъпления срещу деца в Палм Бийч прякорът на Майк Хикс — ветеран следовател от оперативните служби към Шерифското управление — беше „Магнит за пениси“. Имаше защо. Девет от десет пъти само минути след логването си в интернет и влизането в чатрум перверзниците се лепваха за Майк като мухи на лайно. Рекордът му беше четирийсет и пет секунди за предложение с пълна програма — далеч по-бързо от другите компютърни „примамки“ в екипа за специални задачи.

Със своите сто седемдесет и седем сантиметра ръст, с теглото си от деветдесет и шест кила и възраст четирийсет и девет години Майк определено не отговаряше на представата за четиринайсетгодишна хлапачка, която **ОБОЖАВА** Джо Джонас, цвят фуксия, бонбони „М&М“ с разноцветна глазура, небесни дъги, кучешката порода „ваймаранер“ (тооолкова са готини!) и купонясване по цял ден и нощ. Или пък която **МРАЗИ** всичко, включващо Майли Сиръс/Хана Монтана (я бягайте с тея тъпотии!!), социалните науки (на кой му пука какво е станало преди 500 години?? Да го духат! Говори ми за ДНЕС :-)), миризливи мъже (Купи си „АХЕ“. Ползвай го!) и разни мекотели, които дори не знаят **КАК** да кажат **ИСТИНАТА**. А на външност беше всичко друго, освен игривата брюнетка с дълги къдрици и сини очи от снимката в майспейс профила.

Когато Поделението за борба с престъпления срещу деца беше сформирано преди десет години в отговор на новото за тогава престъпление „хвърляне на мрежа“ в интернет от изобретателни сексхищници, компютърната епоха вече работеше на пълни обороти за разлика от Майк, който като повечето хора на средна възраст се объркваше от новите технически щуротии, които се сменяха технологично на всеки две седмици. Връщайки се назад, Майк си даваше сметка, че навярно през следващите няколко десетилетия щеше да си остане с удивлението от възможностите на клетъчния телефон, но той имаше две наистина много красиви дъщери и се случи те да

навлязат в пубертета през 1999 година. Без да имат право да гласуват, да пият, да пушат и даже да псуват, на дванайсет и тринайсет години Шери и Лиса вече знаеха много повече как се работи със знаменателната метална кутия — и с дисковете ѝ — която стоеше на бюрото в дневната, отколкото него. А най-неприятно му беше, че и те го знаеха. Те познаваха тайния език на жаргонните текстови съкращения, имаха акаунти в „АОЛ моментни съобщения“, преди той въобще да знае какво, по дяволите, е моментно съобщение. Понеже беше ченге, а и пазеше ярки спомени какви щуротии бе вършил *самият той* като хлапак, за които родителите му продължаваха да не подозират, когато собствените му деца станаха тийнейджърки, се закле, че няма да остане съзнателно невеж. Тъй че когато се сформира Поделението за борба с престъпления срещу деца и чрез Шерифското управление на Палм Бийч бяха обявени длъжностите „компютърни примамки“, той се записа за участие във войната, без дори да знае какво означава съкращението OMG^[1]. Намерението му беше да изкара нещо като кратък курс, за да влезе в час, докато децата преминават пубертета. Десет години по-късно продължаваше да се занимава със същото. Дъщерите му отдавна бяха пораснали и напуснали дома, но той като че ли с всяка изминала година ставаше малко по-млад. Сега единайсетгодишните бяха като тринайсетгодишни. Разбира се, тогава никой не си беше представял, че старият Майк Хикс ще бъде по-правдоподобен като тийнейджър, отколкото като ченге на средна възраст и кандидат-дядо.

Днес името му беше Джаниз, но всичките ѝ приятели я наричаха Скитълс. Беше почти на четиринайсет (щеше да духне свещите съвсем скоро, на 16 декември!), живееше в Ривиера Бийч и обичаше запознанствата с нови хора. Джаниз влезе в „Гореща вана“ — местен чатрум на Южна Флорида — от TeenSpot.com. Темите на разговор можеха да се обобщят просто: „Забавлявай се и се отпусни в горещата вана. Всеки е добре дошъл“. В него чатеха трийсет и един членове.

„Джанизбейби: кво става с вас?“

Само за секунди на екрана изскочиха половин дузина отговори със скоростта на светлината. Мрпимпин16, Лоутоун, Сайкосид,

Дринкпойзън, Настибой, Жжжжо. А след минути горе се отвори малко сиво прозорче.

„Капитана моли за разговор с теб само между двамата: кво става? много време никаква Джаниз къде беше?“

Капитана. Това екранно име беше познато на Майк. Беше чатил и преди с него в няколко чатрума, разбира се, под различни имена. Мъжът беше доста агресивен, доколкото помнеше. Той провери в лога си. Ето, Джанизбейби беше чатила с Капитана и преди. Той кликна бутона „чат“.

„Джанизбейби: наказана да не излизам :-)

Капитана: кофти. що?

Джанизбейби: знам си. Прибрах се в полунощ

Капитана: калпазанка

Джанизбейби: не. обикновено слушам :-)

Капитана: охо. послушна калпазанка, полунощ, на колко години каза че си?

Джанизбейби: 14. духам свеци през декември. Ти?

Капитана: 17. духнах ги миналия месец, в полунощ само за възрастни?

Джанизбейби: де да беше

Капитана: наричат ме сбъдвам на мечти

Джанизбейби: ти къде беше? чакаше ме да се върна във ваната?

Капитана: играх

Джанизбейби: поне си честен

Капитана: майтап! липсваше ми :-)(... откакто знам, че търсиш някой специален...

Джанизбейби: не съм казала това

Капитана: нямаше нужда, не бива да излизаш сама нощем, пълно е с психари

Джанизбейби: ооооо. изплашена ли ти изглеждам?
просто се кефих

Капитана: видях ти снимката, гореща, психарите ще
те подгонят

Джанизбейби: благодаря, и аз така мисля

Капитана: само казвам, че си секси, някой трябва да
те пази

Джанизбейби: и кой ще бъде този?

Капитана: търся си работа :-)

Джанизбейби: хмммммм...

Капитана: ще се погрижа да не загазиш. ще те
доставя у вас в леглото точно навреме, майка ти ще ме
обикне :-) всички майки ме обичат

Джанизбейби: за--и я. значи има и други?

Капитана: не и ако имам теб. моногамен съм“

Това беше увлекателен и премерен флирт с думи. За да подведеш успешно някого под отговорност по Закона за компютърна порнография и експлоатация на децата за примамване или подлъгване на непълнолетен към сексуално поведение по интернет, трябва да бъде използвана почти магическа словесна еквилибристика и има неща, които Майк не биваше да казва. Защита номер едно при обвинение по параграф 847.0135 беше вкарване в капан. Казано по-просто, защита от сорта: „Уа-а-а! Нямахте да кажете всички тези глупости, ако не беше подвеждащият, манипулативен прикрит полицай, който ме предизвика да ги кажа!“. Майк знаеше, че трябва да бъде внимателен. И търпелив. Не предизвикателен, окуражаващ, настоятелен или убеждаващ. Поканата за захапване на въдицата трябваше да дойде от лошия.

Трийсет минути по-късно, след още куп закачки, тя дойде.

„Капитана: искам да се видим :-)

Джанизбейби: ха

Капитана: сериозно

Джанизбейби: какво искаш?

Капитана: да си моя

Джанизбейби: тоест?

Капитана: нищо. ЗТУ. пак честен“

ЗТУ беше съкратено за „запуши тая уста“, което пък на жаргон означава „искам да те чукам“. Вълшебен език.

„Джанизбейби: аз съм девствена

Капитана: още по-добре

Джанизбейби: може би не. аз съм послушно момиче.

помниш ли?

Капитана: мога да те променя, ръцете ми вършат чудеса

Джанизбейби: може да опиташ :-)

Капитана: четвъртък, трябва да те видя

Джанизбейби: не мога. детегледачка съм“

Ако е прекалено на разположение или настоятелна, той можеше да се усъмни. Можеше да му подсказе, че Джаниз е ченге.

„Капитана: петък?

Джанизбейби: имам тренировка до 4

Капитана: след

Джанизбейби: може би

Капитана: ти си от ГПБЛ, нали?“

ГПБЛ беше съкратено за „Гимназия Палм Бийч Лейкс“. Явно беше намерил профила на Джанизбейби.

„Джанизбейби: аха

Капитана: МКД на Острейлиън и 45-а. до теб ли е?“

МКД беше съкратено за „Макдоналдс“.

„Джанизбейби: знам го
Капитана: ще бъда в ново черно беемве. 4,30
Джанизбейби: охо — обяд. трябва да измислиш по-добро от МКД
Капитана: ще. знам специално място, където можем да се опознаем
Джанизбейби: къде е това?
Капитана: сменят чаршафите
Джанизбейби: ще облека нещо готино
Капитана: не прекалявай
Джанизбейби: ти си лош. трябва да съм вкъщи до 9.
не е шега
Капитана: достатъчно време
Джанизбейби: аз съм девствена...
Капитана: ще внимавам, както казах :-) бавно и полека
Джанизбейби: ТДТ. ще говорим по-късно
Капитана: уговорихме ли се?
Джанизбейби: да. кей. по-добре не води приятели
Капитана: само аз
Джанизбейби: и без фотоапарати
Капитана: :-(кей
Джанизбейби: кей. чао“

Майк излезе от чатрума и уведоми екипа за специални задачи за уговорената среща в петък в „Макдоналдс“. Потърси официална информация за регистрирания в TeenSpot.com компютърен псевдоним „Капитана“, но не очакваше кой знае какво. В повечето случаи киберхищниците използваха фалшив имейл с непроследим адрес на интернет доставчика. Единственият начин да бъдат открити е да бъдат примамени на светло и спипани на местопрестъплението. Но освен това хващането на място помагаше и за отхвърляне на защитната теза „Не съм бил аз, не съм казвал тези гадости по компютъра“. То помагаше и за отхвърлянето на каквато и да е теза за „вкарване в капан“, тъй като явяването на срещата с четиринайсетгодишна девственица демонстрираше напълно свободна воля. Докато пишеше

доклада си, Майк не спираше да прави догадки кой щеше да се окаже Капитана. Кой щеше да изскочи от новото беемве в петък следобед? Беше виждал куцо и сакато да излиза от всякакви коли — от ферарита до таратайки — и вече никой и нищо не можеше да го изненада. Само преди няколко години не кой да е, а синоптикът на Маями TV Бил Камал пристигна с усмивка в ресторанта за среща с предполагаемия четиринайсетгодишен хлапак, с когото смяташе да си устрои малко секслудории. Жабката на колата му беше натъпкана с кондоми. Преди два месеца пък неизвестният човек се оказа федералният прокурор от Северна Флорида, който слезе на летището в Мичиган за среща с петгодишно дете, носещ в ръцете си барби куклата Дора и зареден с кутия вазелин в джоба. Майк знаеше, че човекът в петък можеше да бъде всеки — от колегата лейтенант до директор на банка.

Завърши доклада си и отиде да сърфира извън TeenSpot. В друг чатрум продължи да наблюдава размяната на сексуално натоварени, свързани с наркотиците акроними. Никой не беше този, за когото се представяше. Някакъв тип с псевдоним „Мейкитфит12“ просто си казваше, че иска да му отговорят свободни горещи момичета, които си падат по якия купон — „колкото по-младо месце, толкова по-вкусно“. Никакво шикалкавене. Нямаше даже намек за малко предварителна любовна закачка. Дори „секстингът“ — изпращането на текстови съобщения със сексуални буквализми и снимки с надежда за зарибяване — ставаше все по-безличен.

Надникна отново в „Гореща вана“, за да провери дали Капитана е още там. Нямаше го. Но в чатрума се беше логнало ново име — „Бейбигърлдий“. Мрпимпин16, Дринкпойзън и Сайкосид се втурнаха да й кажат здрасти.

Като мухи на лайно...

Майк определено беше доволен, че дъщерите му са пораснали.

[1] Object Management Group — международен уебсайт с отворено членство. — Б.пр. ↑

Преди няколко седмици Марк Фелдинг беше никой. Сега вече можеше да си го признае. Като удавник за сламка се бе държал за кариерата, която му се изплъзваше от години — местейки се от един телевизионен канал на друг, просейки ефирно време с посредствени материали в очакване следващия петък да му връчат заповед за уволнение. А в социално отношение... просто беше установил, че точно както в Ел Ей, в повърхностния Маями никой не искаше да излиза с човек, който не си беше изградил име. Защо да си губят времето с някой вече залязъл, вместо да имат най-новия и най-добрия? Мацетата в Южна Флорида бяха секси, модерни и млади, но искаха да бъдат цветето на ревера на някой, който или им подхожда по външност, или ако не, може да им купи всичко, което пожелаят, като компенсация. Марк имаше доста хубава външност, не ще и дума, но боята за коса не изглаждаше бръчките и няколкото часа фитнес седмично не извайваше коремни плочки от паласките. Каквото и да опитваше, времето си вършеше работата и макар остаряването да беше по-лесно за мъжа, отколкото за жената, това все пак беше Южна Флорида и всичко по-малко от перфектно беше дефектно. Колкото до компенсирането с чар и добре зареден портфейл при заплатата на Майк, той се чувстваше късметлия, ако успее да заведе на ресторант себе си, камо ли да води на вечеря с вино някоя домогваща се манекенка, че да задоволи и капризите ѝ.

Но каква разлика правеха само три седмици.

Днес, докато чакаше на опашка в „Уолгрийнс“ да си купи паста за зъби, някакъв човек го заговори думите: „Хей! Не бяхте ли вие онзи от, от... да, от новините!“. Масовият гражданин вече го разпознаваше. Усещането беше приятно. Няма да мине много време и младите, сексапилни и модерни кандидатки за супермоделки ще зарежат богатите татенца и ще започнат да се обръщат по него. При темповете, с които трупаше национална публичност, не след дълго щеше да бъде телевизионен водещ през уикенда.

Разбира се, той дължеше този неотдавнашен успех другиму. Марк чукна с пръсти жълтия плик, който лежеше върху масата в трапезарията. На мястото на адреса беше залепена тънка изрезка от вестник с неговото име. Неговият договор с дявола.

Решения, решения.

Марк изтри потта от горната си устна с опакото на ръката и отпи още няколко глътки от скоча „Краун Роял“. После вдигна мобилния телефон. Въпреки че поради наскоро създадите се обтегнати отношения помежду им не очакваше специален агент Робърт Дийс да отговори на обаждането.

Оказа се прав.

— Агент Дийс — изрече Марк след тона на гласовата поща, стремейки се да звучи спокойно, — обажда се Марк Фелдинг от Канал Шест. Знам, че е късно и знам, че напоследък имахме... недоразумения, но е време да сключим мир, защото получих нов пакет тук. Тук, имам предвид *в моя дом*. Преди малко се върнах от студиото и го открих под вратата си. Обаждам ви се, защото... знаете защо — вие водите това шоу. А пък и мисля, че е доста неприятно, дето този тип знае адреса ми. Обадете ми се веднага щом получите това съобщение.

Тъмният апартамент тънеше в тишина. Единственият звук идваше от кухненския часовник, през една стая от тази, който отброяваше секундите високо, като при телевизионна игра. Марк довърши скоча, наля си още и зачака позвъняването на телефона.

Боби погледна над телефона към нощната масичка. С дясната си ръка беше прегърнал закрилнически спящата в мрака Лу Ан. Прочете името Марк Фелдинг на входящите обаждания.

От какъв зор тоя задник му се обажда почти в полунощ, по дяволите? Пиян ли е?

Боби си припомни онази нощ в бара след зловещото откриване на трупа на Гейл Сампсън в хотел „Ригал“. Марк Фелдинг се беше наливал с твърд алкохол преди срещата им. Напълно възможно бе да е пиян и сега и да е набрал номера му, за да го тормози с някакъв въпрос или нова „теория“ по случая. Очевидно случайният избор на психопата на този посредствен репортер за куриерче не само съживи кариерата на нещастника, но и го окуражи да си въобразява, че е едва ли не следващият Боб Удуърд. Сякаш се състезаваше с Боби в разкриването на случая. Сигурно се взираше в телефона в очакване на някаква реакция.

За какъв дявол ще му се обажда по това време?

Може би има да му съобщава нещо важно? Да не би да има друга картина?

Боби затвори очи. Още една жертва. *Само това не...*

Беше късно. Една нова пратка би се получила в телевизионното студио много по-рано от полунощ, нали? Значи трябва да са несвързаните среднощни бълнувания на един пияница или часът да е подходящ за игра на детективи.

Боби разтри очи. *Моля те, дано да е това. Нека тази лудост да спре...*

Телефонът звънна, сигнализирайки за ново съобщение.

— По-добре го прочети — прошепна Лу Ан в тъмното.

Тя също беше напълно разсънена.

Боби кимна.

— Ще си проверя гласовата поща. Сигурно не е нищо важно.

— Кой е?

— Не ти трябва да знаеш. — И двамата бяха наясно, че по това време на нощта не може да е нищо хубаво.

Той седна на края на леглото да провери гласовата поща.

Обажда се Марк Фелдинг от Канал Шест. Знам, че е късно и знам, че напоследък имахме... недоразумения, но е време да сключим мир, защото получих нов пакет тук. Тук, имам предвид в моя дом. Преди малко се върнах от студиото и го открих под вратата си. Обаждам ви се, защото... знаете защо — вие водите това шоу. А пък и мисля, че е доста неприятно, дето този тип знае адреса ми. Обадете ми се веднага щом получите това съобщение.

Боби стана и отиде до прозореца.

— Чух го — прошепна Лу Ан с разтреперан глас. — Чух какво каза.

— Трябва да изляза — отвърна Боби, набирайки номера. — Ти се опитай да поспиш.

— Изключено е да стане. — Тя седна в леглото и обви коленете си с ръце.

Боби знаеше какво си мисли. Искаше да я успокои, но не можеше. Все още не ѝ беше съобщил за Рей. Затова не произнесе нищо.

— Обажда се Дийс — каза той, когато Фелдинг вдигна на първото позвъняване.

— Канех се да звъня на 911. Той е бил в дома ми, агент Дийс.

— Добре. Тръгвам. Къде се намираш?

— В Тамарак. В „Юнивърсити апартаментс“ на „Юнивърсити“ и „Хайейтс“. Апартамент 304 в сграда „С“. — Направи мигновена пауза, преди да продължи: — Много е зле. Ужасно е...

— Не пипай нищо, Марк! Не го отваряй.

— Вече е късно. Видях го. Трябваше да го видя.

— Остави го на мястото му още сега и повече не го пипай! Аз съм на път!

Той затвори телефона и побърза да се облече, докато звънеше на Зо и останалите от извънредния екип.

Очаквайте да бъде още по-брутално. Очаквайте да надхвърли необозримото. Този тип е усетил вкуса на злото, господата, и като излязъл от бутилката дух е невъзможно да бъде върнат в нея. Той харесва това, което върши, прекалено много, за да спре.

Може ли да има нещо още по-брутално от отвличането, измъчването, убийството и нарязването на две невръстни сестри едновременно? Какво още би могъл да стори този психар, че да „надхвърли необозримото“, както ги предупреди Кристин Трокнър едва преди няколко дни?

Боби просто нямаше достатъчно въображение в случая.

Тамарак не беше много далеч от Форт Лодърдейл — само на двайсет и три километра в западна посока. Боби се справи за петнайсет минути от момента на нахлуването на панталона, надяването на значката и изхвърчането през вратата. Разбира се, по пътя нямаше движение и той караше със сто и трийсет километра.

Първото нещо, което видя при спирането в паркинга на „Юнивърсити апартамънтс“, не беше струпване на полицейски коли с пуснати сирени и светлини, а микробуса на телевизия WTVJ 6. Усети присвиване в гърдите. Колата сигурно беше пристигнала току-що, защото видя, че шофьорът и пътникът до него, които го наблюдаваха от местата си, започнаха да събират екипировката си и да слизат. Тъкмо спря до тротоара и излезе от колата, когато пристигна и полицейското подкрепление, което бе извикал от Шерифското управление в Броуард, с две бронирани коли.

— Задръжте ги тук — нареди той на един млад полицаи, когато операторът и неговият асистент се втурнаха през асфалта в отчаян опит да пресекат финалната линия и да се качат в асансьора, преди да бъдат спрени.

Успяха да стигнат едва до автомата за кока-кола.

— Никой да не се качва горе, освен ако не е със значка! — извика Боби, насочвайки се към входните стълби.

Почука на вратата на апартамент 304.

— Фелдинг, Боби Дийс е. Отвори!

Отвори му изтощеният и съсипан Марк Фелдинг. Боби надуши скоча в дъха му още преди онзи да произнесе „здравей“.

— Къде е? — попита той, прекрачвайки вътре.

Незнайно как зад гърба му се озова Зо, който също нахълта в антрето.

— Добре ли си, човече? — попита Зо Марк при влизането си, като се оглеждаше намръщено.

Надникна в една спалня и в банята, за да се увери, че там не се крие никой с оръжие или камера.

— Твоите хора от Канал Шест са долу и ти изпращат поздрави, но няма да се качват горе. Тц, тц, тц... да ги извикаш тук. Нали уж знаеш правилата?

— Това ми е работата, хора. Преди малко се обадох на моя продуцент и му съобщих, че съм получил още един пакет. Нали знаете, за да го подготвя. Не знам какво е правил и на кого се е обаждал с тази информация.

— Този път на кого се обади първо? — попита саркастично Боби.

— На вас — отвърна Марк уморено. — Но обществеността има право да знае...

— Да, да. Къде е? — попита Боби отново.

В този момент забеляза жълтия плик на кухненската маса до купчина списания и друга поща. На лицевата му страна бяха залепени изрязани от вестник лентички с черен шрифт, на които беше изписано името МАРК ФЕЛДИНГ. Залепващият капак беше отворен. До него лежеше сгънато парче платно с лицевата страна навътре. Върху него беше поставено малко картонче с име, каквото се получава за сватбени приеми. Дори от метър и половина Боби можеше да види какво пишеше със залепени букви, изрязани от вестник.

„РОБЪРТ ДИЙС, СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ-
ИНСПЕКТОР КЪМ ПАФ“

Откъм коридора се чуваха все по-ясно говор и пращане от полицейски радиостанции и приближаващи се човешки гласове. Само след секунди стаята щеше да се напълни с хора.

— Кажи, че си носил ръкавици, когато си отварял това — каза Боби.

Марк отново вдигна рамене и сведе поглед. Боби само поклати глава. Вече не можеше да гледа тоя идиот.

— Зо, гледай да не пипат вратата. Накарай ги да обезопасят коридора и започнете да търсите свидетели. — Той се пресегна към платното.

Марк го погледна в този момент с кръвясали уморени очи. Поклати глава.

— Страшно е за гледане, човече...

Използвайки ръкавици, Боби внимателно разгъна платното. Стомахът му се стегна както при возене с влакче на ужасите. Човек никога не е подготвен за капката, която прелива чашата, която дори не подозира, че се задава.

Очаквайте да бъде още по-брутално.

Очаквайте да надхвърли необозримото...

— Боби, тук сме, човече. Ще наредя на криминалистите да започват обработването с прах... — обади се Сиро.

— Сградите имат видеокамери, но в тази се е счупила, представи си. Все пак ще ги прибера, както и от съседните здания... — изрева някой.

— Искате ли да направите официално изявление? — попита друг. — Долу вече питат за това.

Около него звучаха гласове, но всичко, което Боби чуваше, беше бученето на кръвта в главата си. Той се вираше в изкривения образ пред очите си — на момиче в небесносиня тениска и раиран пуловер „Абъркромби“, чиито оковани във вериги ръце бяха издигнати към тавана, а тънките връхчета на пръстите ѝ бяха издялкани и превърнати в кървящи кочани. Очите ѝ, както на другите момичета, бяха празни черни орбити. Бузите ѝ бяха накапани с кървави сълзи. Устата ѝ беше разкривена в ужасяващ вик. Дългата ѝ, сплъстена руса коса беше разпиляна по раменете, а няколко кичура се бяха оплели в тънките лъскави верижки, които висяха около слабата ѝ шия. Под тях висеше кръгъл, лъскав сребърен медальон, легнал върху млечнобялата ѝ кожа, изпъстрена с лунички. На него беше инкрустирана буквата „К“.

Боби позна колието. Позна сплъстената руса коса, тениската и пуловера. Имаше чувството, че може да усети дъха ѝ, ухаещ на дъвка за балони, да чуе мелодичния глас, който му вика да я гледа как играе на детската площадка, как се гмурка в басейна или как се изкачва до върха на пирамидата от мажоретки.

Времето спря и всички около него започнаха да се движат в забавен каданс. Видя как Марк Фелдинг клати глава, докато зачервените му очи се пълнят със сълзи.

— Боби? Какво става? — попита тихо Зо, който се приближи зад него и сложи ръка на рамото му. — Пастире? Какво има?

— Господи, Зо — произнесе бавно Боби с треперещ глас. Усети, че краката му ще се подкосят всеки момент. Не можеше да откъсне очи от кошмарната рисунка в ръцете си. — Изглежда като Кейти...

— Добре, това тук прилича на циментов под, значи е постройка, в която или до която тя се намира. Но онова зад нея определено са пламъци...

— Може би е пещ? — предположи Джеф Амандола.

Дон Маккриндъл, следовател от Шерифското управление в Броуард, отпиваше от кафето и се почесваше по главата.

— Обаче тука има слънце. Една пещ би била в сутерен, нали? А във Флорида няма сутерени, нали така?

— Да не би да е излязъл от щата? — попита Сиро.

Лари се намеси.

— Съмнявам се. Как ще я намерим тогава, по дяволите? Той иска ние да я намерим, нали? Така каза психоаналитичката.

— Профайлърът — поправи го Роланд Кели, грамаден як следовател от отдел „Убийства“ в Маями Сити, след което подметна предположение: — Може пък да е нещо религиозно. Огън и жупел.

— Спри да гледаш откачените евангелисти по телевизията, Кели — заяде го Дон. — И престани да им даваш всичките си пари. Не е настъпил свършекът на света.

— Много смешно.

— И тъй, къде могат да се видят едновременно пламъци и слънчева светлина? — запитва Лари.

— Какво ще кажете за пристанището? Там имат пещи за изгаряне на отпадъци?

— Там има здрава охрана, но може. Ще го проверим — кимна Дон. — Не знам имат ли пещи. Ще проверим и в пристанище Евърглейдс. Всички места с огън и дим.

В три часа сутринта стаята на отдел „Престъпления срещу деца“ продължаваше да е пълна с хора. Бяха застанали около заседателната маса, надвесени над рисувания портрет — вече поставен в прозрачен плик като вещественно доказателство — като консилиум от хирурзи около тяло, което се опитват да спасят с въпросите си.

— Не е нужно да бъдеш тук — каза Зо на Боби за пореден път. — Трябва да се прибереш вкъщи. Ще ти съобщим, щом открием нещо.

Боби отрязва идеята в зародиш още докато бяха в „Юнивърсити апартмънтс“, преди екипът за специални операции да се отправи към Регионалния оперативен център в Маями. Нямаше начин да се откаже от ръководенето на случая. Ако, не дай боже, момичето на портрета се окажеше Кейти, трябваше да се погрижи тя да бъде пренесена у дома, както подобава. Щеше да направи всичко по силите си да бъде въздадено правосъдие. А от опит знаеше, че това не може и не бива да става, като наблюдава от страничната линия. Тъй че стоеше начело на масата, предлагаше идеи заедно с момчетата, слушаше премерените им закачки и през цялото време полагаше усилия да не поглежда ужасното нарисувано лице на масата пред себе си.

Към четири след полунощ се разбраха да се разотидат, за да починат малко, и пак да се съберат всички на сутринта. Но се наложи Боби да бъде уговарян от всичките си деветима колеги и накрая да получи директна заповед от Зо, за да го накарат да напусне сградата. Единственото, което искаше, бе да огледа случая от всички страни — в своя кабинет, пред своя компютър, вглеждайки се в корковото табло, както бе правил при стотици други случаи през годините. Не искаше да има спиране на работата. Желаше просто да се увери сам, че лицето на картината беше на нечие друго дете. Колкото и страшно би могло да бъде това за друг човек, не искаше да е неговата Кейти. Всяко друго дете, но не и неговото. И не искаше да се прибира вкъщи.

Само че нямаше избор.

— Знаеш ли какъв ден е днес? — попита той Зо, докато двамата вървяха към колите си през безлюдния паркинг.

Все още беше далеч от изгрев-слънце, но птичките бяха започнали да чуруликат по палмите над главите им. До далечния край на паркинга се намираще управлението на Пътна полиция във Флорида. През предното стъкло на фойето Боби зърна да проблясва коледно дръвце. Пътните патрули на Флорида винаги започваха отрано с празничната украса; като че ли всяка година местеха датата с една седмица напред. Денят на благодарността беше само след седмица. Точно година преди днешната дата беше видял и чул дъщеря си за последен път.

— Да, знам — отвърна тихо Зо.

— Смяташ ли, че е случайно съвпадение?

— В тази работа нищо не е случайно. Той знае как да ти въздейства, Боби, тъй че няма да прибързвам с изводите. Дрехите, с които е била видяна за последен път, бяха качени по интернет, за бога. Всеки би могъл да види описанието. Напълно възможно е да те разиграва, Пастире.

Боби кимна.

— Да те закарам до вас... — предложи Зо.

— Не съм пил. Сам ще се закарам — отвърна той, качвайки се в колата си. — Ще се видим след няколко часа.

Боби излезе от паркинга и зави към магистралната бариера на север. Тишината в колата беше оглушителна, тъй че включи радиото. Но и това не помогна.

— С какво беше облечена тя, Лу Ан? Помисли.

— Ами, ами носеше светлосинята тениска. Онази, която си купи от „Абъркромби“ в комплект с пуловера на райета. Току-що го бях изпрала. Той скрива ръцете ѝ, ето какво си мислех тази сутрин, Боби. Мислех си: „Скрива ръцете ѝ“. О, божичко...

— Добре. Веднага ще пусна описанието ѝ. Ще проверят в болниците, по автогарите, железниците „Амтрак“ и „ТриРейл“, летищата. Колко пари имаше тя в себе си, Красавице?

— Не знам. Неколкостотин, може би — от рождения ден, конфирмацията и от работата? Не, почакай, къде ми е умът? Тя работеше много. Пестеше за кола, значи може да са били повече. Да, повече са били. Даже оглеждаше една кола, тъй че е имала поне хиляда. А може и повече. Не знам. Не знам, Боби!

— Ами куфар? Провери ли в дрешника ѝ?

Лу Ан се разкрещя, удряйки с юмруци по плота.

— Не! Не е избягала! Не! Трябва да я намериш! Трябва да я върнеш у дома, Боби! Трябва да ми я върнеш у дома! — По изкривеното ѝ от паника лице потекоха сълзи. — Искам да ѝ кажа, че съжалявам! Искам да започна отначало! Искам още един шанс!

Боби разтърка очи. Как ще успее да се държи нормално пред Лу Ан? Как ще издържи да не се разпадне на части? И ако беше вярно, ако наистина се окажеше, че Кейти е нарисувана на ужасяващия портрет, как, за бога, щеше да съобщи това на жена си?

Мислите му препускаха, безредно превключвайки от баща към следовател. Полагаше сетни усилия да ги изключи, но в съзнанието му нахлуваха горчиво-сладки спомени. Как я видя за последен път, как я целуна по бузата за последно, какви бяха последните ѝ думи към него... Което много напомняше на спомените при погребението на някого.

Той пропъди образите от ума си. Съсредоточи се. Открий я, която и да е тя. Ако е Кейти, заведи я у дома. И не мисли какво ѝ е причинил. Не тръгвай в тази посока, каквото и да правиш.

Прибирането му вкъщи беше безсмислено. Боби седя край кухненската маса, пиейки кафе след кафе, докато слънцето най-сетне изгря. Знаеше, че Лу Ан е някъде над главата му напълно разсънена, люлеейки се напред-назад, обвила колене с ръце. Тя знаеше, че нещо се беше случило още преди той да излезе. Наречи го инстинкт, предчувствие или каквото и да е, но знаеше, че е нещо лошо. Нещо страшно. И той не пожела да се качи в спалнята, за да потвърди най-лошите ѝ предчувствия само с един поглед.

Взе бърз душ в банята за гости — банята на Кейти — грабна чисти дрехи от дрешника и пое обратно към службата някъде към осем и половина.

Без да мигне през цялата нощ.

Боби се изправи зад бюрото си и се загледа през прозореца към неспирния поток от коли, поели на запад към Долфин. Слънцето беше започнало бавно да потъва към Евърглейдс, а екипите от пътния ремонт вече приключваха работния ден, което още повече усилваше задръстването.

— Нещо ново? — попита той по телефона.

— Преровихме всеки залив, както се пощи въшлясала коса. Нищо — отговори Лари.

Боби, Зо, Дон Маккриндъл и цял взвод полицаи от Шерифското управление на Броуард, както и служители от митницата, прекараха деня на пристанище Евърглейдс във Форт Лодърдейл. Лари, Сиро, Весо, Роланд и Полицейското управление в Маями-Дейд покриха пристанище Маями. И двата екипа останаха с празни ръце.

— Знаеш ли, цял ден се мъча да се сетя къде може да съм виждал подобна сцена преди — продължи Лари. — Направо ще превъртя, защото ми изглежда позната. И си помислих, че Кели може би е прав — тоест, че оня тип наистина е задълбочил историята, разбираш ли? Може би пламъците са символични и вместо да ни насочва към място, той ни изпраща послание.

— Слушам те... — отвърна тихо Боби, все така загледан през прозореца.

Трафикът изглеждаше същият както преди пет минути. Както изглеждаше тази сутрин. И вчера. Всъщност, ако се изключеха коледните елхи, закрепени по покривите на някои коли, всичко навън изглеждаше точно както всеки друг ден. Строителните работници по тениски и кърпи на шейхове на главите прибираха хладилните си чанти, пушеха цигари и се размотаваха, докато други още привършваха дневната си работа по разширението на магистралата, което се извършваше вече от две години. По коридорите на Регионалния оперативен център същите секретарки клюкарстваха за едни и същи хора, същите агенти работеха на същите бюра по същите

случаи. Всичко изглеждаше и звучеше по същия начин, както вчера, миналия месец или миналата година, но само с едно просто разгъване на платното и еднократно вдишване на противния мирис на маслена боя целият свят за Боби, такъв, какъвто го познаваше, се беше променил завинаги. Вече я нямаше утехата на въображението му, че неговото дете е добре, напук на бездушните статистически данни за избягали от дома си деца. Нямаше я. Днес единственото му дете може би беше мъртво — жертва на садистичен сериен убиец, може би отвлечено, измъчвано, изнасилвано през всичките тези дни, седмици и месеци, в които животът на всекиго от външната страна на прозореца е продължавал по нормалния си начин. И сега, докато се взираше в Маями и се чудеше къде се бе изгубила Кейти, не успяваше да възпре невероятния гняв, който се трупаше у него. Гняв към Пикасо, към себе си, към всеки човек от другата страна на прозореца. И тайно си мечтаеше — както бе правил през последните триста шейсет и пет дни — да е един от тези безхаберни, безлики шофьори, заклещени в трафика, които удрят клаксоните в безсилен гняв, че ще се забавят за представлението на детето си или за вечерята със семейството си. Как му се искаше да не усеща невероятната болка, която изпитваше в момента — изгаряща всяка частица в него, разрушавайки всичко, което го крепеше цял. Не можеше да си представи по-страшна от тази болка и все пак знаеше, че тя ще стане още по-нетърпима, когато и ако най-лошите му страхове се потвърдят — когато телефонът иззвъни и страшните думи бъдат изречени: „Тя е“. Както осъденият на смърт затворник, който изживява своя ад в тясната циментова килия в очакване на изпълнението на присъдата, Боби се взираше напрегнато в часовника, отброяващ часовете до полунощ, в напрегнато очакване да получи последен шанс — малко вероятното помилване в последната секунда. След бягството на Кейти си беше казвал, че най-страшна от всичко е неизвестността, но вече знаеше, че е грешал. Докато чуваше стъпките на тъмничаря да се приближават към килията с новината, че обжалването е отхвърлено, си даваше сметка, че животът в ада на килията е за предпочитане пред другата възможност.

— ... изведнъж ми просветна! Имам дрога, която трябва да изхвърля — останала от един случай, приключен още преди години, когато работех в „наркотиците“ — казваше Лари. — Онзи получи двайсет години и двата пакета с дрога просто си седят там и чакат да

бъдат унищожени, схващаш ли? Имам съдебна заповед и всичко, но така и не се отървах от тях, а трябва — още си стоят при веществените доказателства. Както и да е. Та карам аз по „Макартър“ и си мисля за тази дрога, и че случаят е на окръг Броуард, значи трябва да се изхвърли в Броуард, а не знам кога пак ще бъда там. Последният път, когато съм се отървал от хероин, беше на сметището. Някога изхвърлял ли си наркотик, Боби?

— Не.

Зо влезе в стаята намръщен.

— Изглеждаш като препикан. Какво правиш?

— Благодаря — отвърна Боби, разтривайки слепоочието си. — Чакам Лари да мине към същността.

Той включи телефона на високоговорител.

— Зо е тук. Вече си в ефира.

— Здравсти — поздрави Лари. — Тъй че не съм бил там от години, на сметището де, но започнах да си мисля за него, Боби. Когато изхвърляш наркотик, за да го унищожеш, той трябва да бъде изгорен.

Боби замръзна.

— Изкопът за изгаряне е навън. Можеш да си стоиш на слънце, докато санитарният работник се надрусва от останките на твоите бонбонки за нос. Не съм бил там от години, затова се обадох да проверя по кое време извършват изгарянето. По-рано се правеше само по заявка в определени дни от седмицата. Обаче сметището вече е затворено, мамка му! Затворено и толкоз! Сега изгарянията се извършват в съоръжението в Уилабрейтър при кръстовището на 441-ва и междущатската магистрала 595. Администрацията им все още е в шибания Евърглейдс, но обектът е затворен за няколко години и депото не работи. Точно тогава ми просветна — мамка му! Там трябва да е мястото! Съоръжението за изгаряне на сметището!

Той те провокира да го откриеш, даже стига дотам да ти изпрати доказателство, което сам е създал. Той те предизвиква.

Имаше логика. Там, където полицията изхвърляше и изгаряше веществените доказателства, там Пикасо щеше да изхвърли своите. Беше много символично, както предположи Роланд Кели. Боби погледна към Зо.

— Лари, всички ли места за изгаряне са като в Броуард? В смисъл — Маями, Палм Бийч?

— Не зная. Просто трябваше да изгоря моя наркотик в Броуард. Мисля, че поне има процедура във всеки окръг, тъй като е необходима съдебна заповед. Проверки, везни и прочее. За да са сигурни, че няма да си го занесем вкъщи и да си го изпушим сами — изсмя се той. — Или да го продадем. Това е капитализъм, все пак.

Имаше символика и в това да се отърве от доказателството в окръга, от който е било задигнато. Боби живееше и Броуард.

В следващия момент Боби вече даваше разпореждания по радиостанцията. До минути полицията от половин дузина управления реагира, като подсигури както действащите, така и затворените обекти за изгаряне на заловени наркотични вещества в общините Маями, Палм Бийч, Монроу и Броуард.

— Няма да идваш с нас — каза Зо, когато Боби грабна якето си.

— Как пък не.

— Не си спал нощес.

— Нито пък ти.

— Може би, но това е малко в повече. — Зо се поколеба, сякаш се усети, че казва не каквото трябва, и затвори вратата на стаята с крак. — Чуй, искам да ти кажа, че съм сигурен, че не е тя, само че не мога. Нито пък ти. Днес става една година, откакто тя избяга. Този психар адресира портретите към теб и облеклото на картината съвпада с описанието на Кейти почти изцяло. Ако Лари е прав и се окаже, че той е изхвърлил доказателството на онзи обект... — Гласът на Зо заглъхна и той произнесе съвсем тихо: — Просто няма да е хубава гледка, брато. И мисля, че не трябва да си там и да я видиш.

— Точно затова ще бъда там, Зо. Няма да е хубава гледка. Знам точно какво да очаквам. Както изглежда, това ще се окаже дъщеря ми. И ако е тя, аз ще бъда този, който ще я открие, и аз ще я заведа отново у дома. — Той заповяда на сълзите и на страха си да отстъпят, отваряйки вратата и преминавайки в стаята на отдела. — И след това аз ще пипна болния изрод, който й причини това, и когато това стане и свърша с него, той ще ми се моли да го убия.

Лу Ан разбираше, че нещо никак не е наред. Чувстваше го с всяка частица от тялото си. Усещаше с утробата и със сърцето си. Случило се беше нещо много, много лошо.

Боби криеше нещо от нея.

Първо си помисли, че има друга жена. Беше логично. Тя се бе отдръпнала от него емоционално и физически за толкова дълго време, направо си мислеше, че един ден ще му писне и ще си потърси друга. Или някоя друга ще го намери. Понякога през изминалата година тя едва ли не желаше това да се случи, за да приключат, и най-сетне да остане съвсем сама на този свят и повече нищо и никой да няма значение. Да престане да го обвинява мълчаливо, той също да престане да я обвинява мълчаливо и всичко да свърши — животът им просто да продължи в различни посоки, без дори някаква среща покрай дете да ги събира на бъдещо дипломиране или сватба. Да се свие на топка, потънала в самосъжаление, докато животът ѝ свърши. Очакването това да се случи — най-накрая да узнае за връзката му, да му го каже, да види края на брака си, да гледа как той си изнася багажа и започва живота си наново с друга жена, а тя остава самичка — беше твърде изтощително. Просто искаше неизбежното вече да се е случило.

Сега нямаше никакво право да си мисли, че няколкото нощи заедно могат да запълнят огромната емоционална празнота, която се беше появила помежду им, независимо колко хубав и нежен беше сексът и колко много ѝ се щеше да бъде така. Независимо колко близки изглеждаха през последните няколко дни и колко много това им напомняше за „едно време“ в брака им, когато всичко беше нормално и хората ги смятаха за щастливци. Беше допуснала грешката да го отхвърли от себе си през всички тези месеци, вече го знаеше, но най-сетне беше готова да се излекува. Само че трябваше ли да очаква от него все още да я чака? Отговорът беше „не“. Една година бе много време.

В известен смисъл последните няколко дни бяха по-лоши от изминалите единайсет месеца. Сега виждаше празнотата като пропаст, но този път Боби се затваряше в себе си. Когато се получи среднощното телефонно повикване, на което Боби съвсем нетипично не отговори, тя лежеше до него в леглото с разтуптяно сърце, мислейки: „Ето това е. Ето как трябваше да науча. И колкото и да си мислех, че го искам, не съм готова да го узная. Нямам сили да гледам как всичко, което съм имала, се разпада и когато всичко е свършило, да обвинявам себе си. Не съм готова да го пусна да си отиде...“.

Преструваше се на заспала, лежейки в леглото в очакване той да се промъкне долу, за да върне обаждането на тайната жена, чудейки се какво трябва да предприеме. Дали да наеме частен детектив? Или да вземе номера ѝ от мобилния му, да позвъни на жената и да говори с нея открито? Боби също не помръдваше. Тя долавяше учестените удари на сърцето му, усещаше как тялото му се стяга. Но когато той прослуша съобщението в тъмната спалня и тя чу паническият шепот на онзи репортер от другия край на линията, ѝ стана ясно, че тя не губеше Боби заради друга жена, а заради този случай. Случаят, който го беше обсебил от момента, в който го пое. Беше твърде тясно свързан с дома им. С тях двамата. И с Кейти.

Той бе излязъл на бегом, а тя чака цялата нощ, опитвайки се да заглуши мислите, които нахлуваха неудържимо в ума ѝ, само за да чуе, че той най-сетне се прибира, без да се качи при нея. Знаеше, че има причина за това, но не искаше да я узнае и остана горе в напрегнато очакване. В очакване той да се върне, в очакване да излезе. В очакване денят, който едва бе започнал, най-сетне да свърши.

Не бяха разговаряли за днешната дата — на хладилника нямаше бележка, която да напомни на някой от тях за важността на тази дата. Но, разбира се, не им беше нужно напомняне. Лу Ан никога не бе очаквала деветнайсети ноември да се превърне в годишнина. Никога не си бе представяла, че ще има последен Ден на благодарността, Коледа, Ден на майката. Годишнина. Това беше начинът за отбелязване на свързването на двойките, смяната на работа, трагедиите. „Леле, цяла година! Виж къде сме вече!“ Това не бе просто отминаване на триста шейсет и пет дни, а символично превръщане на едно събитие в постоянна част от времето — ден за припомняне. Но Лу Ан не искаше да бъде част от това. Никога. Преди мозъчното сътресение да я остави

на легло цяла седмица, тя се записваше доброволно да работи по две последователни смени.

Можеше само да си представя колко тежък беше този ден за Боби. Също като някой от огнеборците, извикани да потушават пожарите в центъра на Манхатън на единайсети септември, той трябваше да се съсредоточи върху неотложното, докато светът свикваше бдения, а в главата му ехтяха виковете на загиналите му другари. След като съпругът ѝ се измъкна тихо от къщи с изгрева на слънцето, тя включи телевизора за компания, но моментално го изключи. Случаят на Боби вече се отразяваше с пълна сила от Си Ен Ен, Фокс Нюз, Ем Ес Ен Би Си. Поредният брутален портрет. Поредната вероятна невръстна жертва. Поредната избягала непълнолетна. Поредният сериен убиец в Маями. Поредната гонитба по следите на убиеца.

Пусна сателитното радио и цял ден шета из къщи, вършейки автоматично незначителни задачи като поливане на цветята, бърсане на прах от лавиците и миене на подовете. Почти приветства това отвличане на вниманието ѝ, когато чу звънеца на входната врата. Побоя се, че може да е съседката, която е отбелязала събитието в своя календар и идва да изрази съчувствието си към Лу Ан с чиния курабии, тъжно лице и неудобни въпроси.

Само че когато отвори вратата, видя единствено огромен букет цветя — червени и бели рози и бели лилии.

— Имам доставка за госпожа Дийс — изрече доставчикът, подавайки ѝ кочан с разписки.

— От кого? — попита тя и подписа разписката, наблюдавайки го как поставя вазата върху холната маса.

Бяха поне две дузини рози...

— Не зная, мадам. Но има картичка.

Тя зяпаше розите, а той стоеше в антрето и не си тръгваше.

— О — сети се тя и затърси в джоба си няколко долара, — това е за вас.

Той се усмихна.

— Много сте щедра. Желая ви приятен ден.

— Благодаря — отвърна тя разсеяно, когато той тръгна по входната алея.

Обикновено мразеше късите зимни дни, но днес приветства залязването на слънцето и дългите следобедни сенки. Включи предното осветление и тръгна към стаята. Тежкият дъх на свежи рози беше изпълнил дневната и от силния аромат ѝ се догади. Не беше ден за цветя.

Кой, по дяволите, ако е с всичкия си, беше решил да ѝ изпраща цветя в единствения ден от годината, който най-много искаше да забрави?

— Насладете им се, госпожо — беше подвикнал доставчикът в момента, в който тя затваряше вратата. — Наистина са много красиви, също като вас.

В Южна Флорида няма хълмове, затова шейсетметровият затревен насип, който се издигаше сред високите като мечове тревни западно от междущатската магистрала 75, се открояваше като Статуята на свободата на река Хъдсън. Незабележима и почти невъзможна за откриване отбивка от US 27 водеше към забравен павиран път, който се виеше през сърцето на някогашното депо за отпадъци на община Южен Броуард с периметър от двайсет акра, известно като Сметището, и съоръжението за изгаряне № 8. Висока три метра ограда от съединени метални панели с ръждясал счупен катинар обкръжаваше обекта. Имаше поставен знак, който забраняваше влизането в него.

Хората не смятаха, че ще има кой знае колко нарушители в едно сметище, но както се казва в изтърканото клише и както биха потвърдили любителите на изхвърлени антики, „Боклукът за едни е съкровище за други“. Сума ти хора се надяваха да открият диамантен пръстен сред планините от боклуци, ако ще това да означава ровене в двайсетметрови камари с детектор за метал.

Сметището беше напълно изоставено. Дори птиците, които се хранят с мърша и някога кръжаха със стотици, даже хиляди над купищата отпадъци, бяха изчезнали. Отдалечен на повече от миля от скоростната магистрала и извън всякакви населени места, паркингът изглеждаше неестествено притихнал. И независимо колко старо беше сметището, какви химикали използваше общината и с какви покривала се опитваха да го изолират, въздухът продължаваше да мирише на нечистотии.

— Аз влизам вътре с Лари и Маккриндъл — обяви Зо, като заобиколи своя таурус и се приближи към Боби, Лари, следовател Дон Маккриндъл от Броуардското шерифско управление и трима униформени полицаи, които го чакаха пред четириъгълна циментова постройка, прилична на двойно ремарке от седемдесетте години.

Всички прозорци бяха заковани с дъски. Той измери Боби с поглед.

— Хич не се и опитвай да спориш с мен. Сглупих, че ти позволих да дойдеш тук.

— Изкопът за изгаряне е отзад — осведоми ги Лари. — По-рано трябваше да покажеш заповедта на чиновника, който седи вътре, после ти правят опис и на лайната, за да получиш разписка. Някой те придружава до охраняваната зона отвън, където го изгарят в твое присъствие. Ако си достатъчно наблизко, няма да усещаш болка поне една седмица след това.

Зо огледа полицаите и кимна към Боби.

— Искам да сте сигурни, че той остава в колата. Имаш ли светлина? — попита той Дон.

Дон кимна и размаха фенера си.

— Добре. Да се залавяме.

След минута бяха вътре. Лъчите на фенерите разрязваха като със саби мастилената тъмнина. Боби беше застанал до предния край на колата си и отбелязваше секундите по цъкането на двигателното охлаждане, затаил дъх, молейки се това да е поредната задънена улица. Молейки се за добри новини от тъмничаря, чиито стъпки най-сетне бяха приближили килията му...

Малко по-късно се чуха звуците от включената радиостанция.

— Открих я — произнесе Зо.

Времето спря. Боби държеше радиостанцията до лицето си с двете ръце.

— Зо?

Усещаше как вледеняващият страх си проправя път към сърцето му, заплашвайки да го блокира.

— Зо? — попита той отново. — Диас?

Зо се появи отново на вратата с кърпа на носа. Изведнъж радиостанциите наоколо му гръмнаха едновременно, всеки говореше нещо. Чу, че Дон Маккриндъл повика на местопрестъплението криминалисти и съдебен лекар.

— Тя ли е? — попита Боби приятеля си, към когото се втурна с подгъващи се крака.

Зо вдигна ръце като знак „стоп“.

— Ти няма да влизаш вътре.

— Не се бяхме разбрали така.

— Тя ли е? — чу се гласът на Сиро по радиостанцията на Зо.

Зо не отговори.

Страхът удари в целта. Боби стисна очи, защото светът се завъртя пред тях. В ума му незнайно как изникна фразата от филма „Кръстникът“ — от сцената, в която Вито Корлеоне тръгва към осиротелия си дом след застрелването на сина си.

Искам да използваш цялата си власт и умение. Не искам майка му да го вижда така. Виж как са обезобразили момчето ми...

— Тя ли е? — попита той отново.

— Много е зле, Пастире. Няма да те лъжа...

— Не ме наричай така, по дяволите! — изкрещя Боби. — Тя ли е?

— Не знам! — кресна в отговор Зо. — Нагласена е по сценарий, зле е. Не ти трябва да го гледаш, мамка му, това е! — Той сграбчи ръката на Боби. — Нямам представа коя е. Тоя шибаняк иска да ти трови съзнанието...

Боби се втурна покрай него по циментовите стълби на сградата, мина през вратата и потъна в мрака, вонящ на боклуци и смърт.

Тъмничарят най-сетне бе пристигнал. И по изкривеното му от болка лице беше разбрал, че новините са лоши.

Лу Ан затвори вратата и пристъпи към вазата. Напъхана дълбоко в средата ѝ, се мъдреше бяла картичка, защипана стабилно за пластмасова дръжка.

Дали бяха от Джийни? Възможно ли е тя да ги изпрати?

Малката ѝ сестричка беше добронамерена, но доста небрежна. Лу Ан понякога се питаше, когато тя не спираше да разказва за своите деца, уроците им по пиано и училищните пиеси, дали изобщо помни, че Кейти все още е в неизвестност.

От колежките?

Може да са решили да ѝ изпратят закъснел букет с пожелания за оздравяване. Може да не са се сетили за значението на днешната дата...

Кой, по дяволите, би направил такова страшно нещо?

Тя вмъкна ръката си в букета и извади картичката. Хората винаги смятат, че дават най-доброто от себе си по повод на знаменателни дати, но понякога точно тези думи и постъпки оставят най-дълбоките белези.

— *Може би просто е заминала, за да си изясни живота, Лу. Да поразпери малко криле! Нали знаеш?*

— *Може би си била прекалено строга към нея. Аз все се заричам, че няма да бъде приятелка с Лорън, но днес човек не може да изкопчи нищо от тях... Все пак мисля, че е по-добре като си била строга.*

— *Никак не е лесно да си родител, Лу Ан. Никой от нас не може да е сигурен, че постъпва правилно. Не се обвинявай така. Казах ли ти, че Джонатан се записа в Университета на Флорида? Толкова се вълнува!*

Сега приятелките ѝ изпращаха цветя с най-добри намерения по случай изчезването на дъщеря ѝ. Вечерта ще се приберат вкъщи и ще има да разказват на децата си какво добро дело са извършили и всички на масата ще обсъждат как е изминала цяла година и защо според тях Кейти е напуснала дома си, както и сегашното състояние на брака на

Лу Ан и Боби. Вече направо ѝ се повръщаше от мириса на цветята. Испита желание да ги изхвърли. Да накъса шибаните цветове и да ги хвърли на боклука...

Тя включи осветлението в стаята и отвори картичката.

Какви думи на утеха изобщо можеше да има днес?

Лу Ан извади малката бяла картичка с жълтата емблема на ухиленото лице в горния край. От нея изпадна хартийка и се приземи на пода.

Тя прочете думите в картичката с невярващ поглед.

Честита годишнина!! Дано да бъде незабравима!

После погледна към пода, където лежеше малка черно-бяла снимка на усмихнатия Рей Кун от годишника на гимназията, точно в краката ѝ. Очите му бяха задраскани с черен маркер. Тя клекна и я вдигна. Беше залепена върху снимка на надгробна плоча. Под плочата бе лепната малка изрезка от полицейска хроника, поместена в „Палм Бийч Поуст“. Датата беше 14 ноември.

„ТЯЛО С НЕУСТАНОВЕНА САМОЛИЧНОСТ ОТКРИТО ОТ БОЙСКАУТ В БЕЛ ГЛЕЙД

Разложено тяло на млад мъж, прострелян смъртоносно, е открито миналата седмица от бойскаут и баща му в местността на лагера в Бел Глейд Марина. Установената самоличност е на Рейналдо «Рей» Кун, на 19 години, от Маргейт, Флорида. Няма заподозрени в убийството.“

Лу Ан изпусна изрезката, наблюдавайки я как се приземява на пода.

Падна с лицето нагоре, а то продължаваше да ѝ се усмихва.

Първото нещо, което видя, когато влетя в малката стая, използвана за склад, бяха кръстосаните лъчи от фенерите на Лари и Дон Маккриндъл. Те осветяваха нещо бляскаво и лъскаво над пода.

Тогава Боби видя веригите.

Те бяха окачени около глезените на слабото тяло, което висеше от тавана, и образуваха под него лъскава сребриста купчинка, като навита на кълбо змия. Той насочи натам своя фенер. Тя беше с гръб към него. Дългите ѝ сплъстени кичури руса коса се бяха оплели във веригите, стегнати около врата ѝ. Други вериги, закачени за тръба на тавана, оковаваха вдигнатите ѝ нагоре слаби ръце. Тя се поклащаше с лице към прозореца, който гледаше към шахтата за изгаряне, описана от Лари. Някой беше свалил дъските от прозореца, за да бъде обърната с лицето навън.

Боби заобиколи тялото и фенерът му освети плътния гердан от вериги.

Никой не гъкна. Нищо не помръдваше.

Не беше Кейти.

Трупът беше скорошен, най-много от два дни. Най-вероятно е била убита другаде. Очите ѝ, както и на останалите момичета, липсваха. Разлагането беше започнало, но все още можеше да се разпознае. Поне от Боби.

Не беше Кейти.

Зо стоеше зад гърба му. Боби поклати глава и пое за пръв път дъх от една минута насам. Все едно бяха свалили цял тон от плещите му.

— Не е тя — произнесе той глухо.

После се запрепъва към изхода, за да дочака криминалистите. Сълзите, които бе пазил за най-лошата новина, потекоха от само себе си.

Мобилният му извънтя точно когато излезе през външната врата. Беше Лу Ан, която му се обаждаше от дома. Той включи на гласова поща. Нямаше начин да разговаря с нея в този момент. Нямаше как да

й съобщи с какво се бе разминал на косъм. Невъзможно бе да ѝ опише невероятното облекчение, което чувстваше, без да ѝ признае колко бе изплашен. Но телефонът позвъня отново и отново. Което означаваше, че е нещо повече от важно — нещо неотложно. Той се отдалечи до колата си, избърса лице с опакото на ръката и се помъчи да звучи нормално.

— Лу?

Чу я, че плаче, без да може да си поеме въздух. Беше в истерия.

Отново беше скован от страх.

— Той е мъртъв! — крещеше тя. — О, боже, Боби, той е мъртъв!

— Какво?

— Той е мъртъв!

— Кой е мъртъв? Какво ми казваш, за бога, Лу Ан? Да не би баща ти...

В далечината запищяха сирени, докато спешно пристигащите коли си проправяха път през гнилите, разкривени планини в сметището на Флорида.

— Рей! — пищеше тя. — Рей Кун! Мъртъв е! Някой го е застрелял!

Боби затвори очи. *Как е възможно това да се случва сега?* Знаеше, че е само въпрос на време новината за убийството на Рей да стигне до нея. Трябваше да е подготвен за това обаждане. Трябваше да ѝ каже.

— Лу — започна той.

— А сега някой ми изпраща снимката му! *Неговата снимка, Боби!*

— Какво? Кой ти изпраща снимката на Рей?

— Върху надгробна плоча! — крещеше Лу Ан.

Зо се приближи.

— Какво става?

— Беше сложена в цветята — успя да произнесе Лу Ан между хълцанията.

— Какви цветя? За какво говориш?

— Не знам. Някой току-що ми изпрати букет. Мислех, че са от сестра ми или от момичетата в болницата...

— Джийни не би ти изпратила цветя — реагира Боби.

Всичко звучеше абсурдно.

— Рози. Червени и бели рози. Огромен букет от шибани цветя, Боби!

— Кой? Кой ти ги изпрати? — настоя той. — Кой, по дяволите, ти изпраща цветя точно днес?

— Не знам!

— Лу Ан, това звучи нелепо. Затова ми помогни. Някой ти е изпратил цветя днес заедно със снимка на Рей върху надгробна плоча — имаше ли картичка?

— Не беше подписана. Снимката на Рей беше в картичката, заедно с вестникарска изрезка, в която пише, че е умрял миналата седмица — че е бил убит!

— Какво точно пишеше на картичката? Имаше ли нещо?

— Пише: „Честита годишнина. Дано да бъде незабравима“. — Тя отново заплака. — Кой може да направи такова нещо? Кой може да ми изпрати това?

Боби погледна към Зо.

— Лу Ан, преди колко време пристигнаха тези цветя?

— Не знам... може би преди пет минути.

— Откъде са? От кой магазин?

— Не знам. Не се разбира. Не се разбира откъде са.

— Какво пишеше на камионетката? Видя ли камионетката?

— Не беше камионетка, а обикновена кола, според мен. Не знам!

Не знам!

— Как изглеждаше той, Лу Ан? Как изглеждаше доставчикът?

— Не знам точно... май беше висок колкото теб. И мисля, че беше рус. Беше с шапка. Само това си спомням! Не гледах него. — Тя млъкна за секунда. — Знаел си за Рей, нали? Нали, Боби?

— Лу Ан, заключи вратата. Не отваряй на никого. Прибирам се вкъщи.

— Защо? Боби, какво става? Кажете ми, по дяволите!

— Прати една кола в дома ми! — нареди той на Зо.

— Кажете ми! — изкрещя Лу Ан.

— Какво става? — попита Зо.

Той сложи ръка върху телефона, за да не го чува тя.

— Бил е там. Преди пет минути — изрева Боби. — Бил е в шибания ми дом!

Радиостанциите отново запращяха.

Беше въпрос само на минути. Само за три минути колата щеше да е там. Даже по-малко, ако в момента в района има кола. Моля те, Господи, дано да има кола наблизо...

— Кой е бил? Кой ги е изпратил? — викаше Лу Ан.

— Лу Ан, слушай ме внимателно. Този случай, случаят „Пикасо“, който разследвам... мисля, че е той. Мисля, че той ти изпраца цветята — каза Боби, качвайки се в колата си.

Тя се разрида.

— О, мили боже... Кейти...

Боби запали мотора и включи на задна.

— И смятам, че току-що ти ги е доставил лично.

Подкара с бясна скорост обратно по виещия се път с включени светлини и сирена в посока към дома. Натискаше газта докрай.

Мъжът седеше и си тананикаше в колата, спряла встрани от пътя, където движението беше временно преустановено, докато край тях профучаваха една след друга полицейски коли със запалени светлини и виещи сирени. Той знаеше точно накъде са се насочили с тази скорост — ако останеше там достатъчно дълго, можеше да помахна на Суперагента, който щеше да прехвърчи покрай него. Но той може би ще е прекалено зает, за да отвърне на поздрава. Можеше да си представи с каква суперагентска скорост беше пришпорил колата, за да се върне час по-скоро у дома. Боже, колко ли обяснения има да дава, щом пристъпи прага!

Нещо му подсказваше, че „героят сред нас“ все още не е осведомил женичката си за последното и много съществено развитие по случая с изчезналата им дъщеря. Както и за факта, че нейният приятел, долнопробното хулиганче, вече официално беше извън играта. Брей, какво облекчение!

Само дето не беше убеден, че женицата ще го приеме по този начин. Не и след като нейният герой ѝ разкаже точно какво е преживял днес, докато е изпълнявал дълга си, с всичките нагледни живописни подробности. Не и когато се изтърве за поразителната, несъмнена прилика между красивата им изчезнала дъщеричка и последния най-голям шедьовър на Пикасо.

Но случайни съвпадения не съществуват, нали? И великият детектив го знае по-добре от всеки. Съвсем скоро и жена му ще го разбере. Не, няма случайни неща.

„СУПЕРСПЕЦИАЛЕН АГЕНТ РОБЪРТ С. ДИЙС

НАШИЯТ ГЕРОЙ ПАСТИРА

... Получил прякора «Пастира» от колегите си от полицейските служби, специален агент-инспектор Дийс е разследвал над двеста случая на изчезнали и отвлечени деца в цялата страна от започването на кариерата си в отдел «Престъпления срещу деца» на ПАФ преди почти десетилетие. От всички случаи само пет остават неразкрити (вижте карето). Макар не всеки случай да приключва щастливо, Дийс с упорито постоянство «връща в дома им всички деца, които нямат никакъв друг шанс да бъдат намерени», разказа Марлън Трует, заместник-директор на ФБР, пред списание Пийпъл. «Живи или мъртви, той ги връща в дома им, при техните родители, което е голяма утеха. Хората искат приключване на случаите. Имат необходимост от това. И Боби Дийс не спира да работи. Той е като пастир, който се грижи за всеки липсващ от стадото. И няма да спре търсенето. Така разбира работата си.» Получил престижната годишна награда «За заслуги по откриване на изчезнали и експлоатирани деца», както и «Полицейски служител на годината във Флорида», Дийс споделя, че лицата на онези, които все още не е върнал по домовете им, го преследват всеки ден от живота му: Представям си как бих се чувствал, ако това беше моето дете.“

Мъжът навн изтърканото, намачкано списание на руло и го метна на седалката до себе си. За по-малко от година след написването на тази възхваляваща статия, преди още хубавите малки награди да натрупат прах, дъщерята на Суперагента изчезна през една тъмна нощ. Жалко.

Мъжът се усмихна.

Добрният пастир полага душата си за овците; а наемникът, който не е пастир, комуто овците не са негови, вижда вълка, че иде, оставя овците и бяга; а вълкът разграбя и разпръска овците.

Йоан 10:11-18. Направо от евангелието...

Истинският урок, който трябва да бъде научен? Точно както красноречиво се изразява списание „Пийпъл“, не всяка история има

щастлив край. Всъщност точно както е и в Библията, повечето истории завършват трагично. Добрият пастир или умира, или побягва при вида на вълка. И в единия, и в другия случай бедните овце са обречени.

Затова, макар да бе сигурен, че господин и госпожа Дийс искат да забравят тази паметна годишнина, така ясно съзнаваше колко е редно да им помогне да я отбележат. Искаше му се тази вечер да бъде мушица на стената в хубавата им малка къщичка. За да може да чуе виковете им. Да се наслади на мъката им. Той затвори очи и за секунда си представи как ще изглежда устата на женицата — отворена, чувствена, изкривена от болка във вечна грозна гримаса. Представи си усещането за четката в ръцете си — натежала от боята, чийто замайващ мирис се носи като парфюм през тайния му лабиринт...

Ръката му се стрелна към скута.

Чисти ли са помислите и постъпките ви?

Изтри влагата от челото си с треперещи пръсти. Усети капките пот, те се стичаха по тила му и влизаха под ризата, която залепна за кожата му. Предстояха му толкова много забавни моменти.

Вълкът беше на път. Историята вървеше към своя край.

Сетне пусна радиото и зачака началото на новините.

— Това е перука — съобщи доктор Терънс Линч, главният съдебен лекар на община Броуард, с усмивка, която разкри два реда възедри зъби.

Той държеше перуката с дълги руси косми в напуканите си, облечени в ръкавици ръце и я галеше като котка. Беше нисък и набит и бледото му лице се отразяваше в старите резедави плочки на работната зала в съдебната патология на Броуард. Линч беше нов патолог, дошъл отскоро от Ню Йорк, и Боби не беше работил с него, но за пръв път в кариерата си усети, че Гюнтер му липсва.

Зо поклати глава и погледна към Боби от другата страна на масата с поглед, който означаваше: „Виж ти, съдебен лекар, който си обича работата“.

— Ммммм... — измърмори доктор Линч, връщайки перуката, сплъстена на места от засъхнала кръв, в прозрачния плик за вещественни доказателства. — Не е скъпа. Космите са синтетични, изработката е евтина. Поразително прилича на перуката на Хана Монтана, с която се кипри дъщеря ми. Сигурно не са чак толкова много фенките на Майли Сайръс^[1] в Южна Флорида. Можем да анализираме влакната, за да видим дали няма да стесним кръга на нашето търсене.

— Боя се да не открием много повече фенки, отколкото се надяваме — отвърна Зо.

— Установихте ли самоличността ѝ? — попита доктор Линч.

— Няма нейни отпечатъци в АСИПО^[2] — поклати глава Боби.

— Тя не отговаря на описанието на нито една изчезнала непълнолетна от нашия списък. Поне доколкото знаем. — Той се стремеше да не поглежда към металната маса с момичето, което до вчера смяташе, че ще се окаже неговата дъщеря.

Лек бял чаршаф покриваше тялото и краката ѝ. За щастие, аутопсията беше приключила.

— Разбрах, че сте преживели голям страх, агент Дийс — каза доктор Линч, докато миеше ръцете си.

В стаята влезе асистент с голяма макара с черен найлонов конец и голяма игла за шиене.

— Радвам се, че тревогите ви не са се оправдали.

Боби също, но не вървеше да го потвърди, докато стоеше надвесен над осакатения труп на безименно момиче, който никой отвън не чакаше поне да прибере. Затова само кимна и отстъпи, за да направи място на асистента.

— Вашият Пикасо е бил изключително жесток — продължи лекарят. Избърса ръцете си и се обърна с лице към Боби и Зо. — Освен видимо липсващите очи, липсва и езикът ѝ. Двете травми са нанесени приживе.

Боби беше виждал какво ли не в кариерата си. Много ужасни неща. Твърде много на брой. Но имаше жестокости, които дори той не беше в състояние да възприеме.

— Откъде разбрахте?

— Имаше кръвонасядания по кожата, мускулите и околните меки тъкани — обясни доктор Линч, посочвайки към почернелите очни орбити. — Мъртъвците, господа, не получават кръвонасядания. Значи, раните са нанесени, докато сърцето е изпомпвало кръв и е била още жива.

— Изглежда като пълно повторение на Купидон — промърмори Зо.

— Ще направя скрининг за упойващи и обезболяващи вещества — добави Линч. — Може да е проявил поне малко състрадание и да я е обезчувствил преди това.

— Какво ѝ е на пръстите? — попита Боби, поглеждайки към легналата отстрани върху металната маса костелива сива ръка, която се подаваше изпод чаршафа.

Върховете на пръстите бяха черни, ноктите изпочупени, а кожата жестоко разранена.

— Кожата е започнала да се бели и разлага, което обяснява отчасти потъмняването. Но върховете — възглавничките — те също са жестоко насинени и охлузени почти до кокал. Помислих, че може би я е ръфало животно след смъртта ѝ, но травмите са нанесени, както при

езика и очите, преди смъртта ѝ. Снимах пръстите на рентген — не са счупени.

— В портрета, който ни изпрати Пикасо, върховете на пръстите ѝ също бяха окървавени. Какво, по дяволите, е правил с пръстите ѝ и защо? — попита Зо. — Дали не иска да ни каже нещо?

Доктор Линч вдигна рамене.

— Нямам отговор на въпроса ви.

— Може би си го е причинила сама — произнесе меко Боби, повдигайки внимателно ръката на неизвестната в своята облечена с ръкавица длан, като я огледа старателно. — Може да се е опитвала да се измъкне от мястото, където е била държана. Навярно е *дълбала с нокти* изход. Леглата на ноктите ѝ са все още запазени, доктор Линч. На всяка цена да се вземе материал от тях. Търсете за скала, пръст, мръсотия, пестициди — всичко. Анализирайте онова, което откриете. Може да разберем къде е била държана.

Доктор Линч кимна.

— Вече е направено. Взел съм материал отвсякъде. Анализите отнемат време, но ще се опитам да ги получа по-рано.

Проблемът с убийства, извършени в различни юрисдикции, беше съгласуването. Три тела в Броуард и едно тяло в Дейд означаваха различни полицейски управления, различни лаборатории по криминалистика и различни съдебни лекари.

— Можете ли да се свържете с Гюнтер Трос в Маями и да видите с какви резултати разполага той, за да не дублираме усилията си? — попита Боби. — Времето е от решаващо значение. Резултатите ни трябва за вчера, ако това е възможно.

Доктор Линч кимна. Пак се ухили с конските си зъби, което беше смущаващо. Мушна ръцете си в джобовете на престилката.

— И така, колко време ще искате да я задържа?

В община Броуард нямаше „общинско гробище“ — място, където се погребват бездомниците и хората без самоличност — както имаше в Маями. Телата на изоставените и клошарите просто се предлагаха на търг на местните погребални агенции и печелеше най-ниската оферта, което по икономически съображения неизменно означаваше кремация и разпръскване на останките в местното сметище. Неидентифицираните жертви на убийства бяха третираны по-различно. Телата им се сваряваха и костите се съхраняваха в кутии по

рафтовете на местната съдебномедицинска служба, докато някой някъде се появеше с име, с цел избягване на гафове. Съществуваше надеждата, че заедно с името ще се появи и семейството, което да потърси костите, за да направи истинско погребение на неизвестната или неизвестния.

— Дайте ми време. Ще ви намеря име — каза тихо Боби на тръгване, упътвайки се към асансьора със Зо. — Каквото и да се случи с това разследване, тя няма да отиде на търг, доктор Линч. Лично ще се погрижа за това.

Ако не успееха да намерят семейство с името ѝ, Боби щеше да се постараете да бъде погребана достойно. Никое дете не заслужаваше да напусне тази земя незабелязано. Неожалено. Той кимна за довиждане и вратите на голямата асансьорна кабина се затвориха.

— Руса перука, друг пуловер. Пикасо се гаври с теб, Боби — заяви Зо, когато колата запълзя бавно нагоре на излизане от подземния гараж.

— И постига своето. Чувствам се разнищен — отвърна Боби, разтривайки очи.

— Не трябваше да си тук.

Боби му хвърли поглед.

— Не трябваше, това е. Видът ти е кошмарен. Мигвал ли си изобщо последните няколко дни?

— И без това не спя. Да не мислиш, че ще започна сега?

— Как е Лу Ан?

Той тръсна глава.

— На сънотворни. Де да можеше да не се събужда, докато не открия мръсника. Получих доклада от балистичната експертиза на куршума, който са открили в дървото до главата на Рей Кун. Четирийсет и четвърти калибър, магнум, изстрелян е с лявата ръка.

— Голям патлак — забеляза Зо, когато завиха по коридора веднага след пропуската.

Той мушна глава през задния вход и огледа дългата предна алея, проверявайки за присъствие на медиите. В момента бяха окупирали всичко наоколо. Освен че станаха новина номер едно по всеки канал в Южна Флорида, новините за убийствата на Пикасо бяха прехвърлили океана, събуждайки интереса на международните средства за осведомяване. Колоритен, извратен сериен убиец с вкус към млади,

избягали от дома си момичета — това очевидно привличаше не по-малко внимание от серийния убиец Купидон в Маями преди няколко години. При това историята се развиваше като пълен цирк. Паркингът, за щастие, се оказа чист.

— Много хора си падат по това оръжие — изтъкна Боби с въздишка, слагайки си тъмните очила, когато двамата поеха направо през ливадата към паркинга на управлението за тактически операции на Шерифското управление в Броуард. — Особено гангстерите пищовджии. Докладът от аутопсията сочи, че е бил мъртъв поне от две седмици.

— Търсили сме го навсякъде по улиците. Никой не е засичал Рей в Маями — каза Зо. — Поне не някой, който е склонен да говори.

— Какво ли е правел в Бел Глейд, по дяволите?

— В момента можем само да гадаем. Запомни, Боби, този тип те работи. Недей да откачаш, смятайки, че Рей е жертва на Пикасо. Не знаем дали е така. Както не знаем дали Кейти е свързана по някакъв начин.

Боби се спря.

— Той дойде в къщата ми, Зо. *В моята къща*. Разговарял е с жена ми. Изпраща тези психарски портрети до мен и оставя картички с моето име на местопрестъпленията. Трябвам му аз... — Боби си пое въздух. — Иска да повярвам, че държи дъщеря ми. Защо?

Зо нямаше отговор и замълча. Когато стигнаха до колите си, той каза:

— Стига ти толкова за днес. Имаш нужда да се прибереш вкъщи и да поседиш при жена си. Не те искам да се връщаш в службата. Поне за ден-два. И когато се върнеш, не искам да работиш по този случай.

— Заеби тая — отвърна Боби.

Сякаш напук, мобилният му телефон иззвъня.

— Дийс — обади се той.

— Боби, Сиро е. Току-що говорих по телефона с един приятел — колега от „Компютърни престъпления“ в Палм Бийч. Днес е свикал екипа за специални разследвания, по които Шерифското управление работи съвместно с Дирекцията за борба с престъпления срещу деца — нали знаеш, дето се занимава със зарибяването на деца по интернет? Днес следобед правят постановка на един перверзник, който мисли, че си е уредил среща с четиринайсетгодишна в „Макдоналдс“.

Друг колега от Специалните разследвания в Палм Бийч, който е интернет примамка, засякъл акулата миналата седмица и сега им трябва тактическа помощ, за да го пипнат. Дотук нищо ново, нали? Случва се всеки ден. Нямаме гаранция, че онзи тип изобщо ще се появи — той е фантом — а и примамката не се е чувала с него от няколко дни, тъй че усилията могат да се окажат напразни. Но моят приятел се заинтригувал, когато на оперативката тази сутрин разбрал какъв псевдоним използвал перверзникът в интернет. Още повече че миналата седмица обсъждахме с него случая Емерсън и тази информация още не е станала публична.

— Казвай — произнесе Боби, поглеждайки към Зо в очакване да чуе следващите думи на Сиро.

Беше замръзнал на мястото си в колата.

— Ще причакват Капитана.

[1] Американска актриса и поппевица, известна с ролята си на Хана Монтана. — Б.пр. ↑

[2] АСИПО — Автоматизираната система за идентифициране на пръстови отпечатащи. — Б.пр. ↑

Беше едва ли не комично във времето на свръхтехнологични компютърни полицейски системи и мигновени комуникации, осъществими чрез интернет, имейли, факс, текстирание и мобилни телефони лявата ръка все още да не знае какво върши дясната. Първото, което Боби направи, когато видя портрета на сестрите Боганес и осъзна, че навярно Лейни Емерсън е свързана с Пикасо, беше да разпрати телетипно съобщение „търси се“ чрез НИЦК и ИЦКФ^[1], предупреждаващо правоохранителните агенции в цялата страна да се свързват с него, в случай че бъде засечен киберхищник, използващ компютърен псевдоним Закари, Кюзано, ЕлКапитан, или техни комбинации или варианти. Разбира се, като се вземе предвид големият брой подобни съобщения, които ежедневно получаваше само неговият анализатор, напълно възможно беше неговото съобщение „търси се“ да е било принтирано и закачено на препълненото с информация табло в натоварен полицейски участък и в следващия момент да е било забравено.

Никой отдел не обичаше външна намеса на своя територия. Точно такава беше отношението на екипа за специални разследвания на Шерифското управление в Палм Бийч и членовете на поделението за борба с престъпления срещу децата към новопоявилите се агенти на ПАФ по време на тактическата оперативка в заден гараж край битака на 45-а улица, само през няколко пресечки от „Макдоналдс“, където беше заложена засадата. Нямаше възгласи от сорта „слава богу, спасителният отряд пристигна“, нито посрещане с хляб и сол. А и Боби не очакваше подобна реакция. Федералните, и най-вече ФБР, известни с това, че обираха успешно овациите и се позоваваха на юрисдикцията по разследвания с висок профил, след като черната работа вече беше свършена, си бяха навлекли подозрително отношение от страна на полицията. Подобно на играта камък-ножица-хартия, в която местните органи на реда можеха потенциално да изгорят, истината беше, че ПАФ редовно цакаха окръга, града, общината, и това

се знаеше от всеки редови служител, присъстващ в този гараж. Тъй че определено имаше причина да се безпокои от евентуално враждебно посрещане. Но Боби нямаше намерение да командва разследването на ПБПСД^[2]. Нито пък търсеше слава и вестникарски заглавия. Единственото, което искаше, бе да сложи край на кошмара, като залови негодника час по-скоро. А дотук всички разполагаха само с компютърния псевдоним ЕлКапитан, който можеше да ги отведе някъде.

Или не.

Както се бе изразил Сиро и както би потвърдил всеки служител, разследващ компютърни престъпления срещу децата, гаранции нямаше. Никога не се знае кой или какво ще се появи на срещите при тези нерегламентирани запознанства. И дали въобще някой ще се появи. Много киберхищници оставяха виното да отлежи; имаха голям брой жертви и придобиваха опит на живо, преди да се прикачат в чатрум. И повечето надушваха ченгетата от миля разстояние.

Макар Боби да се постара да потуши напрежението между екипите за специални задачи, то си оставаше високо дори когато всички заеха позициите си за насрочената среща. Повишената тревога обаче не означава непременно нещо лошо. Тя е като знанието, че порцелановата ваза, която пренасяш по теракотения под, е безценна урна от династията Мин — определено се тревожиш повече, но си и много по-внимателен, тъй като осъзнаваш катастрофалните последици, ако я изтървеш. Пикасо беше създал ужасяващи новинарски заглавия в няколко окръга и никой не желаше да бъде отговорен за това, че е допуснал той да създаде още такива заглавия.

Дребничка брюнетка — следователят под прикритие от отдел „Наркотици“ на Шерифското управление в Палм Бийч, чието име беше Натали — която не изглеждаше на повече от петнайсет, се настани вътре в „Макдоналдс“. Точно в шестнайсет часа тя трябваше да излезе и да чака на пейка пред ресторанта в близост до банкоматите приближаването на обекта. Съгледвачи под прикритие бяха поставени както в ресторанта, така и в паркинга зад „Макдоналдс“, който обслужваше и съседния минимол със супермаркет „Уин Дикси“, „Фамили долар“ и още куп магазини като пицария „Малкия Цезар“ и химическо чистене. При толкова оживен бизнес паркингът беше непрестанно претъпкан и с постоянно движение. На отсрещната

страна на „Острейлиън“ имаше бензиностанция „Суноко“ и заложна къща; по диагонал срещу ресторанта се намираше парк. Боби и неколцина оперативни служители от ПБПСД седяха в колите под прикритие на паркинга на „Уин Дикси“; Зо и Сиро бяха заели позиция до „Суноко“ и в парка. Хеликоптер на ПАФ чакаше в готовност за излитане на Международно летище Палм Бийч, само на няколко мили оттам.

Часът беше 15,55. Боби се смъкна надолу в седалката, без да изпуска от поглед мястото отвъд оживената 45-а улица. Без бинокъл беше невъзможно да наблюдава вътрешността на ресторанта от неговата позиция. А нямаше как да използва бинокъл, без да привлече вниманието върху себе си. Търговският център гъмжеше от народ. Майки, щипукащи бебета, батковци и каки, бизнесмени, тийнейджъри. Мъже, жени. От всякакъв вид, модел и калибър.

Точно в това беше проблемът. Той можеше да е навсякъде. Можеше да е всеки. Всички изглеждат подозрителни, помисли си Боби, наблюдавайки как един млад мъж разтоварва три пазарски плика, и трите пълни с прах за пране, в джипа си. През три редици от него един мазен тип на средна възраст, седнал във форд Ф150, смучеше нещо прилично на бира и разговаряше по мобилния си. И, разбира се, каза си той, може просто да седят там и да чакат оня, дето духа. Да губят ценно време, докато един луд на мили оттам рисува пореден портрет.

Боби потупа волана и отново погледна часовника си — 15,59. Не им оставаше друго, освен да чакат.

[1] ИЦКФ — Информационен център по криминалистика на Флорида. — Б.пр. ↑

[2] ПБПСД — Поделение за борба с престъпления срещу деца. — Б.пр. ↑

Мъжът пое дълбоко дъх, позволявайки на свежия, необичайно топъл за сезона въздух да изпълни дробовете му. Цялото му тяло тръпнеше, всяко сетиво бе изострено докрай, като на гладно диво животно, дочуло мекото блеене на обяда си, идващо от далечна ливада. В гимназията беше пробвал прах и захар на бучки, но *това* — този естествен прилив на сили не можеше да се сравни с никакъв наркотик. Подуши въздуха. Долови десетки аромати — на изгорели газове, бор, бензин, горящи листа, телесни миризми, пържено месо, урина. Може и да го нарекат луд, но сякаш надушваше и нейното ухание. Някъде сред множеството. Нежно и леко — навярно си е пръснала „Паксънс Ноли“ и като че ли е примесено с мъничко бебешка пудра. А току-що измитата ѝ лешниковокафява коса ухае на „Хърбъл Есънс малинова коприна“.

Джаниз. Името или е измислено от ексцентрична майка, настроена антиконформистки, или от тийнейджърка, която мрази скучното старомодно име Джанис. Момиче, което иска да е различно, като онези с имената Парис, Коко или Деми.

Набеляза си врата номер две. Едно момиче би поискало да бъде забелязано сред множеството. Той се подсмихна. *Нямам търпение да те забележа, сладка Джанис. Нямам търпение да те отрупам с внимание.*

Джанизбейби. Дори името ѝ беше като игрива мелодия. Затананика си — избра бавно и секси парче на „Ейч-Таун“ в стил ритъм и блус. Изтри потните си ръце в панталона. Като на Оскарите, предвкушването беше най-хубавата и най-лошата част на вечерта. Дали ще се появи? Дали ще изглежда като на снимката, или тя ще се окаже фалшива? Дали ще дойде с желание, или ще е подплашена от нещо?

Досега не се беше случвало — никога не бе имал проблем да ги качи в колата си. Но тази тревога присъстваше винаги. *Винаги за всяко нещо има първи път* — обичаше да казва майка му. — *Тъй че бъди подготвен за всичко.* И той беше подготвен. Погледна към задната

седалка, където бе оставил специалната си черна чанта. Тя съдържаше всичко необходимо. Трябваше само да я качи в колата. Качеше ли се, беше негова.

Ръцете му вече бяха направо мокри. Разбира се, тя можеше да не се появи изобщо. Това се *беше* случвало преди. И го караше да побеснее. Подготвяше къщата старателно за всяко ново пристигане. И когато се оказеше напразно — когато го вземаха за глупак — минаваше дълго време, преди да се довери отново.

Взираше се в стъклената врата на оживения „Макдоналдс“. Тя се отваряше и затваряше безспирно. Мързеливи мамчета с кряскащите им деца бързаха да влязат вътре за поредното балансирано хранене с панирани пилешки хапки и пържени картопки. Дебелани оглеждаха менюто със снимки, сякаш за пръв път виждаха Биг Мак. Дали беше вътре? Дали гледаше през стъклената врата, търсейки го с поглед, представяйки си как изглежда? Дали се вълнуваше, че ще го срещне, както той се вълнуваше от срещата? Дали беше облякла нещо специално, както обеща? Дали се притесняваше? Или беше уплашена? Потните му ръце се разтрепериха неудържимо. Запали цигара с надеждата да се успокои. Току-виж я подплаши, ако не успее да се контролира. Ако трепери като болен от паркинсон, тя може да му избяга. Не, *със сигурност* ще му избяга. А това ще бъде лошо. Много лошо.

Зачуди се кога и дали ще бъде открито отсъствието на малката Джаниз. След като вече беше по всички новини и заглавия дори в страни, за които не беше чувал, се питаше колко ли време щеше да отнеме на някого да направи квантовия скок, че Джаниз е жертва на злоумишлена игра? И колко ли време щеше да мине, преди да стане известна като последната жертва на Пикасо? Усмихна се. Колко време трябваше да мине, преди хората да започнат да заключват вратите си нощем заради него? И да бъдат придружавани от охрана до колите им в тъмните паркинги?

Облиза пресъхналите си устни, впил поглед в стъклената врата, душейки въздуха за първия реален неин аромат. На неговото малко заблудено агънце.

Вратата се отвори със замах. Едно дребно същество, което я имаше я нямаше сто петдесет и два сантиметра, излезе от нея и се насочи към пейката на тротоара. Бляскава лента прибираще дългата ѝ

кестенява коса назад от лицето. От едната ѝ страна се спускаше единствен ярък пурпурен кичур, точно както в профила ѝ в майспейс. Беше облечена в джинсова минипола и черен прилепнал потник, които разкриваха стегнато мускулесто тяло на гимнастичка. Стройните ѝ крака завършваха със сандали на висока платформа. Тя се озърна из паркинга, сякаш чакаше някого, но не изглеждаше ни най-малко притеснена. След една минута запали цигара и най-безгрижно се залови да пише есемеси на мобилния си. Очевидно беше Джаниз. Съдейки по външността ѝ, той надали беше първият хлапак, с когото тя си уреждаше среща по интернет, но беше съвсем сигурен, че ще е последният.

Само при вида ѝ ръцете му отново се разтрепериха лудешки. Изтри ги за последен път в джинсите си и си сложи рол-он против изпотяване. Трудно щеше да я удържи, ако ръцете му са хлъзгави.

Точно като малко агънце, което се е отлъчило от стадото, за да попасе само на поляната, сладката малка Джаниз бе в пълно неведение, че само на няколко крачки от нея кръвожадният вълк я дебне от скришното си място.

Той метна цигарата през прозореца и се подсмихна. Време беше ловът да започне.

Време беше да ѝ се представи.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Боби, като почука настойчиво по страничния прозорец на шофьорското място.

Стъклото се плъзна надолу.

— Очевидно същото, каквото и вие — отговори зачервеният Марк Фелдинг и по устните му плъзна усмивка.

— Майтапиш ли се с мен?

Репортерът поклати глава.

— Това е свободна страна. Не можете да спрете пресата.

— Абе майтапиш ли се с мен? — повтори Боби, като прокара пръсти през косата си. — Не мога да повярвам на очите си.

— Не върша нищо незаконно, нали? Просто вървя по следа, за да видя къде ще ме отведе, това е всичко. Гледам си работата, нищо повече, агент Дийс. Опитвам се да уловя новините, докато се случват. Не ви е приятно да отговаряте на телефонните ми обаждания, освен когато имам новина за вас, тъй че поради липсата на взаимност в услугите се налага да правя това, което правя.

— Откъде разбра?

— Нима мислите, че хората ви могат да се разкарват нагоре-надолу, без никой да се интересува от това? Приемете фактите, вече сте известен, агент Дийс. Вече сте на прицел като Бранджелина.

Боби се опита да овладее гнева си. Струваше му невероятно усилие на волята да не се пресегне през прозореца, да сграбчи Фелдинг за гърлото и да го метне на паркинга. Не че не би го направил, но знаеше, че ще привлече вниманието, а не би допуснал това за нищо на света.

— Кое, по дяволите, е по-важно за цялата ви пасмина? Да видите лицата си по телевизията, или да спрете този негодник, преди да е посегнал на друго момиче?

Фелдинг дори не се поколеба.

— Честно казано, и двете. И зная, че не ви е приятно да го чуете. Боби погледна часовника си: 16,07.

— Ти и твоята камера ще прецакате всичко. Моментално изчезни оттук.

— Вижте, не искам да провалям акцията ви. Наистина. Искам да видя този тип заловен. Просто ме оставете да седя тук. Ще кротувам. Ще бъда послушен. Даже няма да пипам камерата — помоли Марк. — Само в случай че той се покаже. И само ако има арест. Нали е честно? Ако операцията е успешна, просто нека да получа историята. Това е всичко, което искам. Историята. Ако тя приключи тази вечер, искам да съм този, който ще я получи. Той я започна с мен и тя трябва да завърши с мен. Нещата просто си пасват.

— Не правя сделки с теб.

— Можете ли да ми дадете някакво име? Подробности? Какво знаете за него?

— Лицето ти е по новините всяка вечер. Ако той те види, Фелдинг, всичко приключва.

— Само ако гледа Канал Шест — уточни Марк с усмивка. — Очевидно следва да ви припомня, че нашият психар има нещо и за вас, агент Дийс. Ако види *вашето* лице, мога да си представя същия резултат.

— Разкарай си задника оттук! Няма да повтарям повече...

В този момент радиостанцията запраща.

— Вероятният обект се приближава. Черен лексус с четири врати. — Беше един от съгледвачите на ПБПСД.

— ЕС — реагира друг оперативен служител, Лу Морик. — Колата е „Лексус“ ЕС, може би '03 или '04.

ПБПСД, Шерифското управление на Палм Бийч и специалният отряд по случая „Пикасо“ бяха на едни и същи радиочестоти и не беше необходимо да правят връзка чрез диспечера или да разговарят по радиостанциите двама по двама. Всички говореха едновременно, бързо и възбудено.

— Тъмни стъкла. Не можем да видим водача. Придвижва се бавно през паркинга. Виждаш ли номера, Майк?

— Регистрацията е от Флорида. Хикс, седем, Зебра, Делта, три, седем. Оттук не мога да проверя кога изтича.

— Окей, 1622, направи проверка — нареди Клайнър, лейтенант от специалните разследвания в Палм Бийч, който ръководеше операцията откъм северозападния ъгъл.

— Десети април.

Мамка му. Нещата се случваха пред очите му, а той трябваше да се прави на бавачка.

— Ако мръднеш оттук или хванеш камерата, ще те арестувам за възпрепятстване. Това не ти е игра на ченгета. И не е шибано телевизионно шоу. — Боби се включи, за да предупреди. — Да се знае, тук имам репортер, седнал пред „Фамили долар“.

— Как така бе, мамка му? — обади се Клайнър.

— Кой е той, Боби? — попита Зо. — Да не е онази хитра невестулка Фелдинг?

Съгледвачът се включи.

— Натали се приближава към прозореца срещу водача. 10–23.

10–23 означаваше „не предприемайте нищо“.

— Тя няма микрофон, затова следете за сигнала ѝ — предупреди Морик.

— Това не трябва да влиза в новините — изръмжа Майк Хикс по радиостанцията. — Не участваме в „Меридиан“.

— Прозорецът срещу водача се сваля. Все още не го виждам.

— Тя разговаря с обекта.

— Обратна информация за номера. Откраднат е. От някакъв черен мерцедес.

— Окей. Чакайте за сигнала — нареди Клайнър. — Ако побегне, спрете го, но преди това да видим какво ще прави. Оставете Натали да го омайва.

— Засичам полицейска кола със сигнализация на Палм Бийч, която завива на запад по 45-а към паркинга на „Макдоналдс“ — докладва Сиро.

— Кои са? От нашите ли са? — попита Хикс.

— Тя си играе с лентата за коса — обади се съгледвачът.

— Това е сигналът.

— Свали ли я? Трябва да я свали — намеси се друг.

— О, мамка му, патрулката му дава светлинен сигнал! Какво става?

Патрулната кола спря зад лексуса и включи светлините си. Изглежда, че той задръстваше движението.

— Откъде се взе този бе, мамка му? — изрева Хикс.

— Перверзникът духна! Току-що се измъкна от паркинга и отпраши по 45-а в източна посока!

— Мамка му! Всички части да се включат! Този не трябва да избяга! — викна Клайнър.

Боби се втурна към колата си, давайки разпореждания по радиостанцията на бегом.

— Рони, излитай! Обектът кара по 45-а в източна посока, черен лексус. 10–9, издиктувай регистрационния номер!

Пред очите му беше само лицето на Кейти.

— Хикс, седем, Зебра, Делта, три, седем. Прието? — попита съгледвачът.

Нежното ѝ лице на осакатеното тяло на неизвестната.

— Прието — обади се гласът на Рони Мартин, пилотът на хеликоптера на ПАФ. — Излитам!

Лежаща върху металната маса с навити около врата ѝ вериги.

— Завива на север по „Острейлиън“...

— Не го изпускате! — изрева Боби по радиостанцията, вече до колата си.

Метна се в своя гранд при, натисна газта и отпраши от паркинга, като едва не помете една пищяща жена, която буташе бебето си в пазарска количка. Настигна частите под прикритие, които се носеха по 45-а и „Острейлиън“ с включени светлини и виещи сирени. Полицейската патрулка навярно беше поискала помощ чрез диспечера на Шерифското управление в Палм Бийч, защото чуваше приближаващи се сирени от всички посоки.

— Влакът приближава! — изрева Хикс по радиостанцията. — Мамка му! За ваша информация, бариерата е спусната. Аз обаче успях да се промуша. Ако не сте на релсите в момента, няма да успеете! Лу е плътно зад мен — ще са ни нужни сигнализиранни части, които да ни пресрещнат от север на „Мичиган“ или „Мартин Лутър Кинг“, ако този тип продължи да пришпорва на север и не спре!

Боби видя спускането на двете срещуположни червено-бели бариери на около осемдесет метра пред себе си. Не успееше ли да пресече релсите сега, нямаше да ги настигне. Ако беше скоростният влак Си Ес Екс или товарният влак от източното крайбрежие, щяха да отлетят пет или повече минути, преди всички коли да преминат. И ако Хикс и Морик не го принудят да спре, или той се насочи по I-95...

Беше пиков час, при бариерата вече имаше плътна редица от спрели коли. Боби премина в насрещните платна на „Острейлиън“, които, за щастие, бяха свободни заради спуснатите бариери. Чуваше оглушителния писък на влаковата сирена, предупреждаваща за предстоящото преминаване на влака.

Не допускай този да се измъкне. Не и той.

Промуши се пред спрелия до бариерата форд експлорър. Видя как влакът се носеше към него отдясно. Беше на петнайсетина метра разстояние. Дори по-малко. Нямахше време да обмисля решението си, нито да завие обратно. Не успя даже да произнесе мигновена молитва. С включена синя светлина натисна газта до дупка. Почти чу колективното ахване на наредените пред кръстовището шофьори.

Не му остана време да се учуди, че бе успял да пресече. Изтри потта от очите си. Приближаващият влак беше разредил движението в северна посока, но Боби бе изгубил време. Морик и Хикс бяха няколко пресечки напред.

Чу се гласът на Хикс по радиостанцията.

— Тоя пердаши със сто и десет километра в час!

— Колко е ограничението? — попита Клайнър.

— Петдесет, предполагам.

— Лавира в насрещното движение! Тоя е напълно луд! — изрева Лу Морик. — Сега е пиков час!

— Ще убие някого!

— Току-що мина на червено по „Мартин Лутър“! — изкрещя Морик. — Окото му не мигна! Къде са проклетите патрулки? Трябва да блокират пътя. Тоя тип не се спира пред нищо!

— Събори мотоциклетист! Черен мотор на сред кръстовището — човекът се преобърна и падна! — обади се Хикс. — Извикайте линейка на „Мартин Лутър“ и „Острейлиън“! Дявол да го вземе, налага се да спра! Този тип става все по-опасен!

— Дотук — нареди Клайнър. — Да не жертваме повече цивилни, Лу. Четири и половина следобед е и е пълно с народ. Прекратете гонитбата. Ще пратим части на „Блу Хирън“ и там ще го спрем!

„Острейлиън“ свършваше на булевард „Блу Хирън“, на около километър и половина по-нагоре. Но при ляв завой по „Блу Хирън“ той излизаше на магистрала I-95. Междущатската магистрала беше на

по-малко от три километра оттам. Тя означаваше открит път за бягство на лексуса, ако той поеме по нея.

Преследванията с високи скорости бяха напълно против правилата на отдела. Те неизбежно водеха до пострадали или загинали цивилни граждани и полицаи, до унищожаване на имущество и до съдебни дела. Скорост от двадесет и четири километра над допустимата се водеше превишена, а сто и десет километра в час при силно натоварен трафик в търговска част попадаше в категорията при всички положения. Преследванията с висока скорост се одобряваха само от командването. И обикновено това не се случваше.

Но Лекс Клайнър от управлението в Палм Бийч не попадаше в командването, на което бе подчинен Боби. Той дори не беше от неговия отдел. Камъкът беше по-силен от ножицата, а ПАФ цакаше Шерифското управление на Палм Бийч. Морик изостана назад. Боби профуча покрай него.

При звука на приближаващи се сирени водачите или отбиваха вдясно, или спираха на място като подплашени сърни. Преследването на безразсъден водач от симфоничен оркестър от полицейски сирени и включени светлини превръщаше все по-натовареното движение по „Острейлиън“ в маршрут с преодоляване на стоманени препятствия. Боби лъкатушеше между колите, провирайки се в насрещното движение. Вече виждаше набеязания лексус.

— Точно зад него съм. Не спря на „Хирън“ — произнесе Боби, когато лексусът пропусна поредния светофар и профуча вдясно покрай полицейските коли със сигнализация, завивайки по „Блу Хирън“. — Насочва се към 95-а! Направете заграждения при входната и изходната рампа. Не го допускате до 95-а!

Успееха ли да го блокират вътре и да го подгонят, той нямаше накъде да избяга. Имаше бензиностанции и предприятия, които може би бяха затворили вече.

— Кой, по дяволите, е това? — излая Клайнър. — Казах, прекратявайте! Твърде опасно е!

— Аз не работя за теб — отвърна Боби.

Лексусът внезапно сви остро наляво, заобикаляйки спряла товарна кола на „Федекс“.

Боби наби спирачките и понечи да го последва, но в същия миг светът просто експлодира пред очите му.

Боби първо чу звука, после го видя. Неописуем трясък, който като че ли траеше цяла вечност. Звук от метал, който се врязва в метал, и стъкла, които се пръскат във въздуха, последван от оглушителен гръм, който разтнесе прозорците му. После към небето се издигна разкривен стълб от гъст черен дим пред самия камион на „Федекс“.

— Леле майчице! — долетя смаян глас по радиостанцията.

— Виждам огнено кълбо да се издига западно от „Острейлиън“ откъм „Блу Хирън“ — докладваше Рони. — Плътен дим. Нямам видимост.

— Дийс? Боби? — беше Зо, който се обаждаше по радиостанцията. — Къде се дяна, по дяволите? Приближавам се по „Блу Хирън“...

Боби вече бе изскочил от колата си, втурвайки се покрай спрелите джипове и пикапи.

— Блъсна се в една шибана цистерна! — беше гласът на Лу Морик.

Ошашавени цивилни граждани наизлязоха от колите си, за да видят какво става, след което веднага побягнаха обратно.

— Мамка му! Цистерната е излизала от бензиностанцията и бам! — извика Морик. — Ударила го е челно! Бензиновозът е бил подхвърлен! И се е стоварил върху лексуса! Май има и друга пострадала кола. Той... Господи, и двете са в пламъци!

Над пътя се спускаше гъста, черна димна завеса. Яркооранжеви пламъци се виеха към небето на много метри височина. Окървавен и замаян, водачът на камиона се опитваше да се измъкне от преобърнатата кабина.

От десет метра наоколо се усещаше изгаряща топлина, от която кожата едва не се стапяше. Зад черната димна завеса се чу висок пукот, запращайки към небето ново огнено кълбо. На местопроизшествието пристигна полицейска част със сигнализация на колите. Отвсякъде

пищяха сирени. Почти нямаше видимост от стелещия се дим. Боби обикаляше мястото, опитвайки се да види през дима.

— Боже господи! Виж! — изпищя някаква жена. — Той е жив! В колата има мъж! Нуждае се от помощ!

Вятърът, образуван може би от хеликоптера на ПАФ, кръжащ над тях, разреши тъмния облак, колкото да се видят смачканата маса от метал и пламъците. Лексуса просто го нямаше. От танкера бе останал Т-образният скелет, стоварен върху мястото за пътници на седана, смачквайки го напълно. Но през строшения преден прозорец на мястото на водача се виждаше окървавено лице. Една ръка удряше по стъклото.

Боби се втурна към него в жегата, ала някакво тяло зад него го сграбчи в здрава мечешка прегръдка и го издърпа назад.

— Няма начин — изкрещя Зо в ухото му. — Никакъв начин! Не можеш да го спасиш, Пастире! Не можеш!

Боби се съпротивляваше на ръцете, които го държаха здраво и го издърпваха назад. Изкривеното лице зад строшеното стъкло се смаляваше все повече, обгърнато в черния дим.

— Всеки момент ще гръмне, Боби! — изкрещя Сиро в другото му ухо. — Трябва да отстъпиш назад!

Секунди по-късно цистерната се възпламени. Пламъци обхванаха колата и камиона. Крещящото лице изчезна.

Един след друг пристигаха останалите части за специално реагиране на ПБПСД и следователите от специалния отряд, които се изсипваха от колите си и сезираха в огнения ад, разразяващ се пред погледите им. Никой не говореше. Въздухът смърдеше на бензин.

— Спасителните противопожарни екипи реагират. Очаква се да пристигнат до две минути. Има ли нужда от линейка? — чу се монотонният глас на диспечера по радиостанцията на униформен полицаи от Палм Бийч, застанал до Боби и Зо.

— Уви, не. Линейка? Никаква линейка не може вече да го спаси — произнесе Майк Хикс с невярваща усмивка.

Погледна към Боби, Зо и Сиро и тръсна глава:

— Човекът си е жив опечен.

— Той ли беше? — попита Майк Хикс.

Сякаш целият окръг се беше стекъл около „Уендис“^[1] на „Блу Хирън“ и „Острейлиън“, заведението бе превърнато в център за спасителните групи, Пътна полиция на Флорида, екипите за почистване на „Хазмат“ и експерти от Дирекцията за защита на околната среда на Флорида. Задната част на ресторанта бе изцяло заета от оперативните служители от ПБПСД, специалния отряд по случая „Пикасо“ и следователите за специални разследвания в Палм Бийч, които бяха участвали във вече считаната за катастрофа среща. Репортери от всички телевизии, в това число Си Ен Ен, ФОКС и Ем Ес Ен Би Си, бръмчаха отвън, възпирани от униформени полицаи и километричната жълта лента, отцепваща района на произшествието, която изглежда опасваше целия квартал. Огнеборците, които продължаваха да гасят експлодирания бензиновоз, бяха поискали още две пожарни коли. Марк Фелдинг, разбира се, беше на предната линия, отразявайки с трезв глас последното развитие на събитията, и красивото му лице изразяваше покруса. Даже беше успял да намери сажди и да ги размаже по потното си лице, вероятно с надеждата да убеди зрителите, че самият той едва се е спасил от огнената стихия. Рейтингът му сигурно вече пробиваше тавана.

Натали кимна бавно в отговор на въпроса на Майк.

— Така мисля. Май трябва да кажа да. Всичко се случи толкова бързо. Аз се оглеждах за беемве, когато той се изпречи там, тъй че дори не тръгнах към колата му. Но той спря и остана вътре известно време. След това свали стъклото, извика ме и завързахме разговор. Патрулката се приближи и той взе да става много нервен, когато я видя в огледалото за обратно виждане. Внезапно каза, че трябвало да тръгва. Опитах се да го задържа, но патрулката включи светлините и това беше — мъжът духна. За малко да мине през крака ми, мръсникът. И пет минути по-късно вече беше мъртъв. Пфу — изпъшка тя, — ама че работен ден!

— Използва ли псевдонима Капитана? — попита настоятелно Боби. — Или Зак? Спомена ли името Джаниз?

— Така и не стигнахме дотам. Попита ме него ли чакам и аз казах: „Може би да“. При което той каза, че това е много хубаво, защото ме бил чакал цял живот. Добави, че не съжелявал за чакането, защото му се щяло да се позабавлява. Попита ме дали обичам да се забавлявам и аз му отговорих: „Ти как мислиш?“. Той каза: „Хайде да проверим“. Попитах го той ли е Капитана — нали се сещате, сякаш го дразнех. И той се засмя, все едно че беше той. После ме попита дали искам да се поразходим с колата. Точно тогава зърна патрулката и всичко се обърка.

— Как изглеждаше? — попита Боби.

— Бял мъж, на възраст между двацет и пет и трийсет според мен. Светлокестенява коса, не точно до раменете. Чуплива, доколкото забелязах. Носеше пилотски тъмни очила, тъй че беше трудно да се каже. Честно казано, не успях да го огледам много добре.

— Нещо да кажеш за колата? — обърна се Боби към Клайнър, който беше седнал в дъното на сепарето със скръстени пред гърдите ръце. — Каквото и да е?

— Колата си замина. Бензиновозът е карал пълен резервоар „премиум“. Огънят е разтопил пътната настилка, такава жега. Няма как да видим серийния номер, даже когато останките от лексуса се охладят достатъчно. Проверихме регистрационния номер — от 2006 година е, на черен бенц С300, регистриран на името на Силвия Монтоя от Маями Шорс. Колата е била открадната от предната ѝ алея на втори октомври. Няма улики по случая.

— Значи нямаме идея кой е карал лексуса? Никаква улика? — запита Зо.

— Няма пукната улика — потвърди Клайнър с кимване. — Засега. Знаем само, че се е появил на предварително определена среща и е карал кола с откраднати номера. И че е духнал, щом е видял ченге. На мен ми звучи като да е бил нашият човек. Но дали е бил твоят Пикасо, това не бих могъл да кажа. Ти разследваш случая.

— Трябва да изготвим портрет по описанието на вашата примамка. Говорихте ли с патрулния полицаи? — попита Боби. — Защо му е дал светлинен сигнал?

— Проследил е регистрационния номер. Знаел е, че е откраднат.

— По каква причина го е проверил?

— За да му свие сармите. Засякъл го е на „Острейлиън“ да се прави на състезател, без да зачита светофарите. И го е проверил. Никога не знаеш какво може да изскочи от това — отвърна отбранително Клайнър.

— Хммм... в нашия случай може никога да не разберем какво сме щели да открием, ако не беше включил шибаните си светлини — размишляваше Боби със сарказъм.

— А ако ти беше охладил страстите и не караше с тази скорост, можеше изобщо да не ни трябва шибан портрет по описание, за да разберем как е изглеждал. Можехме да го пипнем чисто и лесно, без да пращаме трима души в болницата и един в моргата.

— Да де, точно както организирахте части да чакат в готовност на „Хирън“ и „Мартин Лутър“. Много чисто и шибано лесно. Оставаше само да му кажем: „Ако обичате, спрете“.

— Окей, стига — намеси се Зо, вдигайки ръце, за да разтърве двамата. — Значи, Лекс, ако твоят перверзник, който сега е трупясан, беше Капитана, а Капитана в действителност е нашият Пикасо, как, по дяволите, можем да разберем това със сигурност?

— Като спрем да получаваме повече портрети — отговори Сиро.

— Или трупове — произнесе Боби, прокарвайки ръка през косата си. — Останало ли е нещо от него за ДНК анализ?

— Най-напред него измъкнаха — отговори Хикс. — Но почти го няма. Само торс, и то като полусурова пържола. Все пак може да се вземе ДНК. Ако е в системата и е дал проба, можем да го идентифицираме.

Присъдите за определени престъпления в щата Флорида, както и в някои други щати, изискваха обвиняемите да дадат доброволно тъканна проба от себе си за ДНК базата на ПАФ. Тези престъпления включваха всякакви сексуални посегателства, кражби с взлом, обири, убийства и нахлуване в частни домове.

Боби кимна.

— Все някой трябва да усети отсъствието му. Майка, сестра, приятелка, брат, съпруга. Да се надяваме, че някой ще позвъни в местното полицейско управление и ще съобщи за изчезването му. Установим ли самоличността му, ще тръгнем от нея, за да разберем има ли връзка между него и Капитана или Пикасо.

— Окей. И ако той е бил или е Пикасо, тогава какво става... —
Гласът на Сиро заглъхна.

Усети се прекалено късно.

Но Боби довърши мисълта му:

— ... с момичетата, които продължават да са в неизвестност? Ще ги намерим. Бързо. Ето защо ни трябва самоличността му. Ще разнищим целия му шибан живот — парче по парче, докато не проследим всяка негова стъпка, откакто се е родил. Ако има останали живи — ако Лейни или други са все още живи — значи ги държи някъде. Трябва да има някаква връзка от ежедневието на този тип, която ще ни отведе там.

— При това положение не знам кой е по-добрият сценарий — изрази Хикс гласно мислите си. — Да знаем, че Пикасо е мъртъв и разпръснат, накъдето го е отвял вятърът, и че кошмарът е свършил, преди тялото му да ни подсказже кой е, и въпреки това да не знаем къде е скрил жертвите си...

— ... или да знаем, че е жив и че ни прави на маймуни по новините — довърши изречението Зо, посочвайки с ръка навън през витрината на ресторанта към медийния цирк, струпан на паркинга, воден от най-новата и голяма медийна звезда на Канал Шест.

— Пак е някакъв избор — забеляза Майк Хикс, който се надигна с намерение да тръгва.

— Да, някакъв избор — повтори тихо Боби, докато наблюдаваше как ванът на окръжния съдебен лекар на Палм Бийч си проправя бавно път през суматохата по „Блу Хирън“, изчаквайки на червения светофар достатъчно дълго, за да позволи на въоръжената с камери тълпа да се втурне към него, преди да е поел обратно към службата.

[1] Верига заведения за бързо хранене. — Б.пр. ↑

Като малка Лейни не бе имала никакви приятелки. Не защото миришеше зле или никой не я харесваше, а защото когато родителите ѝ се разведоха и преди Тод и майка ѝ да се преместят в Корал Спрингс, през повечето време беше раснала при баба си в старовремския ѝ апартамент в Делрей и наоколо нямаше деца, с които да си играе. Майка ѝ работеше и нямаше време да я оставя при други деца; Лиза не искаше да играе с нея, а пък на Лейни не ѝ се играеше с Бродли. Тъй че обикновено си играеше по цели часове сама с куклите Барби и детския комплект „Райски плаж“ зад съседната сграда на кварталния клуб и това ѝ харесваше. Всъщност Лейни обичаше да се занимава сама. Харесваше ѝ да чете сама или да гледа телевизия сама. Нямаше нищо против да е сама, за разлика от някои нейни приятелки, които се нуждаеха да имат някого до себе си като сянка. Сега Лейни ненавиждаше самотата.

Пак беше в тясната воняща стаичка. Той ѝ беше оставил още малко кучешка храна и вода в ъгъла, но то беше само малка част от онова, което ѝ бе оставил последния път, и тя отново беше гладна. Макар вече да бе свикнала да разпределя храната си на порции, нямаше кой знае какво за разпределяне — някакви две шепи храна на бучки. А този път го нямаше наистина, наистина много дълго. Не беше сигурна колко точно, но ѝ се струваше по-дълго дори от предишния път. Беше започнала да си мисли, че няма намерение да се връща. Или ако има, нямаше да е заради нея. И както преди, започна да си представя какво ще е да умре от глад.

Но в момента повече от храната, от кока-колата и от млечните шейкове, повече от слънцето, даже повече и от майка ѝ, Лиза или Моли, повече от всичко друго ѝ липсваше Кейти. Липсваха ѝ разговорите с нея, звука на гласа ѝ. Липсваше ѝ убеждаването на Кейти, че всичко ще се оправи. Липсваше ѝ приятелката ѝ. А дълбоко в себе си знаеше, че едва ли някога ще чуе отново гласа ѝ.

Може да има още десетки стаи като тази, в която беше затворена, още десетки стени със студени, ужасяващи вериги на тях. Като зандан с кули и килии за мъчения. Подобно на сложния лабиринт, построен под римския Колизеум, за който учиха по история. Както бе казала Кейти, имаше и други — други като тях — някъде наблизко. Една, две, двайсет — нямаше представа колко на брой. Понякога до слуха ѝ долитаха далечните им приглушени викове или плач, но зад стената до нея вече нямаше никого. Нямаше с кого да си приказва или поне да чува човешки глас. Нямаше кой да я спира да не полудее напълно.

А той... Изчадието, изродът, вече я ненавиждаше. Вече въобще не разговаряше с нея — нямаше дори шепот или сумтене — и вече не стоеше в стаята да я наблюдава както преди. Това я радваше, но в същото време и ужасяваше. Не беше чувала гласа на Кейти, откакто той влезе при нея и явно е открил голямата издълбана дупка. И макар да си налагаше да не мисли какво се бе случило с приятелката ѝ, не успяваше да пропъди напълно тази мисъл от съзнанието си. Всеки път, когато положеше глава на пода и затвореше очи, цялата ужасяваща гледка се разиграваше в ума ѝ отново и отново: красиво момиче с мръсни ръце, чието тъничко тяло се провира през тясна кална дупка към слънчевата светлина от другата страна — като Алиса в страната на чудесата. Краката ѝ вече са се измъкнали навън и ритат по зелената трева, остава само да провере тялото и главата си и ще бъде на свобода. Но Изчадието я открива и натиква обратно в ада с гнусните си, космати като паяци, мазолести ръце. Сантиметър по сантиметър успява да натика Кейти обратно вътре. Тя рита, крещи и се моли, но всичко е напразно. Изчадието е прекалено силно и гневно. Дупката се смалява все повече и повече, докато се затвори напълно, докато слънчевата светлина изчезне и мракът отново изпълни мислите на Лейни.

След изчезването на Кейти той беше напълно побеснял. Беше смразяващо бесен. Викаше и хвърляше вещи. Какво би станало, ако отново побеснее? Ще стори ли и на нея същото, което бе сторил на Кейти?

Лейни не искаше да узнае.

Затова не посмя да свали превръзките от очите си този път въпреки дългото му отсъствие. Не посмя да дълбае друга дупка независимо колко близко беше може би до слънцето от другата страна.

Отказала се бе от фантазиите за свръхестествената сила и супергероите, които не съществуваха. Просто седеше в мрака, люлеейки се, чувствайки липсата на приятелката си, молейки се кошмарът най-сетне да свърши.

Последствията от акцията в Палм Бийч бяха тежки. Ако директорът бе търсил причина да отстрани Боби от отдел „Престъпления срещу деца“ и да му предложи работа в отдел „Измами“, то тя вече бе налице заради прословутото скоростно преследване, което завърши с една смърт и трима ранени. Макар Боби и всички други оперативни работници от ПБПСД, участвали в операцията в петък — включително Лекс Клайнър — да бяха наясно, че не Боби Дийс бе предизвикал катастрофата с преследването си на престъпника в продължение на още една миля, Фокс имаше оправданието, от което се нуждаеше. Както и да го нарекат — Капитана, Пикасо или Джон Доу — той щеше да се блъсне някъде независимо дали Боби беше по петите му, или не, защото бе карал към магистрала I-95 с многократно превишена скорост и не бе имал намерение да я намали, докато не излезе на междущатския път. Но регионалният директор бе имал нужда единствено от причина, макар и неоснователна. Боби незабавно беше пуснат в отпуск до първи януари. След това вероятно щеше да изхвърчи от „Престъпления срещу деца“ и със сигурност вече нямаше да бъде инспектор. Най-вероятно щеше да вози губернатори една-две години или да гони фалшиви чекове, докато Фокс бъде повишен в длъжност в Талахаси и Боби бъде отърван от чистилището от следващия регионален директор.

Сега Зо водеше разследването за Пикасо с помощта на специален агент-инспектор Франк Весо, който бе официално номиниран за длъжността на Боби след първи януари. Когато обаче Фокс научи, че Зо е оставил Боби да води случая „Пикасо“, бидейки осведомен, че изчезналата дъщеря на Боби е предполагаема жертва на Пикасо, скандалът се разрази с пълна сила. Бъдещият статут на Зо като отговорен помощник специален агент беше под въпрос. Носеха се слухове, че щом случаят „Пикасо“ бъде официално приключен, той ще бъде понижен до помощник специален агент и изпратен в Талахаси за

някоя друга година като наказание. Макар да казваше, че му е през оная работа, Боби знаеше, че не е така. И това му тежеше.

Ала Боби бързо осъзна, че най-тежката форма на наказание беше да го пратят вкъщи и да не върши никаква работа. Абсолютно никаква. Чакането на какъвто и да е откъслек от информация беше истинска агония, а невъзможността да проверява улики или да разпитва свидетели беше направо нетърпима. Нямаше нов контакт от страна на Пикасо, а самоличността на субекта в колата, който се бе опитал да качи в нея оперативната работничка под прикритие на Палм Бийч, оставаше неизвестна. Това беше цялата информация, която получи, и тя не му беше достатъчна. Защото никой не беше по-наясно от Боби, че някъде там може би имаше неоткрита жертва или жертви на един психар и те викаха за помощ, без да получават отговор, а той не можеше да им помогне. Вече съзнаваше в пълна степен как се чувстваха родителите на жертвите по случаите, които бе разследвал — безпомощни.

Пет дни по-късно, прекарани в преизподнята, вечерта навръх Деня на благодарността, телефонното обаждане, което бе чакал, най-сетне дойде.

— Имаме съвпадение на ДНК материала от нашия препечен перверзник — беше Зо, обаждаше се от мобилния си телефон.

Боби влезе в дневната, за да бъде по-далеч от ушите на Лу Ан, която току-що се бе прибрала. Беше купила пуйка за празника от супермаркета, но през последните десет минути в кухнята просто се взираше в нея с празен поглед.

— Какво? Кога? — попита възбудено той.

— Не се спускай към колата, Боби. Сиро, Лари и Весо вече са в дома му. Стефани Гравано е издействала заповеди. Кели, Маккриндъл, Карера и Кастроново нищят съседи и работодатели. Всички са впрегнати. Ти не участваш. Казвам ти какво става като на приятел, защото не ми се ще да седиш там, да броиш тиктаканията на кухненския часовник, сякаш е бомба, и да си мислиш, че не знаем нищо. Че не работим по случая. Ще те държа в течение, защото си брат и ако ролите ни бяха разменени, аз също щях да искам да знам... и щях да очаквам от теб да ми кажеш.

— Кой е той? — попита Боби.

Зо въздъхна.

— Името е Джеймс Ролър, два̀сет и осем годишен бял мъж от Роял Палм Бийч. С две присъди като пълнолетен: за кражба в жилище през 1999 година и опит за изнасилване през 2002 година, за които е излежал осемнайсет месеца в щатски затвор. Жертвата в този случай е била петнайсетгодишна. Той е поддържал, че е имало съгласие, жертвата е отрекла, а пощальонът, който го е издърпал от нея на безлюдната алея, явно се е появил точно навреме. Жертвата е била с опетнено минало и щатът е пледирал освобождаване. Бил е пуснат от „Рейфорд“ в началото на 2004 година. Дал е ДНК проби и по двете престъпления, тъй че изскочи от базата данни още с вкарването му вътре.

— Искам да...

— Знам какво искаш да направиш — прекъсна го Зо. — Но в момента си в отпуск, тъй че не прави глупости. Всички работят по случая. Всички до един. Ще я намерим, ако можем. Докато разговаряме, момчетата преобръщат къщата близък и разпитват младата му майка. До пет часа следобед ще знаем всичко, което има да се знае за него.

— Как изглежда?

— Точно както го описа ченгето под прикритие: кестенява коса, кафяви очи, висок сто седемдесет и осем сантиметра, осемдесет и четири килограма.

— Какво откриха в къщата? Има ли вече нещо?

— Живее е сам. Дотук само майонеза и бира в хладилника. Няма компютър нито в неговия дом, нито в дома на приятелката му, но смятаме, че може да е сърфирал в мрежата от местната библиотека, която е просто зад ъгъла до дома му. Или по-вероятният сценарий — да е използвал лаптоп, който е бил в колата с него и вече е стопен заедно с асфалта.

— Картини? Снимки? Учил ли е рисуване? Кой е тоя тип, по дяволите? Трябва да има нещо друго, Зо.

— Видяхме трудовото му досие. Работил е в магазин за художествени материали „Пърл Пейнт“ във Форт Лодърдейл през деветдесетте години. Към пет часа вече ще мога да ти дам повече отговори. Все още нищо не крещи да е Пикасо, но пък и нищо не го изключва. Градим образа парче по парче. Може да е имал цяло тайно

ателие някъде. Ще разберем, Боби. Ако има такава, ще го открием. И ако държи Кейти, ще намерим и нея.

Боби затвори телефона и удари стената с юмрук. За съжаление, болката в ръката не облекчи болката в сърцето му. А на стената в дневната остана дупка. Лу Ан го зяпаше опулена от вратата на кухнята.

— Разполагат с име — обясни той тихо, виждайки по изражението на лицето ѝ, че беше чула всичко. — От Роял Палм Бийч е, в община Палм Бийч. Джеймс Ролър. На двайсет и осем години. Съден е за сексуално насилие.

Лу Ан пое дълбоко въздух и тялото ѝ се разтрепери. От чашата с кафе, която държеше в ръката си, се разляха едри капки кафе върху дървения под.

— Ти ще участваш ли? — прошепна тя.

— Аз съм в отпуск. Наредено ми е да стоя настрана.

— Ти няма да останеш настрана, нали? Ще приключиш тази история, нали?

— Да, точно така.

Той прекоси стаята и я прегърна. Тя зарови лице в гърдите му и заплака — нещо, което ѝ се случваше често през изминалата седмица.

— Трябва да бъде сигурна — прошепна тя. — Не искам само да предполагат, че е бил той. Искам да го зная със сигурност...

— Шшшш — успокояваше я той, галейки косата ѝ. — Аз ще разбера, Лу. Ние ще знаем. По един или друг начин, но ще знаем.

— Не мога, просто не мога... искам да изляза оттук, Боби.

— Ако се окаже той, момчетата, дето пазят отпред, ще се върнат по домовете си и ти ще можеш да излезеш.

След доставката на цветята Полицейското управление на Броуард постави двайсет и четири часова охрана, която да наблюдава къщата и Лу Ан. Дори Фокс, колкото и да беше отмъстителен, не изтегли хората.

— Ще можеш да се върнеш на работа, да заживееш нормално. — Думата прозвуча странно.

Нищо вече не можеше да бъде нормално.

— Ако те я открият... ако тя е... мъртва... — произнесе Лу Ан, преглъщайки думата. — Искам да се преместя. Не искам да живея повече тук. Тук, в близост до това.

Боби не беше съвсем сигурен какво точно имаше предвид Лу Ан. Преди шест седмици би си помислил, че „тук“ определено включваше там, където е той. Нещата помежду им се бяха подобрили след сътресението на Лу Ан, но като я слушаше сега, не беше толкова сигурен, че и тя мисли същото. Загледа се в нея.

— Не допускай такива мисли.

— Трябва. Аз... измина година, откакто тя е в неизвестност. Цяла година. Този Пикасо е убил четири момичета. Трябва да бъде подготвена за това, което знам, че се задава. Но дори и да не намериш тялото ѝ, не мога повече да се зальгвам. Приключих с това. То ме разкъсва отвътре. И не мога да бъда в близост... — Тя млъкна и се озърна из стаята. — ... до *това* повече.

Той кимна бавно.

— „Това“ включва ли и мен?

Тя поклати едва-едва глава, докато той чакаше, затаил дъх. Всичко около него се срутваше. Целият му живот се сриваше и той не можеше да направи нищо, за да попречи на това. Работата, кариерата, дъщеря му... Съвсем логично беше бракът му също да приключи тук и сега.

— Само ти и аз — прошепна тя. — Искам отново да бъдем само двамата. Искам всичко да се върне, както си беше, преди да се развали. Искам да започна наново. Вече не понасям съчувствието по лицата им — в работата, на джогинг, в магазина. Не мога повече да гледам стаята ѝ. Виждам само призраци, Боби.

Той я притисна до себе си, усещайки топлия ѝ дъх до шията си. Целуна я по главата. Вече нищо не задържаше и него тук.

— Пак ще стане както трябва да бъде, Лу Ан. Ще направя така, че да стане.

Телефонът му иззвъня. Той не разпозна номера, но въпреки това се обади.

— Дийс.

Лу Ан се върна в кухнята, бършейки сълзите си.

— Агент Дийс, обажда се доктор Терънс Линч от Съдебна медицина в Броуард. Как сте днес?

Труден въпрос, затова го пропусна.

— Да, доктор Линч. Какво има?

— Исках да обсъдя с вас резултатите от съдържанието под ноктите на неизвестната, които току-що пристигнаха. В допълнение към намереното под ноктите имаше и значителни остатъци по възглавничките на пръстите ѝ — каквото се беше запазило от тях. Бях заинтригуван от предположението ви, че сама е причинила нараняванията на пръстите си — може би в резултат от дълбаене на изход от нещо или някъде. Вие се изразихте, че времето е от решаващо значение — че вашият Пикасо може да държи и други жертви и че информацията от неизвестната може да се окаже потенциално много ценна за откриването им. Затова занесох лично тестовите за анализ. Както знаете, резултатите от лабораторни или токсикологични анализи могат да се забавят с месеци.

— Оценявам това — отвърна Боби.

— Оказахте се прав, агент Дийс, остатъците по пръстите ѝ са от почва. Но „почва“ не е еднозначно понятие. Почвата има много различни характеристики, както сигурно знаете, в зависимост откъде е. Тези характеристики, като текстура, състав, цвят, се изследват, за да се види към кой почвен разред да бъде причислена почвената проба. Зная, че това е малко прекалено специализирано — почвознанието само по себе си е обширна наука. Достатъчно е да кажа, че почвената проба беше вкарана с предимство в Катедрата по почвени и водни изследвания на Университета на Флорида, която я класифицира като хистосол, съставена основно от органична материя. По същество е фин пясък от Уабасо^[1]. Песъчлив, силициев, хипертермичен алфисол.

— Започвам да губя нишката.

— С високо съдържание на фосфор и азот.

— Пак не ми помагате.

— Фосфорът е тор, типично използван за отглеждането на захарна тръстика. Както знаете, захарната тръстика е силно застъпена като бизнес в Южна Флорида. В окръзите Палм Бийч, Хендри и Глейдс само плантациите на „Ю Ес Шугър“ са с площ към 180 000 акра. А из целия щат различни захарни компании обработват над 400 000 акра. Нямахте да ви е от полза, ако трябва да покривате толкова голяма площ. Затова реших да търся пестицидите. По-точно накарах доктор Анабел Удс, нашият главен токсиколог, да провери за специфични пестициди при отглеждането на захарната тръстика. Наложих ѝ се да си донесе възглавница, защото прекара няколко нощи в лабораторията, но

захарната тръстика се оказа твърде жилава и обикновено се нуждае от неголям брой пестициди. Тъй че доктор Удс откри точно каквото търсех. Карбофуран и цифлутрин — два химикала, които остават в почвата за доста дълъг период след използването им.

— Колко дълъг?

Лу Ан се върна в дневната с плик с лед и кърпа и внимателно превърза ръката му, която беше започнала да се подува.

— Според изследванията разпадането им в хистосола отнема до пет години и за двата химикала. Минералният състав на почвата ги улавя и не им позволява да се оттекат.

— Ето пак с вашите термини.

— Добрата новина е, че използването на всеки от двата пестицида трябва да бъде регистрирано в Агенцията по защита на околната среда и аз направих проверка за вас в АЗОС. Карбофуранът, който се използва за контрол на зараза от ларви, е бил прилаган върху 2000 акра със захарна тръстика миналата година в щата Флорида.

Доктор Линч току-що премина в първата десетка на любимите му съдебни лекари.

— Значи неизвестната е била затворена във ферма за захарна тръстика?

— Или където се оттичат водите на завод за преработка на тръстиката. Откриването на това кои точно 2000 акра са били третирани е твърде ангажиращ процес за асистента от АЗОС, затова ще трябва вие самите да им се обадите за това. Но 2000 акра е много по-добре от 400 000, мисля аз.

— Много по-добре. Вие сте истински детектив, доктор Линч.

— Просто се опитвам да помогна. Как върви вашето разследване?

Очевидно патологът или не беше чел вестниците, или беше прекалено учтив да пита дали заглавията, нападащи ПАФ и действията му по разследването на случая Пикасо, са верни.

— Проверяваме един заподозрян в Роял Палм Бийч — отговори Боби.

При тази реплика Лу Ан тихо се измъкна на горния етаж.

— Може би сте в правилния район, предполагам. В Клуистън е централата на „Ю Ес Шугър“, а тя се пада наблизо — на запад от Роял Палм Бийч по линията на общините Палм Бийч-Хендри. Предполагам,

че там има много плантации. И тъй, на кого да изпратя по факса този доклад?

Боби му даде номера на домашния си факс и затвори. След това се обади на връзката на Линч от АЗОС, за да провери в кои ферми са прилагани химикалите карбофуран и цифлутрин през последните пет години. Патологът се оказа прав. Специфичната информация за стопанствата изискваше търсене в определени архиви, някои от които се съхраняваха ръчно. Дори с пришпорване като приоритетно, търсенето на тази информация можеше да отнеме дни.

Той погледна през прозореца към полицейската кола на управлението в Броуард, паркирана на видно място пред дома му.

Вече не понасям съчувствието по лицата им — в работата, на джогинг, в магазина. Не мога повече да гледам стаята ѝ. Виждам само призраци, Боби.

Бел Глейд. Насаждения със захарна тръстика. „Ю Ес Шугър“. Роял Палм Бийч — мястото, където Зо каза, че живеел заподозреният Джеймс Ролър, беше само на половин час път източно от Бел Глейд. Картината започваше да се сглобява. Грозна, ужасяваща картина.

Той грабна ключовете за колата от масичката за кафе и се запъти към вратата. Както беше обещал на Лу Ан, щеше да сложи край на това. Щеше да доведе у дома малкото си момиче.

А това нямаше как да стане, ако седи на дивана.

[1] Град на югоизточното крайбрежие на Южна Флорида. — Б.пр. ↑

Като изключим населението в самия район, когато става дума за Палм Бийч, хората си представят пищни имения покрай океана като Лаго Мар и Кенеди Компаунд — те са първите, които им идват наум. Свръхлуксозни коли майбах и бентли, трийсетметрови яхти. Хайлайф, огърлици, струващи колкото цяла компания, пазаруване по недостъпната „Уърт Авеню“ или омешване със себеподобни величия като Вандербилт и Астор по благотворителни събития и партита. Живописната централна част на Уест Палм с бляскави високи сгради, нанизани покрай сините води на Атлантическия океан.

На запад от този сравнително малък, но прочут отрязък със скъпи имоти по протежението на Флорида Трежър Коуст съществуваше останалата част на окръг Палм Бийч. И колкото по на запад от „Саутърн Булевард“ се придвижвате, толкова по-далеч зад гърба ви остават знаменитостите и техният антураж, шампанското и черният хайвер. Всъщност преминете ли оттатък Уелингтън — село, известно с конете на богатата средна класа, вече няма нищо друго, освен акри и акри с ферми. Ферми за зелен фасул, салатата, целина, сладка царевица, захарна тръстика. Безкрайни полета със захарна тръстика. И тук-там групи с каторжници от близкото исправително заведение в Глейдс.

Накрая „Саутърн Булевард“ преминава в скоростната магистрала 441, шосе 80. След трийсет мили непрекъснат пейзаж от зелени стъбла на захарна тръстика и царевични полета, разлюлявани от бриза, Боби най-сетне зърна някакъв живот. Беше пресякъл градчето Бел Глейд, което като нищо можеше да пропусне, с население 14 906 жители, без да се смятат 1049 затворници, излежаващи присъдите си в крайпътния затвор Глейдс, както и нелегалните селскостопански работници имигранти, изплъзнали се на преброителите през 2000 година. Разположен в югоизточната част на езерото Окичоби, по едно време Бел Глейд се прочу като града с най-много заразени от СПИН в Съединените щати, а по-наскоро — като втория по брой на тежки

престъпления на глава от населението. Очукан пътен знак приветства Боби на влизане в града, който през 1928 година е бил изтрит от картата от чудовищен ураган:

„Добре дошли в Бел Глейд!
Неговата земя е неговото богатство!“

Каква ирония, помисли си Боби, докосвайки мобилния с надеждата да позвъни. Можеше да се окаже, че няколко зрънца от нейния фин уабаски пясък с научното название песъчлив силициев хипертермичен алфисол, можеха непредвидено да върнат в домовете им жертвите на един луд. И в последна сметка да го отведат до собствената му дъщеря. Пам Броуди от Агенцията за защита на околната среда върна обаждането му, съобщавайки, че според предварителната проверка за последните две години нашествието от ларви в района е било концентрирано в и около фермите, разположени край Саут Бей, Южен Клуистън, Бел Глейд, Воън и Окиланта. Това беше много земеделска земя за преравяне, но в сравнение с потенциалните 400 000 акра и отгоре, които се простираха между Централна и Югоизточна Флорида, беше далеч за предпочитане. Сега очакваше обратните обаждания с имената на реалните ферми и местности, подали заявления за използването на карбофуран. Той знаеше, че списъкът ще бъде непълен — някои компании и фермери заобикаляха разпоредбите на АЗОС и използваха пестициди, без да се регистрират, но това щеше да им е за първи път. Боби все още не беше сигурен накъде е тръгнал и какво точно търси — просто знаеше, че някъде тук, сред полетата от захарна тръстика, беше с една крачка по-близо до откриването му. Освен това го изпълваше усещането, че поне върши нещо... че вече не е чак толкова безпомощен.

Ако тихият Бел Глейд някога се е радвал на разцвет, това ще да е било през четирийсетте и петдесетте години. Изтощени, остарели сгради, ресторантчета за бърза храна и бензиностанции на по половин век опираха в „Мейн стрийт“, която минаваше право през центъра на града. Видя няколко местни жители, насядали на верандата на супермаркета, които смучеха бира „Милуокис Бест“ и обсъждаха изминалия ден, както сигурно правеха всекидневно. По страничните

улици имаше занемарени двуетажни блокчета, по-нови жилищни комплекси и еднофамилни къщи. В много предни дворове имаше табели „ПРОДАВА СЕ“. Мяркаха се доста затворени обекти за най-различни услуги и с изключение на супермаркета онези, които работеха, изглеждаха като мъртви.

Той отиде с колата до малкото пристанище на Бел Глейд и местността на скаутския лагер, където беше открито тялото на Рей Кун под едно дърво — индийска смокиня. Ако не бе разполагал с полицейския доклад, който да го насочи към точното място, на което беше изтекла кръвта на Рей, едва ли щеше да се ориентира къде да го търси. Мястото беше спокойно. През гъсталака от клони в далечината прозираше езерото. Достатъчно откъснато за романтичен пикник или за брутално убийство. Боби се сети за разкървавените пръсти на неизвестната. Беше дълбала с нокти, за да се измъкне отнякъде. От своята гробница, както се бе оказало. Далеч от живописни езера и сенчести смокинови дървета. И е била жестоко измъчвана по най-нечовешки начини, преди убиецът ѝ да я удуши с веригите, на които я бе окачил. Не беше получила милостиво куршум в тила като Рей Кун — наркодилър, бандит и побойник с криминално досие. Носел е метални боксове и се е хвалил пред приятели от „Мафия Бойз“, че ако му кажат да очисти ченге, няма да се поколебае, знаейки, че бащата на собствената му приятелка е агент на ПАФ. Боби изпита безсилен гняв, от който му загорча в устата. Колкото и да му се искаше Рей Кун да си плати за това, че отмъкна дъщеря му, си даваше сметка, че кръвта на младежа отдавна е изтекла, а костите са върнати на майка му, за да бъде погребан. Нямаше нито какво повече да види в този красив парк, нито как да получи удовлетворение от видяното. А през това време тялото на неизвестната лежеше на съхранение в хладилник в Броуард и чакаше някой да го потърси. Някой поне да забележи отсъствието ѝ. Нито животът, нито смъртта изглеждаха особено справедливи.

Напусна парка и подкара по лъкатушните двулентови пътища, заобикалящи поле след поле със захарна тръстика, без да има представа какво точно търси. Излезе на щатски път 27, пресече Саут Бей — друго затънтено преселническо градче, наброяващо 3859 жители — след което зави на север по шосе 827 и Окиланта и отново прекоси Бел Глейд.

Към четири часа следобед слънцето започна бавно да се спуска над полята, окъпвайки небето в морава мараня, пресечена от бледооранжеви ивици. По пътя подминаваше пикапи, пълни с мръсни и потни мъже и жени, отпразнили се към семействата си в своите претъпкани копторчета. Някои се усмихваха и му подвикваха, но повечето гледаха право напред с празни изражения на уморените си лица. Обирането на захарната тръстика започваше истински след декември, въпреки че в някои ферми вече беше започнало. Боби мина отново по „Мейн стрийт“ и се насочи към шосе 441 и обратно към цивилизацията. С надеждата да му се обадят от АЗОС на сутринта с повече информация. С надеждата Зо да му позвъни тази вечер, за да му съобщи, че са открили нещо в къщата на Джеймс Ролър. Някакви улики. Смазващи доказателства. Нещо, което да потвърди, че този Джеймс Ролър е човекът, когото са търсили през цялото време. Нещо, което да пропъди натрапчивото, гнетящо усещане, че кошмарът далеч не е свършил. През целия ден се бе опитвал да се свърже със Зо, който нито вдигаше, нито му се обаждаше — може би защото все още нямаше какво да съобщи. Или защото все още нищо, освен минало сексуално насилие и работата в магазин за художнически материали не крещеше „Пикасо“ и той не намираше сили да каже това на Боби. От друга страна, Боби още не бе споделил с него откритията на д-р Линч, но само защото знаеше, че Зо щеше да му забрани да идва тук, както му беше забранил да стъпва в дома на Ролър.

Отби от пътя, за да извади от жабката флакона с адвил^[1]. В добавка към пулсиращото главоболие, което напоследък го мъчеше редовно, ръката му беше сериозно отекла. Мамка му. Сигурно се е разминал на косъм със счупването. Изгълта три таблетки на сухо. Когато отново излезе на пътя, мярна с поглед ръждясал тенекиен знак с надпис „СТАИ“ само на метри пред него. Грамадна стрелка сочеше завой надясно. Първата мисъл, докато го подминаваше, беше що за странно място е това за хотел на сред нищото. Може да е останал от времената на бума, инак кой, по дяволите, би отседнал тук?

После зърна името на хотела, скрито частично от погледа сред морето от разлюлени захарни тръстики, и наби спирачките.

[1] Лекарство срещу болки. — Б.пр. ↑

Боби зави по „Кърлий Роуд“, но не видя нищо, освен много акри тучна зеленина. Измина няколко мили. Нямахше други знаци, затова направи обратен завой и пое по друг път, после по друг, трескаво шофирайки из лабиринта от високи тръстики в чезнещата светлина на деня, като навлизаше все по-навътре в сърцето на пустошта.

Тогава я съзря, на около миля след последния завой, който го отведе по „Шугърланд Роуд“, ако бе запомнил правилно. Спря колата и излезе навън, оглеждайки порутената двуетажна къща във викториански стил, на около сто и петдесет метра навътре от пътя, към която водеше лъкатушеща алея, обрасла с буренаци и храсти. От трите страни къщата беше заобиколена от безкрайни поля захарна тръстика.

Всъщност стъблата им бяха пропъззели до самата постройка, завземайки целия двор, донякъде като във фентъзи филм на ужасите. Шумоленето им на лекия бриз напомняше клюкарско шушукане. Нямахше включено осветление, нито люлеещи се столове на изкорубената дървена веранда, опасваща фасадата, нито кани с домашна лимонада, оставени край шахматна дъска за игра в късния следобед. По всичко, включително по дъските, заковани върху някои от многобройните прозорци на дома, личеше, че къщата е необитаема от години.

Гледката беше като дежавю — нещо толкова познато, че го полазиха ледени тръпки. Бе виждал тази къща по-рано. Прост черно-бял знак, закачен за едната си кука на стълб в средата на предния двор, се клатушкаше на вятъра със скърцане.

„ХОТЕЛ РОДЕН ДОМ“

Устата му пресъхна и пулсът му се ускори. Кибритът. В бара онази нощ, след като откриха тялото на Гейл Сампсън в хотел „Ригал, само апартаменти“, кибритът, който Марк Фелдинг въртеше, имаше

надпис ХОТЕЛ „РОДЕН ДОМ“. На него бе нарисувана тази къща. Кибритът беше накарал Боби да си припомни за медения месец с Лу Ан във Върмонт.

Марк Фелдинг.

Боби усети пристягане в гърдите и в този момент, на това място разбра всичко. Разбра какво има в къщата. Какво се бе случвало там.

Набра скоростно номера на Зо. Този път той вдигна.

— Още няма пет часа. Престани да ми звъниш — произнесе Зо.

— Открих го.

— Какво?

— Открих го — повтори Боби. — Фелдинг е. Той е нашият Пикасо.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Намирам се в изоставен пансион в Бел Глейд...

— Бел Глейд?

— Да, Бел Глейд. Тази сутрин ми се обади Линч от Съдебната медицина в Броуард. Токсикологичният анализ на почвата, открита под ноктите на неизвестната, показва, че е от полетата със захарна тръстика. Тестовете на пестицидите стесниха кръга до Бел Глейд, Клуистън, Саут Бей, Воън и Окиланта. Дойдох тук, за да видя какво мога да откроя.

— Благодаря, че ми казваш.

— Ти не вдигааш телефона си.

— Казах ти да стоиш настрана — произнесе Зо с въздишка.

— Не, каза ми да стоя настрана от твоето местопрестъпление.

Така и направих.

— Ти не участваш.

— Това вече е без значение. Ти и момчетата ми трябва да тук веднага. Още ли сте в Роял Палм?

— Да.

— Само на трийсет и пет минути е. С включени светлини можете да стигнете за двама минути.

— Откъде, по дяволите, си сигурен, че е Фелдинг?

— Просто съм сигурен. Провери данните за хотел „Роден дом“ в Шугърланд. Трябва да има някаква връзка с Фелдинг. Сигурен съм. Има ли хора от медиите при вас? Фелдинг там ли е?

— Има няколко изостанали, но повечето си вдигнаха чукалата, след като стана ясно, че не сме открили нищо. Фелдинг беше тук порано, обаче сега не го виждам. Всички се спасяват заради празниците.

Боби огледа надлъж и нашир карето, очертано от захарните тръстики. Не се виждаше никаква кола.

— Сигурно се е върнал в студиото на Канал Шест в Мирамар. Той има излъчване в шест часа, нали? Нареди на Шерифското управление в Броуард да го приберат оттам.

— На какво основание? — попита Зо. — Какви улики имаме срещу него, по дяволите, освен интуицията ти, че той ще бъде свързан с тази къща? Дори не си ми обяснил по какъв начин тази къща, която наблюдаваш, има и най-далечната връзка с този случай, по който ти не трябва да работиш повече!

— Просто го приберете — отвърна Боби. — Покани го да дойде при теб, за да разговаряте. Кажете му, че разполагате с вещи от апартамента на Ролър и искате той да ги погледне. На нарцистичното копеле ще му потекат репортерските лиги. Правете каквото знаете, но го пипнете, преди да избяга. Мисля, че ще имате всичките улики, които ви трябва, щом влезем в тази къща.

— Добре, добре. Тръгвам. Ще се обадя на Стефани да е готова за заповедите. Ти ще трябва да й обясниш дотолкова, че да ти ги изготви.

— Майната им на заповедите. Ако държи вътре изчезнали момичета, не ни трябва заповед. Със сигурност няма да чакам тук шест часа.

— Недей да вършиш глупости, Пастире. Седни си на задника и чакай. Ние сме на път. Ако нямаш правно защитима причина да смяташ, че има някой в тази къща и този някой е в опасност, ще ни е необходима заповед.

Боби затвори телефона, изключи мотора и се вторачи в къщата. Потупваше нетърпеливо по волана, докато мислите му препускаха. Всичко вече придобиваше ясна логика. Фелдинг си е изпрацал сам портретите — всякакви веществени следи, които водеха към него, биха били очаквани, след като той е пипал картините. Фелдинг беше първият репортер, пристигнал на мястото на убийството на сестрите Боганес във Форт Лодърдейл по едно и също време или малко преди ченгетата. Фелдинг чакаше пред „Макдоналдс“ пристигането на Джаниз, защото той беше уредил срещата. Той беше Капитана. Той

беше Пикасо. И Фелдинг бе човекът, получил толкова национално внимание от медиите, колкото самият убиец, спечелвайки си име с излъчванията по кабелния канал в ролята на потресения младолик пратеник, изпълняващ поръчките на един психар. Измести дори Нанси Грейс^[1]. Лицата на изчезналите непълнолетни, които запълваха таблото в кабинета на Боби, преминаха през ума му като колода карти, разпиляна от бурен вятър. Алегра Виленуева, Никол Крупа, Адриана Суийт, Ива Уокет, Лейни Емерсън. Толкова много момичета в неизвестност. Прекалено много, за да не бъде забелязано отсъствието им.

Дали Кейти беше вътре?

Зо и момчетата ще бъдат тук след още двамайсет минути. Всичко, което трябваше да прави, е да седи мирно и да изчака още двамайсет минути. Колкото и да искаше да се втурне към вратата още в тази секунда, съзнаваше, че би било глупост да влиза сам в къщата. Ако момчетата са държани вътре, можеше да има поставени хитри капани, които да им попречат да се измъкнат навън или да спрат някого да влезе вътре. Имаше и вероятност Фелдинг да действа с партньор или партньори и дори да се намираше в студиото, за да заработи своята петнайсетминутна слава, неговият побратим можеше да чака някъде в тъмната къща и да посрещне с нож за разфасоване на месо всеки натрапник. Серийните партньорства бяха редки, но такива случаи съществуваха. Удушвачите от Хилсайд. Чикагските резачи. Хенри Лий Лукас и Отис Тул.

Наблюдаваше знака, който скърцаше под засилващия се бриз. Недалеч оттам, над безкрайните тръстикови поля започнаха да се струпват тъмни облаци. Задаваше се буря. Ако все още нямаше право да влезе в къщата, поне може да я огледа отвън. Двамайсет минути бяха цяла вечност. Макар че не възнамеряваше да чака съдебна заповед, Боби знаеше, че Зо ще поиска повече основания, за да оправдае разбиване на вратата. Поне за доклада, който беше задължен да представи. Можеше да види нещо през прозорците или откъм гърба на къщата.

Боби излезе от колата и тръгна по черната чакълеста алея, като отмахваше изпречилите се храсти и плевели, избуяли почти цял метър. Следи от гуми бяха очертали откос върху прашната растителност, достигащ встрани от къщата. Някой беше идвал тук наскоро. Сетне

очите му мярнаха нещо на прозореца на горния етаж. Мигновен оранжев проблясък.

Чакането приключи. Боби се спусна към входната врата с най-голямата бързина, на която беше способен.

[1] Нашумяла телевизионна журналистка, водеща, коментатор по правни въпроси, известна с предаването „Заключителни аргументи“, бивш прокурор. — Б.пр. ↑

Докато успее да се обади на 911 и да ритне предната врата, пламъците плъзнаха по стълбите на горния етаж. Старата къща се изпълваше с дим.

Боби измъкна пистолета, пристъпвайки внимателно в антрето, смръщен от острата болка в дясната си ръка. Случаен пожар, докато седеше в алеята и чакаше подкрепление, нямаше как да е случаен. Фелдинг беше тук. Някъде. Или неговият партньор. Макар Боби да не искаше да издава позицията си заради собствената си безопасност, ако момичетата бяха заключени или скрити в къщата и все още живи, най-бързият начин да ги открие беше да му отвърнат с викане. Което означаваше, че те трябва да узнаят за присъствието му.

— Полиция! — изрева той, почти събаряйки купчините от стари вестници и пълните с вехтории кашони, наредени покрай стената на коридора към стълбището.

Слънцето беше почти залязло, нямаше улични светлини и къщата бързо се изпълваше с противен сив дим.

— Полицията е! Обадете се, ако ме чувате! Полиция!

Старата викторианска дървена конструкция беше като кутия с подпалки. Боби знаеше, че не след дълго всичко ще пламне. Може би ще успее да овладее пожара сам. Или поне ще спечели малко време преди пристигането на пожарните коли, които само един господ знае от колко мили ще пристигнат. Втурна се по стълбите.

Пожарът очевидно беше започнал в предна спалня на втория етаж, която вече бе обхваната от пламъци. Ако имаше някой вътре, той или тя вече беше свършил. Вратата бе оставена отворена и пожарът бързо се разпростираше към коридора. Всъщност розовите завеси на цветя от резбования прозорец се бяха подпалили от едната страна и пламъкът плъзеше по стената. Ако огънят достигнеше до тавана в коридора, тежката стара мазилка щеше да бъде пометена като от лавина. Нямаше начин да го потуши. А обхванеше ли стените, щеше да

се стрелне към таванските помещения и всичко щеше да рухне за броени минути. Нямаше никакво време.

— Полиция! — изкрещя той отново.

Три други стаи избухнаха в пламъци на горния етаж, но вратите им бяха затворени. Димът беше толкова гъст, че едва виждаше на няколко крачки пред себе си. Той пропълзя на колене до първата затворена врата. Чу издрънчаването на строшено стъкло зад себе си, идващо от предната спалня, последвано от свистенето на огъня, който се разгаряше от нахлулия кислород. Видимостта към етажа под издигация се дим беше по-добра — поне можеше да се ориентира накъде върви. Трябваше да рискува с надеждата, че Фелдинг или неговият партньор не чакат зад някоя от вратите с автомат „Калашников“ и извратена усмивка. Пресегна се нагоре и отвори вратата със замах, претъркулвайки се светкавично по пода, за да избегне евентуален куршум.

Нямаше никакъв Фелдинг. Нито смъртоносен партньор, дебнещ от засада. Самата спалня обаче беше като декор от филм на ужасите. Въпреки гъстия дим успя да различи дългите вериги, повесени от тавана като полилеи. Към металните крака на леглото бяха закрепени железни окови. Това беше или стая за мъчения, или стая за развлечения на мазохист. Боби провери навсякъде — нямаше тела, нито живи, нито мъртви.

Той изпълзя обратно по коридора до врата номер две, пресегна се нагоре и завъртя топката, молейки се да не попадне на дебнещ от другата страна враг. Отново откри същите зловещи устройства по тавана, плюс стол като от Средновековието с висока облегалка и метални скоби, закрепени към мястото за главата. Върху облегалките за ръце бяха поставени белезници с шипове. Никакви злодеи. Никакви тела.

Третата спалня беше съвсем празна.

— Полиция! — извика той и запълзя обратно по коридора към стълбите. — Викайте, ако сте тук!

И точно като във филм, направляван от опитен режисьор, Боби получи отговор според сценария — разнесе се оглушителен, несъмнен изстрел на оръжие.

Откъде дойде изстрелът? Къде се е скрил, по дяволите? В него ли се целеше?

Боби въртеше глава във всички посоки. Сред гъстия дим загуби опора и почти пропадна надолу по стълбите във входното помещение. Бързо се окопоти, стискайки здраво глока в ръката си, която пулсираше. Примижа поради все по-тежкия дим на първия етаж, оглеждайки се едновременно във всички посоки.

Къде, по дяволите, беше той?

Нямаше време да обмисля стратегии. Нямаше време да се тревожи за себе си. Когато огънят стигне тавана, покривът вероятно ще се срути. Пластовете на къщата ще пропадат етаж по етаж. Позабърса смъдящите си от пушека очи.

Мисли, Боби, мисли. Къде може да ги държи? Къде могат да се намират те, по дяволите?

Сети се за ръцете на неизвестната — за пръстта, която се беше набила толкова силно под ноктите, че беше издълбала кожата ѝ. Беше ровила с нокти изход от гробницата си...

„Добре дошли в Бел Глейд!
Неговата земя е неговото богатство!“

Долу.

Подземие.

Но във Флорида няма подземия, нали? Има плитки мазета. Къде може да е избата, мамка му?

Той застана прав до стената, обгърна я с ръце и взе да се придвижва покрай нея, докато стигна до кръгло преходно помещение. И тук подът беше задръстен от вързопи със стари вестници и кашони с боклуци. Озърташе се във всички посоки за психопат, забулен в гъстия дим. Очите му сълзяха, задавяше се. От преходното помещение

премина в нещо, което трябва да е било трапезарията за закуска на гостите на хотела. Няколко малки масички бяха изतिकани до отдалечената стена. Върху тях имаше натрупани столове. Огромно червено плюшено кресло „Чипъндейл“ със странични облегалки за главата стоеше обърнато с лице към тъмна камина с дъбова облицовка, а протритият му гръб гледаше към Боби и входа на преддверието. От двете страни на камината бяха изложени на показ стативи с три рисунки. Портрети. Пресъздаващи зловеща смърт в стила на Гейл Сампсън, Розали и Розан Боганес и последните мигове на неизвестната.

Боби пристъпи предпазливо. Успя да различи млечнобяла ръка върху страничната облегалка. Върхът на мокасин върху килима. С насочен пред себе си пистолет се приближи до креслото.

В него като приветствие на привидение от Къщата на духовете седеше Марк Фелдинг с костюм и вратовръзка, с провесена на врата му журналистическа карта от Канал Шест и Библия в скута. Върху Библията лежеше пистолет. Облеченият в ръкавица пръст на Фелдинг беше все още на спусъка.

Не виждаше лицето му.

Шибаният страхливец се измъкна прекалено лесно, помисли си Боби с омерзение и ритна крака на мръсника, за да се увери, че е мъртъв. Тялото се килна напред.

Подмина останките на Фелдинг и се вмъкна в огромната кухня. Предлаганите легло и закуска предполагаха допълнително помещение за хранителни припаси, реши той. Може би изба за зеленчуци или винарска изба. Или килер за провизии. Имаше време само за едно предположение и се спря на последното. Огънят вероятно беше стигнал тавана. В този момент помисли за дъщеря си.

— *Виж, тате, ти си известен! Ти си герой!*

— *Но дали съм твоят герой, Кит-Кат?*

— *Винаги, тате...*

Надяваше се заради нея да е направил правилния избор.

До хладилника имаше врата. Той се спусна към нея и я отвори със замах.

Беше килер. Все още пълен с тонове тенекиени консерви и буркани, пълни с нещо, което се надяваше да са стари плодове,

останали неизхвърлени с години. Проклятие. Той се озърна с отчаяние из кухнята. Къде може да е вратата към зимника?

— Полиция! Полицията е! — викна отново, обикаляйки из стаята като животно в клетка.

Не оставаше почти никакво време.

— Има ли някой тук? Илейн Емерсън? Лейни? Кейти? Кейти, тук ли си? Чува ли ме някой? Има ли някой? Проклятие! Отговорете ми де! — замоли се той.

И за негова изненада някой му отговори.

— *Полиция! Полицията е!*

Гласът се чуваше съвсем слабо. Но се приближаваше.

— *Обадете се, ако ме чувате!*

Почти едновременно, чувайки гласа, Лейни надуши дима. Мирисът също беше много слаб, но се засилваше.

Над главата ѝ трополяха стъпки и Лейни се разтрепери. Буквално беше парализирана от вледеняващ страх, който скова тялото ѝ в тъмния ъгъл. Помисли за онзи момент, когато с Кейти бяха убедени, че ги спасяват, а всъщност Изчадието се бе завърнало след дълго отсъствие. След това отведе Кейти. А Лейни даде обещание винаги да бъде послушна, тъй като не искаше да отведе и нея. Независимо колко много желаше да се прибере у дома, се ужасяваше от мисълта да напусне с писъци като Кейти.

— *Полиция!*

Сигурно беше номер. Някакъв тест, нищо друго. Изчадието проверяваше дали ще бъде добра. Дали ще удържи на думата си. Това е.

Но пък имаше дим. Определено беше дим, при това не от цигари. Нито от изгорени листа. Това беше тежък, задушлив дим, като онзи на Великден, когато брат ѝ беше подпалил ръкавицата за фурната. Не беше нетърпим, но определено съществуваше.

Ръцете ѝ се стрелнаха към превързаните ѝ очи. Какво трябваше да направи? Ако наистина беше полицията и тя не им се обади?

В съзнанието си чу гласа на Кейти. Думите ѝ звучаха толкова високо и ясно, колкото когато ги произнесе възбудено преди месеци, седмици или дни.

Може някой да е дошъл да ни спаси! И ако не вдигаме шум, ще си тръгнат и никога няма да ни намерят. Викай! Викай с мен, Лейни, за да ни чуят! Ние сме някъде под земята и няма да ни открият, ако не викаме!

Лейни опипа плътната лепенка. Паниката ѝ растеше. Ами ако димът беше опасен? Ако имаше пожар? По-лошо от умирането от глад беше да изгори жива...

Тя се премести до вратата и прилепи ръка до нея, за да провери дали е гореща, както ги беше учил пожарникарят, който ги посети в пети клас. Не беше гореща. Но не можеше да сбърка мириxa на дим. Тя положи глава на пода до процепа под вратата и вдиша. Определено се промъкваше под вратата.

Викай! Викай с мен, Лейни!

— Тук съм... — извика Лейни, без да смее да повиши глас.

Затаи дъх и се послуша за дишането на Изчадието пред вратата, доволно от коварството си. Стегна се в очакване вратата да се отвори.

Но тя не се отвори. Не се чу и гадният му кикот.

Викай! Викай с мен, Лейни, за да ни чуят! Няма да ни открият, ако не викаме!

Най-лошото в момента бе да извърши половинчата глупост. Или ще бъде хваната и наказана и бездруго, или никога нямаше да бъде намерена. „Не можеш да плуваш и да не се намокриш — обичаше да казва баба ѝ. — Гмуркай се и го направи както трябва!“

— Тук съм, вътре! Помогнете ми! — изкрещя тя с всичка сила, както не беше викала досега. — Под земята съм! Тук долу!

И ако не вдигаме шум, ще си тръгнат и никога няма да ни намерят!

— Тук съм, вътре! Помогнете ми! — изкрещя отново тя, този път блъскайки по вратата с двата юмрука, колкото сила имаше.

Тогава вратата се отвори със замах и тя политна напред в мрака.

Просна се по очи на мръсния под. Сви се от страх и отбранително покри главата си с ръце в очакване Изчадието да се изсмее. Или да зашепти. Или да направи нещо ужасно. Но нищо не се случи, абсолютно нищо.

Нямаше Изчадие, но нямаше и полицай. Никакъв спасителен екип. Нямаше никого. Вратата просто се отвори, когато започна да удря по нея. Или някой я беше отключил, или беше разхлабила пантите с блъскането. Или Кейти — където и да се намираше — ѝ подаваше ръка и ѝ изпращаше послание. Последната мисъл я накара да се усмихне.

Мирисът на пушек вече беше много силен. Трябваше да се измъкне оттук. Знаеше го инстинктивно. И нямаше да успее, ако не вижда накъде върви. Вдигна ръце към лицето си и с рязко движение отлепи превръзката и пластмасовите наочници, които той беше залепил за лицето ѝ, защото не слушаше, както я бе предупредила Кейти. Усети как меката и нежна кожа около очите и клепачите ѝ се обелва заедно с превръзките. Болеше, сякаш отлепваха десетки лепенки от най-тежките рани. Но нямаше време за плач. Ако не се спаси оттук, кървящите клепачи щяха да бъдат най-малкият ѝ проблем.

Тя премрежи очи и бавно ги отвори, примигвайки няколко пъти като новородено кутре. Страхливо опипа с пръсти лицето си — имаше клепачи. Това беше хубаво. И макар че можеше да види само неясни сенки, все пак имаше очи. А това беше най-хубавото.

— *Полиция! Полицията е!*

Гласът се беше върнал. И звучеше сякаш точно над главата ѝ.

— *Илейн Емерсън? Лейни?*

— Това съм аз! Аз съм Лейни!

Сълзите ѝ потекоха. Писъците ѝ бяха спаднали до дрезгав шепот.

— Кейти? Кейти, там ли си? Кейти!

Той търсеше и Кейти!

— Има ли някой тук? Чува ли ме някой? Има ли някой?

Тя изтри лице и си пое дълбоко въздух. *Този път не се прецаквай, Лейни!*

— Аз! Чувам ви! Тук съм, долу! Аз съм тук, долу! — извика тя. — Помощ!

Последва кратка пауза, която ѝ се стори като цяла вечност.

— Чувам те! Полицията е! Ние сме тук! Искам да проследя гласа ти. Продължавай да викаш!

— Помогнете, моля ви се! — изпищя Лейни, лазейки на четири крака.

Стигна пипнешком до стена и я последва с ръце. Отнякъде идваше слаба, мъглява светлина.

— Господи! Тук долу има пушек!

После гласът секна. Просто секна.

— Ехо? Още ли сте там? Полицай! Господине! Помогнете ми!

Нямаше отговор.

Тя се разплака.

— Тук долу съм!

Стената свърши. Тя пропълзя през някакъв праг. Нямаше смисъл. Не виждаше нищо, а пушекът изгаряше гърлото ѝ. Тогава ръцете ѝ напипаха чифт обувки и тя се протегна нагоре, напипвайки крака. Прегърна ги здраво с двете ръце.

— Помогнете ми! — изплака тя.

По тялото ѝ се разля облекчение. Не бе изпитвала такава радост от прегръдката на друго същество.

— Моля ви се, помогнете ми! — успя да прошепне тя с глъхнещ глас и изчерпана борбеност.

— Разбира се — отвърна ѝ шепотът. — Разбира се, че ще ти помогна.

Изчадието клекна до нея и погали главата ѝ.

Той избута бурканите с провизии на пода и заопипва пътя си към дъното на килера. Боби не беше истински религиозен, но в момента се молеше, докато пръстите му пробваха за отворстие, процеп или някакъв таен проход. Коленичи и заопипва пода. Не оставаше никакво време. Чуваше слабия глас, който викаше някъде отдолу. Молеше за помощ.

— Моля те, Господи, нека да я намеря! — викна той на висок глас. — Не позволявай да свърши по този начин! Не може да свърши така!

Дали беше намеса на Провидението, или чист късмет, че пръстите му го отведоха до вдлъбнатината в пода, не можеше да каже. Но и не го прие за даденост.

— Благодаря ти, Боже... — промълви той, като издърпваше дъската на пода.

Беше тайна врата. Надзърна надолу към непрогледния мрак. Вонята на плесен и гнилоч надвиваше дори лютивия дим. Миришеше на смърт.

— *Още ли сте там? Полицай? Господине?*

Гласът продължаваше да е леко отдалечен, но определено идваше от дъното. Той се смъкна с краката надолу в отвора, без да знае колко е дълбоко и какво го очаква там в тъмнината. Чуваше единствено детския вопъл и това беше достатъчно.

Приземи се на краката си върху твърда пръст, изтърколи се на едната страна и удари рамото си в дървена колона. Намираше се под къщата. До тайния вход на тавана беше подпряна подвижна стълба. Малки оранжеви крушки висяха на електрически кабели, закрепени безразборно към измазани с хоросан стени, които продължаваха да се вият навътре в мрака като лабиринт. Тунели. Някой беше изградил тунели под къщата. Мили боже...

Боби напипваше пътя си по стената през слабо осветената димна завеса, навеждайки главата си, докато се придвижваше напред, защото

височината на тавана намаляваше. Имаше твърде много странични проходи и безчет завои. Колко ли помещения се побираха тук?

Тогава чу писъка, който накара сърцето му да спре, докато се придвижваше напред в черния клаустрофобичен лабиринт, молейки се отново да се случи чудо и да се насочи към правилното място.

Лейни изпищя.

— Сега вече виждаш ли ме? — попита Изчадието, чиито потни пръсти пълзяха по лицето ѝ, придърпвайки го все повече към своето. — Хубаво ме огледай, защото аз съм очите за слепите и краката за сакатите...

Боби повдигна дулото към тила на Марк Фелдинг.

— Отдръпни се от нея — заповяда той.

Таванът в тясното, прилично на пещера помещение беше много нисък. На някои места падаше под сто и осемдесет сантиметра — там, където подът на горния първи етаж се беше слегнал и пропаднал.

— Или ще направиш какво? — чу той овладяния, но възбуден отговор.

— Няма да го кажа втори път.

— Не бъди толкова сигурен. Защото ще искаш да узнаеш какво съм направил с дъщеря ти.

Боби наведе дулото и изстреля единичен куршум в рамото на Фелдинг в миг на неудържима ярост. Репортерът изкрещя от болка и изненада при разкъсването на мускула и костта. Той падна по гръб и се затъркаля от болка в пръстта, сграбчил кървящата си ръка.

— Не, няма — отвърна Боби.

Малката фигурка на пода държеше ръцете си над главата и крещеше. Фелдинг опита да се изправи, но Боби го блъсна в стената и застана между репортера и момичето. Метални окови издрънчаха като верижни камбани. Фелдинг удари главата си в ниска греда с тъп звук.

— Стой долу — нареди Боби на Лейни. — И покрий главата си с ръце.

После отново насочи вниманието си към звяра до стената.

— Къде е тя?

Фелдинг изквича.

Боби отново повдигна глока и изстреля нов куршум в другото рамо на Фелдинг.

— Казах ти, няма да питам повторно.

Репортерът се замята като риба на сухо, виейки от болка, като се отгласкваше от стената, при което удряше главата си в гредата.

— Шибай се! Шибай се! Шибай се! — изпищя той.

Воят на сирените се приближаваше скоростно. Пожарната найсетне пристигаше.

— Къде е дъщеря ми? — попита настойчиво Боби.

— Искаш да кажеш скъпото съкровище Кейти? — изкиска се Фелдинг, срутвайки се до стената, с тяло, опасно във вериги. — Малката дъщеричка, която така и не заведе вкъщи, нали, татенце?

Боби стреля отново. Този път отнесе коляното.

— Не ми останаха части на тялото. Къде е тя?

— Той я отведе! — извика Лейни с тънък разтреперан глас. — Той отведе Кейти!

Дървените стени над главите им внезапно изскърцаха с мощно стенание, последвано от гръмотевичен трясък. Покривът току-що се беше срутил. Единичните крушки по тавана, които хвърляха мъждива светлина в лабиринта от тунели в зимника, примигнаха и изгаснаха. Възцари се непрогледен мрак.

— Задай ми друг въпрос — изкряка Фелдинг в тъмнината.

Боби чуваше как се мята и гърчи на пода.

— Каквото искаш. Питай каквото искаш. Давай! Питай ме!

— Хайде стани! Да тръгваме, миличка! — Боби върна глока в кобура, пресегна се надолу и вдигна слабото телце в ръцете си.

Тя обви ръце около шията му в здрава хватка и зарови лице в гърдите му.

— Аз съм Лейни — произнесе тя тихо.

— Знам, защото те търсех — отвърна ѝ Боби.

— Май не ти остава време, суперспециален агент Дийс — изломоти Фелдинг в мрака.

— Все още имам — отговори Боби, напипвайки пътя си обратно по стената; сети се да наведе глава, когато навлезе в тунела, висок метър и двайсет, който отвеждаше към тайната врата и подвижната стълба. — Но твоето изтича.

Подметна през гръб:

— Добре дошъл в ада. Надявам се да ти бъде достатъчно горещо.

Искаше му се да се върне. Искаше му се да претърси всеки сантиметър от разклонения плесенясал зимник, който Фелдинг беше превърнал в затвор. Знаеше, че има още помещения, още тайни, още жертви. Но нямаше повече време.

Когато стената свърши, той се пресегна към стълбата и с Лейни на ръце се заизкачва по нея към килера. През квадратния отвор на пода успя да види, че все още имаше кухня. Вторият етаж не се беше срутил върху първия. Разполагаха само със секунди.

Помогна на Лейни да се измъкне първа.

— Бягай при прозореца! Бързай! — изкрещя той.

Не можеше да диша.

— Не виждам! — изпищя Лейни.

И той не виждаше нищо. Димът беше черен, а топлината изгаряща. Изкачи се след нея и грабна ръката ѝ в своята. Бутна я на земята.

— Стой близо до пода! Следвай ме!

Пълзейки на колене, той се придвижваше като боец към задната част на къщата и издърпваше Лейни зад себе си. В къта за закуска беше забелязал еркереен прозорец. Пресегна се пред себе си в черния дим и напипа стъклото.

— Господи! — изкрещя един пожарникар от прозореца. — Назад! Отдръпни се назад! — изкомандва той, като строши прозореца с брадвата си.

По главата на Боби се посипаха стъкла, след което последва оглушително съскане от нахлулия кислород, а димът се устреми навън.

— Изкарай ги навън! — изкрещя друг огнеборец отнякъде.

Боби различи фигура, която му махаше да се приближи. Да бърза. Пожарникарят на прозореца се пресегна през счупеното стъкло и пое отпуснатото тяло на Лейни от ръцете на Боби. Със сетни сили успяваше да се държи на колене. Някакви ръце се протегнаха и издърпаха и него.

Други двама огнеборци се спуснаха към тях. Единият вдигна Боби, а другият Лейни и като нарамиха телата им, се спуснаха през гъстото тръстиково поле към предната страна на къщата. Наоколо беше пълно с пожарни коли. Нощното небе беше огряно от червени и сини светлини и ярки оранжеви пламъци.

Боби се обърна още веднъж назад към огнения ад, озарил нощта. Около него разлюлените редове от захарни тръстики шумоляха възбудено от повеите на бриза. Бурята, която беше видял да се задава, бе вече тук. Светкавици трещяха и пронизваха небето напосоки недалеч оттам.

Той я отведе! Той отведе Кейти!

Боби затвори очи точно когато Къщата на ужасите се сгромоляса.

— Как се чувстваш тук, Пастире?

Зо Диас стоеше надвесен над болничното му легло в тъмносив костюм с черна копринена вратовръзка, стискащ букет цветя в грамадните си ръце. Гледката беше направо сюрреалистична и за момент Боби си помисли, че е мъртъв. Щеше му се да отговори с хаплива закачка, но говоренето беше прекалено болезнено въпреки всички лекарства, с които беше натъпкан. Току-що го бяха преместили от интензивното отделение по изгаряния, където през цялата нощ беше на включен вентилатор. Можеше само да кима.

— Сигурно се кефиш, Лу Ан — разсмя се Зо. — Той не може да говори. Не е ли това сбъднатата мечта на всяка жена?

Лу Ан пое цветята и отиде да ги натопи в допълнителното пластмасово шише, което сестрите бяха оставили върху нощното шкафче. Стаята беше пълна с кошници цветя, букети и балони, на повечето от които Зо вече беше успял да се подпише.

— Смятах, че това е мъжка фантазия, Зо — отвърна Лу Ан със слаба, уморена усмивка. — Ние искаме мъжете ни да говорят повече. Да ни казват за какво си мислят. Явно не гледаш Опра.

— Хммм... значи, ако дрънкам повече, това ще направи Камила щастлива? Аз пък си мислех, че е искрена, когато ми казва да млъкна. — Той придърпа един стол до леглото и лицето му стана сериозно. — Ти си един кучи син с голям късмет, така да знаеш. Трябваше да си мъртъв, приятелю.

Лу Ан се пресегна и стисна ръката на Боби. Той отвърна на стискането.

— Ако беше останал там една минута повече, нямаше да го бъде — произнесе тя с отпаднал глас.

— След колко време ще можеш да ходиш на джогинг?

— Лекарят каза, че дробовете му са много зле — обясни Лу Ан. — Погълнал е и голямо количество въглероден монооксид. Няма да има маратони известно време, това е сигурно.

— Като говорим, че трябваше да си мъртъв, а не си, същото важи и за девойчето, което спаси. Мисля, че утре я изписват от „Джо Димаджо“. — Това беше детската болница на община Броуард, в която Лейни беше откарана с медицински хеликоптер заради острото отравяне с вдишания дим. — Вчера накарах Лари и Сиро да идат и да разговарят с нея. Възстановяването ѝ от преживяното ще отнеме години. Когато имаш желание за това, тя би искала да те види отново.

Боби кимна.

— Може би искаш да знаеш, че лудата ѝ майка ти изказва благодарност. Само не бързай да се радваш. Преди да си ѝ казал „няма защо“, току-виж подаде иск за загуба на издръжка, понеже съпругът ѝ педофил отива в щатския затвор за следващите две десетилетия. В петък Тод Ламана ще се признае за виновен по обвиненията, които не включват сексуалния тормоз над двете му доведени дъщери.

— Копеле — обади се Лу Ан.

Боби кимна.

— Фелдинг? — попита той с устни.

Зо направи пауза.

— Извадихме две тела от пепелищата. Зъбният статус на Фелдинг съответства на намерения в подземие. Другите останки са били открити в някогашната трапезария или дневна, както ни каза пожарният инспектор. Те са на жена. Съдебният лекар твърди, че причината за смъртта не е вдишаният дим, а изстреляни в главата ѝ едри сачми. Открихме разтопените останки от сачми на „Уинчестър“, дванайсети калибър под тялото ѝ.

— Коя? — произнесе без звук Боби.

Зо не отговори.

— Коя е тя? — повтори въпроса Боби.

— Още не знаем — каза накрая Зо.

— Кейти? — успя да прошепне Боби.

— Дайте ми зъбния ѝ статус — произнесе тихо Зо.

Лу Ан сподави риданието си и затвори очи.

— Ще накарам нейния ортодонт да го изпрати на съдебния лекар — кимна тя. — Ще го направя.

Стаята се изпълни с мъчително мълчание за дълго време.

— Какво друго? — попита Боби с устни.

— Какво друго? Ами докато вие подремвахте през последните няколко дни, останалите работехме. Ти се оказа прав. Къщата в Шугърланд е била собственост на бабата на Фелдинг, Милдред Болджър. Починала е преди двацет години при фермерски инцидент. Къщата е била наследена от майка му, Лорета Фелдинг, която е живяла там, преди да откачи и да почине в старчески дом през 2003 година. След нейната смърт е останала в наследство на Фелдинг, единствения ѝ син. Според местните, къщата е използвана за последно като пансион със стаи и закуска през 1990 година — преди почти деветнайсет години. Но се носят слухове, че последните седем години, преди мама Фелдинг да иде в старческия дом, всъщност там не е стъпвал човешки крак. Никаква жива душа. Звучи малко зловещо... Някои неща, които Фелдинг е споделял за живота си, се оказаха верни. Говорихме с бившата му съпруга в Ел Ей. Съществува. Глупостите за дъщеря му са измислица. Не са имали деца. Съпругата му е знаела за къщата в Бел Глейд. Тя каза, че преди години лудата майка на Фелдинг е говорела за възстановяване на пансиона, където да си устройват партита със загадки на убийства. Още тогава е смятала старата дама за луда — след като веднъж посетила Бел Глейд, както и повечето гости, не е пожелала да повтори. После тя и психопатът се развели и повече не е ставало дума за къщата. Всъщност повече не са разговаряли за нищо, тъй като за нейно щастие той изчезнал от живота и от погледа ѝ. Животът на Фелдинг в резюме: луда, властна майка. Саможивец. Запознал се със съпругата си в заведението „Френдлис“ във Фресно, в което тя работела. Изкарал някакво измислено журналистическо училище в Ел Ей. Няколко години се мъчил да пробие на запад — в Ел Ей и Сан Франциско — като се местел от една телевизия в друга, където основно е носел кафета на операторите. Имал е няколко собствени предавания, но нито едно не се задържало. Преди две години се преместил тук, в Маями. Установихме серия от изчезвания на тийнейджърки в Сан Франциско и околностите, които приличат много на нашите, по времето, когато е бил репортер за Си Би Ес 5. Всъщност се оказа, че е интервюирал майките на две от изчезналите момичета, точно както интервюира Деби Емерсън и Глория Лето. В момента вземаме записите, докато разговарям с теб.

— Това е извратено — вметна Лу Ан и стисна по-силно ръката на Боби.

— Пълна перверзия, права си. Да изпитва удоволствие да пита майките на хлапета, които е затрил, как се чувстват. Той е психопат — бил е психопат — доколкото познавам такива. Както и нарцисист. Но точно то може да се окаже от полза за нас. Не се е опитал да се свърже с теб в началото, когато Кейти изчезна. Нейното изчезване беше във всички местни заглавия, дори в националните, ако вземеш и актуализираната статия в „Пийпъл“. Фелдинг определено е можел да експлоатира това, както за да направи удар в кариерата, така и за да задоволи болната си фантазия, но не го е направил. Тъй че ако тялото, което намерихме в трапезарията, не е на Кейти... — Зо вдигна рамене, преди да продължи: — Може би изобщо не я е отвличал. Пуснали сме кучета, които издирват трупове, в имота в Шугърланд. Дотук нищо, и според мен това също е добре.

— Но какво ще кажеш за Рей Кун? Снимката, която ми изпрати? — попита Лу Ан.

— Е, точно това е интересно, защото сравнихме куршума четирийсет и четвърти калибър, който намерихме в главата на Рей, с магнума, използван при нахлуване в жилище в Лейк Уърт от миналата седмица. Заподозреният по това, Трино Калдерон, го предаде вчера на следователите от отдел „Кражби“ в Палм Бийч. Срещата в парка на Бел Глейд през ноември е била за покупка на наркотик. Рей се опитал да го измами с трийсет грама хероин, но номерът не е минал пред Калдерон. Калдерон твърди, че нито е виждал, нито е чувал за Фелдинг. Изглежда, Фелдинг е научил новината за убийството на Рей от „Палм Бийч Поуст“, помислил е за теб, Боби, и е решил да ви побърка с Лу Ан. По някаква причина, която няма да узнаем, Марк Фелдинг е бил обсебен от теб. Може би, както каза профайлърът, те е чувствал като предизвикателство. Но доколкото ние можем да кажем, фактът, че Рей е бил очистен в Бел Глейд, си е чисто съвпадение. Някои хаймани от „Мафия Бойз“ от обкръжението на Рей движат около пандиза в Глейдс. Сигурно е спял при тях и им е пробутвал дрогата си като на свои хора.

— А Кейти? — запита Лу Ан с горчивина. — Ако Рей се е върнал в града и е живял при приятели в Бел Глейд, какво се е случило с нея?

Зо сви рамене.

— Нямам отговор за теб, Лу. Ще ми се да имах.

Отново настъпи мъчително мълчание.

— А какво ще кажеш за сексуалния насилник, когото смяташе за Пикасо? — попита накрая Лу Ан.

— Ролър? Да, бях се хванал — отвърна Зо през смях. — Идеалната биография за тази история, включително младата жертва и работата му в магазин за художнически материали. Но съвпаденията са си съвпадения, а Ролър просто е бройкал агента под прикритие в тесните дрешки, защото я е намирал за секси. Никога не е наричал себе си Капитана, нито нея Джаниз, нито е споменавал за тяхно чатене онлайн. Какво е щял да направи с Натали, щом я вкара в колата си, можем само да гадаем — възможно е да си е мислел, че му е паднала лесна бройка, или, като имаме предвид миналото му, може да е било нещо по-зловещо. Но според нас Ролър просто е бил на неподходящото място, вършейки неподходящото нещо, и е избягал от нас в неподходящия момент. Според информацията, която Сиро е получил, човекът е продавал дрога, за да се издържа. Може да е имал мостри в колата и да е знаел, че ако бъде спрял, се връща обратно в затвора за нарушаване условията на предсрочното освобождаване. Ето защо е бягал. Не открихме нищо друго, което да го свързва с Фелдинг, или да подкрепя теорията, че той е бил Капитана. Фелдинг е бил Пикасо. Фелдинг е бил Капитана. Фелдинг е бил ЕлКапитан. Фелдинг е бил Зак Кюзано.

— А възможно ли е да са работили заедно? — попита Лу Ан.

Зо се разсмя.

— Трябвало е да станеш ченге, Лу. Сигурно ти си подшушвала на Боби как да разплита случаите през всичките години, а той само е обирал лаврите. Чуй ме, ако Ролър и Фелдинг са работили заедно, то това е тайна, която двамата просто отнесоха в гробовете си. Лейни Емерсън казва, че според нея е имало само един похитител, но тя не е могла да види кой е, тъй че го приемаме, независимо доколко е така. А сега трябва да тръгвам. Камила ме чака, за да ме подложи на кръстосан разпит относно днешното ми посещение при вас, а устата вече ме боли от говорене.

Боби кимна.

— Благодаря ти — изхриптя той.

— Ако обичаш, не говори, защото боли. Няма защо. — Зо се надигна. — Тръгвам, преди да е станало като в сапунка на „Холмарк“ и всички да се разплачем. А, и още нещо. Весо има да ми дава пари за

цветята от групата, но се кани да се връща в Пенсакола. Твоята работа още си е твоя, когато и да се върнеш. Даже на Фокс му се размекна сърцето — сигурен съм, че е благодарение на потока от телефонни обаждания на тема „спасете задника на Боби Дийс от принудително пенсиониране“, които валят в кабинета му. Аз лично се обадох два пъти — добави той с намигване, целувайки Лу Ан, преди да се отпрати към вратата. — И тъй, Пастире, щом лекарите тук ти кажат, че вече не си пълен с горещ въздух, те чакаме да се върнеш при нас.

Лейни седеше в леглото и трепереше, обляна в пот, и сърцето ѝ биеше учестено. Озърна се неспокойно в ярко осветената стая, за да види стенния часовник. Беше дванайсет и десет по обед. Опита се да се успокои, както ѝ каза доктор Кеслар: огледай обстановката наоколо си, дишай дълбоко, дай си сметка, че си *спала*, осъзнай, че си в безопасност, приеми, че е било просто кошмар. Имала си ужасен кошмар. Вече си у дома. Той повече не може да ти навреди.

Наблюдаваше със затаен дъх как светещите цифри на циферблата се смениха на 12,11. Този път бе спала цели четирийсет и три минути. Това беше постижение, предположи тя. Миналата седмица се страхуваше дори да затвори очи. Сънят, когато идваше, се състоеше от откъслечни десетминутни унасяния.

Лейни се огледа из новообзаведената си бонбоненорозова спалня с новото бяло легло с табли за главата и краката, комплекта от гардероб и бюро, фънкарския стол торба с шахматен десен и красивите нови плакати на Робърт Патинсън и Тейлър Лотнър. Спалнята беше като извадена от каталог с мебели на „Потъри Барн“ — от мебелите до килимчето с форма на сърце и якия кристален полилей. Липсваше, естествено, само компютърът. Обновяването беше жест на внимание от щедрите дарения на непознати от цял свят, които очевидно бяха взели присърце „шокиращата“ ѝ история. Най-голямото дарение беше направено от телевизионния Канал Шест, но майка ѝ каза, че нямат право да го пипат, освен и когато тя се запише в колеж.

Обстановката наоколо ѝ изглеждаше перфектна като на картинка, само че животът ѝ беше всичко друго, но не и такъв. Намираще се в красивата си спалня, където всички възможни светлини стояха включени, но изпитваше ужас от всичко извън стаята и дневната на долния етаж, усещайки такава тежест в сърцето си, та си мислеше, че умира. Не смееше да извика, да легне в леглото, дори да се движи. Щом затвореше очи, виждаше лицето му. Зак. Мъжът в колата. Изчадието. Което се кискаше, хилеше, викаше, ругаеше,

проповядваше. Минаха седмици, а тя едва постигна четирийсет и три минути сън. При тази скорост щеше да спи по цяла нощ, когато бъде на трийсет години.

— Лейни? Добре ли си? — попита Лиза, застанала на прага на стаята с мобилен телефон в ръката и недоволно изражение.

Лейни поклати глава.

— Просто поспи. Ще се оправяш. Няма никой тук. Окей?

Лейни кимна, избърса сълзите си и притисна възглавницата до гърдите си.

Лиза слезе в дневната и отново се прибра в стаята си. Изминаха няколко седмици, откакто цялата драма приключи, и търпението ѝ спрямо страховете пристъпи на малката ѝ сестра беше започнало да се изчерпва. Сума ти гадости се бяха случили и в нейния живот — просто ги приемаш, това е. Не разбираше как Лейни все още не може да го преодолее.

Разбира се, Лиза не беше живяла в подземие.

Майка ѝ продължаваше да работи като телефонен оператор, отговарящ на обаждания, издрапвайки смяна след смяна до един часа сутринта.

— Правя каквото трябва — обясняваше тя на Лейни с въздишка, — за да има храна на масата.

След влизането на Тод в затвора семейството имаше само един източник на доход и тя обичаше да го припомня на всеки, когато си беше вкъщи. Въпреки че Лейни мразеше да остава сама — нейният най-голям ужас — пак беше по-добре майка ѝ да е на работа и вкъщи да са само тя, Бродли и Лиза. Защото когато майка ѝ си беше у дома, постоянно бдеше от всеки ъгъл, във всяка стая, постоянно разпитваше Лейни какво ѝ беше направил „онзи мъж“ и искаше да узнае какво е видяла „долу, в онзи зандан“. Задаваше ѝ въпроси нямало ли е начин да се измъкне, когато не е била завързана, или въобще някакъв начин — като че ли през цялото време мълчаливо обвиняваше Лейни, задето се беше накиснала в тази ужасна каша, преобръщайки живота им напълно и безвъзвратно.

Никога не би могла да разкаже на майка си какво ѝ беше сторило Изчадие. Никога. Както и на никого друго. Искаше единствено да забрави, не да си спомня. Тя прегърна здраво възглавницата до гърдите си и положи усилие да не вижда лицето му на прозореца — лице, което

всъщност никога не бе виждала, но което ужасеното ѝ въображение бе превърнало в чудовище с кръвясали очи и дъх на „Спагетиос“, бледа кожа с белези от шарка и грамадни зъби с петна от кафе. Не искаше да вижда образа му по новините. Всъщност не искаше да знае как изглежда Марк Фелдинг в действителност, защото след това не би могла да гледа ничие лице. Не би могла да излиза навън. Не би могла да се довери на никого. По-добре да вижда Изчадиято като обезобразеното чудовище, създадено от фантазията ѝ, да вярва, че друг път ще може да разпознае злото, когато се задава, отколкото да живее със страха, че то живее и диша до нея във всяка тълпа, във всеки влак, на всеки уличен ъгъл и ѝ се усмихва с „нормална“ усмивка и яносини очи.

Друг път. Тази мисъл не излизаше от главата ѝ. Започна да се клати напред-назад в леглото. *Нормална.* Що за дума? Кога отново всичко ще бъде нормално? Кога ще се почувства добре? Съучениците ѝ от „Соуграс“ се отнасяха с нея като с ненормална, когато се върна там, и тя смени училището със старото, „Рамбълуд“, обаче Мелиса, Ерика и Моли вече не се държаха по същия начин. Където и да идеше, нищо не си бе постарому. Никой не беше същият. И преди всичко самата Лейни. Тя не знаеше как да върне нещата в *нормалния* им вид. Как да смени тези си тревоги с тревогата да си намери билет за концерта на „Джонас Брадърс“, както всеки друг неин връстник, вместо да бъде напълно парализирана от страх при влизането си в училищната компютърна зала.

„Дай си време — беше ѝ казал агент Дийс, нейният герой. — Дълго време няма да има подобрение, но един ден и това ще стане. Ще стане малко по-добре.“

Тя сграбчи мобилния телефон и набра номера му.

— Брад? — извика тя, докато телефонът даваше сигнал, опипвайки долната част на леглото.

Малкият ѝ брат сега спеше всяка нощ до нея с краката към главата ѝ. Тя го беше накарала и той не възрази. Брад изсумтя. Тя взе ръката му в своята, като я стисна силно.

— Хей, здрасти, малка Лейни — обади се сънният глас на агент Дийс на второто позвъняване. — Добре ли си, хлапе?

Беше свикнал; Лейни му се обаждаше всяка нощ.

Един ден ще стане малко по-добре.

Лейни поклати глава и прехапа устни.
— Тази ноц не — прошепна тя. — Тази ноц не...

Специалният отряд към ПАФ по случая „Пикасо“ беше разпуснат. Заседателната маса бе изтикана обратно в дъното на залата. Разчистени бяха и корковите табла, черната дъска и растящият монтаж от страховити снимки на местопрестъпленията. На тяхното място беше поставена малка кичеста коледна елха, украсена догоре с играчки, светлини и златни гирлянди. Под дръвцето беше струпана камара от пъстри пакети и торбички с подаръци. Размяната на тайните подаръци от Дядо Коледа в отдела за борба с престъпления срещу деца щеше да се състои по-късно сутринта, последвана от коледното парти на Регионалния оперативен център на Маями на първия етаж. Цялата сграда вече ухаеше на печено прасенце и кубинско кафе.

На понеделнишката оперативка на специалните агент-инспектори, която се ръководеше от Зо, всички се шегуваха с безпогрешно подбрания момент на завръщането на Боби в отдела точно на Бъдни вечер. Държавните служители всъщност не работеха в седмицата преди Коледа, седмицата по Коледа и седмицата след Коледа. На практика почти от Деня на благодарността, та чак до Нова година никой не вършеше истинска работа. Не че не отбелязваха присъствие, но след като повечето съдии бяха разчистили календара си за януари, а прокурорите бяха излезли в неофициален отпуск, бързайки да ползват натрупаните дни, в действителност дейността беше замряла в правозащитната централа. Престъпленията продължаваха да се случват, но тяхното разкриване и преследване бяха оставени на заден план за две седмици, през което време всички се събираха със семействата си, пиеха яйчени шейкове с уиски, ром и вино на почти безкрайните коледни партита, празнични вечери и щастливи семейни събирания.

В деня преди Коледа стаите в Регионалния оперативен център обикновено опустяваха и по тази причина Боби беше избрал да се върне на работа именно днес. Беше отсъствал четири седмици — най-дългият срок, през който бе почивал — и искаше да насмогне, за да не

бъде затрупан с въпроси на втори януари от хора, които искаха незабавни отговори два дни преди изтичането на ограничителния статут по техните дела.

Той остави под елхата кашона с опаковани подаръци, които Лу Ан беше избрала за всеки един — от новия регионален директор до анализатора на екипа за престъпления срещу деца — и се насочи към своя кабинет, навеждайки глава, за да избегне увисналите зелени гирлянди, които украсяваха вратата му. Останали без надзор, някои се бяха увлекли с празничната украса тази година. Подобно на стаите в първоначалното училище, всички стени бяха налепени с картонени дрейдели^[1] и дядоколедовци.

Иначе, ако се изключеха шестте или повече бутилки вино, оставени на бюрото му като подарък от агентите и помощния персонал, които вече бяха запразнили със семействата си из цялата страна, кабинетът му изглеждаше същият, както го бе оставил пет дни преди Деня на благодарността.

— Добре дошъл, Боби — поздравя го Лари широко усмихнат, влизайки в кабинета му. — Радвам се, че се връщаш, човече. Ама че шибана история имаш да разказваш! Мамка му! Радвам се, че се чувстваш добре.

— Като нов съм. Само дето няма да се класирам за февруарския триатлон „Айрънмен“.

Лари се разсмя.

— Кофти! Ела да потренираш с нас в „Макгайърс“. Аз и Сиро ще те върнем във форма.

„Макгайърс Хил“ беше стара ирландска кръчма във Форт Лодърдейл, често посещавана от Лари.

— Значи оттам си в такава добра форма, а? — отвърна Боби с усмивка.

— Виж, разбрах от Зо за самоличността на тялото, което са открили в къщата в Шугърланд. Сигурно е голямо облекчение за теб. Добра новина, че не е било твоето хлапе.

Боби кимна. Добра за него, но не и за бабата на шестнайсетгодишната Шели Лонго от Холивуд, Флорида. Два дни преди седемнайсетия ѝ рожден ден нейният зъбен статус съвпадна с овъглените останки, намерени в развалините на къщата в Бел Глейд.

Не толкова добри бяха и новините за майката на седемнайсетгодишната Кейти Лий Солтран от Анахайм, Калифорния.

Съдебномедицинската реконструкция на лицето на първата неизвестна накрая ги отведе до идентифицирането на трупа, открит в Броуардското сметище. По ирония точно в проследявания репортаж в списание „Пийпъл“, посветен на Боби, Сю Солтран видяла реконструираната скица на лицето на своята дъщеря, Кейти Лий, докато седяла в козметичния салон. Кейти, както сама се наричала. Осем месеца по-рано Кейти, която искала да стане певица, споделила с приятели, че се кани да замине в Орландо, за да се срещне с някакъв човек, с когото се запознала онлайн, който щял да я представи на Джей-Зед. Името на новия познат на Кейти било Т. Дж. Нюсаро, но използвал артистичния псевдоним Ел Капитан. Проверката в авиолиниите показва, че Кейти Лий е осъществила полет с „Американ Еърлайнс“, но никой не е чувал нищо за нея оттогава. Миналата събота Сю Солтран беше долетяла дотук, за да вземе останките на дъщеря си и да ги отнесе с обратен полет до Калифорния. Боби плати билета ѝ.

— Слизаш ли долу? — попита Лари, тръгвайки към вратата.

— Да. След малко. Първо трябва да прегледам някои неща. Ще се видим долу — отвърна Боби, а Лари излезе и пое по коридора.

Боби се извърна и погледна през прозореца. Дори на Бъдни вечер трафикът беше блокиран докдето поглед стигаше. Пътната полиция беше там, но в намален състав — само двама-трима полицаи, които седяха в камион на градското строителство и пиеха кафе. Всичко изглеждаше и звучеше точно по същия начин, както го видя последния път през същия прозорец — дори с коледните елхи на някои закъснели купувачи, закрепени на покривите на колите им — но и този път целият свят, видян през очите на Боби, се беше променил напълно.

Добра новина, че не е било твоето хлапе.

Ала добра новина ли беше всъщност? Боби погледна към снимката на дъщеря си, закрепена на видно място върху корковото табло с изчезнали в кабинета му. Макар да беше вярно, че не се налагаше да погребее дете, той вече разбираше тяхната огромна болка. Бе погребал мислено два пъти своята дъщеря през последните пет седмици само за да открие, че не е била тя. Само за да открие, че няма ни най-малка представа къде може да е. Оставен да се пита отново и отново какви ли ужасни неща са се случили с нея. Дали се дрогира?

Дали е мъртва? Дали е станала проститутка? За него нямаше лек. Изобщо. И макар да беше благодарен, задето зъбните статуси доказваха, че дъщеря му не е мъртва, животът му продължаваше да тече в ужасяващо емоционално чистилище, защото тези отливки не доказваха, че все още е жива. Или че е здрава. Или щастлива. Че не е изплашена. Той щеше да остане в това състояние завинаги — отлагайки ваканциите, пътуванията из страната с Лу Ан — и щеше да се пита, да чака, да се надява, да се страхува, докато положат и неговото тяло в ковчега.

Очите му обходиха цялото табло. Беше препълнено с толкова снимки на млади, хубави лица. А знаеше, че докато бе отсъствал цял месец, се бяха натрупали нови. Още деца, взели решението да избягат от нещо лошо. Или да избягат при нещо лошо. Младежи, които не искаха да се борят повече. Или не можеха да се преборят. Откри снимката на Шели Лонго на таблото и я отлепи със замах.

Имаше още снимки за сваляне.

Кучетата, пуснати да търсят заровени тела в тръстиките поля зад къщата в Шугърланд, бяха надушили следи. Дотук бяха намерени скелетните останки на три човешки същества. А имаха да претърсват още много акри земя. Първата идентифицирана беше красивата Ива Уокет, която е искала да стане балерина още на пет години. Колко ли още родители щяха да получат телефонното обаждане, което са очаквали с ужас, откакто детето им не се е върнало повече вкъщи? От момента, в който за пръв път са поели в ръцете си своето скъпоценно бебе, молейки се на Господ да го пази винаги?

И още по-лошо — колко ли родители въобще не се интересуваха?

Телефонът на бюрото му извънтя, пропъждайки мислите му.

— Дийс.

— Някой иска да говори с теб — съобщи Кики. — Ще я свържа. Идваш ли на партито? Направила съм торта добуш.

— Охо, не е за изпускане. Сложи ли й ром?

— И още питаш. Сложих, естествено, много ром.

— Слизам след секунда.

Телефонната линия прещрака.

— Дийс.

— Тате?

Сякаш нещо изсмука въздуха от стаята.

— Тате, ти ли си? — повтори тъничкият гласец, който той позна мигновено.

— Катрин? Кейти? — успя да произнесе той. — Ти ли си това? Мили боже, ти ли си наистина?

Приседна на стола. Зави му се свят.

— Аз съм, тате. Аз съм. — Тя плачеше.

— Христе боже... Кейти, къде си? Къде беше?

— Аз съм на една автобусна спирка в Ню Орлиънс, но нямам пари...

— Мога да ти пратя пари. Мога да ти дам пари. Каж ми къде си? Добре ли си? Ранена ли си?

— Аз... аз... аз те видях по новините, тате. Видях те по телевизията. Много бях зле, наистина, тате. Така обърках всичко.

Той затвори очи.

— Всичко е наред, Катрин. Всичко е наред. Ще оправим нещата.

— Липсваш ми ти и мама... Липсват ми, само че аз оплесках всичко. Върших разни лоши неща...

— Ние те обичаме, Катрин. Мама и аз те обичаме толкова много. Каквото и да си направила, ще го оправим. — Беше му трудно да говори.

По лицето му течаха сълзи.

— Много искам да се върна у дома. Моля ти се, тате, мога ли да се върна у дома?

— Боже мой, да, можеш да се върнеш, разбира се. Винаги можеш да се върнеш у дома, Кейти. Винаги можеш да се върнеш у дома.

Боби затвори очи и отново прошепна „благодаря“ към небето.

Тази година Коледата бе подранила.

[1] Четиристранни пумпали, традиционни за еврейския празник Ханука. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.